

Giới thiệu Nghe Nói Nhân Duyên Do Trời Định

Truyện Nghe Nói Nhân Duyên Do Trời Định là một trong các tác phẩm rất được các bạn trẻ yêu thích. Nội dung truyện như sau: Một Nghe nói, trong cuộc đời mỗi người đều sẽ gặp được một người con gái giống như Hàn Đình Đình.

Rồi đến một ngày, tên tiểu cảm thú Tần Tổng ấy cũng đã được gặp... Trước giờ Tần Tổng chưa từng gặp cô gái nào giống như Đình Đình, người khiến anh nguyện ý ở bên suốt hai mươi tư tiếng đồng hồ.

Anh từng cho rằng đó là do “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén”. Nhưng nghĩ kỹ lại, cô biết bao cô gái còn đẹp hơn cô, còn dịu dàng hơn cô, thậm chí còn tình tế hơn cô, vậy mà anh lại chỉ một mực chọn riêng mình cô. Đó căn bản là tiếng sét ái tình, là mối nhân duyên do trời định.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Nhân Duyên Do Trời Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Hôn nhân quả thực là một nắm mồ, nhưng dù thế nào thì mồ yên mà đẹp vẫn còn tốt hơn là phải phơi thây ngoài đường!

Đang đi dạo trung tâm mua sắm cùng mẹ chồng tương lai, tình cờ bắt gặp vị hôn phu của mình hăng say chuyện trò vui vẻ, thoải mái với một mỹ nhân, khi ấy bạn sẽ phải làm thế nào?

***

Lúc đó Hàn Đình Đình đang an ủi vỗ về bà mẹ chồng tương lai còn chưa hết buồn rầu vì “đụng hàng” với một quý bà mình quen, tình cờ quay đầu lại nhìn thấy Tần Tổng đang ngồi cạnh cửa sổ trong quán cà phê, đối diện anh là một cô gái đẹp nghiêng nước nghiêng thành, cực kỳ quyến rũ. Khuôn mặt nhìn nghiêng tuấn tú của Tần Tổng nổi bật trên nền áo sơ mi trắng tinh. Bức tranh ấy quả thật đẹp đến mức... rung động lòng người!

Hàn Đình Đình thầm kêu khổ, lặng lẽ xoay người nhắm chần tằm nhìn của mẹ chồng tương lai, rồi vừa dõ dảnh vừa gạ gẫm đưa bà đến quán kem gần đó. Lúc xếp hàng đợi đến lượt, cô tranh thủ gọi điện cho Tần Tổng: “Tôi và đi đang ở sát vách đó. Vừa nãy tôi... có trông thấy hai người!”

Tần Tổng nghe vậy chỉ buông một tiếng “Ừm” qua loa. Đầu dây bên anh vọng lại tiếng nhạc du dương, làm nền cho câu trả lời cụt ngủn của anh, khiến Hàn Đình Đình cảm thấy Tần Tổng vô cùng xa cách. Mồ hôi rịn ra đầy lòng bàn tay, cô sắp không giữ nổi chiếc điện thoại nữa rồi: “VẬY... anh mau đưa cô ấy đi đi!”

Tần Tổng dường như ngơ người ra một lúc rồi mới hỏi: “Tại sao?”

Hàn Đình Đình bị anh hỏi đến mức phát quẫn. Anh với tình nhân ngang nhiên hẹn hò công khai ở ngoài, tôi mặt báo tin tức cho đã đủ từ tế lắm rồi, còn hỏi tại sao ư?

Đầu dây bên kia có tiếng phụ nữ nhẹ nhàng nói câu gì đó, giọng Tần Tổng đột nhiên mất kiên nhẫn: “Cứ vậy đi, tôi cúp máy đây!”

Hàn Đình Đình chỉ kịp thốt lên một tiếng “Ồ kìa” ngẩn ngui, đáp lời cô là tiếng “tút tut tut” đơn điệu.

Nhân viên quán kem kiên nhẫn đợi Hàn Đình Đình gọi điện xong, mới hoà nhã hỏi: “Chào chị, chị chọn loại nào ạ?”

Hàn Đình Đình thờ hất ra một hơi, đôi mày thanh tú nhướng lên, khuôn mặt búp bê mang vẻ khổ sở: “Xin hỏi, chỗ các anh loại nào có suất lớn nhất?”

Hậu quả của suất kem lớn nhất quả thật vô cùng đáng sợ, mẹ chồng tương lai vừa nôn mửa vừa tiêu chảy.

Tần Tổng nghe tin vội vã quay về, khó khăn lắm mới an ủi được cả một đoàn người hỗn loạn, lúc kéo vị hôn thê ra ngoài cửa, mặt anh đã đen sì như cái đất nòi.

“Hàn Đình Đình!” Cô kiểm chế con thình nộ khi bước qua đại sảnh, vừa đến bãi đỗ xe bốn bề không một bóng người, anh lập tức thả tay cô ra: “Cô cảm thấy hành vi của mình có xứng đáng với danh xưng “kỹ sư thiết kế tâm hồn” không hả?”

Đầu Hàn Đình Đình đã cúi thấp đến mức tạo thành góc vuông với mặt đất, giọng lí nhí như tiếng muỗi kêu: “Tôi là giáo viên mầm non...”

“Bình thường cô cũng cho các bạn nhỏ trong lớp mình dạy ăn nguyên một suất lẩu kem dành cho hai người hay sao?”

“Tôi... tôi không ngờ là hôm nay quán kem tổ chức chương trình ưu đãi mua một tặng một...” Hàn Đình Đình vừa hổ thẹn vừa áy náy đến mức muốn bật khóc, nhưng nghĩ lại thấy không cam tâm nên đưa ra lời kháng nghị: “Kêu anh đi trước đi, anh lại không nghe... Anh cũng có điểm không đúng mà!”

Tần Tổng nghe thế giận quá hóa cười: “Là do tôi sai sao?”

Nụ cười đó khiến “bánh bao nhỏ què mùa”, chưa được cọ xát nhiều với thế giới bên ngoài đột nhiên sững người.

Tần Tổng cười... quả thật rất đẹp! Cho dù không được vui, khuôn mặt anh vẫn như ánh dương rạng ngời, đẹp đến hoa mắt.

Nghe nói trong “Luong Thị Lục thiếu” – sáu vị thiếu gia danh tiếng lẫy lừng của Luong Thị, anh là người đẹp trai nhất.

Lúc đầu cô đồng ý hôn sự này phần lớn vì Tần Tổng thật sự ưa nhìn. Dù gì cũng phải kiếm người để lấy, lấy một chàng trai đẹp suốt ngày ở bên để mình ngắm nhìn không phải càng tốt hơn sao?

Cô cứ nghĩ thế rồi thần thờ, tâm hồn lại bắt đầu bay lơ lửng...

Thấy cô bỗng dưng không cãi lại, ngăn người chăm chăm nhìn mình, lòng tay Tần Tổng bỗng dưng đứng lên. Trong lòng anh bắt đầu hối hận, vốn nghĩ chọn một cô thật thà nhất định sẽ đỡ mệt óc, giờ xem ra lại hoàn toàn không phải như vậy.

“Đi thôi!” Anh nhìn ánh mắt thất thần của “kỹ sư thiết kế tâm hồn” thờ dài: “Tôi đưa cô về!”

Hàn Đình Đình đang thả hồn theo mây gió thì bị Tần Tổng kéo mạnh một cái, cơ thể đổ về phía trước, chân trái vướng chân phải, suýt chút nữa thì ngã, may mà cô lanh lẹ níu lấy người bên cạnh để giữ thăng bằng. Tần Tổng bị cô bấu mạnh vào eo qua lớp áo sơ mi mỏng, anh đau đến mức thở không ra hơi, lạnh mặt hầm hầm trừng mắt nhìn cô.

Hàn Đình Đình bất giác cảm thấy bản thân thật ngu ngốc, vừa đứng vững lại liền vội vàng thả tay ra, ngượng ngùng xua tay: “Xin... xin lỗi...”

Tần Tổng buông tay đang đỡ Hàn Đình Đình, cứng người, mím chặt môi để khoe miệng khô co giật, lúc sau từ hai hàm răng khít chặt phát ra tiếng gầm: “Lên... xe!”

Về đến nhà, khi mẹ hỏi kết quả ngày hôm nay thế nào, Hàn Đình Đình dĩ nhiên không dám nói thật rằng mình đã dùng suất kem lớn khiến mẹ chồng tương lai đổ bệnh, cô liền mở túi đồ sắm được trong tay cho mẹ xem. Khi thấy những thứ đồ bên trong mẹ cô cười rồi “Ồ” lên một tiếng, lại nói: “Sao hôm nay chỉ mua có chừng này thôi?”

Thật không giống với phong cách của bà thông gia tương lai!

Hàn Đình Đình âm ừ vài tiếng cho qua chuyện: “Lễ phục và giày mang trong hôn lễ đều đã đặt xong rồi ạ, cũng không cần phải mua thêm gì nữa cả.”

“Số tiền mẹ đưa cho con lần trước có đủ không? Không đủ thì để mẹ đưa thêm. Cả đời chỉ kết hôn có một lần, con đừng tiếc tiền, cứ đến những nơi con thích mà mua sắm cho thoải mái!” Mẹ Đình vui vẻ dặn dò.

Hàn Đình Đình lấy ra tấm thẻ mà mẹ cô đã đưa cho: “Mẹ... Di bảo hai nhà chúng ta đều chỉ có một đứa con, dù thế nào đi nữa thì tài sản sau này cũng là của con và Tần Tổng, bảo con trả lại cho mẹ cất đi làm của hồi môn.”

“Thế thì con cứ giữ lấy mà dùng! Số tiền này mẹ dành dụm để lo cho đám cưới của con mà.” Mẹ Đình nói: “Ngay đến áo cưới cũng do mẹ Tần Tổng mua, mẹ thật sự cảm thấy không phải chút nào!” Mẹ Đình tỏ ý xin lỗi: “Nhưng thật tình mẹ cũng không biết phải mua gì cho con nữa, tuần trước nhà bên đó đưa áo quần của con đến, mẹ lật giở tiền ra xem, bộ nào bộ ấy tốn cả năm tiền lương của bố con! Nhà mình muốn mua cũng chẳng mua nổi.”

“Mẹ!” Đình Đình nhỏ giọng phản đối: “Mẹ đừng nói vậy! Bố mẹ đã vất vả nuôi nấng con lớn thế này, con nên mua đồ cho bố mẹ mới phải.”

“Bố mẹ không cần những thứ đắt đỏ như vậy đâu.” Mẹ Đình phẩy tay: “Đình Đình, sau này vào nhà người ta rồi con phải luôn nhớ không được dùng tiền nhà chồng mua sắm thứ này thứ khác cho bố mẹ đấy!”

“Con biết rồi mà mẹ.” Hàn Đình Đình cúi thấp đầu, khuôn mặt giấu đằng sau mái tóc, không rõ biểu cảm thế nào: “Bố mẹ yên tâm, con sẽ sống tốt với nhà họ!”

***

Buổi tối trời có gió nên không oi bức như ban ngày. Hàn Đình Đình tắm xong, mái tóc dài còn ẩm buông xõa, ngồi xếp bằng trên chiếc giường đơn cạnh cửa sổ có tấm lưới màu lục, gọi điện cho cô bạn thân.

Tư Đồ Từ Từ ở đầu dây bên kia cười mãi không dứt: “Thật ra cậu muốn lợi dụng cơ hội để đụng chạm Tần Tổng nên mới cố tình giả vờ ngã chứ gì?”

“...” Hàn Đình Đình thật muốn vuron tay vào trong điện thoại nhéo má cô bạn: “Lễ phục phù dâu của cậu đã mua xong rồi, giày thì mang của tớ cũng được, nên lúc đến đừng mang thêm hành lý gì nữa!” Hai người dằng người hao hao, cỡ giày cũng như nhau, từ nhỏ thường hay đổi áo quần cho nhau. Cô lại hỏi: “Hôm nào cậu đến? Tớ đặt vé máy bay cho cậu.”

Thư ký của Tần Tổng hôm nào cũng theo sau hỏi cô có việc gì cần giúp không, giờ muốn đặt vé máy bay cho phù dâu, chắc không đến nỗi quá đáng chứ nhỉ?

Cùng lắm... cùng lắm thì tiền vé máy bay cô lo là được rồi.

Đầu dây bên kia Tư Đồ Từ Từ “Oa” lên một tiếng khoa trương: “Rót cuộc cũng được vào làm dâu nhà giàu rồi, ăn nói mạnh mẽ miệng ngọt!”

“Tur – Đồ – Từ – Từ!” Hàn Đình Đình bị cô bạn trêu đến phát bực: “Cậu mà còn trêu tớ nữa, tớ sẽ gọi tên cúng cơm của cậu đấy!”

Bị điểm trúng yếu huyệt, Từ Từ lập tức thôi không chọc ghẹo bạn nữa. Nói thêm vài ba việc lật vật của hôn lễ rồi hai người cùng chúc nhau ngủ ngon.

Điện thoại vừa tắt lại đồ chuông, liếc thấy tên Tần Tổng trên màn hình điện thoại, Hàn Đình Đình lập tức bắt máy: “A lô?”

“Cô nói chuyện điện thoại với ai mà lâu thế!” Tần Tổng hỏi, giọng có chút mất kiên nhẫn. Trong suốt thời gian quen biết gần gũi giữa hai người, phần lớn anh đều hơi mất kiên nhẫn như vậy với cô. Dù gì cũng là người của hai tình cầu khác nhau, chẳng có tiếng nói chung gì cả.

“Có chuyện gì vậy?” Hàn Đình Đình hỏi.

“Ngày mai bỏ tôi xuất viện, cô cùng tôi về nhà ăn cơm tối!” Tần Tổng hạ mệnh lệnh.

Hàn Đình Đình thoáng chột dạ, “Ồ” một tiếng, bố chồng tương lai nổi tiếng yêu thương vợ, ngày mai chắc cô sẽ bị trừng trị thể thảm lắm đây!

“Còn nữa, tiểu thư Hàn Đình Đình, tôi không hy vọng sau này sẽ xảy ra sự việc như hôm nay. Tinh thần hợp tác của chúng ta, mong cô ghi nhớ cho!” Tần Tổng nói mát: “Cho đến hôm nay, tôi chưa gây ra rắc rối gì cho cô cả.”

Lòng bàn tay Hàn Đình Đình lại đỏ mớ hôi, cô có cảm giác áy náy như hồi đi học đến phiên trực nhật, thay vì lau dọn sạch sẽ cô lại làm cho lớp bẩn thêm, cô chậm chạp phản kích: “Hôm nay nếu không bắt gặp anh và bạn gái, tôi sẽ không chọn suất kem lớn nhất! Anh cũng có lỗi chứ không phải chỉ riêng mình tôi!”

“... Cô thân là giáo viên dạy chữ rèn người, có thể thành thật một chút được không? Tự mình gây ra lỗi còn dùn đẩy trách nhiệm cho người khác, cô dạy dỗ thế hệ tương lai của Tổ quốc ta như thế sao?” Tần Tổng bực mình nói, anh thực sự không hiểu tại sao Hàn Đình Đình cứ luôn ăn nói ngược ngạo rằng tội lỗi này là do anh.

Hàn Đình Đình nghe Tần Tổng nói vậy càng thêm bực: “Tại sao anh cứ thích công kích nghề nghiệp của tôi vậy?”

“Tại sao cô cứ làm những chuyện khiến người khác muốn công kích mình?”

“Anh...” Cô giáo mầm non chỉ quen tiếp xúc với những đứa trẻ ngoan ngoãn hiền lành phút chốc hoàn toàn bất lực.

Nhận ra cô không còn khả năng ứng phó, thanh âm đầu dây bên kia lập tức có chút dương dương tự đắc: “Tôi làm sao? Cô nói đi!”

“Anh...” Hàn Đình Đình lúng búng: “Ngày mai mấy giờ qua đón tôi?”

Phụt... Người nào đó đang tạm thời dẫn điểm, vốn đắc ý bụng cóc nước lên uống một ngụm, ung dung đợi đợt ném bom phản kích yếu ớt của đối phương, hoàn toàn không ngờ phía địch lại nhanh nhẹn bụng mặt, dứt khoát bỏ chạy nên nhất thời bất cẩn bị sặc nước.

“Bỏ đi, tôi tự gọi xe qua đó được.” Phía địch tự nói với mình, rồi “Ừm” một tiếng khẳng định và dập điện thoại luôn.

Lần này đến lượt Tần Tổng nghe những tiếng “tút tut tut” đơn điệu, anh còn ho sặc sụa mãi không ngừng.

***

Tần gia mà Hàn Đình Đình sắp được gả vào là gia tộc nổi danh ở thành phố C. Bố chồng tương lai Tần Uẩn theo nghiệp kinh doanh, là trưởng môn nhân[1] đời này của Tần gia, quản lý cả doanh nghiệp Tần Thị to lớn. Mẹ chồng tương lai Trương Phác Ngọc lại xuất thân từ một gia đình danh tiếng, còn hiển hách hơn cả Tần gia. Hai người chỉ sinh được mỗi cậu con trai là Tần Tổng.

[1] Trưởng môn nhân: thường dùng trong võ lâm, là người đứng đầu một môn phái, cũng có thể dùng để chỉ người nắm quyền hành ở một phương diện hay lĩnh vực nào đó.

Trương Phác Ngọc học xong không bao lâu thì kết hôn, cuộc sống trước giờ luôn sung túc vô lo, đến tận bây giờ sắp có con dâu mà vẫn xinh đẹp đáng yêu như thời thiếu nữ, thỉnh thoảng bà thậm chí còn gây ra những chuyện ấu trĩ như hôm qua, ăn nhiều kem đến nổi ngã bệnh.

May mà “thiếu nữ đáng yêu” ấy rất có nghĩa khí, tuyệt nhiên không hề khai ra Hàn Đình Đình nên bố chồng tương lai – người luôn mang về mặt tối sẫm nghiêm túc thấy cảnh Tần Tổng cầm tay Hàn Đình Đình bước vào, còn nở nụ cười hiểm hóc với cô.

Tần Tổng vừa bước qua cửa lập tức nhập vai ngay, nhẹ nhàng kéo Hàn Đình Đình vào lòng.

Trên người anh tỏa ra mùi hương đàn ông quyến rũ. Khoảnh khắc tiếp xúc với anh, Hàn Đình Đình thật sự cảm thấy vô cùng bối rối.

“Lại gần người rồi! Chào mọi người đi!” Tần Tổng trông như đang cúi thấp đầu thăm thì những lời yêu thương với cô.

Hàn Đình Đình chột bùng tỉnh, vội vàng nở một nụ cười: “Thưa chú, thưa dì, chúng con đến rồi ạ!”

Trương Phác Ngọc ôm thì rất nặng mà khỏi cũng rất nhanh, thấy Hàn Đình Đình liền vui mừng ngoắc tay con dâu đáng yêu: “Đình Đình đến rồi! Nào, qua đây ăn yến sào với đi!”

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

“Dạ!” Hàn Đình Đình đặt túi xuống rồi nhanh nhẹn bước qua.

Tần Tổng đi theo ngồi xuống bên cạnh cô, rất tự nhiên chặn cái bát cô vừa bung lên, thậm chí còn kín đáo trừng mắt với cô. Hàn Đình Đình ngây người, lặng lẽ lấy bát khác.

Bố chồng tương lai lúc này thấp giọng ho một tiếng, thông thả hỏi: “Việc hôn lễ chuẩn bị đến đâu rồi?”

Tần Tổng đang thưởng thức tổ yến hảo hạng, có vẻ không nghe thấy bố mình hỏi chuyện, thấy vậy Hàn Đình Đình đặt bát xuống, cung kính đáp lời: “Vẫn đang tiến hành theo đúng kế hoạch, tạm thời vẫn chưa có khó khăn gì ạ!”

Khô... Cứ mỗi lần trò chuyện với bố chồng tương lai, Hàn Đình Đình lại cảm thấy thấp thòm lo sợ như lúc làm báo cáo tổng kết cho hiệu trưởng trường mầm non vậy.

“Có cần gì thì cứ thoải mái nói ra, đều là người một nhà cả, đừng khách sáo!” Tần Uẩn lại cười với Đình Đình. Trong lòng ông rất vừa ý cô con dâu tương lai này: xuất thân gia đình thanh bạch, dung mạo đoan trang, là giáo viên mầm non nên tính cách cũng ôn hoà, quá phù hợp với tính cách ấu trĩ của cậu quý tử nhà ông.

Trương Phác Ngọc cũng vậy, yêu thích Hàn Đình Đình vô cùng: “Đình Đình, bao giờ rảnh thì đưa bố mẹ con sang đây chơi nhé!”

“Ừ!” Hiếm hoi lắm mới thấy vợ mình tỏ ra hiểu chuyện như vậy, Tần Uẩn vui mừng gật đầu khẳng định: “Con về đây rồi, bố mẹ con chắc sẽ không quen với việc trong nhà đột nhiên thiếu đi một người, vậy nên thường xuyên mời hai người tới đây chơi nhé!”

“Đúng đó!” Trương Phác Ngọc nhận được sự đồng ý từ chồng, càng thêm nhiệt tình: “Món tương cay mẹ Đình Đình làm thật sự rất ngon!”

“Khụ khụ khụ...” Tần Uẩn uy nghiêm đột nhiên bị sặc, giống với người nào đó đó buổi tối ngày hôm qua...

Sức khoẻ của Tần Uẩn vẫn chưa tốt, ngồi một lúc thì ánh mắt đục dần, tinh thần mất tập trung. Tần Tổng dù không nói gì, nhưng chưa đến tám giờ đã liên tục ra hiệu cho Hàn Đình Đình đứng dậy cáo từ.

Thật ra Hàn Đình Đình cũng đã nghĩ đến việc bố chồng tương lai vừa mới xuất viện cần được nghỉ ngơi, nhưng bất đắc dĩ bị Trương Phác Ngọc níu lại kể lể chuyện xấu mới nhất của Tần Tang, thực tình không dứt ra được.

Tần Tổng lững thững tới ngồi cạnh cô. Một tay anh vát qua thành ghế sofa bên cạnh Hàn Đình Đình, dáng vẻ như rất nhẫn nại lắng nghe câu chuyện phiếm của hai người. Có điều đôi mắt anh chỉ nhìn cô, ánh mắt chăm chú mà yêu chiều. Bàn tay cũng chạy tới chạy lui trên suốt tóc đang buông rũ trên vai cô, tình ý nồng nàn trong vô thức cũng được bộc lộ ra đôi chút...

Hôm nay Đình Đình mặc một chiếc váy phòng kiêu búp bê không tay, khi Tần Tổng vuốt ve tóc cô, trong lúc vô tình ngón tay chạm vào vai cô, hơi ấm từ “sinh vật giống đực” lạ lẫm truyền sang khiến cô không thể kiềm chế, cô đỏ mặt cúi đầu, bộ dạng khê thẹn thùng.

Trương Phác Ngọc từ từ dừng lại, sau đó lặng lẽ chạy về phía ông xã, nuốt nước mắt lên tầng nghỉ ngơi, mang theo ảm ức vì bị anh con trai còn chưa chính thức rước dâu về nhà lạnh nhạt bỏ rơi.

Tần Tổng lập tức rút tay về, đứng bật dậy: “Đi thôi!”

Hàn Đình Đình hoàn toàn không nghe thấy gì, vẫn ngồi yên bất động. Tần Tổng lấy làm lạ liền quay đầu lại, nhìn thấy gò má của “bánh bao nhỏ quê mùa” đang phơn phớt hồng, anh khê chau mày, giọng ép xuống cực thấp: “Hàn Đình Đình, cô đang nghĩ gì vậy hả?”

***

Đưa Hàn Đình Đình về đến nhà cô, Tần Tổng không đi ngay như mọi lần. Anh để con tức giận trong người dần xẹp xuống rồi mới bình thản hỏi Hàn Đình Đình: “Điều kiện hợp tác giữa chúng ta, cô vẫn còn nhớ đấy chứ?”

Hàn Đình Đình gật đầu nhẹ đáp: “Hai bên không được thích nhau.”

Ngữ khí thần thái của cô rất ung dung, Tần Tổng thấy thế tạm yên tâm phần nào.

“Cô là một cô gái tốt.” Ngữ khí của Tần Tổng đột ngột trở nên dịu dàng: “Đã là một cô gái tốt... thì không nên thích một người đàn ông như tôi.”

Đây là lần đầu tiên chính miệng anh nói ra những lời “biết mình biết người” như thế, Hàn Đình Đình vô cùng ngạc nhiên.

“Tôi biết chứ!” Cô nhất thời buột miệng, có gì nói nấy. Nhưng sao tự dưng lại thấy Tần Tổng có vẻ không vui?

Tần Tổng rơi vào tình huống “gây ông đập lưng ông”, đau đến tức ngực khó thở, thật sự muốn xô cái vị “kỹ sư thiết kế tâm hồn” này xuống xe rồi gào rú bỏ đi.

Nhưng nhớ lại khoảnh khắc gần gũi tối nay giữa hai người, có vẻ cô đang bị anh mê muội. Để diệt trừ hậu họa, Tần Tổng quyết định cắn răng chịu đau, nói rõ với Đình Đình: “Tôi thấy biểu hiện của cô đôi lúc không tập trung lắm, bây giờ cô có thể chưa ý thức được những suy nghĩ thâm sâu trong tâm hồn mình. Nhiều khi, chính bản thân chúng ta cũng không thể khống chế được tình cảm của mình...”

“Tôi không hiểu rõ suy nghĩ trong lòng mình? Nói vậy lẽ nào so với tôi anh càng hiểu rõ nội tâm của tôi hơn ư?” Đình Đình chậm rãi nói, những lời đó như một cú giáng cực mạnh vào đầu Tần Tổng khiến anh tuyệt vọng ngậm chặt miệng, không nói thêm được câu nào nữa.

“Tần Tổng, sao anh lại nghĩ rằng tôi thích anh?” Hàn Đình Đình bắt đầu hỏi dò, câu hỏi mà cô rất hay dùng. Mỗi lần gặp bạn nhỏ nào tính khí không ổn, cô đều nhẹ nhàng gọi mớ như vậy.

Tần Tổng suy nghĩ một lát, quyết định không vòng vo nữa, nói rất hùng hồn: “Thế sao cô luôn nhìn tôi chằm chằm rồi đỏ mặt?”

“Lúc nào cơ?” Hàn Đình Đình hết sức ngạc nhiên.

“Hôm qua ở bãi đỗ xe cô nhìn tôi dờ dẫm cả người, hôm nay vì muốn đuổi khéo mẹ, tôi động chạm cô vài cái, vậy mà mặt cô đã đỏ như quả gấc rồi!”

“Nếu có cô gái xa lạ nào cứ sờ soạng tới lui trên người anh, chẳng lẽ anh không đỏ mặt?” Hàn Đình Đình ngược mắt đưa lời chất vấn ngược lại.

Tần Tổng mấp máy môi, anh sẽ không đỏ mặt, nhưng... chắc là có phản ứng khác... Được rồi, câu hỏi này cho qua.

“Bỏ đi, dù sao thì cô cũng nhớ giao ước đấy, đừng có đem lòng thích tôi! Xuống xe đi!” Anh phiền não đưa tay vò đầu, đuổi Đình Đình xuống.

Hàn Đình Đình trước giờ vẫn luôn rất nghe lời, lập tức ngoan ngoãn cời dây an toàn, lễ phép chào Tần Tổng. Khi sắp xuống xe, vì muốn Tần Tổng yên tâm, cô rất thành khẩn nói: “Tôi thích người đàn ông trưởng thành, tính tình trầm ổn, không phải kiểu người như anh đâu. Vì thế anh đừng lo, tôi sẽ không vi phạm giao ước giữa hai chúng ta. Tạm biệt! Chúc anh ngủ ngon!”

Ngủ ngon... Tần Tổng hoá đá ngay trên ghế lái xe, anh thật sự không dám tin bản thân mình đã bị một “bánh bao nhỏ quê mùa” ruồng bỏ.

Cô ta dám ám chỉ anh không trưởng thành, không trầm ổn ư?

Thật là...! Anh có chỗ nào không trưởng thành, chỗ nào không trầm ổn chứ?

Chỗ nào...?

***

Hàn Đình Đình men theo cầu thang tối om, đếm từng bậc, cẩn thận bước lên tầng về nhà. Cô không thích Tần Tổng, cô cũng như anh, chỉ cần một người thích hợp để kết hôn, để tất cả mọi người đều an lòng mà thôi.

Ông nội Hàn Đình Đình là quân nhân, từng làm cảnh vệ cho ông ngoại Tần Tổng – Trương tư lệnh suốt mười năm. Lúc cả nhà họ vừa từ thành phố G chuyển đến thành phố C, ông nội Đình Đình giấu bố Đình tính cách vốn chính trực, gọi điện thoại cho Trương tư lệnh.

Cả gia đình Trương tư lệnh đều rất tốt, lại thân thiện, sau khi sắp xếp công việc ổn thoả cho bố Đình, còn thường xuyên mời gia đình họ lui tới, cứ như bà con xa lâu ngày gặp lại. Lúc đó sức khoẻ Tần Uẩn đã không tốt, nhà họ Tần và nhà họ Trương đều đặt chuyện hôn sự của Tần Tổng lên hàng đầu. Bạn học Hàn Đình Đình xuất thân thanh bạch, thanh tú lạnh lùng cứ thế bị liệt vào làm mục tiêu, cuối cùng vượt qua lớp lớp tuyển chọn nhắm trúng hồng tâm.

Tần Tổng khi ấy đã chịu đựng đến giới hạn cực điểm, xách Hàn Đình Đình ra ngoài nói chuyện cho rõ một lần, phát hiện ra rằng chí hướng của hai người không hện mà gặp, liền vỗ bàn quyết định ngay tại chỗ: Chính là cô!

Một năm, sau một năm hai người đường ai nấy đi.

Sau cùng Tần Tổng còn thêm vào một điều khoản đặc biệt: Trong một năm này, Hàn Đình Đình không được yêu anh.

“Tôi thấy, nên đổi lại là: Đôi bên không được phỉ lòng nhau thì hợp lý hơn.” Lúc đó Hàn Đình Đình vẫn chưa được lĩnh giáo khả năng ăn nói sắc bén cay nghiệt của Tần Tổng, đơn thuần dựa theo nguyên tắc đôi bên hợp tác bình đẳng mà kiến nghị.

Còn Tần Tổng lại dùng ánh mắt thiếu tin tưởng quét một lượt khắp người Hàn Đình Đình. Đó là lần đầu tiên anh nghiêm túc ngắm cô kỹ càng, dưới bầu không khí không được thân thiện cho lắm.

“Gu thẩm mỹ của tôi, xin cô cứ yên tâm!” Anh nói mát.

Lúc ấy trong lòng Hàn Đình Đình thầm mắng Tần Tổng: Tiểu tử thôi! Không biết phép lịch sự là gì!

***

Chà... Thực ra dạo này thời gian tiếp xúc với Tần Tổng ngày một nhiều, dần dần không còn cảm giác xa cách như trước, thậm chí có đôi lúc Hàn Đình Đình còn cảm thấy anh ta có chút... ấu trĩ trẻ con? Đại khái là bên trong tâm hồn của mỗi người đàn ông đều ẩn chứa một đứa trẻ.

Trong bóng tối không một tia sáng, sẽ không bị người khác nhìn thấu tâm tư, Hàn Đình Đình không giấu giếm để lộ ra nét buồn rầu ngao ngán.

***

Gần đến hôn lễ, điều khiến Hàn Đình Đình vui nhất không có gì khác ngoài cuộc viếng thăm của cô bạn tốt Tư Đồ Từ Từ. Hàng loạt việc từ thử áo, đặt áo, spa cho cô dâu... đều có Từ Từ đi cùng. Hai người như quay về thời đi học, đi làm ở thành phố G, làm gì cũng có đôi có cặp, thân thiết không rời.

Tần Tổng không mấy tán thành việc này, một cô ‘kỹ sư thiết kế tâm hồn’ đã đủ đau đầu rồi, giờ lại còn đi thành cặp thể này quả thật là ‘hoạ vô đơn chi’!

Đặc biệt là cái đồ ‘hoạ vô đơn chi’ kia còn nhanh nhẹn nhanh nhẹn, ăn nói chua ngoa hơn cả Hàn Đình Đình.

Vì thế chú rể và phù dâu chốc chốc lại khai chiến, may mà việc giải quyết mỗi bất hoà giữa hai người bạn nhỏ lại là sở trường của Hàn Đình Đình. Hơn nữa Tần Tổng thân là chú rể cũng có cả núi công việc nặng nề cần hoàn thành nên không có nhiều thời gian đầu đá đủ kiểu với Từ Từ. Khoảng thời gian tất bật chuẩn bị ấy vèo cái đã hết, chớp mắt đã đến ngày thành hôn.

Sức khoẻ Tần Uẩn không cho phép ông được quá lao lực, vì thế hôn lễ tổ chức long trọng mà đơn giản. Lúc rước dâu có cả một đoàn xe mở đường, một đoàn xe nối sau bọc hậu, rồi đội xe tiếp tân, nguyên một dãy xe dài ngoằn ngoèo nối bật như con rồng dài trên đường phố.

Theo sau chú rể là đoàn phù rể gồm năm người, kể cả Tần Tổng nữa thì đây chính là nhóm Lương Thị Lục thiếu vốn vô cùng nổi danh. Trong đó người xếp vị trí thứ năm Lý Vi Nhiên, Hàn Đình Đình có gặp vài lần, anh ta là anh họ của Tần Tổng.

Nhà họ Hàn sống trong khu tập thể cơ quan bố Đình cấp cho, phòng ốc khá cũ kỹ. Mặc dù được mẹ Đình dọn dẹp rất sạch sẽ nhưng sáu người có khí chất sang trọng, đẹp đẽ đứng trong này nhìn kiểu gì cũng thấy không thuận mắt.

Bố Đình xưa nay không giỏi hàn huyên tâm tình, thấy thời gian đón dâu đã gần đến, liền hối thúc hai mẹ con đang tranh thủ thủ thi thủ thi: “Được rồi, để cho con nó đi thôi!”

Lời vừa nói ra, nước mắt mẹ Đình ồ ạt tuôn trào.

Hàn Đình Đình lưu luyến níu mẹ, cẩn thận lau nước mắt cho bà: “Mẹ ơi, con phải đi rồi.”

“Đình Bảo à, con... phải ngoan nhé...” Mẹ Đình nghẹn lời nhắc nhở: “Phải ngoan đấy!” Không biết nói gì hơn, bà cứ luôn miệng lặp đi lặp lại câu nói này.

Hàn Đình Đình gạt đầu: “Mẹ cũng vậy nhé, đừng nhận công việc khâu mắt thú bông về làm thêm nữa, mắt mẹ không tốt, cần nghỉ ngơi nhiều hơn nha mẹ!” Mẹ Đình gạt đầu, khóc không thành tiếng. Cô lại quay sang bố: “Bố, bố cũng phải nghỉ ngơi nhiều đấy, điều tra vụ án đừng quá liều mạng, bố nhé!”

“Con bé này! Nói cái gì thế!” Bố Đình mấy chục năm nay luôn giữ tình yêu với công việc theo phản xạ tự nhiên liền nghiêm mặt lại. Nhưng ngay lập tức, ông nghĩ đến hôm nay là ngày con gái xuất giá liền dịu giọng: “... Biết rồi, bố sẽ cẩn thận! Đình Đình, con lấy chồng rồi trở thành con dâu nhà người ta, phải tuân thủ mọi quy củ của nhà Tần Tổng, biết chưa hả?”

Bố Đình cả đời nghiêm túc giữ lễ tiết, có thể nói với con gái những lời như vậy đã được xem là tình cảm, trước giờ chưa từng có rồi.

Hàn Đình Đình nghe xong khe khẽ gạt đầu.

Tần Tổng nãy giờ có kiểm chế, đứng bên cạnh bàng quan nhìn cảnh chia tay nhà Đình Đình, lúc này cuối cùng không chịu nổi ánh mắt áp chế của năm người anh em, miễn cưỡng hướng về vị vị tiền bối biểu đạt thành ý: “Bố, mẹ, con sẽ chăm sóc tốt... Đình Đình. Bố mẹ cứ yên tâm giao cô ấy cho con!”

Nói xong Tần Tổng cảm thấy trên lưng mình như đang cõng từng đọt, từng đọt không khí lạnh.

Bố Đình bắt tay Tần Tổng theo phong thái quân nhân. Tần Tổng những tưởng ông sẽ trịnh trọng dặn dò anh không được ức hiếp con gái bảo bối nhà mình, ai ngờ bố Đình khảng khái nói: “Tần Tổng, sau này nếu Đình Đình có gì không phải, con cứ việc dạy dỗ!”

Tần Tổng nghe thế vui mừng khôn xiết, toét miệng cười, gạt đầu tán thành một cách dứt khoát: “Dạ!”

Tất cả mọi người trong phòng thấy thần thái của Tần Tổng, trừ bố Đình mẹ Đình ra, đều xoa mặt thờ dài một tiếng.

***

Vì không phải thật lòng xuất giá nên ngoài cảm giác căng thẳng ra, Hàn Đình Đình không có tâm trạng hồi hộp mà các cô dâu nên có. Lúc từ biệt, mẹ Đình khóc đến nỗi hai mắt sưng húp, ngay cả bố Đình, người luôn mang bầu máu nóng cũng có chút nghẹn ngào.

Nhưng lúc ra khỏi cửa bước lên xe hoa, xe từ từ chuyển bánh, ngoái lại phía sau thấy hình ảnh bố đỡ mẹ, Hàn Đình Đình chợt thấy sống mũi cay cay, cay đến đau đớn.

Dù cô đi đến bước đường như ngày hôm nay là do bị bố mẹ ép, nhưng cô vẫn nhất mực yêu thương họ. Cả thế giới này, chỉ có bố mẹ yêu thương cô sâu sắc, vô điều kiện và hơn bất cứ ai.

Bố mẹ, con xin lỗi!

***

Tần Tổng vừa thờ phào nhẹ nhõm, dựa lưng vào thành ghế ngồi cho thoải mái, bỗng phát hiện “bánh bao nhỏ quê mùa” bên cạnh đang lặng lẽ rơi lệ, những giọt nước mắt rơi lã chã lên đường vân hoa của chiếc găng tay tơ lụa màu trắng, chưa kịp thấm vào đã rơi xuống gấu váy cưới xoè rộng của cô, Tần Tổng nhất thời sững người.

“E hèm...” Tần Tổng háng giọng, Tư Đồ Từ Từ ngồi ở ghế phụ lái, liếc nhìn Tần Tổng qua gương chiếu hậu, ném cho anh một cái nhìn khinh thị rồi hoàn toàn ngo lơ anh. Tần Tổng bất đắc dĩ rút khăn tay trong túi áo vest ra, nhắm mắt đưa đến trước mặt Hàn Đình Đình.

Hàn Đình Đình càng nghĩ càng đau lòng, những uất ức trong một năm qua chưa từng nói với ai, rồi tâm sự giấu kín suốt những tháng năm dài trước đó bỗng chốc dâng trào trong lòng cô. Hình ảnh bố mẹ tựa vào nhau lúc này như đúc kết từ những đại khờ trước đây của cô, khiến lòng Hàn Đình Đình đau như dao cắt.

Nước mắt Hàn Đình Đình không ngừng tuôn rơi, lớp lông mi giả hai tầng khẽ vênh lên, giống như những cánh quạt nhẹ rung rung khiến Tần Tổng nhìn vào mà cảm thấy lúng túng.

“Này!” Tần Tổng ép thấp giọng, nghiêng răng nói: “Cô đừng khóc nữa!”

“Đừng khóc nữa!”

“Đừng khóc nữa mà...”

“Cô đừng khóc nữa được không...”

“Được rồi...” Tần Tổng hạ cổ cúi tay đưa khăn lên, vụng về lau nước mắt cho Hàn Đình Đình: “Đừng khóc nữa.. đừng khóc nữa, đừng khóc nữa...” Anh thử vỗ về cô, thấy có hiệu quả liền thử kéo cô tựa vào người mình, lóng ngóng không ngừng an ủi.

Hồi còn bé lúc chúng ta khóc lóc âm ỉ, bố mẹ thường ôm vào lòng nhẹ nhàng vỗ về. Đến khi lớn lên, chúng ta có thể không còn cần sự an ủi đó nữa, nhưng mỗi lần đau đớn, buồn bã hay cảm thấy bất lực, nếu được ai đó ôm vào lòng, nhẹ nhàng dịu dàng vỗ về như dỗ những đứa trẻ, cũng có thể khiến cho chúng ta cảm thấy an lòng, ấm áp.

Tư Đồ Từ Từ thu vào đáy mắt toàn bộ hình ảnh ở ghế ngồi phía sau qua kính chiếu hậu. Người đàn ông xấu xa, lẳng nhăng, không biết lễ độ trong truyền thuyết ôm cô dâu đang khóc đến độ mặt mày nhem nhuốc như kẻ thiếu năng, rồi vỗ về an ủi, biểu cảm hoảng loạn trên gương mặt mặc dù rất ấu trĩ nhưng cũng không kém phần đáng yêu.

Chẳng phải là vì bố lâm trọng bệnh nên mới miễn cưỡng kết hôn sao? Còn ngần ngừ giao hẹn một năm sau sẽ ly hôn nữa... Tư Đồ Từ Từ hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ xe ngắm phong cảnh. Ly hôn? Chà, mọi người đợi đấy mà xem!

***

Màn chính của hôn lễ là tiệc cưới. Trước khi bắt đầu yến tiệc, cả gia đình quây quần bên nhau, tặng quà ra mắt, thừa hỏi, học cách xưng hô để Hàn Đình Đình chính thức về nhà chồng. Sau đó Tần Uẩn sẽ đi nghỉ, phần còn lại một mình Tần Tổng thu xếp, dù gì anh cũng là người thừa kế duy nhất của Tần Thị, có không cam tâm tình nguyện cũng phải đứng ra lo chu toàn mọi việc.

Trương Phác Ngọc tặng Hàn Đình Đình một chiếc vòng quý phi phi thủy, lấp lánh ánh nước màu lục, là loại vòng ngọc lâu đời cực kỳ quý hiếm.

“Đây là chiếc vòng mẹ chồng mẹ đã trao cho khi mẹ được gả về đây, bây giờ mẹ giao lại cho con.” Trương Phác Ngọc cười tí mắt khi đeo vòng cho Hàn Đình Đình, sau đó ngẩng ngửa một hồi, rồi nói: “Ừm... Kiểu dáng có chút quê mùa, Đình Đình, nếu con không thích thì cứ cất đi, sau này cho con dâu con là được rồi.”

Khụ khụ khụ... Tần Uẩn lại bắt đầu ho khan.

“A Tổng, áo quần con sao lại thế kia?” Sự chú ý của Trương Phác Ngọc nhanh chóng chuyển sang bộ lễ phục kiểu Tây màu trắng của con trai, trên bả vai trái có một vết đen. “Sao con lại làm bẩn lễ phục thế?” Trương Phác Ngọc kêu lên không mấy vui vẻ. Tần Uẩn nghe vậy cũng nhúm mày nhìn sang.

Tần Tổng neho mắt quét ánh nhìn một lượt lên người bên cạnh, cô ta lúc này đã trang điểm đậm phần đầu vào đấy, mặc chiếc đầm trắng thanh khiết, đầu đội vương miện kim cương được đặt riêng, toàn thân thanh sạch không vướng chút bụi nào. Lại còn dám cười nhạo anh! Tần Tổng hít vào một hơi, trừng mắt với nụ cười tủm tỉm trên mặt Hàn Đình Đình, trong lòng tức giận thầm mắng: Cái đồ “bánh bao nhỏ quê mùa” vô lương tâm!

Hàn Đình Đình đang cười hời hợt với Tần Tổng, bị anh ném ánh mắt dữ dằn ngoài mong đợi, lập tức cúi thấp đầu, không dám nhìn anh nữa.

Lại có thể xem thường anh thế ư... Tần Tổng thầm nén giận, trong lòng ngấm ngầm lập lời thề, kết hôn xong nhất định không cho cô sống yên ổn! Giày

vò cô! Giày vò cô, giày vò cô! Giày vò cô!

***

Hàn Đình Đình vẫn giữ thái độ hời hợt với Tần Tổng đến lúc động phòng.

Hôm nay cô đã thay đến tám bộ áo quần, đổi tám kiểu tóc, mang tám đôi giày gót cao trung bình mười phân. Cuối cùng lúc kết thúc Hàn Đình Đình phải nhờ Tư Đồ Từ Từ và Kỳ Nam đỡ mình vào phòng tân hôn mà khách sạn đã đặc biệt chuẩn bị.

Nhốt mình trong phòng tắm còn rộng hơn cả nhà mình suốt một tiếng, tốn bao nhiêu công sức cuối cùng Hàn Đình Đình cũng gội sạch các loại gôm mứt trên đầu, các loại keo dán trên người để khỏi tụt đồ, cùng đủ thứ cô quái hiếm có khác. Cô xông hơi cho đến khi mặt đỏ như gấc mới khoác áo choàng tắm màu trắng của khách sạn bước ra ngoài.

Cửa phòng tắm sát cửa ra vào nên Hàn Đình Đình vừa bước chân ra khỏi cửa, ngẩng đầu lên đã thấy Tần Tổng đang đứng sừng sững trước mặt mình.

Đêm đã khuya, khách khứa về hết, tầng họ đang ở lại được bao trọn, xung quanh càng yên tĩnh. Tần Tổng còn chưa kịp đóng cửa, ánh đèn ngoài hành lang chiếu lên những tia sáng long lanh, len lỏi qua cánh cửa khép hờ rọi xuống từng vệt dài trên khuôn mặt nhìn nghiêng tuấn tú của anh. Biểu cảm của anh lúc này thật khó đoán.

Anh sững người, chăm chú nhìn Hàn Đình Đình. Hàn Đình Đình thấy vậy ý tứ kéo chặt cổ áo choàng tắm, nhìn Tần Tổng căng thẳng.

“Cạch!” Cánh cửa nhanh chóng đóng lại, tìm Hàn Đình Đình phút chốc nhảy vọt ra khỏi lồng ngực. Tần Tổng từ trong bóng tối sau cánh cửa bước ra, mùi rượu nồng nặc lập tức xộc vào mũi cô, tia nhìn đỏ quạch trong mắt anh vì rượu mà trở nên đậm nét hơn. Tần Tổng chăm chăm nhìn Hàn Đình Đình, không nói một lời, từ từ ép sát vào người cô.

“Cô!” Anh cúi đầu ngắm Hàn Đình Đình, tỉ mỉ mà nghiêm túc, trong miệng phát ra thanh âm nhẹ nhàng: “Nhìn thế này... trông cũng rất xinh đẹp!”

Hàn Đình Đình hoàn toàn quản trí, đứng ngẩn ngơ như búp bê gỗ nhìn anh. Tần Tổng khẽ mỉm cười, hai tay mân mê gò má Đình Đình, day day đẩy về hai lòng: “Trắng trẻo mềm mại... cô đúng là “bánh bao nhỏ què mùa” mà!”

Ánh mắt anh không còn nét sắc sảo tinh anh, nụ cười để lộ sự ngây thơ không hề che giấu. Anh ấy uống say rồi! Hàn Đình Đình cuối cùng cũng ý thức được.

Vuốt ve mãi đến khi gương mặt trẻ con đáng yêu của cô dẫu đỏ bừng lên, Tần Tổng mới thoả mãn rút tay về, xoa nhẹ ngực cô như âu yếm thú cưng, sau đó lao đảo đi vào phòng. Hàn Đình Đình lúc này mới choàng tỉnh, chỉ kịp “Á” lên một tiếng, chưa nói hết câu Tần Tổng đã thả người xuống chiếc giường tân hôn tinh xảo rải đầy cánh hoa hồng.

“Bụp bụp bụp!” Một loạt tiếng nổ vang lên, Tần Tổng giật mình nhếch nhác lăn xuống dưới đất.

“Bóng trên giường... vẫn chưa tắt...” Hàn Đình Đình yếu ớt nói nửa câu còn lại.

***

Sau khi đè nổ những quả bóng hình trái tim trên giường tân hôn, Tần Tổng vừa say vừa hoảng sợ nằm luôn trên thảm, lâu bâu vài câu rồi không gắng gượng nổi chìm vào giấc ngủ. Hàn Đình Đình xắn ống tay áo định lôi Tần Tổng lên giường. Nhìn anh tuy không vạm vỡ nhưng toàn thân đều là cơ bắp săn chắc, Hàn Đình Đình loay hoay một hồi cũng chỉ có thể miễn cưỡng lật người Tần Tổng lại, kê gối rồi đắp chăn cho anh.

“Tần Tổng!” Hàn Đình Đình khe khẽ gọi: “Anh muốn uống nước không?”

Tần Tổng nhắm chặt hai mắt, vron tay phải ra rất quyết đoán, lạnh lùng đung đưa ngón trỏ ý không cần. Ngón tay đột nhiên mềm rũ xuống, Tần Tổng ngoẹo đầu qua một bên, mặc kệ Hàn Đình Đình gọi thế nào cũng không có bất kỳ phản ứng gì.

***

Đêm yên tĩnh.

Hàn Đình Đình thu xếp ổn thỏa cho Tần Tổng xong liền gom hết cánh hoa hồng trên giường và thảm lại. Căn phòng này quá sang trọng, ánh đèn vàng nhạt ấm áp. Hàn Đình Đình tìm khắp phòng cũng chẳng thấy thứ gì gần như thùng rác, đành mang cánh hoa hồng vừa gom vào nhà vệ sinh thả xuống bồn cầu. Nhưng mới đổ được hơn một nửa, Hàn Đình Đình chợt nhớ ra... mình không biết cách dùng bồn cầu kỹ thuật cao có cả một dãy công tắc thế này. Cô lại định dùng nước từ bồn rửa mặt xả xuống... Nhưng cánh hoa nhiều như vậy, một chậu nước không đủ, giờ chỉ còn cách vớt cánh hoa hồng ra thôi, nếu không mai Tần Tổng nhìn thấy thì mất mặt lắm!

Đây là lần đầu tiên Hàn Đình Đình ở nơi xa hoa thế này, cái gì cũng dùng không thạo.

Loay hoay một hồi, đến khi cô lên giường cũng đã hơn hai giờ sáng. Tần Tổng nằm trên thảm cạnh giường, thân người cuộn lại như con tôm, ngủ sâu thở đều. Phốc Phốc lặng lẽ chờ Hàn Đình Đình bên gối, đôi mắt đen mở lớn như trái nho.

Phốc Phốc là chú gấu Teddy cũ kỹ biết mọi bí mật của Hàn Đình Đình. Từ Từ thậm chí đã từng rất đồ kỵ với Phốc Phốc, bởi rất nhiều chuyện ngay cả

cô Hàn Đình Đình cũng không kể, chỉ tâm sự cho mỗi Phốc Phốc nghe.

Trong đêm tối yên tĩnh, nghĩ đến chuyện cô bạn thân Từ Từ ghen với cả Phốc Phốc, Hàn Đình Đình lặng lẽ mỉm cười.

Ban đầu Từ Từ hết sức phản đối Đình Đình bước vào cuộc hôn nhân này, thậm chí trong cơn giận còn tuyên bố tuyệt giao với cô. Thế nhưng khi Đình Đình kiên quyết muốn kết hôn, Từ Từ vẫn vượt ngàn dặm xa xôi bay đến làm phù dâu.

Bạn tốt chính là như vậy đấy! Đình Đình nghĩ đôi lúc cô đối xử không phải và làm lo Từ Từ thật, nhưng hạnh phúc của cô, niềm vui của cô, Từ Từ quan tâm hơn bất kỳ ai trên thế giới này.

Phương Đông dần sáng. Hàn Đình Đình mệt mỏi nhắm chặt mắt lại. Cuối cùng cô đã bước chân vào hôn nhân. Hôn nhân quả thực là một nấm mồ, nhưng dù thế nào thì mồ yên mà đẹp vẫn còn tốt hơn là phải phơi thây ngoài đường! Hàn Đình Đình ôm chặt Phốc Phốc trong vòng tay, cô thầm nghĩ: Một năm sau, khi cuộc hôn nhân này chấm dứt, cô có thể tới gần người ấy hơn.

Trong ánh ban mai mờ ảo, có người đắm chìm trong hồi ức, bơ phờ chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Nhân Duyên Do Trời Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Mới nếm của lạ, nôn nóng một chút cũng là chuyện bình thường

***

Sáng sớm khi Tần Tổng rên rỉ tỉnh giấc, toàn thân anh đều đau nhức. Anh lắc cổ, quay mặt nhìn sang thấy Hàn Đình Đình đang an giấc ngủ sâu trên giường. Tấm rèm cửa sổ dày, dài sát đất che đi ánh sáng mặt trời nóng bức của những ngày cuối hè, sáng lên một màu óng ánh, soi rọi dáng hình còn say giấc nồng đang quay lưng lại với ánh sáng ấy. Cảnh sắc lúc này đẹp như tranh vẽ.

Những hình ảnh tối qua dần dần lướt qua tâm trí Tần Tổng.

“Nhìn thế này trông cô cũng rất xinh đấy! Trắng trẻo mềm mại... Cô quả là “bánh bao nhỏ quê mùa” mà!”

Xi... Sao mãi vẫn không bỏ được cái tật cứ uống rượu vào là thích nói sự thật thế nhỉ? Anh mà... lại nói với Hàn Đình Đình rằng cô rất xinh đẹp ư? Tần Tổng ôm cái đầu đang dội lên từng cơn đau nhức, híp mắt giận dữ nhìn dung nhan Đình Đình khi ngủ say. Có chỗ nào đẹp đâu chứ! Chẳng qua chỉ trắng trẻo một chút, đáng yêu một chút thôi, Tần Tổng anh phẩm vị thanh cao không bao giờ bị cám dỗ bởi những thứ vật chất phù phiếm, sao có thể “châm” kiểu con gái thế này chứ?

Hừ hừ hừ! Cái gì mà “châm” với không “châm”, mới sáng bảnh mắt mà cái mồm thối này, nói chuyện tốt đẹp thì chẳng linh mà sao nói chuyện xấu thì lại linh nghiệm thế!

Tần Tổng trừng mắt với “bánh bao nhỏ quê mùa” đang say sưa ngủ không hề biết gì, rồi chống tay, bật người dậy đi về phía phòng tắm.

***

Tiếng nước chảy rào rào trong phòng tắm khiến Hàn Đình Đình trong cơn mơ màng tỉnh giấc. Vì muốn đi vệ sinh, cô dụi mắt nhảy xuống giường đẩy cửa phòng tắm. Thấy cửa khoá, Hàn Đình Đình liền gọi cửa theo bản năng: “Bố ơi nhanh lên! Con muốn đi vệ sinh.”

Âm thanh từ phía trong bỗng nhiên ngừng lại.

Sau đó cửa bị giật mạnh ra, “bố Đình” khoác khăn tắm màu trắng mặt đen thui, hằm hằm trợn mắt với cô.

Hàn Đình Đình giật bắn vì khuôn ngực rắn rỏi còn tỏa ra hơi nóng của Tần Tổng, hai mắt tròn tròn, phút chốc cô quên cả buồn ngủ, tỉnh táo hoàn toàn.

“Ai là bố cô hả?” Tần Tổng nghiêng răng hỏi: “Cô chỉ kém tôi có năm tuổi thôi chứ bao!” Cái người sắp ba mươi, anh chàng chuẩn bị “đầu ba”, hay nói một cách chính xác là gã đàn ông trẻ con gần ba mươi này khá nhạy cảm với vấn đề tuổi tác.

“Xin... xin... xin lỗi!” Hàn Đình Đình bắt đầu nói lắp, từ bé hễ căng thẳng là cô lại nói năng không được lưu loát. Ánh mắt không biết nhìn vào đâu, hoảng loạn tìm chỗ đậu, cố tránh đồng cơ bắp trước mặt.

Cô nhìn phía sau lưng Tần Tổng, thấy bồn tắm giữa phòng đang tỏa hơi nóng hằm hập, trên mặt bồn là một lớp màn đỏ tươi tắn rực rỡ đang yêu kiều trôi nổi theo làn nước sóng sánh.

Hàn Đình Đình càng lắp bắp: “Cái... cái đó... những cánh hoa đó!”

Tần Tổng khinh thị nhìn cô: “Chưa tắm bằng cánh hoa hồng bao giờ à?” Trong đầu anh thầm nghĩ “bánh bao nhỏ quê mùa” nhất định là lần đầu thấy thứ đồ xa hoa đẹp thế này, liền quay người ngông nghênh bước vào bồn, trắm mình xuống ra vẻ say mê. Làn nước dập dềnh những cánh hồng không ngập tới chiếc cằm anh tuấn của anh, Tần Tổng nhẹ nhàng vốc nước và cánh hoa xoa lên mặt, liếc xéo Đình Đình.

“Này, cô định cứ đứng ở cửa nhìn đến khi nào đấy?” Tần Tổng nhàn nhả hỏi.

“Tần Tổng...” Hàn Đình Đình rất khó xử mở lời: “Những cánh hoa đó... không sạch đâu... Anh mau ra đi, đừng ngâm mình nữa!”

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Tần Tổng ngạo mạn đưa hai tay gối ra sau đầu, nói: “Đây là phương pháp làm đẹp đấy, đã qua các công đoạn xử lý và tẩy sạch rồi, sao có thể không sạch chứ?” Để chứng minh cho lập luận của mình, anh với tay tới rửa mấy bên giá gỗ bóc thêm một nắm hoa, vò vò trên mặt mình hưởng thụ.

“Cô mau ra đi! Đừng làm phiền tôi thư giãn!” Tần Tổng làm bộ muốn cời khăn tắm ở thắt lưng ra, Hàn Đình Đình thấy vậy cuống quýt đóng cửa rút lui.

Làm sao đây? Hàn Đình Đình trong lòng không khỏi thấp thỏm bất an, thầm gửi lời xin lỗi đến người đang vui vẻ ngâm mình trong phòng tắm Xin lỗi! Hôm qua tôi không nên lười biếng! Vớt cánh hoa ra rồi thì nên... ra ngoài kiểm thùng rác vứt đi! Tần Tổng! Xin lỗi!

***

Theo kế hoạch, hôm nay ban ngày họ sẽ nghỉ ngơi ở khách sạn, đến tối đáp chuyến bay chín giờ đi Châu Âu hưởng tuần trăng mật. Ăn cơm trưa xong Hàn Đình Đình bắt đầu thu xếp hành lý, Tần Tổng rảnh rỗi đi tới đi lui trong phòng, không ngừng bôi lông tìm vết. Nhưng Hàn Đình Đình ứng phó rất chuyên nghiệp.

“Đây là cái gì?” Tần Tổng xách tai con gấu Teddy lên, nhú mày hỏi: “Cô đem thứ này đi du lịch làm gì?”

Hàn Đình Đình rất vui vẻ quay sang Tần Tổng giới thiệu người bạn mới: “Đây là Phốc Phốc.”

Tần Tổng vung tay ném con gấu cũ mềm ra xa. Hàn Đình Đình thấy vậy cuống quýt nhặt con gấu lên, cẩn thận phui bụi. Tần Tổng thấy thế nhướn mày. “Tôi bị dị ứng với bụi, cô mau vứt cái thứ đầy lông lá này đi!”

“Phốc Phốc không rụng lông đâu...” Cô giấu Phốc Phốc vào trong áo mình nói: “Tôi đặt trong phòng riêng của mình không được sao? Đảm bảo không để anh trông thấy nó đâu!”

“Không được!” Tần Tổng cuối cùng cũng tìm ra một việc để làm khó “bánh bao nhỏ quê mùa”, ngoài mặt vẫn làm ra vẻ lạnh lùng, khắc nghiệt, thực ra trong lòng cảm thấy đắc chí, thích thú vô cùng.

***

Đúng lúc này Trương Phác Ngọc gọi điện tới, Tần Tổng đang cầm con Teddy định ném đi lần nữa thì nghe giọng mẹ hốt hoảng trong điện thoại: “A Tổng! Bố Đình Đình xảy ra chuyện rồi... Mọi người đang ở trong bệnh viện! Mẹ Đình Đình không cho mẹ báo hai con biết! Mẹ lên báo với con, con đừng mách Đình Đình đấy nhé! Để nó đi hưởng tuần trăng mật vui vẻ!”

“...” Tần Tổng thả Phốc Phốc ra, lặng lẽ ngắt máy.

“Anh sao thế?” Hàn Đình Đình nhanh chóng giấu Phốc Phốc đi, lúc quay lại thấy sắc mặt Tần Tổng không được bình thường, quan tâm hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Bố cô bị ngã trong lúc bắt trộm, bây giờ đang... ở trong bệnh viện.” Tần Tổng không dám nói thật rằng đang ở trong phòng cấp cứu.

Nghe vậy, chân Hàn Đình Đình nhất thời mềm nhũn, cô ngồi phịch xuống giường.

“Này!” Tần Tổng hốt hoảng, vội vàng chạy lại an ủi: “Bố mẹ tôi đã qua đó rồi, cô đừng sợ, không việc gì đâu!”

Nhưng nghe anh nói câu đó sắc mặt cô càng trắng bệch hơn: Ngay cả bố mẹ Tần Tổng cũng qua đó rồi, chứng tỏ tình trạng rất nguy kịch! Hàn Đình Đình hồn xiêu phách lạc, Tần Tổng nhanh chóng gọi người chuẩn bị xe đợi dưới nhà. Anh kéo Hàn Đình Đình đứng dậy: “Đi thôi, tôi đưa cô vào bệnh viện!”

“Thế còn tuần trăng mật thì tính sao?” Tay Đình Đình vẫn nắm chặt vé máy bay, giọng nói run rẩy, vụng về hỏi. “Sau này chúng ta sẽ đi sau!” Tần Tổng đưa cô bước nhanh ra ngoài.

***

Nhét Hàn Đình Đình ngồi vào ghế phụ, Tần Tổng để tài xế ở lại rồi tự mình lái xe. Trên đường đi anh còn gọi điện tới bệnh viện riêng trực thuộc Lương Thị, điều động những bác sĩ giỏi nhất tới giúp. Hàn Đình Đình thấy Tần Tổng gọi toàn những bác sĩ khoa não, trong lòng càng hoảng loạn.

Đến bệnh viện, xe vừa dừng lại, Đình Đình đã nhảy xuống, vội vã lao vào, Tần Tổng đuổi theo phía sau rất vất vả.

Bệnh viện quá rộng, Hàn Đình Đình hoàn toàn không biết phải đi đường nào, lúc này Tần Tổng mới đuổi kịp, nắm chặt tay Đình Đình, thấp giọng quát khẽ: “Cô chạy loạn lên thế để làm gì hả?”

Hàn Đình Đình vội vã tới mức mồ hôi đầm đìa: “Tần Tổng, bố tôi nằm ở đâu?”

Anh khẽ lắc điện thoại trong tay, thờ hất ra: “Tôi vừa nhận được điện thoại, bố cô được đưa ra khỏi phòng cấp cứu rồi, não chỉ bị chấn động nhẹ, không có việc gì lớn.”

Hàn Đình Đình nghe xong, cảm giác như trút được gánh nặng, toàn thân nhẹ nhõm hẳn. Tần Tổng đằng hắng một tiếng, nhanh tay xách cô đi tìm phòng bệnh.

***

Trương Phác Ngọc trước đó có nói với Tần Tổng rằng bố Đình lúc bất trộm nhảy từ sân thượng xuống, đầu bị chảy máu, hôn mê bất tỉnh, đang ở trong phòng cấp cứu.

Tần Tổng cứ ngỡ là toà nhà cao bốn năm tầng gì đó, trong lòng thầm nghĩ lần này nhất định không hay rồi. Ai ngờ đó là sân thượng... tầng hai.

Nửa đêm hôm qua bố Đình đã theo dõi tên trộm vặt nhiều đêm liền đột nhập hành đạo. Lúc Đình Đình đang ôm Phốc Phốc vui vào giấc ngủ sâu trong phòng tân hôn thì bố Đình lia đôi mắt sáng như đèn pin chăm chăm quan sát nhất cử nhất động của tên trộm.

Nhưng tên trộm đó chân tay lanh lẹ, bị vây bắt liền phản kháng chạy thoát, bố Đình hăm hở vùng dậy đuổi theo, là người đầu tiên hùng dũng phi qua sân thượng, đáng tiếc ông nhất thời không cẩn thận bị vướng chân, ngã đập đầu xuống đất, bất tỉnh tại chỗ.

Sau khi tỉnh lại, bố Đình thấy rất ngượng, vuron cổ trách móc mẹ Đình động một tí đã hoảng hồn, làm kinh động con gái con rể, còn khiến chúng phải hoãn cả tuần trăng mật.

Mẹ Đình hai mắt sưng đỏ, cúi thấp đầu đắp chăn cho ông, không hề nói lại một lời.

Trương Phác Ngọc đánh liều mím môi nói: “Chuyện đó... ông thông gia à, thực sự rất xin lỗi, là tôi đã gọi cho A Tổng...”

***

Bố Đình cảm nín, còn Tần Uẩn đang ngồi trên ghế sofa bên cạnh lặng lẽ quay mặt đi hướng khác.

“Không sao là tốt rồi! Mọi người đều chưa ăn trưa phải không? Con gọi người mua chút gì đó về ăn nhé!” Tần Tổng lên tiếng phá tan bầu không khí ngại ngùng.

Hai mắt Trương Phác Ngọc sáng lên, nhanh nhẩu kiến nghị: “Gọi Thịnh Thế giao hàng tận nơi đi! Phòng ngoài có bàn đấy, chúng ta qua đó ăn, chúc mừng bữa cơm tân hôn đầu tiên của A Tổng và Đình Đình.”

Ba người nhà họ Hàn trầm mặc không nói, Tần Tổng than thầm một tiếng, mặt Tần Uẩn thì đã ngoảnh hẳn sang một bên đến mức người khác không còn trông thấy nữa.

***

Vì bố Đình xảy ra chuyện, tuần trăng mật đã bị hoãn. Tần Tổng quyết định huỷ phép quay về làm việc. Hàn Đình Đình ở nhà dọn dẹp. Nhà mới là một trong nhiều bất động sản của Tần Tổng, thuộc khu cao cấp yên tĩnh, rộng một trăm năm mươi mét vuông, nội thất trong nhà cực kỳ xa hoa. Tần Tổng chiếm toàn bộ không gian tầng trên, để lại tầng dưới cho Hàn Đình Đình. Vì sợ lộ chuyện hai người kết hôn giả nên trong nhà không thuê người giúp việc. Hàn Đình Đình không thắc mắc gì, thậm chí còn nghĩ căn nhà này vốn của Tần Tổng, cô được ở miễn phí nên lo liệu việc nhà cũng là điều nên làm.

Vạch rõ địa bàn hoạt động và nghĩa vụ trách nhiệm các bên xong, ngày tháng cứ như thể gà bay chó nhảy mà vụt qua.

Bố Đình bị khâu sáu mũi ở đầu, vết thương cũ ở chân trái lại tái phát phải nằm viện một tuần, sau khi ra viện, chân trái vẫn còn đau nhức, nên đành nghỉ ngơi ở nhà một thời gian. Hàn Đình Đình dọn dẹp nhà mới đầu vào đấy, hôm nào cũng về nhà mẹ đẻ.

Trong khu nhà Tần Tổng không có xe buýt hay taxi, vì thế buổi sáng lúc đi làm anh ta đưa cô đi, chiều Đình Đình chủ động về nhà trước giờ Tần Tổng tan ca, nấu sẵn cơm canh chờ anh. Nhưng được mấy ngày thì Hàn Đình Đình thấy xót năm mươi tệ tiền taxi, nên quyết định đổi ba lượt xe buýt, lại đi bộ thêm bốn mươi phút nữa, lúc về đến nhà thì Tần Tổng đã đổi đến mức bụng kêu òng ọc.

Hàn Đình Đình thấy vậy vô cùng áy náy: “Tôi đi làm cơm ngay đây.”

Mặt Tần Tổng dài như cái bom, anh ném cho cô chùm chìa khoá xe: “Ngày mai cô tự lái xe đi! Rồi tự lái xe về!”

Hàn Đình Đình hoảng hồn rút tay lại: “Tôi không biết lái xe.”

“Cô có bằng lái đấy thôi!” Tần Tổng giận dữ nói. “Bánh bao nhỏ quê mùa” dám lừa anh, trong hồ sơ gấp mặt rõ ràng viết là cô có bằng giáo viên mầm non, chứng chỉ dương cầm cấp tám và giấy phép lái xe loại C mà!

“Có bằng lái...” Hàn Đình Đình yếu ớt nói: “... không có nghĩa là biết lái mà...” Lúc thi lấy bằng cô vẫn đang còn ở thành phố G, là bị... người ấy ép đi thi. Chỉ hạng mục cơ bản thôi mà cô phải thi đến tám lần, thực hành trên đường thì không cần phải nói thêm nữa. Lúc cầm bằng lái trên tay, người ấy vui hơn cả cô, khen cô thông minh, còn đưa chiếc G500 mới mua cho cô cầm lái. Cầm lái chưa đến mười phút, cô xem chút đâm trúng lề đường, may mà có người ấy giúp cô không chế vô lăng, thay cô bẻ hướng tay lái, đầu xe chỉ bị xước nhẹ, không xảy ra tai nạn.

Sau khi định thần lại, người ấy xoa đầu cô cười, dịu dàng nói: “Là tôi không tốt, Đình Bảo của chúng ta không phải người có tố chất lái xe. Thôi bỏ đi, tôi thua rồi, tiếp tục làm tài xế cho em vậy!”

Tay Đình Đình cầm một cái túi củ sen chắc nịch, đầu óc mơ mơ màng màng nghĩ về chuyện lúc trước. Tần Tổng nổi gai ốc vì ánh mắt thất thần lạ lùng của cô, quát một tiếng: “Này!”

“Bánh bao nhỏ quê mùa” giật nảy mình, củ sen trong tay rơi xuống đập cái “bịch” vào đầu ngón chân Tần Tổng.

“Xin... xin... xin lỗi!” Hàn Đình Đình đỡ Tần Tổng lúc này đang oằn người vì đau: “Anh không sao chứ?”

Tần Tổng ngẩng mặt lên, khoé môi co giật: “Hàn Đình Đình!” Anh nghiêng rặng, bật ra từng chữ một: “Sáng – mai – cô – tự – đi – bộ – đi! Tôi – không – quan – tâm – nữa!”

“Ừ ừ ừ!” Hàn Đình Đình không mấy để ý chuyện mình bị ngược đãi, ngược lại càng quan tâm đến chỗ đau của Tần Tổng hơn: “Chân anh còn đau không? Đưa tôi xem nào!”

Uy hiếp không hề có tác dụng với “bánh bao nhỏ quê mùa”, Tần Tổng đang bị ngoại thương lại thêm nội thương, mặt mũi tối sầm, ôm bụng rỗng đi cả nhắc lên tăng tự chăm sóc thương tích.

Ngày thứ hai, bữa sáng gồm cháo ngô và rau dưa, nhưng trước mặt Tần Tổng vẫn có đĩa trứng ốp lết vàng ươm xinh xắn như trước. Anh rã rời thương thức, tính ăn xong sẽ đi thẳng ra cửa không ngoái đầu nhìn lại.

Hàn Đình Đình vừa rửa xoong nồi xong, tới ngồi xuống cạnh anh, thấy anh sắp đi liền thân thiện dặn dò: “Lái xe cẩn thận nhé!” Ai ngờ anh quay đầu mặt hầm hầm trừng mắt một cái.

Dọn dẹp sạch sẽ mọi thứ xong xuôi, Hàn Đình Đình khóa cửa ra ngoài. Cô vừa ra khỏi cửa lớn khu nhà thì đằng sau có chiếc xe chạy lên, kính xe nhanh chóng được hạ xuống. Là hàng xóm sát vách nhà họ, có một đứa con trai rất đáng yêu tên là Tiểu Đào. Thấy Hàn Đình Đình đi bộ, bố Tiểu Đào tiện đường cho cô đi nhờ xe một đoạn.

***

Hàn Đình Đình về đến nhà để, mẹ không có nhà, bố Đình đang nằm trên giường xem sách.

“Bố ơi, mẹ con đi chợ rồi ạ!”

Bố Đình vuốt mái tóc đã điểm bạc: “Không, bà ấy đến xương nhận việc về làm.” Hàn Đình Đình nhận ra, trong giọng nói của ông có chút không thoải mái.

Bất kỳ người đàn ông nào phải nằm nhà để vợ mình ra ngoài nhận việc vặt về làm kiếm ít tiền phụ trợ tiêu pha đều cảm thấy không thoải mái như thế. Hàn Đình Đình trong lòng chưa xót nhưng ngoài mặt không tiện thể hiện ra.

Nói chuyện đàm ba câu với bố xong, cô lập tức ra ngoài mua thức ăn. Vừa về đã thấy mẹ ở nhà, tiết trời nóng bức khó chịu, mái tóc điểm bạc của mẹ ướt mát mồ hôi, ép chặt vào mặt, nhìn có đôi phần tất tả.

“Con ngồi đi, để mẹ đi làm cơm!” Mẹ Đình xót xa xoa xoa gương mặt đỏ bừng vì nắng của con gái: “Lấy kem que trong tủ lạnh ăn đi con! Xem con nóng chưa này!”

***

Hàn Đình Đình mua xương sườn để nấu canh, bữa trưa còn làm thêm món cải chíp xào nấm. Cả nhà ba người cùng ngồi ăn cơm, đôi dưa của bố mẹ cứ đảo qua đảo lại nhưng chỉ dám đậu trên đĩa rau.

“Bố! Ăn thịt đi!” Cô cười híp mắt gấp xương sườn cho bố mẹ: “Mẹ, mẹ ăn sườn đi này!”

Mẹ Đình cười, gấp miếng sườn cô vừa gấp cho mình bỏ sang bát bố Đình: “Lão Hàn, ông phải ăn nhiều vào thì chân mới nhanh khỏi!”

“Mẹ cũng vậy, ăn nhiều thịt vào chứ!” Hàn Đình Đình bụng đĩa rau xào để tới trước mặt mình: “Con đang giảm béo, để con ăn rau, bố mẹ không được tranh với con đâu đấy!”

“Con bé này!” Mẹ Đình thấy vậy khẽ bật cười: “Con không béo cũng chẳng gầy, người cân đối rồi! Hơn nữa nhà thông gia không muốn con dâu mình

quá gầy đầu, như vậy không dễ nuôi.”

“Vâng!” Hàn Đình Đình gật đầu, cười ngọt ngào: “Mẹ Tần Tổng hay mua đồ ăn ngon cho con lắm!”

Bố Đình mẹ Đình nhìn nhau khẽ nở nụ cười, trong lòng hồ hởi thầm nghĩ con gái mình quả thật đã lấy rất đúng người. Còn Hàn Đình Đình, trước nụ cười của bố mẹ, cô chỉ có thể cúi đầu lặng lẽ ăn cơm.

***

Hàn Đình Đình rút kinh nghiệm từ hôm qua, mới ba giờ chiều đã vội về. Lúc cô bước ra cửa, mẹ đang làm việc, trời nóng bức thế này mà mẹ cứ phải ôm chiếc khăn quàng lông dày sù, cúi đầu dùng nhíp đính từng sợi tua lên khăn. Công việc này đòi hỏi sự tỉ mỉ, quạt máy cũng không dám bật, mới làm một lát mẹ Đình đã uống hết cả một ca nước mát.

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Lúc mẹ tiến ra cửa, Hàn Đình Đình lên hỏi: “Bố nghỉ ở nhà, tiền thưởng và phụ cấp chẳng có mẹ nhỉ?” Tính bố Đình cương trực thẳng thắn, rất nhiều việc chỉ cần cúi mình một chút ông cũng không chịu, vì thế làm hơn nửa đời người rồi mà vẫn chỉ là một cảnh sát hình sự bình thường, lãnh đạo và đồng nghiệp xung quanh vừa sợ vừa bài xích ông.

“Cũng có cấp một ít... Con đừng lo chuyện trong nhà!” Mẹ Đình an ủi con gái: “Bao năm nay chúng ta vẫn sống được đấy thôi, bây giờ con lại không có đấy, chỉ còn bố mẹ ăn uống, bớt đi nhiều lắm!”

“Thế mà mẹ còn đi nhận công việc vất vả thế này! Mẹ à... Lễ vật và tiền mừng lúc con kết hôn chẳng phải đều do mẹ giữ đó sao? Sao mẹ không lấy ra dùng?”

“Bố mẹ không thiếu tiền! Huống hồ số tiền đó sao có thể động vào chứ! Đó là tiền của con và Tần Tổng, mẹ giữ lại đó để sau này hai đứa tiêu!” Mẹ Đình đập tay cô dịu dàng nói: “Con vào nhà có tiền không được học thói ăn tiêu phung phí đâu đấy!”

“Con không mà...” Hàn Đình Đình lau bầu, cúi đầu: “Con đi trước đây, phải chuẩn bị cơm canh trước khi Tần Tổng về.”

“Ừ ừ! Con mau về đi!” Mẹ Đình giục con gái: “Làm nhiều món ngon một chút, nó đi làm vất vả cả ngày trời!”

“Con biết rồi ạ.” Hàn Đình Đình cúi đầu bước đi.

***

Tần Tổng hôm nay còn sớm đã vội tan ca, lúc họp cũng chưa bao giờ làm việc năng suất như vậy. Họp xong Dung Nhị lon ton chạy đến cất lời cười nhạo: “Mấy người xem cậu ta kia, chỉ hận không thể cười mấy bay ngay về nhà thôi!”

Đại boss đối với chuyện này lại ra vẻ thông cảm: “Tân hôn hạnh phúc mà, nôn nóng cũng là điều dễ hiểu.”

Trần Tam thiếu bụng dạ đen tối thông thả chùi mắt kính: “Mới ném được của lạ mà, nôn nóng một chút cũng là chuyện bình thường.”

“Phụt!” Lý Vi Nhiên phì cười.

Tần Tổng nghe bình luận lập tức nổi khùng, đập bàn quát lớn: “Khốn kiếp! Có các người mới vừa ném được của lạ ấy!”

Các vị ca ca nghe thế đều nhìn Tần Tổng với ánh mắt thương mại, sau đó ai nấy lôi điện thoại ra, nào gọi nào nhắn tin đầy ắp cho vợ đẹp con khôn nhà mình... Tần Tổng khóc không thành tiếng, đành ngậm ngùi ôm cặp công văn tháo chạy.

Sau khi về nhà tất nhiên là phải kiểm chuyện với “bánh bao nhỏ quê mùa” rồi. Chỉ vì muốn về sớm bắt Đình Đình làm cơm nên mới bị mấy tên khốn kia cười nhạo.

Về đến nhà, Tần Tổng thấy trên bàn chẳng có gì, quả nhiên vẫn chưa có cơm tối, trong lòng bỗng chốc vui như mở hội.

“Hàn Đình Đình!” Anh vừa cởi giày vừa hùng hồn gào tên cô: “Hôm nay cô lại đi bộ về đấy à?”

Hàn Đình Đình nghe tiếng chuông cửa liền chạy từ trong nhà bếp ra, trên người khoác chiếc tạp dề màu xanh cỏm, làm nổi bật lên làn da trắng sáng của cô.

“Sao anh tan ca sớm vậy?” Cô kinh ngạc hỏi.

Tần Tổng che đậy vẻ mặt đắc ý đầy thích thú của mình, nhướn mày cứng mặt, đến ngồi lên ghế sofa, công kích Đình Đình với vẻ không mấy nhẫn nại: “Cơm tối vẫn chưa xong à?”

Hàn Đình Đình nhìn đồng hồ treo tường, bây giờ mới... bốn giờ, có nhà ai giờ này đã ăn cơm tối không hả trời?

“Bữa trưa ở công ty ăn không ngon hả?” Cô hiền lành lên tiếng với vẻ thông cảm: “Anh đợi tôi một lát nhé, tôi bắt đầu xào rau đây, sẽ rất nhanh thôi,

canh đã xong rồi. Tôi múc cho anh chén canh lót dạ trước nha!”

Cô thật thà hỏi, Tần Tổng vui mình trong chiếc sô-pha mềm mại thoải mái, ánh tà dương le lói dường như xuyên qua ô cửa sổ sáng bóng để vuốt ve gương mặt anh. Tần Tổng bỗng cảm thấy có thứ gì đó rất kì lạ đang không ngừng lớn dần lên trong anh.

“Không cần!” Anh xì mặt cự tuyệt.

***

Tâm trạng lạ lùng chưa bao giờ có ấy đến tận lúc ăn cơm tối vẫn khiến trái tim anh ngứa ngáy mãi không thôi.

Hàn Đình Đình múc cho anh một bát canh gà hầm nấm Bắc Khẩu, đặt cạnh tay anh, nhưng Tần Tổng hình như bị Đình Đình làm cho giật mình liên ngắc đầu, sững người nhìn cô.

“Sao vậy?” Cô khẽ sờ lên mặt mình, có dính gì đâu nhỉ?

Tần Tổng hít một hơi thật sâu, cố nhin, dời ánh mắt đi hướng khác. Trong lúc bối rối, anh cầm thìa quơ loạn xạ bát canh: “Quá nhiều dầu mỡ! Tôi không muốn ăn!”

“Nhưng hôm qua anh nói canh rau quá thanh đạm mà?” Hàn Đình Đình hóp chút canh gà để nếm: “Không ngứa đâu, tôi hót bỏ lớp mỡ phía trên rồi.”

Dám cãi? Tần Tổng nhướn mày: “Cô nấu ăn dở ẹc!”

Hàn Đình Đình lúng túng cúi đầu: “VẬY... mai tôi sang nhà anh học làm vài món anh thích ăn nhé?”

Dám đem bố mẹ ra để uy hiếp! Tần Tổng đập thìa xuống bàn đến “cách” một cái, trừng mắt với “bánh bao nhỏ quê mùa”.

Dáng vẻ lạnh lùng từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt ấy khiến “bánh bao nhỏ quê mùa” cảm thấy mình không còn chốn dung thân. Mùi canh gà hầm nấm Bắc Khẩu lan toả trong không khí, Hàn Đình Đình nghĩ đến bát canh sườn trưa nay bố mẹ mình cứ phải nhường tới nhường lui, trong lòng cô cảm thấy vô cùng chua xót. Cùng là phận làm con, so với Tần Tổng, ngay cả cơm ăn áo mặc cho bố mẹ cô cũng không lo chu toàn được, còn làm khổ bố mẹ tuổi đã cao như vậy rồi mà vẫn phải chuyển nhà, phiêu bạt không nơi nương tựa giữa chốn thành thị phồn hoa xa lạ này.

***

“Này...” Tần Tổng đàn mặt ra, “bánh bao nhỏ quê mùa” bị anh trừng mắt đến nỗi khóc rồi! Anh dữ dằn như vậy ư?

“Cô khóc cái gì chứ...” Tần Tổng nghiêm mặt với Hàn Đình Đình: “Tôi chúa ghét con gái khóc trước mặt mình!”

©STE.NT

Hàn Đình Đình dụi mắt, giọng vẫn nức nở: “Tôi... có hi vọng anh... thích tôi đâu.”

Tần Tổng mắc nghẹn, khoé môi co giật mãi không dừng.

“Cô đừng khóc nữa!” Anh rút khăn giấy đưa cho Đình Đình: “Thật ra... cô nấu ăn rất ngon, vừa nãy là tôi đùa đấy thôi.”

“Chẳng buồn cười gì cả!” Hàn Đình Đình nghẹn ngào, khăn giấy trong chốc lát đã ướt đẫm, cô vờ tay định rút tờ khác thì Tần Tổng đã vội vàng đứng bật dậy, ân cần đẩy hộp khăn giấy đến trước mặt cô.

“Hồi sáng cô ra ngoài có phải lại đi bộ nữa không?” Tần Tổng nghĩ bụng, chỉ một câu chê thức ăn cô nấu khó nuốt không thể khiến cô khóc như vậy được, nha đầu này phải chăng còn ôm hận vụ hồi sáng anh đi làm mà không cho cô đi nhờ xe?

Hàn Đình Đình sững người, ngẩng đầu lên: “Đâu có, hồi sáng bố Tiểu Đào nhà bên cho tôi đi nhờ đến trạm xe buýt.”

Tần Tổng lại lần nữa bị đả kích... Quả nhiên trước giờ cô chưa từng bị anh uy hiếp. Bố Tiểu Đào là ai? Sao trước nay anh không hề biết là cạnh nhà có người ở chứ?

Hàn Đình Đình thấy sắc mặt Tần Tổng không tốt, tưởng anh áy náy liền vội bồi thêm một câu: “Tôi thật sự không phải khóc vì anh đâu!”

Ầm ầm... Tần Tổng đỡ lấy lòng tự tôn đang không ngừng bị đập đổ của mình, quay mặt đi chỗ khác.

***

Khi biết rõ lý do “bánh bao nhỏ quê mùa” khóc, Tần Tổng cảm thấy rất nực cười.

“Cô đưa tiền cho đi chẳng phải là được rồi đó sao? Tôi đưa tiền chi tiêu trong nhà cho cô rồi mà.” Đối với anh, những chuyện có thể dùng tiền để giải quyết thì không thành vấn đề, huống hồ lại còn là chuyện nhỏ như vậy nữa.

“Đó là tiền của anh mà.” Hàn Đình Đình khóc đến nỗi mũi đỏ ửng lên: “Tôi biết anh rất khá giả, cũng rất hào phóng, nhưng Tàn Tổng à, tôi với anh có phải là kết hôn thật đâu, anh không có trách nhiệm gì với bố mẹ tôi cả, thế nên không thể để anh chi tiền được.”

“Thế cô có tiền sao?” Tàn Tổng khinh thường liếc nhìn vẻ khẳng khái của “bánh bao nhỏ quê mùa”.

“Không có.” Hàn Đình Đình lắc lắc đầu về tuyệt vọng. Cô thật sự không có tiền. Lúc chuẩn bị kết hôn, Trương Phác Ngọc chưa bàn bạc với cô đã thay cô xin nghỉ việc tại trường mầm non. Hiệu trưởng lúc đó cũng rất khách khí quyết toán tiền lương ba tháng cho cô, cô đều đưa cả cho mẹ để chuẩn bị hôn lễ.

***

Đáng diệu ử dột tuyệt vọng của Đình Đình đã khiến cho trái tim ấu trĩ của Tàn Tổng vui vẻ hẳn lên.

“Được rồi.” Anh nhanh chóng đã thông tư tường cho cô: “Đừng khóc nữa, tôi nghĩ cách giúp cô. Cho cô mượn tiền nhé? Hay kiếm việc làm cho cô?”

Hàn Đình Đình nhìn Tàn Tổng với vẻ đáng thương: “Tôi có thể ra ngoài làm việc ư?” Nhà anh chắc không thích con dâu xuất đầu lộ diện ở bên ngoài đâu nhỉ?

Tàn Tổng ngửa cằm, kiêu ngạo nói: “Cứ giao cho tôi!”

Ánh mắt Hàn Đình Đình thoáng chốc đã hiện rõ vẻ sùng bái.

Thế là lần đầu tiên kể từ sau khi kết hôn, Tàn Tổng mới có cảm giác được nở mày nở mặt.

***

Làm người tốt, làm việc tốt quen rồi dần dần sẽ bị nghiến. Khi bạn giúp đỡ một ai đó, tận mắt chứng kiến người ấy vì sự giúp đỡ của bạn mà hạnh phúc rồi cảm kích, bạn sẽ cảm thấy sục sôi nhiệt huyết, sẽ muốn lại được giúp người ta nữa! Đây là thứ cảm giác muốn được người khác cần mình, được khẳng định, được ngưỡng mộ nguyên thủy nhất trong sâu thẳm nội tâm con người. Đối với người bụng dạ đơn thuần như Tàn Tổng, cảm giác này lại càng mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tàn Tổng phá lệ không kiểm chuyện với Hàn Đình Đình, thậm chí lúc ra khỏi nhà còn chủ động mời cô đi chung xe, tiễn cô đến trạm xe buýt. Khi xuống xe, “bánh bao nhỏ quê mùa” cười tí mắt vẫy tay chào tạm biệt, anh còn giờ giờ tay dánh vẽ rất đàn ông.

Suốt ngày hôm đó, mọi người từ trên xuống dưới trong Lương Thị đều cảm nhận rõ rệt tâm trạng Tàn tổng vô cùng tốt, ai chào anh, anh cũng đều gật đầu cười tí mắt.

Nhị thiếu Dung Nham lim dim đôi mắt phong lưu đa tình, sờ cảm phát biểu cảm nghĩ đối với chuyện này: “Ăn thịt quả nhiên có thể giúp cho thân thể và tinh thần vui vẻ sáng khoái!”

***

Lúc Hàn Đình Đình chuẩn bị từ nhà mẹ về thì nhận được điện thoại của Tàn Tổng: “Giờ cô đang ở nhà bố mẹ mình đấy à?”

“Ừm. Tôi về chuẩn bị cơm cho anh ngay đây.” Cô nói nhỏ dịu dàng đáp.

Đầu dây bên kia Tàn Tổng bắt giác cong khóe môi: “Không cần đâu, tôi qua đây ăn rồi tiện thể đưa cô về luôn.”

Điện thoại vừa ngắt, mẹ Đình đã ló đầu vào hỏi: “Là Tàn Tổng à?” Hàn Đình Đình dờ dẩn gật đầu: “Mẹ, anh ấy muốn qua đây dùng bữa.”

Biểu cảm của mẹ Đình liền giống hệt cô con gái.

Tiếp đó, mẹ Đình cầm chổi lau chùi toàn bộ nhà cửa một lượt. Bố Đình đáng thương chân cẳng đi đứng bất tiện đang ở nhà dưỡng thương cũng bị bà xã đại nhân khua khoảng chổi và giẻ lau, còn chưa kịp phân bua đã lập tức bị đuổi ra ngoài, lang thang hàng giờ đồng hồ dưới gốc cây đại thụ trong sân nhà.

Lúc xe Tàn Tổng dừng trong sân thì trên nhà họ Hàn đã sạch như li như lau, mùi thức ăn thơm ngào ngạt.

***

“Sao con chỉ mua có từng này thức ăn thôi vậy?” Mẹ Đình vừa đảo thịt gà xắt hạt lựu vừa nhỏ giọng cảm râm không ngớt: “Mau đi xem xem bố con đã thay quần áo xong chưa! Đem đồ lót ông ấy thay ra giấu vào máy giặt ấy! Ôi chao, Đình Bảo à! Con mau đi rửa mặt đi, nhìn mặt con đầy mồ hôi với dầu mỡ kia!”

“Mẹ, mẹ đừng căng thẳng thế!” Hàn Đình Đình an ủi mẹ Đình đang rối như tơ vò: “Tàn Tổng dễ chịu lắm!”

“Đây là lần đầu tiên nó đến nhà mình ăn cơm, phải dâng hoàng tử tế chứ! Con mau đi rửa mặt đi!”

“Con biết rồi... Mẹ, mẹ đừng làm thịt kho nữa. Anh ấy chẳng ăn thịt mấy đâu, mẹ cắt vào tủ lạnh đi, để mai làm cho bố ăn.”

“Nó không ăn thịt à? Thế nó còn không thích ăn gì nữa? Món này thì sao? Món này nó có ăn không?”

“Ăn hết, ăn hết... Món gì anh ấy cũng ăn.”

“Khụ khụ...” Bố Đình đưa con rẽ bước vào đúng lúc nghe thấy câu nói này.

Hàn Đình Đình vừa quay đầu liền thấy Tần Tổng mặt mũi sầm sì đang đứng sau lưng bố Đình, neho mắt lườm cô.

Dám huỷ hoại hình tượng quý công tử thanh tao của anh... “Bánh bao nhỏ quê mùa” này! Có cô mới cho gì ăn nấy ấy! Đồ con heo!

***

Trước khi kết hôn không được tiếp xúc nhiều, bây giờ ngồi quây quần bên bàn ăn náo nhiệt, hai vị trưởng bối nhà họ Hàn đều thấy thằng bé Tần Tổng này thực sự rất ổn, nói chuyện đĩnh đạc, đối xử với mọi người cũng rất thân thiện.

“Tần Tổng, ăn đùi gà đi con!” Mẹ Đình gấp một cái đùi gà từ bát canh hầm ra bỏ vào bát Tần Tổng. Hàn Đình Đình còn chưa kịp bảo mẹ đừng gấp cho Tần Tổng, anh không ăn thức ăn người khác gấp cho mình thì Tần Tổng đã vùi đầu vào ăn.

“Ngon không con?” Mẹ Đình tươi cười hỏi con rể.

Tần Tổng lạnh lợi gạt đầu, ánh mắt hiền lành, thái độ cực kỳ thành khẩn: “Ngon lắm ạ!”

Mẹ Đình càng vui hơn nữa, lại gấp thêm cho anh cái đùi còn lại. Tần Tổng nhân lúc bố Đình mẹ Đình không thấy, ném cho Hàn Đình Đình một cái nhìn đầy vẻ đắc ý. Hàn Đình Đình chọc chọc vào miếng cánh gà trong bát mình, lặng lẽ ăn com.

***

Ăn com xong, Tần Tổng và bố Đình ngồi tán gẫu ở phòng khách, Hàn Đình Đình bung đĩa trái cây ra cho hai người xong thì trở vào bếp rửa bát với mẹ.

Mẹ Đình thấy bố Đình vốn kiệm lời hôm nay lại hăng say trò chuyện, không khỏi vui vẻ mỉm cười nói với con gái: “Thằng bé Tần Tổng này quả thực rất tốt!”

Hàn Đình Đình “âm ừ” đáp bừa, trong bụng thầm nghĩ lúc anh ta giờ mấy trò trẻ con ra bố mẹ có thấy đâu.

Mẹ Đình bất chợt dừng tay: “Đình Đình!” Khuôn mặt tươi cười cả tối phút chốc trầm hẳn xuống: “Bây giờ không phải con... vẫn còn nhớ đến nó đấy chứ?”

“Mẹ!” Hàn Đình Đình không kiềm chế nổi buột miệng kêu lớn một tiếng: “Con không có!”

“Hét gì chứ!” Mẹ Đình suýt chút nữa đã đưa bàn tay đầy bột xà phòng lên bịt mồm Đình Đình: “Bố con mà nghe thấy thì không hay đâu.”

Hàn Đình Đình nghẹn ngào cúi đầu.

Đúng lúc này Tần Tổng bước vào: “Sao thế?” Anh hỏi Hàn Đình Đình.

Hàn Đình Đình chẳng nói chẳng rằng, lẳng lặng lau tay rồi quay người bước ra ngoài.

“Mẹ, cái này tặng mẹ.” Tần Tổng trừng mắt với “bánh bao nhỏ quê mùa” một cái, vừa quay người lại đã đổi ngay thành bộ mặt trưởng thành ngoan ngoãn, đưa cho mẹ Đình một tấm thẻ.

Mẹ Đình thấy thế vội vàng từ chối: “Không cần, không cần đâu! Con đưa bao nhiêu thứ đến đã tốn không ít tiền rồi! Sau này đến đây ăn com đừng mua gì cả, người một nhà mà còn khách sáo nỗi gì chứ!”

“Con không khách sáo với mẹ đâu, đây là tiền mua thức ăn. Sau này chúng con sẽ thường xuyên đến đây ăn tối ạ.”

“Sao thế? Đình Đình nấu ăn không ngon hả con?” Mẹ Đình mắt mở lớn, hết sức kinh ngạc hỏi.

“Không ạ!” Tần Tổng cười rất dịu dàng như một đứa trẻ lạnh lợi cực kì hiểu chuyện: “Nhưng chỉ có hai đứa con ăn mà bắt cô ấy phải nấu com rồi làm thức ăn nữa, đến đây cùng ăn chẳng phải sẽ đơn giản hơn nhiều đó ạ?”

Mẹ Đình trong chốc lát vô cùng cảm động, thằng bé này mới cưới mà đã bắt đầu biết xót vợ rồi.

“Cái này mẹ cứ cầm lấy ạ, nếu không tụi con hôm nào cũng qua đây tặng phần com thì ngại lắm!” Tần Tổng nhét chiếc thẻ vào trong túi tạp dề của mẹ Đình, thân thiết bốp nhẹ vai bà: “Mẹ à, con lên nói với mẹ thôi nhé, thức ăn mẹ nấu ngon hơn Đình Đình đó!”

“Cái thằng bé này!” Mẹ Đình cười toe toét, vỗ vào tay anh: “Mẹ biết rồi, hai đứa cứ thường xuyên về đây ăn, mẹ làm món ngon cho nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Nhân Duyên Do Trời Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Cửa vừa mở ra, ai đó trên người chỉ còn độc một chiếc quần lót “kiệm vải” màu trắng bó sát đang đứng trước gương khoe cơ bắp.

***

Tần Tổng quả nhiên nói được làm được, sang tuần thứ hai đã sắp xếp công việc ổn thoả cho “bánh bao nhỏ quê mùa”, còn là công việc đúng chuyên môn của cô: dạy trẻ con múa hát. Trường mẫu giáo nằm trong khu nhà hai người đang ở, Hàn Đình Đình đi bộ từ nhà đến đó mất hai mươi phút. Cô phụ trách tám em lớp lớn, lương tháng cao gấp ba lần trường cũ.

Thực ra chủ đầu tư của khu nhà này chính là Tần Tổng, việc này đối với anh chỉ là chuyện nhỏ, nhưng anh không hề nói với Hàn Đình Đình, để cô phải mang on đội đức, phải lấy cái chết ra đền đáp cho mình.

Hàn Đình Đình vốn là một cô gái thật thà, sau khi được Tần Tổng tìm việc làm cho thì hết sức biết ơn. Từ đó Tần Tổng xưng vương xưng bá trong nhà, hưởng thụ sự chăm sóc chu đáo tỉ mỉ, hết mực cung kính, toàn tâm toàn ý của cô.

Trong những ngày tháng bình dị này, rất nhiều sự việc tưởng chừng như rất vụn vặt đã lặng lẽ thu hút hai người khiến họ xích lại gần nhau...

***

Cuối tuần đầu tiên của mỗi tháng là ngày đại gia đình bên ngoại nhà Tần Tổng tụ họp. Trước khi lấy anh, Hàn Đình Đình đã từng tham gia hai lần, hôm nay là lần thứ ba.

Con đường riêng dẫn vào đại bản doanh nhà họ Trương không cho phép xe cộ qua lại, chỉ có Tần Tổng lúc nào cũng ý mình nhỏ tuổi nhất, lại còn là đứa cháu được Trương tư lệnh hết mực cưng chiều nên cứ ngang nhiên lái xe vào.

Cảnh vệ gác ở cổng lớn từ xa đã nhận ra là xe của Lục thiếu gia nên cũng chỉ giơ tay ngăn cản theo kiểu tượng trưng chiếu lệ.

“Tần Tổng!” Hàn Đình Đình dấu sao cũng đã từng vượt qua vòng thi lý thuyết cấp bằng lái: “Chỗ này phải dừng xe mà!”

Tần Tổng chẳng thèm để ý đến “bánh bao nhỏ quê mùa”, cứ nghênh ngang xông vào.

“Hai bên đường phía trong kia toàn cây là cây, lại còn có rất nhiều động vật bé nhỏ nữa chứ! Lần trước tôi còn nhìn thấy một con thỏ rừng băng qua đường, anh lái xe thế này dọa chúng giật mình chạy nhảy lung tung thì được ích gì cơ chứ?” Hàn Đình Đình dịu dàng giảng giải đạo lý với Tần Tổng: “Anh nhìn xem, xe của người khác đều đỗ ở đằng kia cả, mọi người ai cũng đi bộ vào mà.”

“Cô phiền phức thật đấy!” Tần Tổng vừa lâu bàu vừa bẻ lái, bất mãn dừng xe lại.

“Ôi, Tang Tang! Em xem đằng kia có phải là Tần Lục thiếu nhà mình đó không?” Vừa lúc vợ chồng Lý Vi Nhiên đi đến, buông lời trêu chọc Tần Tổng.

“Bậy nào!” Giọng nữ trong trẻo lạnh lùng mang theo ý đùa cợt nhưng cũng rất đỗi dịu dàng, êm tai cất lên.

“Cũng đúng! Lục thiếu gia của chúng ta có bao giờ chưa đâm đầu xe đến trước cửa phòng khách mà đã chịu xuống xe cơ chứ?”

Vợ chồng Lý Vi Nhiên bước đến gần, Tần Tổng nhướn mày đang tính phản pháo thì Hàn Đình Đình ở bên cạnh đã nhanh nhẩu chào hỏi: “Ngũ ca, chị Tang Tang!”

Ngữ khí hoà nhã của Hàn Đình Đình khiến vợ chồng Lý Vi Nhiên cũng không tiện châm chọc tiếp. Tần Tổng bàng quan đứng nhìn hai con người không thể không lịch sự khách sáo với “bánh bao nhỏ quê mùa” nhà mình, trong lòng cười khà khà sáng khoái: Đúng là vô quýt dầy có móng tay nhọn, để xem sau này hai người còn dám ức hiếp tôi nữa không!

***

Trương Phác Ngọc là con gái út của Trương tư lệnh, trên bà còn có một người chị tên là Trương Phác Ngôn, xinh đẹp giỏi giang, lại thấu tình đạt lý và dịu dàng hơn bà. Trương Phác Ngôn cũng chỉ sinh được một cậu con trai, chính là Lý Vi Nhiên. Vì thế Lý Vi Nhiên và Tần Tổng cùng lớn lên bên nhau, tình cảm giữa hai người còn hơn cả anh em ruột thịt.

Lý Vi Nhiên cưới một người đẹp nghiêng nước nghiêng thành tên là Tần Tang. Tần Tang với mẹ chồng cùng một trường phái tiểu thư khuê các nên Trương Phác Ngọc không mấy thích thú.

Hàn Đình Đình lại khác với Tần Tang. Khi ông nội cô còn làm cảnh vệ cho Trương tư lệnh đã có mối giao hảo rất tốt với cả nhà họ Trương, cả Trương Phác Ngôn và Trương Phác Ngọc đều gọi ông là “chú Hàn” rất thân mật. Bấy giờ Hàn Đình Đình lấy Tần Tổng, đã thân lại càng thêm thân, người nhà họ Trương ai nấy đều yêu quý cô. Trương tư lệnh dặn đi dặn lại: “Đình Đình, nếu Tiểu Lục mà bắt nạt con thì đừng khách khí với nó. Cứ nói cho ông biết, ông sẽ lấy roi ngựa ra trị nó ngay!”

Tần Tổng nghe vậy “Hừ” một tiếng đầy bất mãn, Hàn Đình Đình lập tức ngồi ngay ngắn, nói đỡ cho anh: “Tần Tổng rất tốt, anh ấy sẽ không bắt nạt con đâu ạ!”

Trương Phác Ngôn thấy vậy mỉm cười duyên dáng, trêu chọc đôi vợ chồng nhỏ: “Sao vẫn còn một Tần Tổng, hai Tần Tổng thế nữa? Hai đứa ở nhà cũng gọi nhau như vậy à?”

Hàn Đình Đình đỏ mặt. Tần Tổng thấy thế liền dang tay ôm Đình Đình vào lòng, thân mật cụng đầu mình vào trán cô: “Ở đây không có người ngoài, em đừng xấu hổ!”

Có lẽ là do thời tiết đang dần chuyển lạnh nên vòng ôm của Tần Tổng vô cùng ấm áp, khuôn mặt trẻ con trắng trẻo, tươi tắn của Hàn Đình Đình đỏ hồng lên, cô lấp ba lấp bắp khẽ gọi một tiếng: “A Tổng!”

Bộ dạng xấu hổ ngọt ngào của cặp vợ chồng mới cưới khiến ai nhìn cũng cảm thấy hạnh phúc. Người lớn trong nhà đều cười vui vẻ, thậm chí còn tới tận bắt cô phải thay đổi cách xưng hô với mọi người. Hàn Đình Đình ngượng chín mặt lấp bắp gọi tên từng người một.

Trương Phác Ngọc thấy thế lại không vui chút nào, muốn bảo vệ cô con dâu ngoan ngoãn, liền trừng mắt bất mãn với chị gái: “Chị cũng có con dâu đấy thôi, sao cứ bắt nạt con dâu nhà em thế? Lúc Tần Tang vào nhà chúng ta cũng có gọi tên từng người một như vậy đâu. Định ức hiếp Đình Đình thật thà nhà em đấy à?”

Trương Phác Ngôn không hề có ý định dừng lại, coi cô em gái trẻ con này cứ như không khí. Tần Tang thấy tình hình không ổn liền vội vàng đổi chủ đề, hỏi Hàn Đình Đình: “Đình Đình, sức khỏe của bố em giờ ổn rồi chứ?”

Trương Phác Ngọc “Hừ” lạnh một tiếng, cướp lời Hàn Đình Đình: “Đã khỏi từ lâu rồi, người ta đã đi làm trở lại rồi.”

“Đình Đình, nói với mẹ con khi nào rảnh thì sang đây chơi nhé, con về đây rồi mẹ con ở nhà một mình chắc buồn lắm!” Trương tư lệnh phụ nhân lại nói: “A Tổng, con có thời gian thì thường xuyên dẫn Đình Đình về nhà thăm nhạc phụ nhạc mẫu, người ta gả con gái độc nhất cho con, con phải quan tâm đến hai người nhiều hơn đấy!”

Tần Tổng đang vân vê chơi đùa tay của “bánh bao nhỏ quê mùa”, không để ý liền buột miệng đáp: “Bọn con ngày nào chẳng qua đó ăn cơm tối.”

“Hai đứa hôm nào cũng qua đó ăn tối?” Trương Phác Ngọc kinh ngạc thốt lên.

Tần Tổng biết mình lỡ lời, lập tức cười lấp liếm: “Mẹ... Đình Đình giờ đi làm rồi nên tụi con cũng không thường xuyên sang nữa, sau này hai đứa con sẽ về nhà mình ăn cơm!”

“Hai đứa hôm nào cũng qua đấy...” Trương Phác Ngọc có vẻ rất tổn thương: “Sao không đưa mẹ đi cùng? Mẹ thích ăn tương cay mẹ Đình Đình làm lắm!”

Tần Uẩn đã quá quen rồi nên chỉ thấp giọng ho khan hai tiếng, trong khi cả nhà họ Trương đều xấu hổ quay mặt đi nơi khác.

***

Trương tư lệnh quen ngủ sớm, sau bữa cơm mọi người dần tản đi hết. Tần Tổng là người ở lại cuối cùng, khi ra khỏi cửa trời đã tối đen, không khí rất tốt, ánh trăng sáng dẫn lối con đường hai người đang dạo bước. Xe vẫn chưa vào đến nơi nên họ quyết định đi bộ ra ngoài. Tần Tổng cứ lặng yên không nói chuyện. Thật ra cả ngày hôm nay anh cũng không nói gì nhiều, rất khác với ngày thường. Thấy Tần Tổng giữ im lặng nên Hàn Đình Đình cũng chỉ lặng lẽ sóng bước đi bên anh. Ánh trăng lung linh in bóng trên con đường dài, bóng cây đung đưa trong gió... Bóng Tần Tổng hết lớn: “Cẩn thận!”

Hàn Đình Đình sợ hết hồn, hai tay theo bản năng níu chặt lấy người bên cạnh, trốn sau lưng Tần Tổng, mặt mày tái mét. Tần Tổng thấy trò đùa của mình thành công, liền cười thật lớn.

“Này!” “Bánh bao nhỏ quê mùa” tính tình dễ chịu cũng phải nổi giận rồi: “Sao anh lại làm vậy?”

Tần Tổng thấy thế càng cười sáng khoái, Hàn Đình Đình xụ mặt nhìn anh đầy vẻ khinh thường: “Thật là trẻ con!”

Tần Tổng nhướn mày: “Ngứa da hả? Dám mạnh mẽ mạnh miệng với tôi sao?”

Hàn Đình Đình không nói gì, chỉ trừng đôi mắt to tròn với anh. Tần Tổng trước nay chẳng ngại trợn mắt thi với ai bao giờ, cũng trừng trừng nhìn cô.

Có lẽ là do ánh trăng quá đẹp, hoặc do trợn mắt trừng nhau một hồi lâu, cũng có thể là vì một lý do nào đó, Tần Tổng cảm thấy gương mặt trẻ con bình thường trước mặt anh bỗng trở nên... xinh đẹp lạ thường.

Khụ khụ... Tần Tổng không thêm nhìn nữa: “Đi, về nhà thôi!”

Hàn Đình Đình vốn là một đứa trẻ ngoan, thấy anh ta đã nhận thua rồi nên cũng không chấp nhặt. Cô tha thứ cho Tần Tổng, rồi ngoan ngoãn “chạy bước nhỏ” theo sau anh.

Nguyên nhân khiến cô phải “chạy bước nhỏ” là vì bước chân của Tần Tổng quá dài, mà anh thì vẫn cứ nắm tay cô bước đi.

Cả ngày diễn vở vợ chồng mới cưới, hai người cơ hồ cũng rất nhập vai.

***

Hôm sau là chủ nhật, cả hai người đều không phải đi làm.

Hàn Đình Đình làm bữa sáng xong liền lên tầng gọi Tần Tổng dậy. Trong phòng rất yên ắng, tìm quanh một hồi không thấy ai, cô tưởng anh ra ngoài chạy bộ nên quay vào phòng tắm tính thu dọn quần áo bẩn của anh. Ai ngờ cửa vừa mở ra, ai đó trên người chỉ còn độc một chiếc quần lót “kiệm vải” màu trắng bó sát đang đứng trước gương khoe cơ bắp.

“Cô...” Tần Tổng hoá đá.

“Tôi...” Hàn Đình Đình cũng đờ người.

Một hồi lâu sau hai người mới bừng tỉnh, người trốn vào trong, người cuống cuống chạy bỏ ra ngoài. Trong tình cảnh vừa vội vàng vừa xấu hổ, người bên ngoài đung phẩy cánh cửa mới khép được một nửa, người bên trong lại nhảy vào cái bồn tắm không có nước, thế là sau một loạt các tiếng động “bình, bốp, cốp, cốp”, cả hai đều đau đớn rên xiết.

***

Tần Tổng bước chân cứng ngắc đi xuống nhà, Hàn Đình Đình đang ngăn người ngồi trước bàn ăn xém chút vui mặt vào bát cháo.

Mặt Đình Đình đỏ hồng như thể mặt trời đang dần nhô lên sau lưng mình, “một nhúm” phon phốt hồng bên bàn ăn không hiểu sao lại khiến cho người ta có cảm giác thật tao nhã thanh tú, thật đẹp đẽ! Tần Tổng dường như bị ánh sáng rực rỡ rọi thẳng vào mắt, ngăn người mắt một lúc rồi mới ngồi xuống, cúi đầu lặng lẽ ăn.

Cứ tưởng nha đầu này thuần khiết lắm, sự việc lúng túng ban sáng khiến Tần Tổng cảm thấy có chút bất nhã, nên cả buổi sáng chẳng hề kiếm chuyện với cô. Nhưng đến trưa, anh “vô tình” đi thị sát phòng cô, phát hiện Đình Đình đã kể chuyện này với Tư Đồ Từ Từ...

“Kích cỡ ra sao?” Tư Đồ Từ Từ gấp gấp buồn chuyện trong tin nhắn.

Cái đồ đại háo sắc này! Tần Tổng giận dữ, tay run run mở hộp thư đã gửi xem Hàn Đình Đình trả lời thế nào.

“Một bọc... bự lắm!”

Sét đánh ngang tai, Tần Tổng đứng chôn chân tại chỗ.

Được rồi, xem ra “bánh bao nhỏ quê mùa” này cũng... thành thực.

Đúng lúc Tần Tổng đang ngây người ra thì di động có âm báo tin nhắn đến, là của Tư Đồ Từ Từ...

“Không có hình thì không có bằng chứng.”

“Bằng chứng cái đầu cô ấy!” Tần Tổng ra tay nhanh như chớp, dữ dằn nhấn nút trả lời.

Vừa nhấn nút gửi đi, Tần Tổng đã cảm thấy không ổn rồi, nhưng còn chưa kịp huỷ thì chuông điện thoại đã vang lên: Là Tư Đồ Từ Từ gọi đến!

Đúng lúc này, trong phòng tắm đột nhiên vang lên tiếng mở cửa, Tần Tổng nhanh nhẹn ném thẳng chiếc điện thoại vẫn đang reo inh ỏi trong tay ra ngoài cửa sổ...

***

“A...” Hàn Đình Đình đẩy cửa bước ra, bị Tần Tổng đứng sững ở bên ngoài dọa cho giật mình: “Anh ở trong này làm gì thế?”

Tần Tổng đáp ứng “Tôi... tôi” cả nửa ngày rồi mới nghiêm mặt lại: “Sao cô không đem quần áo bẩn của tôi đi giặt hả?”

Hàn Đình Đình đỏ mặt, sau khi thấy anh bán khỏa thân hồi sáng, cô liền đóng cửa bỏ chạy, đến giờ vẫn không dám lên tầng: “Hình như hồi nãy tôi nghe thấy di động của tôi kêu!” Cô lúng túng cúi đầu tìm điện thoại, lảng sang chuyện khác để khỏi mắc cỡ.

“Làm gì có chuông nào đâu!” Tần Tổng khẳng định: “Cô nghe nhầm rồi.”

Hàn Đình Đình sững người, ngẩng đầu chăm chú nhìn Tần Tổng.

Ánh mắt của cô “kỹ sư thiết kế tâm hồn” này thực sự trong trẻo, đúng lúc Tần Tổng sắp đỡ không nổi, đang tính chủ động nhận lỗi thì cô lại bất giác gạt gạt đầu: “Cũng phải... Tôi hay nghe nhầm lắm.”

Tần Tổng nghe vậy thắm thờ há ra một hơi.

“Nhưng mà điện thoại của tôi đâu rồi nhỉ?” Hàn Đình Đình sau một hồi ngẫm nghĩ lại bắt đầu tìm kiếm: “Tần Tổng, anh thử gọi vào số tôi xem... Ồ kìa! Anh chạy đi đâu thế?”

***

Điện thoại của Hàn Đình Đình biến mất, thật sự biến mất rồi.

“Này! Cái này cho cô!” Tần Tổng đi ra ngoài “tân bộ” về, ném cho Đình Đình một chiếc di động nắp trượt màu hồng phấn.

“Không cần đâu. Sáng nay tôi còn nhắn tin với Tư Đồ Từ Từ mà, chắc là lẫn đâu đó trong phòng thôi, để tôi tìm lại.” Đình Đình xua tay từ chối.

Tần Tổng không vội thu tay về, khẽ nhủ mày, về rất không vui “Hừ” lạnh với “bánh bao nhỏ què mùa”.

Thấy sắc mặt Tần Tổng không tốt, Đình Đình do dự một lát rồi nhận lấy. Thật ra thì cô thích màu hồng này chết đi được! Cầm chiếc điện thoại trong tay cô cứ xem tới xem lui, thích thú không rời tay.

“Nhưng số điện thoại đều trong danh bạ ở điện thoại cũ cả”. Nghịch chán chê một hồi Đình Đình lại phiền não nói: “Giờ không liên lạc được với Từ Từ rồi.”

Không liên lạc được mới tốt chứ... Một người nào đó nghĩ thầm.

“Số điện thoại của Từ Từ là gì ấy nhỉ? 139... 611... 54... 540...” Hàn Đình Đình vắt óc nhớ lại.

“Hình như chúng ta sắp muộn giờ rồi đây!” Tần Tổng buông một câu lạnh lùng, ngữ khí đã dần mất kiên nhẫn.

“Ồi!” “Bánh bao nhỏ què mùa” nhảy vọt lên như thỏ, chạy về phòng thay đồ.

Tần Tổng lúc này mới xoa xoa ngực, coi như thoát được một kiếp nạn.

“À, đúng rồi!” Hàn Đình Đình bỗng dừng quay đầu, khiến Tần Tổng vừa mới thở phào nhẹ nhõm lại giật nảy mình, mi mắt giật giật: “Cô reo cái gì thế hả?” Anh bắt mắt nạt nộ.

Hàn Đình Đình lè lưỡi, lắc lắc chiếc điện thoại trong tay: “Cảm ơn anh đã tặng tôi chiếc di động đẹp thế này!”

Đây là lần đầu tiên cô vui vẻ hoạt bát như vậy trước mặt anh, cái đầu lưỡi đỏ hồng ấy khiến miệng lưỡi Tần Tổng chột khô khốc: “Không cần cảm ơn! Cái đó vốn là của tôi, giờ không dùng nữa nên thái ra cho cô thôi.”

Hàn Đình Đình bỗng mở to hai mắt... Màu này á? Thì ra là anh ấy thích màu hồng!

Lời vừa bật ra, Tần Tổng suyt chút nữa thì cắn đứt lưỡi, anh quần quã không nói thêm bất kì lời biện hộ nào nữa, tay bưng mặt tay vẩy vẩy giục cô mau đi thay đồ...

***

Trên đường đi, Tần Tổng nói qua về các vị phụ nhân của Lương Thị cho Hàn Đình Đình nghe một lượt: Cố Yên nhà Đại boss thì hung tàn vô tặc, nếu không cần thiết tuyệt đối đừng tiếp cận; “Tiểu quái thú” nhà Dung Nhị là người quản lí trong giới giải trí, vầy vùng trong cái giới rỗng rần phức tạp ấy, nói chung là cũng không nên quá thân thiết với chị ta; An Tiểu Ly cô dâu của Phúc Hắc tam thì là đồ ngốc, để tránh suy giảm chỉ số thông minh, tốt nhất cũng không nên chơi thân...

“Thế còn chị Tần Tang?” Hàn Đình Đình hỏi.

Tần Tổng bắt cần vượt đèn đỏ, lâu bâu câu gì đó, dường như không nghe thấy câu hỏi của Đình Đình.

Thực ra trong các vị phụ nhân của Tần Thị Lục thiếu, Tần Tang là người ghê gớm nhất, mấy người còn lại, bao gồm cả Cố Yên mà Tần Tổng nhận xét là “hung tàn nhất” ấy cũng phải ngoan ngoãn nghe lời Tần Tang. Có Tần Tang đưa đi làm quen rồi tiếp xúc suốt cả buổi tối, Hàn Đình Đình chỉ thấy mấy người bọn họ ai cũng rất tốt.

Lúc tiệc sắp tàn, Hàn Đình Đình đi vệ sinh, khi băng qua đại sảnh thì trông thấy Tần Tổng đang đứng trong chiếu nghỉ bên cạnh mấy chiếc cột. Đứng cạnh anh là một đại mỹ nhân khoác chiếc đầm dạ hội màu bạc ôm sát người, chỉ thấy anh nói gì đó, đại mỹ nhân vén tóc bật cười đầy quyến rũ, khuôn mặt nhìn nghiêng ấy, nụ cười ấy... khiến cho Hàn Đình Đình có cảm giác rất quen thuộc. Cái lần cô dùng hai suất kem lớn “lật đổ” mẹ chồng Trương Phúc Ngọc, người ngồi đối diện với Tần Tổng trong quán cà phê chính là cô ta!

“Đình Đình!” Đúng lúc này Tần Tang uyển chuyển bước tới: “Sao vậy?”

“Không, không... không có gì!” Hàn Đình Đình vội kéo Tần Tang rời đi.

Tần Tang lấy làm lạ, liếc mắt sang hướng vừa nãy Hàn Đình Đình nhìn đến ngẩn cả người, trông thấy Tần Tổng và Trần Doãn Chi – Giám đốc Bộ phận Quan hệ ngoại giao của Lương Thị thì “Ồ” lên một tiếng: “A Tổng, sao cậu lại ở đây?”

Tần Tổng xoay người lại, trông thấy hai người, thần sắc đột nhiên có chút mất tự nhiên. Còn người bạn gái xinh đẹp của anh lại mỉm cười rất ưu nhã: “Lục thiếu phu nhân, chào chị!”

Hàn Đình Đình trong bụng nghĩ thầm, thật đáng thương quá, còn phải cất lời chào hỏi thê tử hiện tại của người đàn ông mình yêu, rồi vờ cười tự nhiên xinh đẹp như thế nữa: “Cứ gọi tôi là Đình Đình đi! Chào chị!”

Trần Doãn Chi lại cười, đáp: “Hôm chị và Tần tổng kết hôn chúng ta đã gặp nhau rồi, hôm đó chị đẹp lắm!”

Ngược chết mắt, ngược chết mắt! Hàn Đình Đình sắp vỡ tim vì đôi uyên ương khổ mệnh này rồi, người yêu kết hôn mà cô dâu lại không phải là mình... Đại mỹ nhân này rốt cuộc có điểm nào không ổn khiến bố mẹ Tần Tổng phải chê phải ghét cơ chứ?

“Khụ khụ!” Tần Tổng ho khan hai tiếng: “Hai người có việc cứ đi trước đi, anh với Doãn Chi đang bàn công việc.”

Nam nhân vật chính cuối cùng cũng dũng cảm lên tiếng vì tình yêu! Trong lòng Hàn Đình Đình không khỏi thầm reo lên.

Tần Tang này giờ vẫn đứng bên, bàng quan, lúc này mới khẽ mỉm cười, kéo tay Hàn Đình Đình, nhẹ giọng nói: “Vậy chúng ta đi thôi!”

Lúc trở về, Tần Tổng lại trầm mặc một cách kỳ lạ, giống hệt với hôm tụ họp ở nhà Trương tư lệnh.

Hàn Đình Đình thấy thế thăm nghĩ, cũng thật làm khó cho anh quá, nhìn thấy đại mỹ nhân trong lòng mình lưu lạc ở bên ngoài tội nghiệp như thế, anh làm gì còn bụng dạ nào mà giữ sắc mặt tốt với cô nữa chứ!

“Tần Tổng!” Cô nhẹ giọng kêu: “Anh đừng buồn nữa! Một năm sẽ chóng qua thôi!”

“Cái gì cơ?” Tâm hồn Tần Tổng này giờ đang phiêu bạt mãi tận đâu tận đâu, tình người lại nhất thời không hiểu cô nói vậy là có ý gì.

“Tôi sẽ giúp anh! Nếu anh muốn gặp chị ấy cũng không sao đâu, tôi giúp anh giấu bố mẹ.” Hàn Đình Đình nói với vẻ cực kỳ cảm thông.

“Cô nói bấy bọ cái gì thế hả?” Mặt Tần Tổng trong chốc lát chuyển lạnh, lên giọng quát “bánh bao nhỏ quê mùa”.

Hàn Đình Đình thờ dãi: “Tần Tổng!” Cô nói rất dịu dàng: “Anh đã giúp đỡ tôi rất nhiều. Chúng ta là bạn, không sao đâu, tôi thật sự, thật sự sẽ không nói ra đâu mà.”

Ánh đèn đường lạnh lẽo quét qua gương mặt Tần Tổng, đôi môi đẹp mím chặt lại, một hồi lâu sau mới dần hé ra: “Ai nói cho cô biết? Mẹ tôi à?”

“Không có... không có!” Hàn Đình Đình vội vàng giải thích hộ mẹ chồng yêu dấu của mình: “Là tự tôi nhìn thấy. Tần Tổng, thật sự không sao mà! Mặc dù tôi không biết tình hình cụ thể thế nào, nhưng tôi hiểu anh, anh là một người tốt, nếu anh đã yêu cô ấy thì nhất định phải có lý của mình!”

“Tôi không yêu cô ấy... Ít ra thì bây giờ đã không còn yêu nữa!” Đèn đỏ, Tần Tổng dừng xe, phiền muộn đập vào vô lăng: “Chuyện của tôi không thể nói rõ ràng được... Tôi cũng không biết lúc đó mình bị trúng phải bùa mê thuốc lú gì nữa.”

“Tôi hiểu cảm giác này, nhất thời làm lỗi, đến lúc quay đầu nhìn lại thì thấy thật đúng là hoang đường!” Hàn Đình Đình cảm khái nói với vẻ từng trải sâu sắc.

Tần Tổng thờ hắt ra: “Đúng thế, đúng là quá hoang đường...”

“Bất kể thế nào thì anh cũng cố lên nhé!” Hàn Đình Đình từ trong dĩ vãng phần chấn lấy lại tinh thần, vỗ vai người “đồng bệnh tương lân” bên cạnh với vẻ trượng nghĩa: “Doãn Chi với anh rất xứng đôi, nếu anh thật lòng yêu cô ấy thì một năm sau vẫn còn cơ hội!”

“Doãn Chi?” Tần Tổng sững người: “Doãn Chi cái gì cơ?”

“Thì chính là... Doãn Chi đó...” Thanh âm của Hàn Đình Đình trở nên yếu ớt, anh ấy dần dần quá... Lẽ nào “Doãn Chi” là cách xưng hô thân mật của riêng hai người họ, vì thế không cho phép người khác được gọi như thế?

***

Tần Tổng nheo mắt, ánh sáng trong khe mắt như muốn ăn tươi nuốt sống “bánh bao nhỏ quê mùa”.

Cái gì mà còn thêm cả Trần Doãn Chi loạn xạ nào nhảy vào đây nữa chứ? Anh thổ lộ tâm sự bao nhiêu năm nay của mình cho cô, cuối cùng lại chẳng khác nào đàn gảy tai trâu! Gân xanh trên trán Tần Tổng giật liên hồi.

Đừng vậy mà! Yêu quý đến mức nào kia chứ, gọi có một tiếng “Đoàn Chử” thôi mà cũng nổi giận đến mức này... Hàn Đình Đình cúi thấp đầu, co mình lại trước ánh mắt dữ dằn của Tần Tổng, ráng hết sức để giảm thiểu một cách tối đa sự tồn tại của mình...

Điện thoại trong nhà bị hỏng, hơn nữa còn không sửa được, sửa kiểu gì cũng không xong. Mạng trong nhà không biết vì sao cũng hỏng luôn, sửa thế nào cũng không được.

Anh thợ sửa mồ hôi túa ra đầy đầu, không ngừng xin lỗi Hàn Đình Đình: “Xin lỗi! Xin lỗi! Phu nhân, sự cố này quả thực... quá nghiêm trọng! Tạm thời e là không sửa được.”

Nói xong anh thợ liền liếc trộm Tần Tổng, thấy gương mặt nghiêm nghị của Tần tổng, mồ hôi trên trán anh ta túa ra càng nhiều hơn... Anh phụ trách vấn đề an toàn mạng của Lương Thị, phân công không thuộc trách nhiệm của anh, tại sao đột nhiên lại bị Tần tổng xách đến đây sửa chữa máy điện thoại và modem trông không vốn đã bị tháo ruột ra rồi cơ chứ?

“Không sao đâu, sửa không được thì thôi vậy!” Hàn Đình Đình cảm thấy bị người khác kêu là “phu nhân” thật sự rất khó xử: “Chúng tôi cũng chưa cần dùng vội, sau này anh từ từ sửa cũng được!”

Tần Tổng ở bên cạnh ho một tiếng, thùng thảng lên tiếng: “Cậu về trước đi! Khi nào tôi gọi thì qua đây sửa tiếp!”

***

Anh thợ sửa máy đi rồi, Hàn Đình Đình buồn bực ngồi xỏm trước modem chọc tới chọc lui, Tần Tổng lia mắt sang, cất giọng không nóng mà cũng chẳng lạnh: “Người ta có chuyên môn nghiệp vụ còn sửa không được, cô mà mò làm gì?”

Hàn Đình Đình thử ngắt nguồn rồi bật lại, nói với về nghi hoặc: “Thật kỳ lạ! Máy ngày trước vẫn còn tốt mà, sao đột nhiên điện thoại lại hỏng, mạng cũng không lên được thế này...”

“Điện thoại với mạng vốn cùng đường dây.” Tần Tổng mặt không biến sắc: “Cô ban ngày phải đi làm, tối về làm việc nhà, xem ti vi là được rồi, sửa hay không sửa được cũng có sao đâu.”

“Thì thế... Nhưng mà tôi không liên lạc được với Từ Từ, cũng không nhớ số điện thoại của cậu ấy, lại không thể lên mạng kiểm cậu ấy nữa... Làm thế nào bây giờ?” Hàn Đình Đình chống cằm nghĩ ngợi, bỗng dưng thốt lên: “Ngày mai tôi đem máy tính xách tay lên nhà trẻ là được rồi, bên đó có thể lên mạng.”

“Khụ khụ khụ...” Tần Tổng đang điềm nhiên uống trà bỗng nhiên bị sặc. Phải phá như thế nào để cho cái máy tính xách tay hỏng luôn mà không bị “bánh bao nhỏ quê mùa” phát giác ra đây?

***

Tần Tổng cả đêm trằn trọc suy nghĩ kế hoạch phá hoại máy tính xách tay của “bánh bao nhỏ quê mùa”, thế nhưng anh còn chẳng có cơ hội để thực thi...

Sáng sớm lúc Tần Tổng chuẩn bị đi làm, di động của Hàn Đình Đình đổ chuông, anh nhanh như chớp phi qua bắt máy: “A lô!”

Mẹ Đình sững sờ một lúc: “Là A Tổng đấy à?”

“Mẹ!” Tần Tổng cất giọng ngọt ngào như mật đường: “Con chào mẹ ạ!”

“Ừ ừ, chào con! A Tổng, Đình Đình của mẹ đâu rồi?”

Hàn Đình Đình đang rửa bát trong bếp, thấy có chuông điện thoại liền cuống quýt chạy ra nghe.

“Này!” Tần Tổng đưa điện thoại cho cô: “Là mẹ cô đấy.”

“Ừm!” Cô chùi bàn tay vẫn còn ướt nước lên tạp dề, Tần Tổng đưa di động vào tận bên tai cô, Đình Đình nghiêng má tựa vào bả vai. Khi anh thu tay về, đầu ngón tay bất giác trượt qua một bên gò má mềm mại, mịn màng... Tần Tổng vận vẹo ngón tay có chút khác thường, quay đi một cách mất tự nhiên, cúi người thay giày.

***

“Mẹ!” Hàn Đình Đình cười tí mắt: “Từ Từ có gọi điện đến nhà mình không ạ?”

Động tác thay giày của Tần Tổng đột nhiên khựng lại, tai đóng lên nghe ngóng.

“Không có. Con đổi số di động, nó vẫn chưa biết à?” Mẹ Đình kinh ngạc.

“Vâng ạ, chắc cậu ấy không nhớ số điện thoại nhà mình, lúc trước tại con toàn gọi di động cho nhau... Không sao đâu mẹ ạ! Con nhớ có để cuốn sổ ghi chép đâu đó trong phòng mình, trong đấy có cả địa chỉ và số điện thoại của cậu ấy, tối tan ca con về tìm lại là được mà.”

“Không được!” Tần Tổng thẳng lưng lên, hấp tấp ngắt lời cô: “Tôi nay hai đứa mình phải qua nhà bố mẹ tôi ăn tối.”

“Hả?” Hàn Đình Đình kinh ngạc nhìn anh: “Hẹn khi nào vậy?”

“Tôi qua tôi đã bảo cô rồi. Sao thế, mới đó mà cô đã quên ngay được à?” Tần Tổng lạnh mặt, lời lẽ đanh thép.

Hàn Đình Đình có chút hoang mang. Mẹ Đình ở đầu dây bên kia nghe thấy vậy liền nói: “Đình Bảo à, con nghe lời A Tổng, tối nay đừng về nữa! Tối nào hai đứa cũng sang đây, bỏ mặc bố mẹ bên đó, như vậy không tốt đâu!”

“Con biết rồi ạ.” Hàn Đình Đình nghi hoặc ngắt điện thoại. Tối qua anh ấy có nói thật ư? Sao mình không nhớ nhỉ?

“Khụ khụ...” Trái tim vừa nhảy vọt ra của Tần Tổng cuối cùng cũng chui lại vào lồng ngực, anh khôi phục vẻ mặt ngông nghênh: “Này! Cô xong chưa đấy? Mau đi thay đồ đi, tiện đường tôi đưa cô một đoạn!”

“Vâng, vâng!” Hàn Đình Đình hoàn hồn, vội vã về phòng xách theo áo khoác, vừa đi vừa tự lẩm bẩm: “Nhưng đúng là mình chẳng nhớ gì cả...”

Bộ dạng hoang mang của “bánh bao nhỏ quê mùa” thật sự rất thú vị, khuôn mặt người nào đó đứng sau lưng cô vốn đang nặng nề nhăn nhó, liếc thấy cô chạy vội về phòng, khóe môi bất giác cong lên...

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Nhân Duyên Do Trời Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

“Không sao...” Thanh âm Tần Tổng có chút lao xao, thâm trầm mà nóng bỏng: “Chúng ta san bằng tỉ số đi!”

Buổi chiều, Tần Tổng gọi điện thông báo với Trương Phác Ngọc rằng tối nay anh sẽ đưa Hàn Đình Đình cùng về ăn cơm, dặn dò lúc đó tuyệt đối đừng có tỏ ra quá ngạc nhiên. Đáng tiếc, anh đã đánh giá quá cao mẹ của mình. Lúc anh đẩy tự tin dắt tay Hàn Đình Đình bước vào cửa như mọi khi, bố anh đang ngồi xem báo trong phòng khách ngạc nhiên “Ồ” lên một tiếng: “Hai đứa về nhà ăn cơm sao không gọi điện báo trước một tiếng?”

Hàn Đình Đình mở to mắt nhìn Tần Tổng, anh hoàn toàn “đứng hình”. Còn mẹ anh lúc này đang hân hoan chạy ra đón hai người, nụ cười ngây thơ “vô số tội” của Trương Phác Ngọc trong chốc lát đông cứng lại, bà bật miệng, hấp tấp chạy đến núp sau lưng Tần Uân, né tránh ánh mắt mang hình viên đạn của Tần Tổng...

Tần Uân trông thấy bộ dạng của bà xã, biết ngay là “nàng” lại làm sai điều gì rồi.

“Đừng mãi ở cửa làm gì?” Ông nói với con dâu: “Vào đi con, sắp đến giờ ăn rồi! Phác Ngọc, em bảo nhà bếp làm thêm mấy món mà Đình Đình thích ăn đi!” Ý đồ của ông là muốn mở cho người nào đó một con đường sống.

“A... Em đã dặn dò xong xuôi cả rồi! Thêm hai món tôm chua ngọt và cá chua ngọt, đều là những món Đình Đình thích ăn.” Người nào đó chẳng mấy may hiểu được dụng tâm của ông.

Tần Uân thấy vậy ngoảnh mặt bước về phòng, không thêm lo nghĩ cho người ấy nữa.

***

Trên bàn ăn chẳng có ai trò chuyện, mọi người hoàn toàn chìm trong im lặng.

Tần Uân vốn là người kiệm lời, ông thông thả ăn cơm, không ngừng gấp thức ăn cho Trương Phác Ngọc.

Tần Tổng hóp một ngụm canh rồi lạnh lùng nguyệt mẹ mình một cái, Trương Phác Ngọc bị anh lườm đến nổi gần như vùi cả mặt vào bát cơm.

Hàn Đình Đình trong bụng thâm nghĩ không khí sao mà ngọt ngào bức bối thế! Cô nhìn trái nhìn phải, cười khan hai tiếng: “Món cá này ngon quá!”

“Con gái lúc nào cũng thích ăn đồ ngọt.” Tần Uân gấp cho Trương Phác Ngọc một khúc cá, mỉm cười: “Đình Đình, con thích thức ăn ở đây thì về nhà thường xuyên hơn nhé!”

“Dạ! Tần Tổng lúc nào cũng nói mùi vị thức ăn con nấu chẳng ra làm sao, con phải học hỏi thêm mới được!” Hàn Đình Đình nhanh nhẩu đáp lời, khiến nụ cười của Tần Uân càng trở nên âm áp hơn.

“Tần Tổng, dạo này con bận rộn việc gì đấy?” Tần Uân giữ nụ cười hiền hoà, hiếm hoi lăm mòi hỏi han con trai với vẻ hoà nhã vui vẻ như vậy.

Đôi đũa đang bới cơm trong tay Tần Tổng khựng lại, anh cúi thấp đầu, không nhìn ra đang có tâm trạng gì, lạnh nhạt đáp: “Bạn chuyện riêng của con.”

Với Tần Uẩn bao giờ anh cũng giữ ngữ điệu lạnh nhạt, hờ hững, khác hẳn thái độ anh đối xử với những người xung quanh.

Tần Uẩn cũng nhìn ra thái độ của con trai, ông trầm mặc hẳn, nụ cười hiếm hoi hiếm mới xuất hiện trên gương mặt ông cũng nhạt dần.

***

Ban đầu nhà họ Trương cuồng quyết đi khắp nơi tìm kiếm những cô gái tốt để mai mối cho Tần Tổng cũng chính vì sức khỏe Tần Uẩn không tốt, doanh nghiệp Tần Thị cần gấp một người kế thừa trưởng thành, ổn định. Hàn Đình Đình từng cho rằng lý do khiến Tần Tổng đồng ý hôn sự này là vì quyền thừa kế tài sản, giống trong các bộ phim truyền hình nhiều tập. Sau khi tiếp xúc với Tần Tổng một thời gian, cô nhận ra điều Tần Tổng thật sự quan tâm hoàn toàn không phải là sản nghiệp của Tần gia, thậm chí anh còn có chút xung đột với vị trí đó. Nhưng nếu anh vì muốn an ủi cha già bệnh nặng mà đến cả hôn nhân cũng tình nguyện thỏa hiệp thì tại sao mối quan hệ giữa hai cha con họ lại luôn cứng nhắc đến thế?

Cho dù Tần Uẩn có là một người cha nghiêm khắc, không tìm được tiếng nói chung đi chăng nữa, nhưng tính tình Tần Tổng hoạt bát hướng ngoại như vậy, tại sao lại luôn giữ thái độ kính trọng mà xa cách đối với mỗi cha mình?

***

“Đình Đình... Đình Đình!” Trương Phác Ngọc đầy cao giọng.

“A!” Hàn Đình Đình đang trầm tư suy nghĩ hoàn hồn trở lại: “Sao... sao cơ ạ?”

Trương Phác Ngọc trông thấy hai cha con sầm mặt không nói năng gì liền ra hiệu bằng mắt với con dâu: “Mẹ mới hỏi con đó, tối nay con với A Tổng ngủ lại đây được không? Từ sau khi hai đứa kết hôn chưa ngủ lại đây lần nào cả, tối nay ngủ ở bên này đi, mẹ con ta nói chuyện phiếm nhé?”

Ngủ lại đây? Vậy thì phải ngủ chung giường với anh ấy... Hàn Đình Đình ngệt mặt nhìn Tần Tổng. Tần Tổng nhận được tín hiệu cầu cứu, đầu cũng không thèm ngẩng lên, phũ phàng dập tắt si tâm vọng tưởng của mẹ mình: “Con muốn về nhà mình ngủ.”

Hàn Đình Đình đang tính phụ họa đôi câu thì Tần Uẩn ngồi ở đầu bàn ăn đột nhiên đứng phắt dậy, chẳng nói chẳng rằng bỏ lên trên lầu.

Trương Phác Ngọc nén thấp giọng, khản thiết răn con: “A Tổng, con xem con đó, bố con sức khỏe không tốt, con còn chọc giận ông ấy nữa. Ngủ lại một đêm thì đã làm sao nào? Con ngủ với vợ con chứ có ngủ với ông ấy đâu!”

“Con chọc giận hồi nào chứ?” Tần Tổng đặt mạnh đĩa xuống bàn, ngữ khí bỗng trở nên mất kiên nhẫn.

“Muốn về thì về sớm đi cho khuất mắt!” Tần Uẩn tựa vào tay vịn cầu thang, ngữ điệu nặng nề: “Phác Ngọc, em ăn xong rồi thì lên với anh, để chúng đi!”

Đến câu nói cuối cùng, rốt cuộc ông cũng đã nổi nóng.

Hàn Đình Đình bị tâm tình hiếm hoi hiếm mới để lộ ra ngoài của bố chồng dọa cho sợ ngẩn người, cô sững sờ nhìn Tần Tổng. Ánh mắt của anh lẩn trong ánh đèn nên không nhìn rõ biến động trong đó, bàn tay trái đang nắm chặt đôi đũa của anh hẳn rõ những đường gân xanh.

“Tần Tổng...” Cô khẽ gọi tên anh. Anh ngẩng đầu lên, đôi môi vẫn mím chặt, bàn tay cuối cùng cũng được thả lỏng.

***

Cái người được gọi là “bố” ấy rốt cuộc là đáng sợ tới mức nào?

Hồi bé Hàn Đình Đình luôn ngưỡng mộ bố của cô bạn thân Từ Đồ Từ Từ. Bố Từ Đồ rất hay cười, lại cười rất to, vang khắp cả khu nhà. Ông thường kể chuyện cười cho Từ Từ nghe. Bất kể Từ Từ có làm điều gì, bố Từ Đồ cũng chẳng bao giờ sa sầm mặt hay trừng mắt hung dữ với cô. Từ Từ thậm chí còn dám nhân lúc bố ngủ vẽ râu lên mặt ông, rồi trời đông rét buốt thọc bàn tay lạnh ngắt của mình vào cổ bố, cười “khà khà khà” vui vẻ. Bố Từ Đồ thường ôm Từ Từ lên xoay tròn, lớn tiếng tán dương: “Con gái bố vừa thông minh lại vừa đáng yêu!”

Bố Từ Đồ đặt cho con gái biệt danh là “Mao Mao” rất buồn cười, giống như tên của một con thú cưng vậy! Hàn Đình Đình trước nay luôn ngưỡng mộ tình cha con nhà Từ Từ.

Bố của Hàn Đình Đình lại là một người cha rất nghiêm khắc, rất đáng sợ, giống như ông bố chồng của cô vậy. À, cũng không đúng, bố cô còn nghiêm khắc và đáng sợ hơn cả bố chồng cô nữa.

Bố Đình rất kiệm lời, dạy dỗ cô chỉ gói gọn trong ba cách: gầm gào, trừng mắt và đập bàn. Lúc còn đi học, thường thì sau mỗi kỳ thi, cô đều vừa khóc vừa bôi com, chốc chốc lại bị dọa cho sợ đến teo cả não. Trong khi đó, ở nhà sát vách, bố Từ Đồ lại ngồi cười khanh khách: “Mao Mao, sao con lại thi rớt nữa rồi? Con thật chẳng giống ông bố anh mình thần vũ này gì cả!”

***

Ngày thứ hai sau mỗi đợt như vậy, Hàn Đình Đình lại khóc thút thít chạy qua gõ cửa một căn nhà khác ở bên cạnh. Là nhà của người ấy. Người ấy nghe xong chuyện sẽ xoa đầu cô, lau nước mắt cho cô, còn cười rất ấm áp: “Đình Bảo của chúng ta lại thi không đạt rồi đúng không?”

“Từ Từ cũng thi không qua mà... Trong lớp có rất nhiều bạn cũng không đạt...”

“Được rồi, được rồi! Không trách Đình Bảo được, tại đề thi quá khó, là do đề thi không tốt! Đình Bảo đừng khóc nữa, anh dẫn đi mua kem nhé! Ăn xong rồi thì không khóc nữa, được không nào?”

“... Được ạ!”

Ngoại trừ Phốc Phốc ra, không ai biết rằng cô chẳng hề thích ăn kem que. Cô hay ăn là bởi vì người đó thường mua để dỗ dành cô mà thôi.

“Đình!”... Lò vi sóng ngừng quay, sữa tươi đã được hâm nóng.

Hàn Đình Đình vỗ vỗ hai bên má, thở dài rồi lấy sữa ra đem lên tầng.

***

Cửa phòng Tần Tổng mở rộng, anh đang nằm dang tay dạng chân trên giường, thần thờ đưa mắt nhìn lên trần nhà.

“Tần Tổng!” Hàn Đình Đình gõ cửa: “Buổi tối anh chỉ ăn có một ít, đói bụng không?”

“Ra ngoài đi!” Mi mắt Tần Tổng chẳng buồn chớp, nhẹ nhàng lên tiếng.

Hàn Đình Đình hấp tấp lùi về sau một bước, chỉ thò đầu vào trong: “Có muốn uống sữa tươi không? Sữa nóng đó!”

Tần Tổng bật người dậy, mặt lạnh tanh nhìn “bánh bao nhỏ quê mùa”: “Cô, qua đây!”

Hàn Đình Đình ngoan ngoãn bung sữa đưa sang, nhưng Tần Tổng không nhận, khoanh tay lại lạnh lùng nhìn cô. Rõ ràng là cô đứng, còn anh ngồi nhưng ánh mắt đó lại như đang liếc xuống nhìn cô một cách đầy ngạo mạn. Hàn Đình Đình cảm thấy sống lưng lạnh lạnh, lặng lẽ cúi đầu.

Cô sợ nhất là khi Tần Tổng nghiêm túc, bởi những lúc đó cô không thể không nhận thức rõ ràng: Đây là Tần Tổng, cậu con trai độc nhất vô nhị cao quý của thế phiệt Tần gia đưa cháu ngoại mà Trương tư lệnh thương yêu nhất, là Lục thiếu gia hô phong hoán vũ của Lương Thị, dẫu có lúc ấu trĩ, có lúc hiền lành thì rốt cuộc vẫn không phải là người ở cùng một thế giới với cô.

“Cô thử nói xem!” Ngực khí của Tần Tổng vẫn lạnh lùng cứng nhắc: “Tôi có chọc giận ông ấy không?”

“Hả?” Hàn Đình Đình ngẩng đầu.

Tần Tổng mặt mày xám xịt: “Tôi chọc giận ông ấy ở điểm nào?”

“Không phải... Tôi biết anh là vì... Tôi hiểu mà, không phải anh không muốn ngủ lại, nhưng bố anh không biết điều này.” Hàn Đình Đình vừa đưa sữa cho Tần Tổng vừa lựa lời nói.

Tần Tổng nhận lấy, uống một hơi hết sạch, “Ợ” một cái, rồi “Hừ” một tiếng không mấy vui vẻ, trả chiếc cốc không lại cho “bánh bao nhỏ quê mùa”. Anh lại nằm xuống giường, “bịch, bộp” một hồi rồi sững người nhìn chằm chằm lên trần nhà, không biết đang nghĩ gì.

***

“Tần Tổng, thật ra bố và mẹ khác nhau nhiều lắm! Về việc thể hiện tình cảm thì đàn ông bao giờ cũng cảm thấy khó khăn xấu hổ... Bố không phải là không thương anh.” Hàn Đình Đình áp a áp ứng một hồi, cuối cùng cũng thốt ra lời an ủi trực trác của mình.

Tần Tổng nhướn mày, liếc xéo “bánh bao nhỏ quê mùa”: “Cô bảo không thương ai cơ?”

Hàn Đình Đình sững người, nén giận nuốt tiếng: “Là tôi đang nói chính mình...”

“Cô ngốc thế, bố cô đương nhiên là không thích cô rồi, bố nào mà chẳng thích con trai!” Tần Tổng hai tay gối sau đầu, lại liếc cô một cái: “Này! Cô đi đâu đấy?” Anh gọi giật lại cái người đang tính quay mặt bỏ ra ngoài: “Lại đây!”

Hàn Đình Đình cụp mắt chậm chạp bước qua, bị anh lôi kéo, đành miễn cưỡng ngồi xuống giường.

Sau một lúc lâu chẳng ai nói câu nào, Tần Tổng bỗng cất tiếng hỏi: “Cô đi gặp gỡ xem mặt tôi có phải là do bố cô ép không?”

“Không phải vậy.” Hàn Đình Đình cúi thấp đầu vẩn vẩn ngón tay: “Là do tôi tình nguyện.”

“Nói dối! Làm gì có cô gái nào không muốn lấy người tử tế cơ chứ?”

Hàn Đình Đình sững lại: “Lấy anh... không phải lấy người tử tế sao?”

Chậc... Tần Tổng quay mặt lờm “bánh bao nhỏ quê mùa” một cái. Nha đầu chết tiệt! Ngày nào không xia xói được anh thì cảm thấy khó chịu có phải không?

“Hàn Đình Đình!” Tần Tổng nheo mắt đánh giá cô: “Thực ra trong lòng cô vốn có người khác rồi đúng không? Người nhà không đồng ý cô và anh ta bên nhau nên cô giận dữ lấy tôi chứ gì?” Anh đã từng nghĩ cô là người ham phú quý hư vinh, nhưng lúc bàn chuyện kết hôn, cô lại kiên quyết từ chối những điều khoản bồi thường sau ly hôn mà anh chủ động đưa ra, khiến anh biết rằng cô không phải kết hôn vì tiền.

***

“Không phải, tôi muốn nhanh chóng kết hôn để bố mẹ tôi không phải lo lắng cho tôi thêm nữa. Hai người đã vì tôi mà mệt mỏi lắm rồi!” Ngón tay bị chà xát đến độ trắng bệch, trong đôi mắt Hàn Đình Đình phủ một màn sương mờ ảo: “Hon nữa, người ấy trước nay chưa từng nói tiếng yêu tôi, giữa tôi và anh ấy không hề xảy ra chuyện gì cả.” Cô có đôi chút khó nhọc khi phải hồi tưởng lại chuyện cũ, đôi mày khẽ chau lại.

Tần Tổng chỉ đoán bừa ai ngờ trúng phóc nên cảm thấy rất hứng thú, vừa nhướn mày vừa từ trên giường nhô dậy, ngồi ngang vai với cô, tiếp tục hỏi: “Hai người không ở bên nhau? Vậy tại sao bố mẹ cô lại chuyển nhà để tránh anh ta?”

“Sao anh biết nhà chúng tôi chuyển đi là để tránh anh ấy?” Hàn Đình Đình kinh ngạc đến đờ cả người, mắt tròn xoe nhìn chăm chăm vào Tần Tổng. Chuyện này bố cô đã từng dặn bất cứ ai cũng không được phép nhắc đến! Tại sao anh lại biết?

“Mấy người sống ở thành phố G đang yên đang lành lại đột ngột chuyển đi, cô còn vội vã lấy chồng, mấy chuyện này có gì khó đoán đâu!” Tần Tổng càng đắc ý, ngữ khí lại càng thờ ơ lãnh đạm.

Hàn Đình Đình rầu rĩ giật giật chân mày, khẽ thờ dài một tiếng: “Đều tại tôi không tốt!”

“Tại sao cô không tốt?” Tần Tổng hứng thú tràn trề.

“Người ấy chưa từng nói yêu tôi, chỉ mình tôi vẫn luôn... thích người ta. Sau khi bố tôi biết chuyện, giận dữ vô cùng. Tôi sợ bố tôi đi tìm người ấy thì mất mặt lắm... người ta lại không thích mình...” Hàn Đình Đình bắt đầu nói năng lộn xộn, nhỏ giọng kể chuyện quá khứ mà ngoài Phốc Phốc ra cô chưa từng tâm sự với bất kỳ ai khác.

“Tại sao bố cô lại không đồng ý? Vì anh ta là người đã có gia đình sao?”

Hàn Đình Đình khẽ gật đầu, rồi lại lắc đầu: “Người ấy đã từng kết hôn, có một đứa con gái tên là Tiểu Đồng, mẹ Tiểu Đồng mất khi sinh con bé. Tiểu Đồng đáng yêu lắm, xinh xắn như một con búp bê ngoại quốc vậy!”

“Ày! Đừng có lạc đề!” Tần Tổng mất kiên nhẫn ngắt lời: “Bố cô không đồng ý cho cô làm mẹ kế con nhà người ta phải không?”

Hàn Đình Đình khẽ gật đầu: “Hon nữa... thật ra, trước giờ người ấy cũng chưa từng nói thích tôi, anh giao Tiểu Đồng cho tôi chăm sóc bởi vì Tiểu Đồng học ở trường mẫu giáo tôi công tác.”

“Hàn Đình Đình, cô cứ lặp đi lặp lại rằng anh ta chưa từng nói thích cô, dựa trên góc độ tâm lý học mà nói, chứng tỏ trong lòng cô luôn hoài nghi việc anh ta có cảm tình với mình, đúng không?” Tần Tổng giảo hoạt thăm dò, thấy gương mặt của “bánh bao nhỏ què mồm” bỗng chốc ửng đỏ, anh biết mình lại đoán đúng: “Khi cô sắp đi lễ nào không hỏi anh ta lấy một câu sao? Cô cứ ra đi âm thầm lặng lẽ như thế, nếu anh ta cũng giống cô, giữ chặt trong lòng không nói ra thì làm thế nào?”

“Người ấy sẽ không như vậy đâu.” Ngữ khí của Hàn Đình Đình bỗng chốc trở nên vô cùng buồn thảm: “Người ấy rất yêu mẹ của Tiểu Đồng, đó là một tình yêu không thể thay thế. Thực ra tôi đã sớm biết rồi, dù tôi có ở cạnh người ấy cả đời cũng chẳng thể nào thay thế được vị trí của mẹ Tiểu Đồng. Người ấy là một người rất chung tình.”

Tần Tổng nghe vậy bĩu môi khinh thường, ngả người nằm xuống.

Hàn Đình Đình lúc này đã hoàn toàn đắm chìm trong hồi ức buồn thương. Đầu gối khẽ gập lên, cô tựa cằm lên đó, giống như một chú cún cưng đang chờ được vuốt ve âu yếm.

“Hàn Đình Đình!” Tần Tổng lấy chân đá nhẹ vào người cô, hỏi một cách ngán ngẩm: “Bố cô chia duyên rẽ thuy như vậy, cô không hận ông ấy sao?”

“Dĩ nhiên là không. Đó là bố tôi, tôi sẽ không bao giờ hận ông, dù xảy ra chuyện gì chẳng nữa thì ông cũng đều vì muốn tốt cho tôi.” Đình Đình chậm rãi đáp lời.

Trong mắt Tần Tổng thoáng dâng lên từng đợt sóng nhỏ.

Hàn Đình Đình không may phát hiện, vẫn tiếp tục độc thoại: “Cách chúng ta nhìn nhận tình cảm của mình không giống với cách nhìn của bố mẹ. Bố mẹ nói không tốt là vì có cái lý riêng của họ. Mặc dù tôi rất buồn, nhưng vẫn phải nghe theo.”

***

Đêm đã xuống từ lâu rồi, nhưng thời khắc này dường như đặc biệt đen tối. Tần Tổng nghĩ về một số chuyện của ngày xưa, tuổi trẻ ngông cuồng của mình, tính cách muốn gì làm nấy và cả những chuyện sau đó nữa... Thời gian dần trôi, anh dù không muốn đối diện nhưng lại không thể nào trốn tránh những việc sẽ xảy ra sau này. Chuyện đó nghiêm trọng tới mức nào, còn anh đã đau đớn hối hận biết bao...

Tất cả đều tại anh không chịu nghe lời!

“Tần Tổng, anh kết hôn cũng vì bố anh đúng không? Lúc dọn thư phòng của anh, tôi thấy anh tra cứu rất nhiều tài liệu tiếng Anh, tất cả đều có liên quan đến bệnh ung thư phổi, chứng tỏ anh rất quan tâm đến bố mình.” Cô nghiêng đầu nhìn Tần Tổng đang nằm xoay lưng lại với mình: “Nhưng tại sao thường ngày anh lại không hay chuyện trò với ông vậy? Như tối hôm nay đó, rõ ràng là ông muốn trò chuyện cùng anh, quan tâm đến anh mà!”

Tần Tổng nhìn lên trần nhà, lãnh đạm đáp: “Mấy năm trước ông ấy đã đoạn tuyệt quan hệ cha con với tôi, sao ông còn có thể quan tâm tới tôi chứ?”

“Vậy thì nhất định là anh đã làm sai chuyện gì đó nên mới khiến ông nổi giận đến thế!”

“Có giận thì cũng không thể không màng tới tôi nữa chứ! Chưa thấy bố ai vì người ngoài mà ngay đến con trai ruột của mình cũng không cần như vậy luôn!” Anh nhỏ giọng lầu bầu, dường như không muốn để lộ ra sự âm ỉ.

Nói xong, anh bực mình quay người lại, không thèm nhìn cô nữa. Hàn Đình Đình cảm thấy hôm nay trò chuyện với anh hình như hơi nhiều rồi, ở lại thêm sẽ không hay lắm, liền cầm khay và cốc, tụt xuống giường xô dép chuẩn bị ra khỏi phòng.

Cô vừa đi đến cửa, người nằm trên giường bỗng cất tiếng hỏi: “Cái người ấy của cô yêu vợ mình như vậy mà cô còn thích ở điểm gì nữa?”

Hàn Đình Đình dừng bước: “Thích một người... việc này thật sự rất khó nói một cách cụ thể, rõ ràng!” Cô đứng nguyên chỗ cũ suy nghĩ một cách nhọc nhằn: “Người ấy đẹp trai, tính tình lại tốt, dù làm chuyện gì cũng luôn nghiêm túc... Lúc người ấy mới bắt đầu khởi nghiệp rất vất vả, ngày nào cũng tăng ca đến khuya. Tôi và Tiểu Đồng đi đón người ấy tan ca, khu vực văn phòng người ấy toàn những tòa nhà chi chít chữ, đèn sáng đầy đặc, đẹp vô cùng! Khi người ấy mặc áo khoác từ trong toà nhà bước ra, gió thổi làm tà áo bay phấp phới, giống như trong tiểu thuyết kiếm hiệp vậy! Đạp gió bay tới, tà áo nhẹ bay...” Càng nói càng cảm thấy khung cảnh ấy như đang hiện ra trước mắt, Đình Đình lại bắt đầu mơ màng. Tần Tổng rất căm ghét bộ dạng si mê của “bánh bao nhỏ quê mùa” lúc này nên vội đuổi cô ra ngoài.

***

Rất lâu sau đó, vào một ngày đông, trong văn phòng giám đốc Tần Thị có người đang rất vui vẻ chuẩn bị ra về. Đến lúc cảm áo khoác giữ giữ vạt áo, đột nhiên nhớ tới hình ảnh “đạp gió bay tới, tà áo nhẹ bay”, nhớ tới cuộc trò chuyện tối hôm ấy, nhớ tới ánh mắt đầy vẻ si mê của “bánh bao nhỏ quê mùa”, trong lòng người nào đó cảm thấy rất không thoải mái, liền nheo nheo mắt, quyết đoán vươn tay nhấn đường dây nội bộ: “Hôm nay tăng ca!”

Thư ký sững người một lúc mới kinh ngạc “Á” lên một tiếng.

Tần Đại boss uy nghiêm: “Đưa hết kế hoạch của hôm nay, ngày mai và cả tuần này qua đây cho tôi!”

“... Vâng!”

Tối đó, đã rất muộn rồi mà Tần Thị vẫn còn sáng đèn, tập thể phòng thư ký cùng tăng ca với boss. Tăng ca đến bảy giờ rưỡi, có người cuối cùng cũng chịu hết nổi, nộ khí bùng bùng gọi điện về nhà: “Tại sao em không hỏi anh vì lý do gì mà đến giờ này vẫn còn chưa tan ca? Trời đã tối từ lâu rồi đấy!”

“... Thế sao anh vẫn chưa tan ca vậy?” Đầu dây bên kia có tiếng con trai bi ba bi ba, cô vừa dỗ đứa bé vừa hỏi một cách chiếu lệ.

“Anh đang tăng ca.” Người nào đó nặng nề đáp lời.

“... Ừm, khi về anh nhớ ghé mua sữa, gây chà răng[1] cũng hết rồi đó, anh đừng quên nhé!” Con trai bật cười khanh khách, Đình Đình không chút ngại ngần ngắt luôn điện thoại với anh.

[1] Gây chà răng: dùng cho trẻ con ngâm lúc mọc răng

Có người trầm mặc, lòng đầy uất ức cúp điện thoại, nằm bò ra bàn làm việc... cào bàn... điên cuồng...

***

Thu càng lúc càng nóng, trời càng ngày càng lạnh.

Mùa thu đến, sinh nhật Tần Tổng cũng sắp tới rồi. Anh là con trai một của nhà họ Tần, lại là đứa cháu ngoại Trương tư lệnh thương yêu nhất, hơn nữa những năm gần đây anh phụ trách công tác ngoại giao của Lương Thị nên bạn bè cực kỳ nhiều, vì vậy mà mỗi dịp sinh nhật Tần Tổng đều trở thành một ngày hội lớn của thành phố. Năm nay lại càng đặc biệt hơn, bởi đây là sinh nhật đầu tiên của Tần Tổng sau khi kết hôn, Đại boss ban lệnh, Dung Nhị thiếu tự tay chuẩn bị, nhất định phải long trọng, đặc sắc, phù hợp với khí chất cao ngạo hào hoa của Tần Lục thiếu.

Khi rà soát danh sách khách mời, Tần Tổng đặc biệt dặn dò: “Bảo Trần Doãn Chi đưa Chi Viễn nhà cô ấy và con gái hai người cùng đến!”

Dung Nham liếc đôi mắt dài hẹp cực kỳ đào hoa: “Đại ca đã ra chỉ thị cử cô ta và cậu đến Tần Thị giành giang sơn rồi mà, cậu có cần thiết phải xu nịnh người ta như vậy không?”

“Không phải để bôi móc chuyện cô ta đến Tần Thị...” Tần Tổng vò đầu, không biết nên giải thích như thế nào với Dung Nham: “Dù sao thì anh cứ bảo cô ta nhất định phải đem theo người nhà!”

Dung Nham khinh bỉ liếc Tần Tổng, vợ danh sách đứng dậy bỏ đi.

Chỉ còn lại một mình, Tần Tổng cuộn người trên ghế, chống cằm nghiêm túc suy nghĩ, lần này chắc là người nào đó sẽ biết được rằng anh và Trần Doãn Chi chẳng có chút quan hệ nào nhỉ?

***

Hôm đó, mới sáng sớm Hàn Đình Đình đã tự động bật dậy tắm rửa trang điểm. Lúc Tần Tổng ngáp ngắn ngáp dài lê bước xuống nhà uống nước, đập vào mắt anh là hình ảnh một người con gái với mái tóc đen tuyền chấm vai, mặc chiếc đầm dạ hội vai trần màu trắng, đứng quay lưng lại trong ánh nắng sớm tràn ngập khắp căn phòng. Đôi mắt mơ màng của Tần Tổng bỗng chốc tỉnh cả ngủ.

“Cô... cô đang làm gì đó?” Tần Tổng nhận ra người đó là Hàn Đình Đình, kinh ngạc cất tiếng hỏi.

Hàn Đình Đình kéo kéo vạt váy, cười ngượng ngùng: “Tần Tổng... anh nói xem, mặc như vậy có được không?”

“Ừm, đẹp lắm! Chiều tôi đưa đi làm tóc, bôi lên để lộ gáy ra!” Tần Tổng vừa ngấm nghĩa “bánh bao nhỏ quê mùa” vừa bước xuống nhà. Phần gáy của Đình Đình rất đẹp, không biết tại sao nha đầu này người thì thấp bé mà gáy lại rất cao, rất xinh xắn.

“Hà? Chiều chúng ta mới qua đó sao?” Hàn Đình Đình mở to mắt đầy vẻ kinh ngạc.

“Đến tối khai tiệc rồi hẵng qua đó!” Tần Tổng ngồi xuống ghế sofa, khoanh tay trước ngực nhìn “bánh bao nhỏ quê mùa”: “Mới sớm bánh mắt mà cô đã nai nịt sẵn sàng thế kia, định cả ngày cứ thế lượn qua lượn lại trước mặt tôi đây à?”

“Tôi cứ tưởng... tưởng phải đến đón tiếp quan khách gì gì đó...” “Bánh bao nhỏ” lúng túng cúi đầu thật thấp.

“Có phải kết hôn đâu mà tiếp với chả khách cái nỗi gì?” Tần Tổng vui vẻ nói. Nhưng mà “bánh bao nhỏ quê mùa” mặc chiếc váy này quả thật rất đẹp, trắng trắng hồng hồng, giống như chiếc bánh bao vừa mới ra lò, vừa nhìn đã muốn ăn... Khụ khụ, Tần Tổng ho khan hai tiếng, kịp thời dừng lại, quay người đi pha sữa hạ hỏa.

Chuông cửa bỗng vang lên, “bánh bao nhỏ” mặt đỏ ửng chạy đi mở cửa, suýt nữa thì đâm sầm vào khung cửa, Tần Tổng xém chút phun cả sữa ra ngoài.

***

Hai bố con Tiểu Đào đứng ngoài cửa rõ ràng cũng hết sức sững sờ với trang phục của Hàn Đình Đình. Bố Tiểu Đào ngó người ra một lúc lâu mới “Ồ” lên: “Cô Hàn... xin chào!”

“Chào anh!” Hàn Đình Đình lộ vẻ lúng túng: “Có chuyện gì vậy ạ?”

Bố Tiểu Đào lúc này mới hoàn hồn: “À... chuyện là thế này, tôi phải ra sân bay đón mẹ Tiểu Đào, muốn nhờ cô trông hộ Tiểu Đào một lát, chừng ba tiếng đồng hồ, nhưng mà... cô có phiền không?”

Hàn Đình Đình thấy người hàng xóm này giờ vẫn mãi “đánh giá” trang phục trên người mình, cuống quýt không biết nên đặt tay vào đâu.

Tần Tổng không biết đã đến bên cạnh cô từ lúc nào, ôm vai Đình Đình hỏi: “Chuyện gì thế em?”

Tần Tổng rất không ưa việc có động vật giống đực trưởng thành nào khác chuyện trò dông dài với “bánh bao nhỏ quê mùa” nhà mình, đặc biệt là khi cô ăn mặc... ư nhìn như vậy.

Tần Tổng vừa đến gần, Hàn Đình Đình lập tức cảm thấy khó thở, càng bối rối lúng túng hơn: “Không sao, không sao... Tôi cũng không bận gì mà. Tiểu Đào, mau vào đây đi cháu!” Cô đáp bừa mấy câu, tiễn bố Tiểu Đào rồi gấp gấp đóng cửa.

©STENT

“Cô Hàn, cô mặc như thế này đẹp lắm ạ! Y như tiên nữ vậy!” Tiểu Đào ôm mô hình máy bay, ngẩng đầu nhìn Đình Đình, lớn tiếng phát biểu cảm tưởng.

Hàn Đình Đình xoa xoa đầu “tiểu nam tử hán”, mặt ngày càng đỏ hơn.

“Trước sau như một, có gì mà đẹp!” Tần Tổng cảm thấy ngay cả động vật giống đực chưa thành niên cũng khiến anh khó chịu: “Hàn Đình Đình, cô mau về phòng thay đồ đi! Mặc thế làm sao mà nấu cơm được hả?”

Hàn Đình Đình kéo vạt váy chạy về phòng, Tiểu Đào chớp chớp mắt nhìn người nào đó ánh mắt vẫn còn đang mãi đuổi theo bóng dáng ai kia: “Rõ ràng là rất đẹp mà! Chú, chú không thành thực chút nào!”

Người nào đó ánh mắt lộ vẻ giận dữ: “Con nít thì biết gì! Còn nói năng linh tinh nữa, tối đến ta gọi quý tới ăn thịt nhà người đó!”

“Chú à...” Tiểu Đào rụt rè: “Trên đời này làm gì có ma quỷ! Sao chú lại ầu trĩ như thế chứ?”

Ặc... Một người nào đó lặng lẽ che mặt, quay gót bỏ đi...

***

Dưới bàn tay của nhà tạo mẫu, Hàn Đình Đình giờ giống như một đóa sen nở rộ sau cơn mưa, xinh đẹp tinh khiết, muốn bao nhiêu tươi mới đẹp để thì có bấy nhiêu đẹp để tươi mới. Tần Tổng mãi ngắm nhìn đến sững cả người, trong lòng thầm nghĩ, chẳng qua chỉ là thay đổi kiểu tóc thôi mà sao lại như lột xác thế này?

“Lục thiếu gia thần thờ rồi kìa! Đúng là vợ chồng son, tình nồng như lửa ấy!” Nhà tạo mẫu tóc thấy vậy cất lời trêu chọc.

Tần Tổng giả vờ cúi thấp đầu ho khan một tiếng, nhưng nghĩ lại, đây là người vợ anh danh chính ngôn thuận cưới về, anh muốn ngắm bao nhiêu thì ngắm chứ, ai quản được... Nghĩ đến đây, trong lòng anh bỗng có cảm giác hân hoan hạnh phúc lạ thường.

Trợ lý lúc này vội vàng chạy tới, đặt vào tay Tần Tổng một hộp trang sức kim cương, bên trong có một sợi dây chuyền mặt hình chú bướm nhỏ được chạm khắc tinh tế đang tung cánh vút bay vô cùng sống động.

“Tặng cho cô!” Tần Tổng đưa sợi dây chuyền qua, Hàn Đình Đình thần thờ, đây là lần đầu tiên Đình Đình được nhận một món đồ đẹp đến độ khiến cô cảm thấy ngượng ngùng.

Thấy bộ dạng nhìn chằm chằm không rời mắt cực kỳ ngốc nghếch của Đình Đình, Tần Tổng bỗng có cảm giác như vừa đạt được thành tựu, thiện tâm nổi lên, anh tự mình bước tới đeo vào cổ cho “bánh bao nhỏ quê mùa”. Lúc điều chỉnh vị trí cánh bướm, ngón tay anh lướt qua xương quai xanh của Đình Đình, làn da trắng nõn nà dưới ngón tay khiến động tác của anh trì trệ. Phía sau lưng cô, nơi không có ai phát giác, ánh mắt anh ánh lên vẻ dịu dàng mà ngay chính bản thân anh cũng không hề nhận ra.

***

Sắp đến lúc “rung cánh” mà Hàn Đình Đình vẫn cúi đầu mân mê cánh bướm xinh đẹp, Tần Tổng ngồi cạnh bên, thấy tính trẻ con khó che giấu của “bánh bao nhỏ quê mùa”, không kiềm được nở nụ cười: “Có thích không?”

Hàn Đình Đình gật đầu, ngược mắt lên hỏi: “Cái này đắt lắm phải không?”

“Cô thật là quê mùa!” Tần Tổng bỗng cảm thấy “bánh bao nhỏ quê mùa” thật nhạt nhẽo, không khí dịu dàng phút chốc tan biến. Anh oán giận trừng mắt nhìn cô. Đồ bánh bao nhỏ kia, một chút tế bào lãng mạn cũng không có, kẻ sát người hôn anh một cái rồi nói tiếng “Cảm ơn anh” bộ sẽ chết được sao?

Hàn Đình Đình lại không hề phiền lòng vì ánh mắt căm ghét của Tần Tổng, vẫn thích thú cúi đầu mân mê cánh bướm. Tần Tổng bày ra vẻ mặt bất mãn cho cô xem, nhưng hồi lâu vẫn chẳng thấy cô mấy may phát hiện, liền ngoảnh mặt đi chỗ khác đây ai oán. Bướm với chả bướm, thật đáng ghét!

***

Khi Tần Tổng cầm tay Hàn Đình Đình bước vào hội trường, một làn sóng ca tụng dâng lên, mọi người đều nói sớm biết Lục thiếu gia là một công tử ưu tú danh bất hư truyền, nhưng không ngờ rằng Lục thiếu phu nhân cũng là bậc tuyệt sắc giai nhân trẻ trung xinh đẹp động lòng người như vậy.

Hàn Đình Đình được hết lớp người này đến lớp người khác hết lời ca tụng, giống như bị tẩy não, dường như thật sự tin rằng mình đúng là bậc mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, tiền nhân không sánh nổi, hậu thế chẳng ai dám so bì.

Nhưng chỉ một lát sau, khi Trần Doãn Chi xuất hiện, cô lập tức tỉnh ngộ.

Hôm nay Trần Doãn Chi mặc một chiếc váy lệch vai bó sát người màu sâm-panh, để lộ ra đôi chân thon dài miên man, cô ta uyển chuyển bước tới, giống hệt như sợi dây chuyền cánh bướm kia vậy, xinh đẹp đến mức khiến Đình Đình cảm thấy ngộp thở.

Cô mân mê cánh bướm nhỏ trên sợi dây chuyền, cảm giác khó ở, khó tiêu và cả mặc cảm tội lỗi gì giết mất người yêu của người khác cùng lúc sinh sôi mãnh liệt trong cô.

Tần Tổng mỉm cười bước đến tiếp chuyện với Trần Doãn Chi, bức tranh trai tài gái sắc sóng đôi bên nhau quả thật đẹp mắt vô cùng! Hàn Đình Đình lặng lẽ xích qua một bên.

Tần Tổng thấy vậy liền kéo Đình Đình trở lại.

“Đình Đình, em đã gặp Doãn Chi rồi đó! Cô ấy là vị tướng tài bậc nhất ở Phòng Đối ngoại của Lương Thị. Đây là chồng và con gái của Doãn Chi.” Tần Tổng nhiệt tình giới thiệu chi tiết.

Tần Tổng cười dối lòng quá đi mất, Hàn Đình Đình nghĩ bụng, trong tim anh ấy nhất định đang rỉ máu... Thật tội nghiệp quá!

Bây giờ cô đã biết rõ cuộc đại mỹ nhân này có điểm nào không được lòng các bậc trưởng bối Tần gia, cũng đã hiểu tại sao điều kiện Tần Tổng tốt như thế mà lại tùy tiện cưới cô. Thì ra là anh ấy yêu phụ nữ đã có chồng!

“Đình Đình?” Tần Tổng khẽ gọi. Hàn Đình Đình lúc này mới bừng tỉnh, vội vã hàn huyên với gia đình Doãn Chi. Tần Tổng đứng một bên nhìn, nghĩ bụng bây giờ chắc nha đầu này đã biết là mình hiểu lầm anh rồi! Nhìn bộ dạng ăn năn day dứt của “bánh bao nhỏ quê mùa”, Tần Tổng cảm thấy sáng khoái và thoải mái vô cùng.

***

Tối nay Tần Tổng là nhân vật chính, đi mời rượu mọi người và bị khách mời chúc rượu là điều không thể tránh khỏi, Hàn Đình Đình luôn sóng bước bên Tần Tổng nên đương nhiên cũng bị mời rượu.

“Cô ấy không biết uống rượu, để tôi uống thay!” Tần Tổng luôn ra mặt giúp Đình Đình khi có người tới mời rượu cô.

Chắc anh ấy muốn tự chuộc say mình đây mà, để khỏi phải tỉnh táo đối diện với sự thực mỹ nhân đã có chồng, có phải không? Hàn Đình Đình nhìn anh đây về lo lắng thương hại.

Tần Tổng sau vài vòng chúc tụng dần ngấm hơi men, người có cảm giác nhẹ bẫng, nhìn đâu cũng thấy quay cuồng, đau hết cả đầu, anh siết chặt người trong vòng tay, cúi đầu ngắm nhìn cô, sau đó hai hàng lông mày từ từ giãn ra.

Ánh mắt nha đầu này cũng nồng đượm tình ý quá đi! Tần Tổng bỗng thấy trong lòng ngứa ngáy, cứ như có một bàn tay bé nhỏ đang nhẹ nhàng cù anh vậy.

Hôn một cái có được không? Chỉ một nụ hôn phớt...

“Tần Tổng! Khó chịu lắm sao?” Hàn Đình Đình thấy mặt anh càng lúc càng đỏ, lo lắng hỏi thăm: “Có phải anh buồn nôn không?”

Tần Tổng ngoảnh mặt đi... Đúng là “bánh bao nhỏ quê mùa”, chẳng tâm lý gì cả!

“Nào! Tôi đưa anh vào nhà vệ sinh!” Hàn Đình Đình thấy thương hại nam chính đau khổ vì không có được tình yêu mà say khướt này vô cùng.

***

Trước sự quan tâm quá mức của Hàn Đình Đình, Tần Tổng bị ép phải nôn ra, bị hành hạ lật tới lật lui, nằm rạp người trên bồn rửa để cô dùng khăn ướt lau mặt.

Hàn Đình Đình rất chu đáo lôi một chai nước súc miệng từ trong túi ra đưa cho anh, Tần Tổng đang lúc đầu óc choáng váng mơ hồ giờ tay nhận lấy, cứ tưởng là nước, tu một hơi ừng ực hết nửa chai, hương bạc hà mát lạnh lập tức xộc lên, anh đau đớn bóp chặt cổ họng.

“Hàn Đình Đình...” Anh giãy giụa: “Cô tính mưu sát chồng mình phải không?”

Hàn Đình Đình cuống quýt đưa một tay vừa vỗ vừa đánh vào lưng anh, nửa thân người theo đó nghiêng hẳn về phía anh, Tần Tổng nâng khuỷu tay lên chà nhẹ vào lớp mềm mại không thể xem thường đó, dòng cay nóng trong thực quản nhanh chóng được nén xuống.

Anh lật người, dễ dàng ép cô xuống. Trong lúc kinh sợ, Hàn Đình Đình mở to đôi mắt to tròn sáng lấp lánh, đôi môi tô son như trái mọng từ từ hé mở, Tần Tổng thờ dốt, áp sát một cách nguy hiểm...

“Xin... xin... xin lỗi...” Hàn Đình Đình bị động tác thân mật bất ngờ của anh dọa đến nỗi nói năng lắp bắp.

Lúc trán hai người cọ vào nhau, hơi thở bạc hà cay mát của Tần Tổng phả vào mặt Đình Đình nóng hổi, vốn là người da mặt rất mỏng, lúc này hai gò má Đình Đình đỏ ửng, cả người trắng trẻo, mềm mại lại mịn màng, bộ dạng trông vô cùng ngon miệng.

Tần Tổng bỗng bật cười.

“Không sao...” Thanh âm Tần Tổng có chút lao xao, thâm trầm mà nóng bỏng: “Chúng ta san bằng tỉ số đi!” Vừa dứt lời anh liền cúi đầu, nhanh chóng mà chính xác cắn vào môi cô, rồi vừa gấp gáp vừa mạnh mẽ nuốt trọn đôi môi ấy.

Nóng quá... Trời đất bỗng tối sầm trước mắt, anh như một ngọn lửa đốt cháy cả vùng thảo nguyên, cô vùng vẫy trong biển lửa mù mịt mãi vẫn không thể thoát ra được.

Hô hấp trở nên khó khăn, Hàn Đình Đình nghe rõ tiếng thở gấp của hai cơ thể đang ép sát vào nhau, một của anh, còn một là âm thanh lạ lẫm của chính bản thân mình.

Anh khuấy đảo lên xuống giữa môi và lưỡi cô, như muốn nuốt luôn cả người cô. Đáng sợ nhất là vòng ôm của anh, rõ ràng ai cũng chỉ có hai tay hai chân và một cái đầu, nhưng anh lại giống như một con rồng cuộn quanh, không chế cô hoàn toàn, cho dù trốn tránh phải cô vẫn nằm gọn trong lòng anh, để mặc anh tùy ý.

Cô càng lúc càng ngã người về sau, Tần Tổng càng lúc càng thấy không thoải mái. “Bánh bao nhỏ quê mùa” này mới nếm một chút thôi đã cảm thấy thật mềm mại mượt mà, dường như anh chỉ cần dùng sức thêm chút nữa là cô sẽ tan chảy ngay được. Tần Tiểu Lục dốc hết toàn bộ tế bào bạo ngược có trong gen của mình ra, anh hung hăng hôn cô đến sưng đỏ đôi môi, một tay kẹp chặt eo cô, một tay ấn chặt gáy cô, ra sức kéo cơ thể đang ngã về sau vào lòng mình, giãy vò cô như muốn hoà tan cô vào trong người mình vậy!

Hương vị bạc hà vương vấn suốt nụ hôn dài triền miên, lúc đầu thì cay nóng, hồi lâu sau lại chuyển thành vị ngọt nhàn nhạt, vị ngọt ấy mê hoặc khiến cho người ta cảm thấy ở giây tiếp theo sẽ càng ngọt lịm hơn, vì thế càng khó dứt ra. Cho đến rất nhiều năm về sau, Tần Tổng nhất định chỉ dùng nước súc

miệng của thương hiệu này.

***

Dung Nham xin được lấy dung mạo hào hoa đệ nhất thiên hạ của mình ra để thể, anh thật sự chỉ muốn đi vệ sinh mà thôi! Đẩy cánh cửa đang khép hờ ra, anh có nằm mơ cũng chẳng thể ngờ được rằng, đập vào mắt mình lại là cảnh tượng hai bóng người một đen một trắng đang quấn lấy nhau ngay trước bồn rửa mặt một cách mê đắm, say sưa, triền miên đến chết không rời... Nhẹ nhàng khép lại cánh cửa bằng gỗ đào đặc ruột mạ vàng xa hoa, Dung Nhị thiếu kinh ngạc đờ đẫn vì sự bạo phát của Tần Tiểu Lục, trần bất ngờ bị va mạnh...

Tiếng động ấy đã kinh động tới hai người nào đó đang quấn quýt không rời. Tần Tổng sực tỉnh, liếc thấy có người, cảm giác giận dữ vì bị phá đám còn lớn hơn rất nhiều so với cảm giác bối rối lúng túng.

Bên dưới anh, “bánh bao nhỏ què mùa” đã mềm nhũn, ánh mắt rệu rã, lớp trang điểm hỗn độn, đôi môi sưng mọng, bóng anh bao phủ lấy cô dưới ánh đèn, toát ra hương vị quyến rũ mê hoặc lòng người. Tần Tổng nhanh chóng giấu cô vào lòng, xoay người che chắn ánh nhìn của cái người đang đứng ở cửa kia.

***

Diệp Mộc đang đứng bên ngoài chờ Dung Nham, nghe tiếng động liền chạy đến: “Sao thế anh?”

Dung Nham – người lúc này đang “được” Tần Tổng dùng ánh mắt ác liệt thăm hỏi mười tám đời tổ tông – uất ức xoay người, trưng ra gương mặt anh tuấn bị thương với “tiểu cảm thứ” nhà mình: “Bà xã, anh cũng muốn quả sinh nhật như thế!”

Diệp Mộc lúc này đã trông thấy tình cảnh bối rối bên trong, mặt hơi ửng đỏ, vội lôi người đàn ông không biết điều nhà mình nhanh chóng rút lui.

***

Trong phòng vệ sinh bỗng chốc yên ắng, Tần Tổng ép cảm lên đỉnh đầu Hàn Đình Đình nên cô không thể trông thấy gương mặt anh.

Tần Tổng không nói gì, chỉ có khuôn ngực vẫn còn đang phập phồng, mùi hương nam tính nồng đượm, Hàn Đình Đình bị mùi hương này hun đến mức ngây ngất choáng váng. Trong miệng toàn hương bạc hà mát lạnh, ý thức của cô dần hồi phục, cảm nhận vị đắng nhẹ còn sót lại sau cùng, cô thất thần: Nụ hôn đầu... mất rồi.

***

Trong Lương Thị Lục thiếu, Đại boss từng nhân lúc tổ chức yến tiệc mừng phó tổng tài Vi Bắc nhận chức bất cóc nhân vật chính, cùng trốn lên sân thượng hôn nhau, bị Cố Minh Châu dẫn theo đoàn người dự tiệc bắt quả tang tại trận.

Thời Dung Nham theo đuổi Diệp Mộc từng bị ép phải quay clip “trai đẹp cạy gì mũi”, sau đó bị đăng tải trên khắp các trang web tám chuyện nổi tiếng, khiến tất cả người dân trong thành phố C đều được dịp xem hài kịch.

Tam thiếu mặt lạnh Trần Ngộ Bạch, năm đó trong một buổi tiệc quan trọng, trước bàn dân thiên hạ đã ngượng ngùng đàn bản “For Elise”[2], oanh oanh liệt liệt thổ lộ tấm chân tình với “đồ ngọc” nhà mình.

[2] For Elise: Bagatelle số 25 thuộc La thứ (WoO59 và Bia515) cho đàn piano, thường được biết dưới tên gọi “Für Elise”, là một trong những bản nhạc dành cho piano nổi tiếng nhất của Ludwig van Beethoven. Bản nhạc thường được xếp vào loại khúc nhạc ngắn bagaten, nhưng đôi khi nó cũng được xem là một albumblatt (một tiêu đề chung cho các tác phẩm nhạc cổ điển, thường là độc tấu piano, không xuất bản, ngắn gọn và không yêu cầu kỹ thuật biểu diễn). Bản tổng phổ (score) không được công bố rộng rãi cho đến tận năm 1867, 40 năm sau ngày mất của nhà soạn nhạc.

Chuyện Kỳ Tiểu tứ gái giả trai từ thời thơ ấu say đắm Dung Nham trong nhiều năm cả thành phố này ai cũng biết.

Lý Vi Nhiên vì Tang Tang già mồm nhà mình mà làm không biết bao nhiêu là chuyện mất mặt.

Còn hôm nay, câu chuyện “vong tình ở bên toilet” của Tần Tổng vừa xuất hiện đã vang danh thiên hạ, cuối cùng cũng được sánh ngang hàng với Ngũ thiếu Lương thị. Thật là quá viên mãn!

Lúc xong việc trở về đại sảnh, mọi người đều nhìn họ cười cười mà không nói gì. Tần Tổng thì vẫn bình thường nhưng cô “kỹ sư thiết kế tâm hồn” bên cạnh anh thì không được ổn cho lắm, gương mặt bé nhỏ đỏ bừng như sắp bị nấu chín đến nơi... Khụ khụ, xin hãy tha thứ cho vốn từ vựng ít ỏi vào lúc này của một người nào đó mới chỉ được thưởng thức hương vị tươi mát ngon lành nhưng vẫn chưa thật sự được nếm trải!

Tần Tổng mất tự nhiên ho khan hai tiếng, quay đầu thấp giọng hỏi Đình Đình: “Em vẫn ổn chứ?”

Đình Đình trông có vẻ... không được ổn cho lắm! Đầu cúi thấp gần như tạo góc vuông với mặt đất, khoác chiếc áo vest rộng thùng thình của Tần Tổng, để lộ ra phần gáy trắng ngần. Cô ngược mắt nhìn Tần Tổng, lại được một phen nóng bừng cả người.

“Đi thôi, chúng ta về thôi!” Tần Tổng kéo áo khoác, che chắn cho cô kín hơn nữa.

Hàn Đình Đình cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, mặt đầy vẻ kinh ngạc, nhỏ giọng hỏi anh: “Có thể về rồi sao?”

Theo lẽ thường thì không thể... nhưng bộ dạng cô ngại ngùng xấu hổ như vậy, tự đáy lòng Tần Tổng không muốn để cho bất kì người nào khác nhìn thấy, dù có là động vật giống đực hay giống cái, thành niên hay là chưa thành niên gì đi chăng nữa!

“Không sao, đi thôi!” Tần Tổng không tiện giải thích, ôm lấy cô, trước ánh mắt dập dềnh làn sóng hiểu ngầm của mọi người, nhận đủ lời chúc tụng rồi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Nhân Duyên Do Trời Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

“Hàn Đình Đình, tôi...” Tần Tổng hít vào một hơi, lấy hết dũng khí nói: “Tôi hôm đó đã hôn em.”

***

Sau khi rời khỏi bữa tiệc, nụ hôn đó không được nhắc đến thêm lần nào nữa.

Đêm hôm đó Tần Tổng trần trọc thao thức, gần như là thức trắng, khó khăn lắm mới gắng gượng được đến lúc trời hửng sáng, anh tung tăng đi xuống nhà, quả nhiên là “bánh bao nhỏ quê mùa” đã dậy trước rồi.

Tần Tổng lượn tới lượn lui trong phòng khách. Đến khi bữa sáng được bày lên bàn ăn, Đình Đình vừa sắp đặt bát đĩa vừa nhìn Tần Tổng bằng ánh mắt kỳ quái: “Tần Tổng, anh làm sao thế?”

Rất khó nhận ra mặt Tần Tổng đã đỏ cả lên: “Sao là sao?” Anh cố kìm nén nhịp tim đang nhảy nhót khác thường, lập tức hỏi lại.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

“Sao anh không mang dép?” Hàn Đình Đình nghi hoặc hỏi: “Không lạnh sao?”

Tần Tổng cúi đầu nhìn, chờ người ra. Anh tung tẩy cả buổi sáng, chỉ bằng đôi chân trần...

“Tôi không thấy lạnh chút nào hết!” Anh trưng ra bộ mặt tỉnh bơ.

Hàn Đình Đình vừa xoay người, đầu các ngón chân của anh tức thì co quắp lại, sàn nhà trời mùa thu lạnh thật đấy. Nhưng không lạnh bằng tim anh được... Tần Tổng âm thầm nằm xuống ghế sofa, một tay vắt ngang trán, cảm thấy rã rời và có phần uất ức...

Bị hôn rồi mà vẫn không chịu thừa nhận cái gì hết, đáng ghét!

***

Hàn Đình Đình nhảy chân sáo vào phòng rồi lại trở ra, Tần Tổng vẫn nằm im, đợi cô gọi dậy ăn cơm.

“Tần Tổng!” Giọng Đình Đình nhẹ nhàng bay tới.

Tần Tổng xoay mặt vào trong, không thèm nhìn “bánh bao nhỏ quê mùa”.

“Tần Tổng!” Hàn Đình Đình đã nhanh nhẹn bước tới trước ghế sofa, ngồi xổm xuống: “Này, cái này cho anh, quà sinh nhật đấy!”

Tần Tổng phút chốc mở to hai mắt, cuối cùng thì cũng đến rồi!

“Thực ra tôi định đưa anh từ tối hôm qua nhưng anh uống say quá.” Hàn Đình Đình đưa chiếc hộp trong tay cho anh: “Đấy, chúc mừng sinh nhật! Chúc anh năm nào cũng được như hôm nay, luôn luôn bình an!”

Tần Tổng ngồi thẳng dậy, cố gắng bày ra một bộ mặt cứng ngắc, giả bộ không hề để tâm, ngạo mạn nhận lấy, khắp khối mừng thầm mở quà ra: Là một chiếc đồng hồ đeo tay nam. Anh sững người: “Sao... lại là thứ này?”

Hàn Đình Đình hoang mang: “Anh không thích à?” Cô phải dành dụm những hai tháng lương đó!

Tại sao lại là đồng hồ đeo tay? Đầu lông mày Tần Tổng nhíu chặt lại, lặng thinh một hồi, đến lúc chịu không nổi mới hỏi: “Hàn Đình Đình! Đôi gang tay cô đan cho ai?”

“Tôi có đan gang tay gì đâu...” Hàn Đình Đình sững sờ.

Còn chổi! Rõ ràng là có! Tần Tổng nổi giận, mấy đêm liền cô lén lén lút lút đan móc anh đều nhìn thấy hết.

“Ý anh là cái mà sợi len màu xanh đỏ hả?” Đầu óc Hàn Đình Đình chợt loé lên: “Cái đó không phải găng tay! Đó là đồ tôi đan cho Phốc Phốc.”

Phốc Phốc... Có người nội thương đến mức suýt thổ huyết.

“Anh muốn găng tay hả?” Hàn Đình Đình tỏ ra tâm lý hỏi, Tần Tổng sầm mặt liếc xéo “bánh bao nhỏ què mùa” một cái, thấy cô hơi ưu sầu nhũn mày: “Nhưng tôi không biết đan... Ngày mai tôi mua cho anh một đôi nhé! Anh thích màu gì?”

“Không cần!” Tần Tổng nổi nóng đến mức tóc trên đầu dựng đứng, hùng hổ đứng lên, đi được hai bước liền quay lại, giật lấy đồng hồ cùng chiếc hộp trong tay Đình Đình, trừng mắt dữ dằn với cô thêm lần nữa rồi mới bỏ đi.

***

Cứ như vậy, từ ngày thứ hai sau buổi sinh nhật trở đi, Tần Tổng đổi tên thành “Không Vui”, dù Đình Đình có làm gì anh cũng không vui, ngày nào cái bản mặt đẹp trai đó cũng quạu cọ, Hàn Đình Đình có nịnh nọt kiểu gì Tần Tổng cũng làm mặt lạnh cứng ngắt.

Mẹ Đình nhận ra sự bất thường đó, nhân lúc xào rau mới kéo con gái lại hỏi nhỏ: “Đình Đình, con với A Tổng có phải là đang cãi nhau không?”

“Không có ạ!” Hàn Đình Đình mặt ngây thơ, vươn đầu tới xem nước trong nồi đã sôi chưa: “Thỉnh thoảng công việc mệt nhọc quá, anh ấy không muốn nói chuyện... Không sao đâu mẹ à!”

Thực ra anh ấy chắc đang tức giận vì bức tranh một nhà hoà thuận êm ấm của đại mỹ nhân trong buổi tiệc sinh nhật đấy nhỉ? Hàn Đình Đình trầm nghĩ, cũng chẳng trách được anh ấy sao lại giận đến thế, người mình yêu hôm nào cũng ngủ trong nhà người khác, sinh con cho người ta, lại còn là một cô nàng xinh đẹp đáng yêu đến nhường đó nữa chứ...

“Đình Bảo! Nước! Nước! Đừng đổ thêm nữa!” Tiếng hét của mẹ Đình đã lôi kéo “cái mặt chầy dãi” ở bên ngoài thùng thảng bước vào: “Sao vậy?” Anh ló đầu vào hỏi.

Mẹ Đình phìền não nhắc nôi lên: “Hay rồi! Mau cho thêm ít bột mì vào đây! Phía trên tủ bếp ấy!”

Hàn Đình Đình vừa nãy mãi nghĩ chuyện của Tần Tổng với đại mỹ nhân, tay đổ nước tay thêm mì, đổ hết cả nước vào trong nồi khiến đám mì chìm chìm trong nước thành một cục nhão nhoét, cô vội vàng kiễ chân mở tủ lấy thêm bột mì.

Hàn Đình Đình vừa vói tay, áo cũng bị kéo lên theo, để lộ ra một khoảng eo trần, trên làn da mịn màng trắng trẻo ấy hẳn rõ mấy vết ngón tay xanh tím, mẹ Đình vừa trông thấy liền kinh hoàng thất sắc.

Tần Tổng cũng nhìn thấy, vội bước tới trước, kéo cô xuống: “Khụ... Để anh lấy!”

Bất ngờ bị Tần Tổng tựa sát vào, Hàn Đình Đình khó chịu đẩy anh ra: “Không cần đâu! Anh ra ngoài xem ti vi đi!”

Tần Tổng căng mặt, một tay lấy bột mì, tay kia kéo mép áo của cô xuống, trong lòng không ngừng than khổ. Lúc đang thoái thác, bỗng di động của Hàn Đình Đình đổ chuông, thấy gương mặt “đám lễ” của ai đó đỏ ối sắc, cô liền vội vàng chạy ra nghe điện thoại, chỉ còn lại mình Tần Tổng đứng trong bếp đối diện với ánh mắt “muôn lời muốn nói lại thôi” của mẹ vợ.

“A Tổng à...” Mẹ Đình đắn đo hồi lâu, mới té nhị úp mở: “Da Đình Đình từ nhỏ đã mỏng, chỉ cần chạm nhẹ một chút thôi là để lại dấu liền, con... các con... nên nhẹ nhàng một chút!”

Lời khuyên chân thành “ý nặng tình sâu” của mẹ Đình vừa dứt, hai tai Tần Tổng đã đỏ ửng đến mức sắp bốc khói, anh luống cuống gật đầu: “Mẹ... Con biết rồi ạ!”

***

“A lô!” Ngọn gió đêm thu xào xạc khiến lòng người lạnh lẽo.

“Đình Bảo?” Tiếng gọi trầm thấp của người ấy từ đầu dây bên kia vọng đến, trái tim lạnh lẽo của Hàn Đình Đình phút chốc trở nên ấm nóng, cô “Ừm” bừa một tiếng mơ hồ.

“Tiểu nha đầu! Sao tôi mới đi Mỹ có một chuyến mà khi trở về em chẳng nói chẳng rằng đã dọn đi mất rồi, lại còn đi lấy chồng nữa chứ!” Tiếng cười của người ấy vừa dày dặn, vừa ấm áp: “Sao không nói với tôi một tiếng? Ngày em kết hôn tôi nên có mặt mới phải chứ!”

Cổ họng Hàn Đình Đình như bị nghẹn lại, thanh âm nhỏ mà ngắt quãng, giải thích một hồi rồi chẳng hiểu bản thân mình đang nói gì liền hỏi lại anh: “Anh... sao lại biết số điện thoại của em?”

“Chuyện này thì có gì là khó!” Anh không mấy để tâm, cười cười: “Sao rồi? Kết hôn có tốt không?”

Người ấy chắc đang hút thuốc, lúc nói chuyện điện thoại với người khác anh có thói quen châm một điếu thuốc, nói vài câu thì ngẩng đầu nhả ra từng

vòng khói thuốc, gương mặt đầy sáng khoái... Hàn Đình Đình nghĩ đến dáng vẻ tươi vui thoải mái của anh, trong lòng bỗng thấy như bị kim châm.

Những điều ấy cô quá đỗi quen thuộc, những điều ấy cô chưa từng lãng quên.

Thì ra, những kỷ ức mà cô cho rằng mình đã “phong toả” cực kỳ cẩn mật đó kỳ thực không hề xa vời, chúng trốn sâu dưới đáy lòng cô, chỉ chờ một tiếng gọi bằng quơ của anh như lúc này liền phá tan mọi sự kìm hãm, gào thét đòi chui ra, giằng xé trong cô, bất kể là cô có trốn chạy tới nơi chân trời góc bể nào đi chăng nữa.

“Đình Bảo?” Anh đợi hồi lâu không thấy cô nói gì, hoài nghi lên tiếng: “Sao thế?”

“Không sao...” Hàn Đình Đình lấy lại tinh thần: “Tiểu Đồng vẫn tốt chứ?”

“Rất tốt! Ày, sao em chẳng thêm hỏi thăm tôi có ổn hay không? Tôi đi công tác lâu vậy cũng chẳng thấy em gọi điện hỏi thăm an ủi. Con bé này, hồi nhỏ thấy tốt bụng lắm mà, mới kết hôn một cái là lật mặt không nhận người quen liền!” Anh vừa nói vừa cười, như một vị huynh trưởng đã dõi theo cô từ bé cho tới lúc trưởng thành, nhiệt tình quan tâm đến hạnh phúc của cô.

Hàn Đình Đình không thể chịu đựng thêm nữa, cô bắt tắc đĩ ngắt máy, tay run run tháo pin điện thoại ra nhét vào túi áo.

Đã gần bảy giờ tối, ánh đèn ảm áp từ những căn hộ trong khu nhà dần sáng, một mình cô đứng lẻ loi trong lớp gió đêm thu lạnh lẽo trên sân thượng, trong thoáng chốc bỗng cảm thấy mọi hy vọng đều tan thành mây khói. Anh ấy nói ngày cô kết hôn anh nên có mặt mới phải. Kỳ thực khi cô quyết định cưới Tần Tổng cũng muốn gọi điện thoại thông báo cho anh, nhưng ngón tay đặt trên phím bấm do dự mấy tiếng đồng hồ rồi đến cuối cùng vẫn lại buông lơi...

Anh ấy chẳng biết gì cả! Anh ấy cũng sẽ không vượt ngàn dặm xa để về ngăn cản cô. Anh ấy sẽ chỉ giống như vừa rồi, mỉm cười hỏi cô kết hôn có tốt không, về làm vợ người ta ổn chứ?

Sao có thể tốt được? Không phải làm vợ anh thì làm sao em có thể ổn được?

Việc gì phải tự làm khổ mình, ngay từ đầu cô đã biết là kết cục sẽ như thế này rồi mà.

Màn đêm ngày càng dày đặc, gió càng thêm lạnh, Hàn Đình Đình che mặt lại, lâu dần rồi cũng phải quên thôi. Cho dù có đau lòng tuyệt vọng hơn nữa, điều mà cô quan tâm nhất vẫn là bố mẹ mình còn đang ở trong ngôi nhà kia. Hai người đã cho cô máu thịt, linh hồn, tình cảm và tất cả những điều tốt đẹp nhất, cô không thể vì đèo bòng thứ tình yêu khó lòng gánh vác này mà vứt bỏ họ được.

Lau khô nước mắt trên mặt xong, cô liền trở vào phòng.

***

Bóng dáng Tần Tổng đã mất hút khỏi căn bếp, một mình mẹ Đình đang hí hục nhồi bột. Cô đi đến phụ mẹ, thuận miệng hỏi: “Tần Tổng đâu rồi hả mẹ?”

Mẹ Đình ngừng tay một lát rồi lại ra sức nhào thêm hai cái nữa. Bà thoáng nghĩ ngợi rồi vứt bột qua một bên, kéo con gái lại hỏi: “Đình Bảo... trên eo con... là A Tổng làm đó à?”

Đình Đình sững người, lập tức nghĩ đến vết bầm tím trên eo cô, hôm sau buổi tiệc sinh nhật cô đã phát hiện ra rồi, chắc là do lúc ấy ở trong nhà vệ sinh... Tần Tổng bấu cô.

Nghĩ đến nguyên nhân xuất hiện vết tích đó, mặt cô đỏ bừng.

Trông thấy dáng vẻ xấu hổ tự thừa nhận của con gái bé bỏng, mẹ Đình vừa vui mừng lại vừa lo âu, ý tứ một hồi mới nhỏ tiếng dặn cô: “Hai con là vợ chồng son, có gấp gáp một chút cũng là... điều rất bình thường! Nhưng sau này đừng vậy nữa! Chuyện gì cũng có mức độ thôi... Con hiểu chưa?”

“Con...” Hàn Đình Đình cắn môi lặng lẽ gật đầu.

***

Trên đường về hai người đều không nói gì, Hàn Đình Đình trong lòng đang có tâm sự, chẳng thêm đếm xỉa đến Tần Tổng đang dùng ánh mắt vương vãn nhìn trộm cô.

Đến nhà, Đình Đình lặng lẽ đi thẳng về phòng, Tần Tổng không thể nhịn nổi, gọi giật cô lại: “Khụ... eo cô... còn đau không?”

Hàn Đình Đình bất giác xoa nhẹ vùng eo mới nghĩ ra anh muốn nói gì: “Không sao, gần khỏi rồi.”

“Hàn Đình Đình, tôi...” Tần Tổng hít một hơi, lấy hết dũng khí lên tiếng: “Tối hôm đó đã hôn em.”

Hàn Đình Đình dờ dẩn sờ sờ trong thoáng chốc, sau đó thản nhiên gạt đầu “Ừm!”

Ừm... Hơi thở Tần Tổng cố nén vào bị trào cả ra, câu trả lời như vậy là thế quái nào chứ?

“Không sao đâu! Tôi biết mà, tôi không để bụng đâu.” Cô đang rất mệt mỏi, muốn lên giường sớm một chút để trò chuyện cùng Phốc Phốc.

Khoé môi Tần Tổng co giật: “Cô biết cái gì? Cô lại biết chuyện gì nữa?”

“Lúc đó anh uống say rồi, chắc... không nhìn rõ tôi là ai phải không?” Hàn Đình Đình nghĩ ngợi, cố gắng tế nhị khuyên nhủ: “Tần Tổng, thực ra tôi nghĩ anh nên suy nghĩ kỹ lại! Chưa nói đến những chuyện khác, nhưng con gái chị Trần đáng yêu như thế, nếu anh cứ cố chấp khiến gia đình họ phải tan vỡ thì tội nghiệp con bé lắm!”

Biết – ngay – mà! Tần Tổng điên tiết đến mức muốn lật bàn, anh biết ngay là thế nào cô ta cũng sẽ suy nghĩ bậy bạ lệch lạc như vậy mà!

“Hàn – Đình – Đình!” Anh rành rọt nhả từng chữ: “Đầu óc cô có vấn đề!”

“...” Trong lòng Hàn Đình Đình rất khó chịu, cau mày nói: “Với danh nghĩa bạn bè, tôi quan tâm đến anh nhưng anh lại chẳng thêm cảm kích. Sau này chuyện giữa anh với chị Trần tôi sẽ không bình luận gì thêm nữa. Chúc ngủ ngon!”

“Ai cho phép cô đi ngủ hả?” Thấy Hàn Đình Đình xoay người định rời đi, Tần Tổng càng nổi giận, lớn tiếng gọi giật cô lại.

Hàn Đình Đình cũng tức giận, nghiêm túc nói với Tần Tổng: “Tôi không cần sự cho phép của anh! Tôi đang rất mệt, muốn ngủ thì đi ngủ thôi!”

Cô xoay người bước về phòng. Tần Tổng sai những bước lớn đuổi theo Đình Đình, kéo cô lại, anh vừa định lên tiếng thì cô đã lạnh lùng vung tay đẩy mạnh anh một cái. Đương lúc không hề phòng bị, anh loạn choạng lủi về sau hai bước, ngã vật xuống nền nhà.

Tần Tổng ngẩn người, hoá đá tại chỗ, ngây dại nhìn theo Đình Đình... Từ nhỏ tới lớn, đây là lần đầu tiên anh bị một đứa con gái đẩy ngã...

“Đừng làm phiền tôi nữa!” Thấy anh chống tay lên sàn gượng đứng dậy, Hàn Đình Đình hét lớn, dọa cho anh sợ đến nỗi hồn bay phách tán, ngã lăn xuống sàn thêm lần nữa.

Khuôn mặt đỏ bừng giận dữ trùng mắt với anh thêm chừng mười giây, Hàn Đình Đình bước chân có chút liêu xiêu, quay người trở về phòng.

Một mình Tần Tổng ngồi trên sàn nhà, trong lòng thầm nghĩ: Thế giới này phải chăng đảo điên mất rồi? Có phải tôi đã xuyên không đến nơi nào rồi không? Người lúc này hằm hằm nhìn anh thét lớn... có phải là “bánh bao nhỏ quê mùa” nhà anh không thể?

Ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn tường bao trùm căn phòng rộng lớn, bộ bàn ghế sô-pha lè loi đơn côi trong phòng khách, Tần Tổng thảm hại bò dậy, nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng mà Hàn Đình Đình đã đóng chặt hồi lâu. Anh ngoảnh mặt, lặng lẽ men theo cầu thang đi lên tầng.

Tiểu Lục thiếu uy danh khắp bốn phương không ai sánh bằng của Tần gia bị người ta đẩy ngã... đến mức chổng vó dưới đất, bị người ta lớn tiếng quát, bị người ta đứng trên cao nạt nộ đến mức sững sờ ngây ngốc...

***

Suốt một đêm, Hàn Đình Đình toàn nằm mơ thấy những giấc mơ kỳ quái. Trong mơ cô vẫn còn ở thành phố G, Tiểu Đồng vẫn còn nhỏ, hôm nào cũng được gửi đến nhà trẻ đợi cô tan ca rồi cùng về nhà cô đón Tiểu Đồng. Cô từ nhà trẻ chạy ra, người ấy đang ngồi trên chiếc xe việt dã màu đen hút thuốc, đường nét khuôn mặt nghìn nghiêng rắn rỏi cao ngạo, tuấn tú mà lạnh lùng, nhưng lúc trông thấy cô chạy tới liền nở nụ cười rất dịu dàng: “Lớn chừng này rồi mà vẫn còn chạy nhảy tung tăng thế đấy!”

Giấc mơ trước khi trời sáng quay về lúc cô còn rất nhỏ, người ấy mặc chiếc áo sơ mi trắng tinh, vào dịp sinh nhật đã tặng cho cô một con gấu bông Teddy rất đáng yêu, xoa xoa đầu cô, nói: Hôm nay là sinh nhật Đình Đình của chúng ta, chúc mừng sinh nhật!”

Năm đó là lần đầu tiên mà cô bé con là cô, vốn sinh trưởng trong một gia đình quân nhân nghiêm khắc, quà sinh nhật năm nào cũng chỉ là một phần bánh mì ốp la, đã được nhận quà sinh nhật đúng nghĩa, lần đầu tiên có người nói với cô lời chúc mừng sinh nhật vui vẻ như thế, lần đầu tiên cô biết được rằng trên thế giới này thì ra còn có người ấm áp như vậy đang hiện hữu.

Hồi đó Phốc Phốc hãy còn mới mẻ tinh tuem lắm, hồi đó cô vẫn còn bé, hồi đó người ấy chỉ tốt với một mình cô...

Đáng quý biết bao!

Thật hoài niệm!

Lúc tỉnh dậy gối đã ướt mềm, cô ôm Phốc Phốc chùi mắt, chùi rất lâu mới chậm rãi ngồi dậy, thần thờ bước xuống giường đi rửa mặt.

***

Từ trong phòng bước ra, vừa ngẩng mặt lên Đình Đình đã bắt gặp Tần Tổng đang từ trên tầng đi xuống, áo quần thẳng tắp, một tay vắt chiếc áo vest, tay kia xách cặp tài liệu, bộ dạng như đang chuẩn bị đi làm.

“Í!” Hàn Đình Đình kinh ngạc nhìn anh: “Sao hôm nay anh dậy sớm thế? Tôi vẫn chưa làm điểm tâm sáng...”

Tần Tổng ngẩng cao đầu bước ngang qua cô, thẳng lưng đi một mạch về phía cửa đổi giày, coi cô như không khí.

***

Chiến tranh lạnh bắt đầu từ đó.

Bất động sản đứng tên Tần Tổng nhiều đến độ đếm một lần cũng không hết, vì thế không lo không có chỗ để đi. Trước khi kết hôn, anh quyết định sửa sang lại căn hộ đang sống, rồi trang trí lại cho vừa mắt hơn, bởi lúc đó anh nghĩ cưới tạm bợ vài bữa cho qua chuyện rồi dọn đến đây ở, bây giờ thì tốt rồi, có dịp dùng đến rồi!

Hàn Đình Đình ban đầu thực tình cũng quên bằng đã xảy ra chuyện gì, sau đó thấy Tần Tổng phủ tay áo bỏ đi một mạch mấy hôm liền, cô ở nhà âu sầu khổ não tự kiểm điểm, cuối cùng cũng nhớ ra tối hôm đó mình đã đẩy ngã anh.

Sau khi ngộ ra, cô không tiếc tiền gọi taxi chạy thẳng đến Lang Thị.

***

Lương Thị Lục thiếu khó khăn lắm mới tề tựu dịp cuối tuần, đang mở cuộc họp về vốn đầu tư của Tần Thị, Tần Tổng liên tục thất thần khiến cuộc thảo luận cứ trắc trở mãi, Dung Nham mất hết kiên nhẫn đập bàn: “Tần Tiểu Lục!”

Tần Tổng đang dùng đầu bút nâng cằm suy nghĩ vài chuyện, bất ngờ bị gọi, giật thót cả mình: “Gì thế?”

Dung Nham híhóp đôi mắt hào hoa dài hẹp, nộ khí bùng bùng bắn sang Tần Tổng. Kỳ Nam day day tai mình, nhẹ nhàng trách móc: “Tiểu Lục, hồi tiền độ bên cậu thế nào rồi, sao lại ngồi ngẩn ra thế?”

Tần Tổng xoa xoa mặt, ngượng ngịu ho khan một tiếng.

Lý Vi Nhiên thấy vậy giúp Tần Tổng giải vây, tắt máy chiếu rồi bật đèn lên, nói: “Tôi cũng mệt rồi, nghỉ giải lao đã! Gọi chút gì đến ăn luôn nhé!”

Mọi người ai nấy đều vờn vai vắn mình, uống nước chuyện phiếm rôm rả, một mình Tần Tổng lặng lẽ đứng dậy đẩy ghế ra, đi vào trong phòng rửa mặt.

Anh vừa đi Kỳ Nam đã bỏ đến bên Lý Vi Nhiên tám chuyện: “A Tổng làm sao thế?”

Lý Vi Nhiên nhún vai: “Sao tôi biết...”

Anh vừa dứt lời thì trợ lý gõ cửa bước vào: “Lục thiếu phu nhân đến, còn đem theo rất nhiều thức ăn tự tay làm nữa.”

Khụ khụ khụ... Lý Vi Nhiên lập tức đặt điện thoại xuống chủ động đứng dậy đi tiếp đón. Kỳ Nam chạy ngược chạy xuôi kiểm đồ uống. Trần Ngộ Bạch lặng lẽ thu dọn văn bản trước mặt, lấy chỗ bày đồ ăn. Dung Nhị lấy khăn mùi xoa làm khăn ăn, nhét vào cổ áo trước ngực, khoái chí đọi sẵn bên bàn. Đại boss bình thân nói lòng cà vạt, bắt đầu xăn tay áo.

***

Trừ Lý Vi Nhiên ra, Hàn Đình Đình không quen Tứ thiếu còn lại, nhưng bình thường đã nghe quá nhiều chuyện “phong vân dĩ vãng” của các vị này nên thâm cho rằng họ là bậc thần thánh, không nhiễm chút bụi trần, ai ngờ vào lúc này đây, ở trước mặt cô lại còn tranh nhau thức ăn, khiến Đình Đình ngớ ngàng đến độ không thốt nên lời.

Lý Vi Nhiên là người biết điều nhất, mặc kệ đám người đang chém giết lẫn nhau kia, anh vẫn còn nhớ phải chào hỏi và mời Hàn Đình Đình ngồi.

“Ngũ ca, Tần... A Tổng đâu rồi ạ?” Hàn Đình Đình nhỏ giọng hỏi.

Lý Vi Nhiên chỉ chỉ về hướng phòng vệ sinh bên trong. “Hai ngày nay cậu ấy làm sao thế? Anh thấy cậu ấy có chút không tập trung.”

“Anh ấy... giận em.” Hàn Đình Đình ngại ngần vuốt tóc: “Tại em không tốt, em đẩy anh ấy, khiến anh ấy ngã, nên anh ấy không vui.”

Đang nói, cô vô tình quay đầu lại, bốn người vừa nãy còn dùng vũ lực giành thức ăn với nhau đều đã đứng sát ngay sau lưng cô. Hàn Đình Đình sững người, nhìn Lý Vi Nhiên bằng ánh mắt đầy vẻ mơ hồ. Lý Vi Nhiên vẫn giữ nụ cười điềm đạm, giọng nói bình thân hỏi cô: “Em... đây Tiểu Lục ư?”

Hàn Đình Đình không thấy có gì khác thường, gật gật đầu: “Hai ngày nay anh ấy không về nhà, em gọi điện anh ấy cũng không bắt máy... Em đến để xin lỗi anh ấy.”

***

Phụt... Kỳ Nam là người đầu tiên không nín nổi, phì cười. Cánh cửa phía trong lúc này đột nhiên bật mở, Tần Tổng bước ra, biểu cảm quái dị của Ngũ thiếu lập tức được thu hồi, như thể vừa nãy không nghe thấy gì cả.

Tần Tổng vừa bước ra đã thấy Hàn Đình Đình đứng trong phòng họp, gương mặt liền thay đổi, anh nghiêm túc nâng giá đỡ thiếu gia của mình lên thẳng tắp, lạnh lùng nhìn cô, không nói lời nào.

Hàn Đình Đình thấy thế lúng ba lúng búng: “A Tổng...”

Trong lòng Tần Tổng bỗng chốc mềm hẳn xuống, miễn cưỡng bước đến bên cô, mở miệng hỏi: “Cô đến đây làm gì?”

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Hừm, đã không trả lời lại còn đỏ mặt, nhìn như một cái bánh bao trắng hồng... Tần Tổng thấy năm con người đang tề tựu bên bàn họp tập trung tinh thần xem kịch hay liền kéo cô ra ngoài: “Ra ngoài đợi tôi họp xong!”

Hàn Đình Đình ngoan ngoãn “Ừm” một tiếng, lúc đi ra còn cẩn thận khép cửa lại.

***

Hội nghị tiếp tục, hiệu suất công việc tăng đột biến. Nhìn Tần Tổng hăng máu như cắt tiết vịt, mọi người thầm trao đổi ánh mắt ngấm ngấm hiểu nhau.

“Xong rồi!” Tần Tổng khua bút gạch bỏ hạng mục cuối cùng, cười hớn hờ rạng rỡ: “Vậy hôm nay dừng tại đây thôi nhĩ?”

Mọi người không ai nói gì, Kỷ Nam đưa một tay lên chống cằm, nhìn Tần Tổng, thùng thảng nói: “Đói bụng quá à!”

Tần Tổng đương lúc thần tốc sắp xếp văn bản chuẩn bị tan họp, đầu cũng chẳng thèm ngẩng lên: “Ăn nhiều như thế rồi còn than đói... Mấy người thật chẳng có lương tâm gì hết, cũng chẳng ai để phân cho tôi cả!”

Dung Nham cười híp mắt: “Lục thiếu gia không vui rồi.”

“Ồ?” Trần Ngộ Bạch nở nụ cười hiếm hoi: “Lục thiếu gia tại sao lại không vui vậy?”

Lý Vi Nhiên lập tức giơ hai tay lên làm bộ vô tội: “Không liên quan tới tôi, tôi không có đẩy cậu ấy ngã mà!”

Tần Tổng hoàn toàn đứng hình.

“Tan họp! Dừng ồn ào nữa!” Đại boss nghiêm khắc gõ gõ bàn, sau đó đứng lên nhẹ nhàng thả lại một câu: “Nếu không Tiểu Lục của chúng ta bỏ nhà đi bây giờ!”

Phụt... Ngũ thiếu lập tức cười vang.

Tần Tổng nước mắt đầm đìa ôm túi giấy tờ điên cuồng bỏ chạy ra ngoài...

***

Dáng vẻ chờ đợi của Hàn Đình Đình hết sức dịu dàng: Hai chân thẳng hàng hơi nghiêng về một bên, hai tay đan vào nhau đặt trên đầu gối, cô ngồi trên ghế sofa không hề nhúc nhích, đầu khẽ cúi xuống, chuyên tâm bên chí đợi chờ.

Tần Tổng hiếm khi chờ ai, nhưng đã từng được rất nhiều cô gái phù phiếm ưa hình thức ngóng đợi. Anh đã từng thấy muôn vẻ của bọn họ khi đợi anh: Người nghịch đi động, người thì xem tạp chí hoặc làm bất cứ chuyện gì khác... Đây là lần đầu tiên có một cô gái trong sáng yên lặng ngồi chờ anh.

Được một người nghiêm túc chờ đợi như thế này là một chuyện tốt đẹp biết bao!

Vì thế, khi bước đến trước mặt cô, Tần Tổng có cớ thế nào cũng chẳng làm mặt lạnh được.

***

Hàn Đình Đình thấy anh, vui mừng đứng dậy, mỉm cười: “Họp xong rồi hả? Có mệt không?”

“Cũng tạm.” Tần Tổng gắng sức giữ vẻ lạnh lùng kiêu ngạo: “Cô có chuyện gì không?”

Hàn Đình Đình hai tay vãn về một hồi mới lúng búng thốt ra một câu: “Xin lỗi, lần này là tôi không đúng, tôi xin lỗi anh...” Cô nghiêm túc cúi gập người: “Mong anh bỏ qua!”

Tần Tổng bị hành động đột ngột của cô dọa cho thụt lùi lại một bước, xin lỗi nghiêm chỉnh như thế này... Anh cũng là lần đầu tiên được thấy.

“Khụ khụ...” Anh không biết nên nói gì: “Bỏ đi, tôi không tính toán so đo với cô!” Nói xong tự anh cũng thấy kỳ lạ, sao mà thôi được chứ? Rõ ràng đã từng thề độc là sẽ không thêm đếm xỉa tới cô ta nữa mà...

“Cảm ơn anh!” Nước mắt Hàn Đình Đình sắp sửa rơi đầy mặt đến nơi rồi.

Tần Tổng vốn trong lòng còn đôi chút do dự, bị ánh mắt rung rung tội nghiệp của cô “hành lễ” thì có chút lảng lảng. Bỏ qua rồi thì thôi đi, người đàn ông trưởng thành rộng rãi hào phóng như anh đây mà lại đi tính toán với cô hay sao?

***

“Hàn Đình Đình, trông bề ngoài cô là một cô gái rất bình thường, tôi đó rồi cuộc là trúng phải gió độc từ phương nào thế hả?” Tần Tổng hỏi: “Cô có mắc chứng động kinh gì không đó?”

“Không có... không có!” Hàn Đình Đình vội vàng thanh minh: “Tôi... tôi hôm đó tôi nhận được điện thoại của người ấy. Anh ấy đã trở về rồi... Trong lòng tôi cảm thấy rất khó chịu, anh lại dữ dằn như thế, cứ làm phiền tôi hoài, tôi nhất thời nổi nóng nên mới đẩy anh, sau này sẽ không vậy nữa! Tôi bảo đảm!”

“Điện thoại của ai? Ai đã trở về?” gương mặt Tần Tổng lại bắt đầu trở nên khó coi: “Cái người muốn cô làm mẹ kế của con gái hẳn phải không?”

“Người ấy có muốn tôi làm mẹ kế của Tiểu Đồng đâu! Anh đừng có ăn nói bậy bạ!” Cô cuống quýt đáp lời.

Tần Tổng vòng tay, nhìn cô cười lạnh, chút ảm áp khuây khoả vừa mới nhen nhóm trong lòng anh bỗng chốc tan thành mây khói.

Anh nên nhìn rõ từ sớm mới phải, Hàn Đình Đình vốn là người như thế. Cái gì mà dịu dàng chờ đợi, thành khẩn xin lỗi chứ. Những thứ đó vốn thuộc về con người cô ta, hoàn toàn không phải chỉ dành cho riêng mình anh, cũng chẳng phải vì anh là Tần Tổng mà đối xử đặc biệt. Ngược lại là do gã đàn ông goá vợ kia, chỉ một cú điện thoại thôi đã khiến cho con người trước giờ luôn nhu mì như cô phải thay đổi.

Tần Tổng vẫn biết tình yêu là một thứ vô cùng đặc biệt. Rất lâu, rất lâu về trước từng có người nói với anh rằng: Cô không thể tự vẫn vì một ai đó, cô chỉ nguyện sống tiếp vì một người, đầu cuộc sống có gian nan vất vả thế nào đi chăng nữa. Tần Tổng của ngày đó còn kiêu căng ầu trĩ hơn bây giờ cả trăm lần, nhưng anh lại không phải là lý do để cô nguyện sống tiếp cho dù phải chịu khổ sở nên anh đã dứt khoát buông tay.

Trong lòng anh thoáng chút lạnh lẽo nên lời nói cũng chuyển sang lạnh lùng: “Hàn Đình Đình!” Anh sầm mặt: “Chuyện cô muốn làm mẹ kế của ai tôi đây quản không nổi, nhưng đừng có quên thân phận của cô bây giờ đây! Cô mà dám gây ra chuyện gì để không ngẩng mặt lên nổi thì cô với cả ai kia của cô, tôi đều xử hết!”

Tần Tổng khi phát khùng thì đáng sợ vô cùng, Hàn Đình Đình mím môi không dám đáp lời, Tần Tổng lại hỏi thúc: “Nghe thấy chưa hả?”

“Vốn dĩ làm gì có chuyện gì đâu...” Hàn Đình Đình lí nhí trả lời anh: “Tôi nghe thấy rồi.”

Bộ dạng tội nghiệp của cô khiến con giận của Tần Tổng không biết để đâu cho hết, anh buồn bực nghiêng răng một hồi, xách cô sai bước: “Về nhà ăn cơm!”

Trương Phác Ngọc phát hiện ra sắc mặt con trai mình hôm nay rất tệ, dường như bị ai đó chọc giận.

“Đình Đình!” Bà kẻ sát tai con dâu hỏi khẽ: “A Tổng làm sao thế? Mặt mày khó coi quá đi mất!”

Hàn Đình Đình khẽ lắc đầu, làm trái lương tâm nói dối bà: “Con cũng không biết.”

“Phác Ngọc!” Tần Uẩn gấp thức ăn cho vợ, trách móc nhẹ nhàng: “Ăn cơm cho đàng hoàng đi!”

Trương Phác Ngọc trở về chỗ ngồi, vui đầu và hai miếng cơm nhưng vẫn không cam tâm, con người đảo qua đảo lại rồi chuyển sang tấn công Tần Tổng: “A Tổng này!” Bà cười híp mắt: “Con làm sao thế? Suốt cả tối chẳng nói tiếng nào. Thức ăn không ngon sao? Mẹ bảo họ làm thêm mấy món con thích ăn nhất nữa nhé?”

Tần Tổng nhướn mày, đáp hờ một tiếng: “Không cần đâu ạ!” rồi lại chìm trong im lặng.

Thấy Phác Ngọc đang vui mừng hớn hở bỗng chốc thất vọng tiu nghỉu, Tần Uẩn rất bất mãn nhìn con trai: “Không thích ăn thì đừng có miễn cưỡng! Mày trung cái mặt đấy ra cho ai xem hả?”

Tần Tổng lờ đi giận bốc lên tận đầu, gác đĩa “cạch” một tiếng: “Bố đã nói xong chưa? Bố tưởng con thích về đây ăn cơm lắm à?”

“Thằng mất dạy!” Tần Uẩn cũng gác đĩa đánh “rầm” một cái, lớn tiếng quát: “Mày cút ra khỏi đây cho tao!”

Tần Tổng cười lạnh một tiếng: “Vốn từ của bố quay đi quay lại cũng chỉ có mỗi câu này thôi à?”

“Mày!” Tần Uẩn phát hỏa, vỗ mạnh bàn, khiến Hàn Đình Đình và Trương Phác Ngọc sợ hãi giật nảy mình. Trương Phác Ngọc vừa vội vàng ngăn chồng mình lại vừa mắng Tần Tổng: “A Tổng, con làm gì thế hả? Hai bố con không thể nói chuyện đàng hoàng được hay sao? Lần nào cũng cãi nhau!”

Tần Tổng cười ác: “Bố con đâu ra chứ? Ông ấy đã từ con từ lâu rồi mà!”

“A Tổng!” Hàn Đình Đình đứng bên cạnh anh, kéo ống tay áo anh nhỏ giọng khuyên nhủ: “Đừng nói nữa!”

Tần Uẩn bị Trương Phác Ngọc ngăn lại, nộ khí càng bốc lên cao, chỉ vào Tần Tổng giận dữ quát: “Gây ra những chuyện làm mất thể diện nhà họ Tần như vậy, lẽ nào mày còn trông mong tao sẽ chịu tội cho mày, cứu vớt mày hay sao?”

Sắc mặt Tần Tổng biến đổi, xông lên phía trước, Hàn Đình Đình ôm chặt anh từ sau lưng, ra sức kéo anh lại.

Tần Uẩn trầm giọng: “Đình Đình, con bỏ nó ra, ta muốn xem xem nó định làm gì!”

Trương Phác Ngọc đâm vào người chồng: “Anh làm gì thế? Cãi nhau với con trai vui lắm sao?”

“Tôi không có cái loại con trai không bằng heo chó này!” Tần Uẩn hét lên phẫn nộ, gân xanh trên trán đều hẳn rồi.

“Ái da...” Trương Phác Ngọc xoa xoa tai, mặt mày khổ sở: “Tai của em sắp bị anh hét cho điếc luôn rồi!”

***

Tần Tổng bị Hàn Đình Đình ôm cứng không rời, anh sợ làm cô bị thương nên cũng không dám vùng mạnh. Đến khi con giận qua đi, anh bình tĩnh lại, mặt mũi sầm sì xoa người kéo cô ra ngoài.

Hàn Đình Đình vừa đi vừa quay đầu lại cáo lỗi: “Xin lỗi bố mẹ... Tụi con về trước ạ!”

“Lắm chuyện!” Tần Tổng mặt kiên nhẫn quát cô, đầu cũng không thèm ngoảnh lại, xách cô bỏ đi.

***

Ra khỏi cửa, chắc anh bị con giận làm choáng váng đầu óc, quên luôn cả việc đến bãi đậu xe lấy xe, từ bồn hoa đi thẳng một mạch, ra khỏi cổng lại tiếp tục đi bộ ra đường cái.

Hàn Đình Đình vẫn bị anh nắm chặt tay, phải chạy bước nhỏ mới theo kịp anh.

“Tần Tổng... Tần Tổng!” Rốt cuộc thì cô cũng không chạy nổi nữa, thở hổn hển gọi anh. Thấy Tần Tổng không đáp, Đình Đình dứt khoát ngồi xổm xuống, nhìn cô giống như một cái vali đang bị anh kéo đi.

Tần Tổng dừng lại, ngực không ngừng phập phồng, anh nhìn vào khoảng trời đêm mênh mông, trong mắt hắt ra thứ ánh sáng mà Hàn Đình Đình cảm thấy cực kỳ xa lạ.

“Tần Tổng...” Cô vươn tay giật giật ống quần anh: “Chúng ta ngồi xuống đây nghỉ chút đi!”

Cô ngồi bệt xuống, ngẩng mặt nhìn anh, ngữ khí mềm mại đầy khẩn thiết, Tần Tổng vô thức nghe lời, đến bên cạnh cô ngồi bệt xuống via hè.

“Tần Tổng, sao bố anh lại mắng anh không bằng heo chó thế?” Hàn Đình Đình bóp bóp chân, đột ngột hỏi.

Tần Tổng hít ngược vào một hơi lạnh, xoa mặt trừng mắt với cô: “Có ai an ủi người khác như cô không hả?”

“Thì tôi phải biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì mới có thể bắt bệnh bốc thuốc an ủi anh được chứ!” Hàn Đình Đình chớp chớp mắt, nghiêm túc hỏi: “Tại sao hai người lại đoạn tuyệt quan hệ cha con? Anh đã gây ra chuyện gì?”

Tần Tổng lúc này đã bình tĩnh hơn nhiều, ngẩng mặt lên trời hít một hơi, cười lạnh: “Mấy năm trước, tôi có yêu một người con gái, khi ấy đã gây ra chuyện âm ỉ.”

“Là chị Trần hả?” Hàn Đình Đình không sợ chết giảng hỏi.

Hừm. Tần Tổng nghiêng người, nhanh chóng giữ chặt gương mặt của “bánh bao nhỏ quê mùa”, ra sức véo má. Anh đã muốn làm thế này từ lâu rồi, mỗi lần ông nói gà bà nói vịt, Đình Đình đều trưng cái khuôn mặt trắng trẻo mềm mại đó ra nhìn anh ngây ngô, khiến anh rất muốn được véo má cô.

Véo đến khi “bánh bao nhỏ quê mùa” nghiêng răng nghiêng lợi như sắp khóc tới nơi anh mới thấy sáng khoái trong lòng.

“Anh... nói tiếp đi...” Hàn Đình Đình bưng khuôn mặt đỏ bừng vì bị anh véo, rầu rĩ nói.

Tâm trạng Tần Tổng tốt lên trông thấy. Trên đường không có xe qua lại, anh duỗi thẳng đôi chân dài ngả người về phía sau, hai tay chống xuống đất. Hồi tưởng lại những năm tháng tuổi trẻ bông bột, khoe môi anh khẽ nhếch lên một nụ cười: “Tôi yêu cô ấy, nhưng cô ấy lại yêu người khác. Hồi đó tôi rất ngớ ngẩn, thậm chí đã dùng rất nhiều thủ đoạn, cuối cùng cũng ép được cô ấy làm bạn gái của mình.”

Thật là... lãng mạn! Hàn Đình Đình không biết phân biệt phải trái thốt lên một câu.

“Bố tôi vốn rất phản đối việc tôi và cô ấy ở bên nhau, sau khi ông biết tôi vì chia rẽ hai người họ mà giờ những thủ đoạn hạ lưu thì vô cùng tức giận. Từ bé ông đã rất thương cái tên Lý Vi Nhiên đó rồi, thậm chí còn yêu quý hơn cả tôi...” Tần Tổng khẽ thở dài một tiếng.

“Anh...” Hàn Đình Đình tròn xoe mắt: “Anh cướp bạn gái của Lý Vi Nhiên? Chị Tần Tang?”

Cô kinh ngạc ngồi thẳng dậy, Tần Tổng mau lẹ đặt tay lên đầu Đình Đình ấn cô ngồi xuống, bắt mắt trừng mắt với “bánh bao nhỏ quê mùa”: “Là hấn cướp của tôi trước! Tôi là người chấm Tần Tang trước!”

Oa... Có người “mất chữ A nôm chữ O”, thật là... vụ bê bối động trời của giới thượng lưu.

“Trong đám cháu chất đông đúc bên ngoại nhà tôi, tôi với Lý Vi Nhiên tuổi tác tương đương, khi bé thì cùng đi đánh nhau, lớn lên thì cùng đi “đẹp loạn”, toàn là hấn dấn dắt tôi, dính với nhau như hình với bóng. Lâu dần, gu thẩm mỹ của tôi cũng tương tự nhau, trước đây khi ra ngoài chơi, tôi cũng hay cướp các cô gái mà hấn ta chấm” Tần Tổng bình thản kể lại, lần đầu tiên anh phát hiện ra rằng, những chuyện quá khứ trước giờ anh không có can đảm đối mặt ấy lại không hề khó nói như mình tưởng.

“Sau này, khi nhớ lại chuyện hồi đó, tôi thấy ban đầu Tần Tang có nói một câu rất đúng: Thứ mà tôi để tâm thực sự là Lý Vi Nhiên chứ không phải là cô ấy. Có thể nếu cô ấy là người khác cướp mất, tôi sẽ buông tay ngay thôi. Nhưng vì người tranh cướp là Lý Vi Nhiên nên tôi không phục, có cảm giác bị phản bội... Cô xem, từ khi hấn ta với Tần Tiểu Tang thành đôi xong lúc nào cũng hiệp lực bắt nạt tôi” Anh buông thông tay, trong lòng trào dâng cảm giác thoải mái trước giờ chưa từng có.

Hàn Đình Đình mỉm cười, vỗ vào cánh tay đang thả lỏng của Tần Tổng. Cô có chút ngờng mộ, ngờng mộ anh rất dũng cảm, phạm sai lầm rồi vẫn có thể thoải mái, sáng khoái thừa nhận, còn cô trước giờ chưa từng dám.

“Đói quá...” Tần Tổng nhìn trời rồi nhìn sang “bánh bao nhỏ quê mùa”: “Chúng ta đi ăn gì đi!”

Hàn Đình Đình gật đầu, bỗng nhớ ra trong nhà đã hết thức ăn: “Ăn ở ngoài đi, tôi mời anh ăn cơm!”

Tần Tổng liếc cô bằng ánh mắt rất lạ: “Sao thế? Bỗng dưng phải lòng tôi rồi à?”

“Phụt!” Hàn Đình Đình cười thành tiếng: “Sao có thể chứ?”

Cô trả lời rất nhanh lại dứt khoát khiến Tần Tổng đen mặt.

“Tuy tôi thường gây phiền phức cho anh, nhưng tôi sẽ ghi nhớ tinh thần hợp tác của chúng ta: “Không được yêu anh!” Hàn Đình Đình rất nghiêm túc, thật sự nghiêm túc!

Tần Tổng có chút khó sở pha lẫn bức dọc, nhưng chỉ có thể cười gượng gạo: “... Cô nhớ là tốt rồi!”

“Chúng ta đi thôi!” Ngồi một lúc lâu, trời càng lúc càng lạnh, Hàn Đình Đình đứng dậy nhảy nhót vài cái rồi vừa lời vừa kéo Tần Tổng đứng dậy, hai người đi dọc vỉa hè dành cho người đi bộ.

“Anh muốn ăn gì?” Đình Đình khẽ hỏi.

“Thịnh Thế, ăn hải sản!” Một người nào đó muốn biến đau thương thành nhu cầu ăn uống, rành rọt đáp.

Hàn Đình Đình sững người: “Này! Sao anh có thể đục đẽo tôi như vậy chứ? Chỗ đó đắt lắm lắm luôn ấy!”

“Đây là tôi đang cho cô cơ hội thể hiện thành ý thôi mà.” Người nào đó nói xong nheo mắt khẽ cười.

“Đừng vậy mà... Giờ này siêu thị vẫn chưa đóng cửa, chúng ta đi mua đồ về nhà nấu ăn đi!” Hàn Đình Đình trù tính: “Ăn cua có được không? Cua mùa này là béo nhất đó!”

“Ừm, giống cô...”

“Anh...”

Đường rất rộng, đêm rất dài, từng ngọn đèn đường cô độc nối tiếp nhau, hai người tay nắm tay bước về phía trước, sống trọn vẹn trong từng ngày một.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Nhân Duyên Do Trời Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Thì ra cô cũng được người khác chăm lo chu đáo, che chở cho đến lúc trưởng thành, cũng là viên bảo ngọc trân quý được người ta nâng niu, thế mà anh lại luôn kiểm soát giày vò cô, thật không phải chút nào!

***

Hàn Đình Đình không ngờ được rằng người độc đoán hống hách, không sợ trời cũng chẳng sợ đất như Tần Tổng mà lại sợ cua.

Lúc chọn cua sống trong siêu thị, trong khi cô bắt một con lên xem béo hay gầy, thì Tần Tổng lại né người lùi ra xa.

Về đến nhà, Hàn Đình Đình tìm bàn chải để chà rửa cua, cô gọi Tần Tổng đến đứng một bên giúp đưa từng con cho cô, nhưng Tần Tổng sống chết cũng không chịu.

Hàn Đình Đình từ bé đã luôn là một đứa trẻ thật thà tốt đĩnh, trước giờ đối với bạn bè luôn đoàn kết thân ái, trêu chọc người khác như thế này là lần đầu tiên, vẻ cuồng quýt lúng túng trên mặt Tần Tổng khiến cô có cảm giác vui vẻ, mới mẻ lạ thường.

Tần Tổng thấy “bánh bao nhỏ què mùa” cười đến mức hai mắt híp lại thành một đường thẳng, máu nóng nổi lên, khí phách nam nhi bùng bùng trỗi dậy, sai bước dài đi tới trước mở túi ra, nhăm nhăm xách một con cua lên, nhe nanh múa vuốt đưa cho cô.

Hàn Đình Đình nhẹ nhàng nhận lấy, xối nước, chà con cua một lượt không sót một góc nào rất lành nghề, trong khi Tần Tổng thu tay về một hồi lâu rồi mà tay chân vẫn còn run rẩy...

“Ồ!” Tần Tổng vừa nói chuyện vừa chà tay lên áo Hàn Đình Đình: “Tay nghề nấu ăn của cô thì cũng thường mà xử lý cua lại lành nghề quá nhỉ!”

Hàn Đình Đình đưa Tần Tổng khăn sạch để lau tay, cười nói: “Ông nội tôi rất thích ăn cua, từ bé tôi đã quan sát ông làm, dần dần cũng học được.”

Tần Tổng lau tay rồi cầm một góc khăn nâng lên hạ xuống chọc mấy con cua còn lại trong nước, đùa nghịch với vẻ tràn đầy hứng thú, nghe Hàn Đình Đình nhắc tới ông nội cô, anh nghiêng mặt cười nói: “Hồi nhỏ tôi từng gặp ông nội cô đó.”

Hàn Đình Đình mở to mắt, rất kinh ngạc.

Tần Tổng càng đặc ý: “Có một năm ông cụ đến thăm ông ngoại tôi, ở lại chơi rất lâu... Người ông cụ rất cao, cười híp mắt rất hiền hòa, đúng không?”

Hàn Đình Đình nghe vậy phì cười thành tiếng: “Ông nội tôi không hề hiền hòa đâu, lúc ông với bố tôi cãi nhau có thể sập nhà luôn đó! Nhưng ông rất thương tôi, hồi bé lúc tôi thay răng không cắn được, ông dùng cán dao đập vỡ vỏ cua, gỡ thịt ra cho tôi ăn.” Nhớ lại thời thơ bé, gương mặt Hàn Đình Đình hiện vẻ thoải mái, hạnh phúc.

Thực ra khi chúng ta còn nhỏ, bao giờ cũng có một người hoặc một vài người, trong những năm tháng hồn nhiên vô tư mà bây giờ chẳng còn cách nào quay lại được ấy, đã từng mang đến cho chúng ta những niềm vui bình dị như thế.

Những hồi ức hạnh phúc không thể có đến lần thứ hai ấy là thứ tài sản quý giá và âm áp được cất giấu trong sâu thẳm trái tim chúng ta.

Tần Tổng luôn cảm thấy Hàn Đình Đình rất bình thường, dễ ăn hiếp, Thì ra cô cũng được người khác chăm lo chu đáo, che chở cho đến lúc trưởng thành, cũng là viên bảo ngọc trên quý được người ta nâng niu, thế mà anh lại luôn kiêu căng giày vò cô, thật không phải chút nào!

“Á! Á á á!” Người nào đó đang ngăn người ngắm khuôn mặt nhìn nghiêng rất thanh tú của Hàn Đình Đình bất thành linh hét toáng lên, vừa nhảy chồm chồm vừa vung vẩy tay. Thì ra là có một con cua to bự đã men theo chiếc khăn trong tay Tần Tổng bò lên, ngo ngoe chiếc càng mà Hàn Đình Đình thích ăn nhất, kẹp mạnh vào ngón tay anh!

Hàn Đình Đình trông thấy cảnh đó dờ khóc dờ cười, vội vàng giữ tay anh lại, hai tay giữ chặt bàn tay bị cua kẹp của Tần Tổng nhúng vào nước. Cua được thả vào nước tức thì nhả ra bơi đi, Hàn Đình Đình đang định trách anh sao bất cẩn như vậy, nhưng vừa quay đầu thì mặt Tần Tổng đã kè ngay sát, gương mặt hai người sượt nhẹ qua nhau, cùng lúc đó môi cô cũng lướt nhẹ qua gò má của anh.

Í!... Hàn Đình Đình luống cuống ngã người ra sau, Tần Tổng theo bản năng níu cô lại. Lần này thì hay rồi, tay trái anh vẫn đang bị hai tay cô giữ chặt, còn tay phải lại giữ chặt lấy eo cô. Bên chậu nước có mấy con cua đang bơi qua bơi lại, có hai người ôm chặt nhau.

Đêm đã về khuya, không gian cực kỳ yên ắng, Hàn Đình Đình có thể nghe thấy rất rõ tiếng trái tim mình đang nhảy nhót kịch liệt.

Tần Tổng ở ngay gần, gương mặt tuấn tú thường ngày vẫn khiến cô thất thần, dưới ánh đèn âm áp cứ như một tác phẩm điêu khắc nghệ thuật. Ngay từ lần gặp đầu tiên cô đã biết anh rất đẹp trai, nhưng tới nay, với khoảng cách thân mật có thể ngửi thấy cả hơi thở của nhau như vậy, không hiểu tại sao cô lại cảm thấy anh là người đẹp trai đệ nhất thiên hạ... Sự hình dung thật ấu trĩ nhưng Đình Đình thực lòng cảm thấy như vậy.

Tần Tổng cũng hoàn toàn sững sờ. Viên ngọc mềm mại thơm ngát đang nằm gọn trong lòng, gò má nơi bờ môi cô vừa sượt qua nóng lên tức thì. Đôi môi hồng hào mềm mại của người trong vòng tay... Tối hôm sinh nhật anh, lúc đang “phiêu” trong nhà vệ sinh, anh đã từng mượn men rượu để “tận tình” nếm thử, đôi môi nhỏ xinh ấy mới mềm mại, ngọt ngào làm sao...

Yết hầu Tần Tổng trượt lên trượt xuống, cuối cùng vẫn phải khuất phục trước ánh mắt trong veo không vương chút tà niệm của Đình Đình, đôi môi vốn dĩ đã hơi ếp xuống ấy đột ngột được thu lại không chút vết tích, Tần Tổng nhẹ nhàng đỡ cô dậy.

***

Khụ khụ... Lúc cơ thể hai người tách ra, ai nấy đều nhanh chóng ngoảnh mặt đi chỗ khác, gương mặt phỉếm hồng, hơi mắt tự nhiên.

“Cái đó...” Hàn Đình Đình vỗ vỗ anh, nhỏ giọng nói: “Tần Tổng, tôi bôi ít thuốc vào tay cho anh nhé, anh bị chảy máu rồi...”

Tần Tổng vốn đã quên sạch sành sanh vết thương nhỏ tí xiu kia, nghe vậy liền chùi những giọt máu tươi vừa ứa ra trên đó, rất đàn ông xua xua tay: “Không sao!”

Hàn Đình Đình lặng lẽ không nói gì, kiên trì kéo Tần Tổng ra ghế sofa trong phòng khách để bôi thuốc. Cảm ngón tay Tần Tổng, Hàn Đình Đình tỉ mỉ bôi thuốc sát trùng, vì không nhìn rõ nên gương mặt kẻ rất sát, Tần Tổng trông thấy chiếc gáy trắng nõn trước mắt thì hồn xiêu phách lạc đến mức không có cảm giác đau rất vì thuốc sát trùng vừa đổ lên vết thương nữa.

Mình... làm sao thế này? Tần Tổng bất an tự hỏi, tại sao đối với “bánh bao nhỏ quê mùa” này lại ngày càng... đặc biệt?

“Xong rồi!” Hàn Đình Đình dán miếng băng vết thương cá nhân cho Tần Tổng xong, rất hài lòng ngắm nghía thành quả của mình rồi nói: “Lát nữa đi tắm nhớ mang găng tay nilon vào đó, đừng để đụng nước, ngày mai sẽ khô ngay thôi!”

Tần Tổng nghe vậy chỉ âm ờ cho qua chuyện.

“À, đúng rồi!” Nhắc đến găng tay, Hàn Đình Đình liền nhớ ra: “Tôi có mua găng tay cho anh đó!”

Tần Tổng vẫn đang mãi “gọt gũa” câu đố khó giải trong lòng mình, nghe thấy câu này thì hai mắt sáng ngời, trên mặt thấp thoáng ý cười, rồi lại nén xuống, làm bộ như chẳng thêm quan tâm “Ồ!”

“Ăn com xong tôi đưa cho anh!” Hàn Đình Đình ngược lại thấy rất vui, cô chọn mãi mới được, lần này chắc chắn anh sẽ thích!

Tần Tổng bị thương một cách vẻ vang, lúc ăn cua đều do Hàn Đình Đình hầu hạ anh từ đầu đến cuối. Cô gỡ thịt và trứng cua bỏ vào trong miếng mai, đưa cho anh từng cái một. Được thưởng thức mỹ vị tươi ngon, lại không phải động tay động chân nên người nào đó hết sức đắc ý, y chang một con mèo sung sướng phê phởn.

Ăn com xong, Hàn Đình Đình xắn tay áo nhanh chóng dọn dẹp, trong khi Tần Tổng cứ lượn ra lượn vào trong phòng khách, mãi không chịu đi ngủ. Mới đầu Hàn Đình Đình cứ ngỡ Tần Tổng vận động cho tiêu com, sau đó đột nhiên nghĩ ra: Phải chăng anh ấy đang đợi mình đưa găng tay!

Nghĩ vậy, Hàn Đình Đình lập tức chạy về phòng, đem ra một chiếc hộp giấy nhỏ xinh, cười tí mắt đưa cho Tần Tổng: “Này! Găng tay của anh!”

Tần Tổng kỳ thực đã buồn ngủ muốn chết nhưng vẫn kiên trì lâu như vậy là để chờ đến lúc này, anh khắp khỏi mừng thầm, lập tức lôi đôi găng tay ra... Nhưng vừa nhìn, mặt anh liền chuyển qua màu xanh lét: “Hàn Đình Đình!” Anh nổi giận, ném đôi găng tay xuống ghế sofa.

“Sao... làm... sao thế?” Hàn Đình Đình lại bắt đầu căng thẳng, sao lần nào cô tặng quà cho Tần Tổng, anh cũng đều không thích thế nhỉ?

Tần Tổng nghiêng răng nghiêng lợi, giận dữ nhả ra từng chữ: “Cô đã từng thấy có thằng đàn ông nào đeo găng tay màu hồng phấn chưa hả?”

Hàn Đình Đình càng ảm ức hơn: “Tại anh nói anh thích màu hồng chứ bộ...” Lần trước anh tặng cô chiếc điện thoại anh từng dùng, chính là màu này chứ đâu! “Hơn nữa màu hồng san hô này rất đẹp, trên mạng còn bình luận nam nữ dùng đều thích hợp cả mà.”

Tần Tổng bị nghẹn tới mức sặc, cục nghẹn nuốt mãi không trôi, nói không nên lời, bức bối đến mức ngực đau nhói, nổi cáu đi tới đi lui không ngừng.

Hàn Đình Đình trong bụng thầm nghĩ không thích thì thôi, sao phải nổi quạu chứ, đúng là chẳng đáng yêu chút nào! Cô lặng lẽ tiến lên trước định lấy lại đôi găng tay thì bất ngờ bị Tần Tổng giật lại, thậm chí còn trừng mắt phẫn nộ với cô nữa.

“Của tôi chứ!” Tần Tổng lạnh lẽo quát “bánh bao nhỏ quê mùa” một cái, tiếc rằng Hàn Đình Đình lâu nay đã mất đi sự hiếu kỳ đối với tính khí yêu ghét thất thường của Tần Tổng rồi, cô trung ra gương mặt cam chịu đầy hòa khí nhìn anh nổi cáu. Tần Tổng bỗng cảm thấy vô vị, “Hừ” lạnh một tiếng, vòng qua “bánh bao nhỏ quê mùa” đi thẳng lên tầng.

Trở về phòng, Hàn Đình Đình dùng điện thoại di động lên QQ một cách thành thực.

Đình Bảo Nghe Lời Nhất: “Tần Tổng không thích màu hồng. Cậu đổi cho tớ một đôi màu khác đi!”

Tư Đồ Không Phải Mao Mao: “Xin lỗi, hàng mua rồi miễn đổi – trả lại!”

Đình Bảo Nghe Lời Nhất: “Cửa hàng của cậu rõ ràng có khẩu hiệu: “Đổi trả hàng vô điều kiện trong vòng bảy ngày” mà!”

Tư Đồ Không Phải Mao Mao: “Không đổi đấy, cậu đến đây mà đánh tởn, hi hi hi.”

Đình Bảo Nghe Lời Nhất: “Đừng mà! Mao Mao, cậu tốt nhất đổi! Đổi cho tớ đi mà!”

Tư Đồ Không Phải Mao Mao: “Đập bần! Không được gọi Mao Mao! Hàn Đình Đình cậu to gan gớm nhỉ! Lần sau khỏi giảm giá, khỏi vận chuyển miễn phí nhá!”

Đình Bảo Nghe Lời Nhất: “Vậy thì thôi... Tớ không đổi nữa...”

Tư Đồ Không Phải Mao Mao: “Quan hệ của cậu với Tần Tổng ngày càng tốt đấy nhỉ?”

Đình Bảo Nghe Lời Nhất: “Ừ, đó! Con người Tần Tổng thật sự rất tốt lại có trách nhiệm, anh ấy đã giúp đỡ tớ rất nhiều! Chỉ có điều đôi lúc... anh ấy hơi trẻ con.”

Tư Đồ Không Phải Mao Mao: “Phải là đại đa số thời gian chứ!”

Đình Bảo Nghe Lời Nhất: “Kỳ lạ thật đó, Từ Từ à! Tại sao cậu lại không ưa Tần Tổng như vậy? Anh ấy có làm gì cậu đâu?”

Tư Đồ Không Phải Mao Mao: “... Bỏ đi, có nói cậu cũng chẳng hiểu đâu! Mạng nhà cậu đến giờ vẫn chưa sửa được à?”

Đình Bảo Nghe Lời Nhất: “Ừ, điện thoại cũng không liên lạc được luôn, kỳ cục thật đó!”

Tư Đồ Không Phải Mao Mao: “Hehe... không kỳ đâu, chẳng kỳ cục chút nào hết!”

Trong một căn phòng nào đó ở khu tập thể của đại đội cảnh sát thành phố G, Tư Đồ Từ Từ nghĩ đến tin nhắn: “Bằng chứng cái đầu cô ấy!” liền cười khùng khục với hình đại diện hoạt hình tròn xoe của Hàn Đình Đình: Anh ta dám để cậu liên lạc được với tớ mới là lạ...

©STE.NT

Đình Bảo Nghe Lời Nhất: “Tớ đi ngủ đã nhé! Ngày mai còn phải đi làm nữa. Từ Từ yêu dấu, chúc ngủ ngon!”

Tư Đồ Không Phải Mao Mao: “Ngủ ngon... À đúng rồi! Đình Đình, người đó trở về rồi, cậu đã biết chưa?”

Đình Bảo Nghe Lời Nhất: “Ừm!”

Tư Đồ Không Phải Mao Mao: “Cậu vẫn OK đấy chứ?”

Đình Bảo Nghe Lời Nhất: “Tớ không sao, tớ đã kết hôn với người khác rồi, còn có chuyện gì được chứ?”

Tư Đồ Không Phải Mao Mao: “Anh ta đến hỏi tớ... Anh ta hỏi rốt cuộc bây giờ cậu sống có tốt không.”

Đình Bảo Nghe Lời Nhất: “Tớ không muốn nghe thêm bất cứ thông tin gì về anh ấy nữa!”

Đình Bảo Nghe Lời Nhất: “Anh ấy từ đầu đến cuối vẫn không biết gì cả, hãy để anh ấy mãi mãi đừng bao giờ biết!”

Đình Bảo Nghe Lời Nhất: “Những tháng ngày có dây dưa với anh ấy tớ sống rất khổ sở, tớ không muốn lại tiếp tục nữa.”

Tư Đồ Không Phải Mao Mao: “... Được rồi, tớ biết nên làm thế nào rồi! Ngủ ngon nhé, cậu nghỉ ngơi đi nhé! Hôn cậu!”

Đình Bảo Nghe Lời Nhất: “Ừm, ngủ ngon!”

Thoát khỏi QQ, Hàn Đình Đình ôm Phốc Phốc trở mình, con tim bình lặng chưa bao lâu lại bắt đầu dậy sóng, thể lương âm ảm đạm, rồi chẳng thể nào chìm vào giấc ngủ được...

Yêu thầm thật sự là việc vô vọng nhất trên thế giới này! Người ấy không biết gì cả, trong khi cô cứ yêu hết mình và tổn thương sâu sắc.

Phải chịu đựng sự tổn thương u ám không tương lai đó rồi, chỉ e cả đời này, ngay cả mùi vị yêu đương thế nào cô cũng không có can đảm nếm trải.

Tốt thôi, cả đời chỉ yêu một người, cho dù người ấy chưa từng phát hiện ra đi chăng nữa, tình yêu này xa xỉ nhường nào, chỉ mình cô lặng lẽ hiểu được mà thôi.

Rầm! Đêm khuya yên ắng bỗng vang lên một tiếng động lớn, Hàn Đình Đình giật mình ngồi bật dậy, theo bản năng hét lớn: “Tần Tổng!”

Thanh âm quen thuộc của Tần Tổng từ bên ngoài lập tức đáp lại, mang theo vẻ đau đớn: “Là tôi!”

Cô vội vàng tung chăn nhảy xuống giường, vừa mở cửa đã thấy Tần Tổng nửa ngồi nửa quỳ bên bậc cuối cầu thang, tiếng động lớn hồi nãy chắc hẳn là tiếng anh bị ngã.

“Anh làm sao thế? Có chỗ nào không khỏe sao?” Hàn Đình Đình vội vàng đỡ Tần Tổng, sắc mặt anh lúc này cực kỳ xấu, trong đôi mắt phủ một màu vàng vọt xám ngoét.

“Đình Đình!” Anh nhìn cô, giọng nói yếu ớt và tuyệt vọng: “Bố tôi bị thổ huyết hôn mê, vừa nãy đã được đưa vào viện rồi.”

“A Tổng, anh đứng lên đã!” Hàn Đình Đình đỡ Tần Tổng dậy, xem ra cú ngã vừa rồi khá nghiêm trọng, Tần Tổng duỗi thẳng chân một cách mất tự nhiên, môi mím chặt. Cô cẩn thận nắm toàn thân anh, xác định anh không bị gãy khúc xương nào mới thở phào nhẹ nhõm. Tần Tổng nắm chặt tay Đình Đình, giọng nói vẫn rất khê: “Đưa tôi vào viện!”

“Ừm!” Hàn Đình Đình gật đầu: “Chúng ta đi thôi!”

***

Mặc dù đã hai giờ sáng, nhưng trong bệnh viện vẫn có không ít người nhà họ Tần, người nào người nấy thần sắc phiền muộn mà lạnh lùng khắc nghiệt. Ánh mắt Tần Tổng quét qua đám người bọn họ lạnh lùng thờ ơ, anh dắt Hàn Đình Đình tới chỗ mọi người đang vây lại đông nhất.

Trương Phác Ngọc ngồi đó. Có mấy anh em chú bác đứng đầu Kim tự tháp quyền lực Tần gia đang vây quanh bà, anh một câu, tôi một câu truy hỏi bà về tình hình cụ thể của Tần Uẩn, bởi chuyện này có quan hệ đến sự thay đổi quyền lực và giá cổ phiếu ngày mai của cả Tần Thị.

Gương mặt vô ưu vô lo, nhu mì thanh tú thường ngày của Trương Phác Ngọc lúc này bỗng nghiêm lại, biểu cảm lạnh lùng như hoàng hậu trong các bức tranh sơn dầu Châu Âu thế kỷ mười bảy. Bà ngồi đó đoan trang tĩnh tại, sống lưng duỗi thẳng, vẻ trầm ổn bình thản, không mấy may mắn đến những câu hỏi của đám người xung quanh.

Về kiểu kỳ cao quý đó hoàn toàn tự nhiên, những người kia chỉ dám vây quanh bà từ xa, không một ai dám thực sự áp sát.

Tần Tổng đã đứng bên ngoài vòng vây, bước chân ngừng lại, anh thu lại vẻ hoảng loạn đau đớn trên gương mặt mình, ho một tiếng không nặng không nhẹ, chậm rãi hỏi: “Các vị, mọi người đang làm gì vậy?”

Vừa nhìn thấy anh, mọi người lập tức rời chỗ Trương Phác Ngọc, lũ lượt đến vây quanh anh: “Tần Tổng! Bố cháu sắp không xong rồi!”

“Theo tôi thấy chúng ta phải triệu tập cuộc họp gia tộc khẩn cấp! Không thể để Tần Thị như rắn mất đầu!”

“Cũng phải có lời với bên ngoài nữa chứ! Có rất nhiều phóng viên biết tin đã điện thoại tới hỏi rồi!”

...

Tần Tổng im lặng lắng nghe, vẫn giữ bộ dạng bình thản, chỉ có điều bàn tay đang nắm chặt lấy tay Hàn Đình Đình càng chặt thêm vài phần: “Các chú các bác không cần lo lắng, mọi chuyện đều sẽ được thu xếp ổn thỏa! Bây giờ đã muộn rồi, mọi người ai về nhà nấy đi, ngày mai có tin gì cháu sẽ thông báo sau!”

Có vị trưởng bối cùng lứa với Tần Uẩn dựa vào thân phận trưởng lão chau mày nạt nộ Tần Tổng: “Oắt con như mày thì hiểu cái gì cơ chứ? Đây là cửa ải quan trọng mang tính sinh tử tồn vong của Tần Thị chúng ta!”

“Ồ! Vậy chú có sáng kiến gì hay hơn sao?” Tần Tổng không chút nao núng giận giữ, thậm chí còn khẽ mỉm cười: “Tôi kính trọng chú là trưởng bối, nhưng tôi đã thành gia lập nghiệp rồi, không còn là tên oắt con nữa, chuyện của Tần Thị có làm hay không đều do tôi quyết định, lời chú nói sao có thể thay đổi được gì chứ!”

Tần Tổng cũng tự biết kiềm chế, cất giọng lạnh lùng, ánh mắt quét qua một lượt, đám người ai cũng run sợ.

“A Tổng!” Giữa đám trưởng bối đang trầm mặc, Trương Phác Ngọc lên tiếng, bà lạnh nhạt khuyên răn: “Con nói chuyện với chú hai kiểu gì thế! Để bố biết chuyện rồi lại trách con không biết trên dưới đấy!”

Tần Tổng cười khẽ một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Đám người đó không một ai dám có ý kiến khác. Nhiều năm trở lại đây, Tần Tổng một mình tung hoành bên ngoài, cùng với Ngũ thiếu lập nên thương hiệu Lương Thị lừng danh đang phát triển mạnh mẽ, chẳng may có ý muốn tiếp quản Tần Thị. Người nhà họ Tần ai nấy đều khắp khời mừng thầm, cho rằng sau thời Tần Uẩn thì phong thủy đổi dời, nhất định sẽ lựa chọn người kế nghiệp mới. Bây giờ thấy Tần Tổng quyết liệt như thế, trong lòng mọi người thâm than không ổn rồi: Tần Tổng là cháu đích tôn của nhà họ Tần, là người thừa kế danh chính ngôn thuận, thế lực bên ngoài của Trương Phác Ngọc lại hùng hậu, hưởng hồ Tần Tổng tung hoành ở bên ngoài bao nhiêu năm nay đã nổi danh trên thương trường. Lần này quả thực khó nhằn đây!

Hai bên nhất thời giằng co tại chỗ. Hàn Đình Đình phá vỡ sự trầm mặc, nhẹ nhàng kéo tay Tần Tổng: “A Tổng, chúng ta vào trong thăm bố trước đi!”

Tần Tổng “Ừm” một tiếng, đưa cô và Trương Phác Ngọc đi về phía phòng bệnh của Tần Uẩn.

***

Trước phòng bệnh, Trương Phác Ngọc đã lệnh cho hai tài xế riêng và quản gia tâm phúc của nhà họ Tần trông chừng, không để bất kỳ người lạ nào lại gần, vừa nãy đám người nhà họ Tần vì bị chặn bên ngoài cửa nên mới gây chuyện với Trương Phác Ngọc.

Vừa bước vào cửa, những giọt nước mắt cố kiềm chế suốt buổi tối hôm nay của Trương Phác Ngọc được dịp tuôn trào xối xả.

“Mẹ...” Tần Tổng chạy lại đỡ mẹ, lập tức bị bà vịn tai.

“Khôn khiếp!” Trương Phác Ngọc vừa khóc vừa mắng anh: “Tiểu tử thôi! Đều là do con chọc giận bố! Mẹ ghét con!”

Tần Tổng chẳng nói chẳng rằng, để mặc cho mẹ vịn tai đến mức sắp lìa cả ra.

“Mẹ, đừng như vậy mà...” Hàn Đình Đình nhẹ nhàng kéo tay Trương Phác Ngọc: “A Tổng cũng đã buồn lắm rồi, mẹ buông tay ra đi ạ!”

Trương Phác Ngọc nghe vậy liền thả tay ra, rồi bưng mặt khóc rung rức.

Sắc mặt Tần Tổng cũng rất tệ, anh nhăn nhó không biết nên nói gì vào lúc này. So với vẻ bình tĩnh mạnh mẽ khi đối diện với đám người bên ngoài hồi này, anh bây giờ hoàn toàn bất lực.

Đúng lúc này bác sĩ từ trong bước ra, Tần Tổng ra hiệu cho Hàn Đình Đình chăm sóc Trương Phác Ngọc, anh với bác sĩ đi vào phòng khách nhỏ kế bên nói chuyện. Phòng ngủ phía trong lúc này bỗng vọng đến âm thanh trầm thấp của Tần Uẩn: “Tiểu Ngọc!”

“Em đây!” Trương Phác Ngọc mềm giọng đáp lại, lau khô nước mắt đẩy cửa bước vào.

Hàn Đình Đình theo sau mẹ chồng, thấy Tần Uẩn nằm trên giường bệnh, sắc mặt trắng bệch đang yếu ớt nghiêng đầu, ánh mắt nhìn Trương Phác Ngọc vẫn hết mực ôn hòa.

“Đình Đình cũng đến rồi đấy à?” Ông mỉm cười với cô. Hàn Đình Đình run rẩy gọi một tiếng: “Bố!”

“Ừm, ngoan!” Tần Uẩn khẽ gật đầu với cô.

“Anh thấy thế nào rồi?” Trương Phác Ngọc ngồi xuống bên cạnh Tần Uẩn, đưa tay vuốt ve gò má ông: “Cười một cái xem nào!”

Tần Uẩn nắm chặt ngón tay bà, dịu dàng mỉm cười với bà.

Trương Phác Ngọc nhẹ giọng trách móc: “Anh làm em sợ chết đi được!”

“Anh biết! Anh xin lỗi...” Tần Uẩn ráng vươn tay vuốt ve gò má vợ mình.

Hai người họ thì thầm chuyện trò, yên bình mà ngọt ngào vô cùng. Hàn Đình Đình bỗng cảm thấy cay sống mũi, hốc mắt bắt chợt nóng lên, cô vội vã ngoảnh mặt sang chỗ khác, nhẹ nhàng đi ra ngoài.

***

Ánh đèn vàng trong phòng tỏa ra thứ ánh sáng ấm áp như mùa xuân, bên ngoài lại là màn đêm tối đen lạnh lẽo của hiện thực, Hàn Đình Đình cẩn thận đóng cửa phòng, nghe văng vẳng tiếng nói vọng ra từ phòng khách. Cô qua đó thì thấy bác sĩ đã đi rồi, chỉ còn lại Tần Tổng đang đứng bên cửa sổ. Trong căn phòng tối, ánh đèn đường bên ngoài xuyên qua đám lá rọi từng vệt lốm đốm lên khuôn mặt Tần Tổng, anh đứng nghiêng người, đầu cúi xuống, hoàn toàn chìm đắm trong cô đơn.

“Tần Tổng!” Hàn Đình Đình cẩn thận bước qua, đứng bên cạnh Tần Tổng, khẽ hỏi: “Bác sĩ nói sao rồi?”

Tần Tổng không hề động đậy, một lúc sau mới ảo não đáp lại: “Bác sĩ nói không sao.”

Hàn Đình Đình thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt... Bố đã tỉnh rồi, anh sang đó thăm bố đi!”

Lần này Tần Tổng hoàn toàn chìm trong im lặng.

“A Tổng, anh đừng như vậy mà!” Hàn Đình Đình bước đến kéo tay Tần Tổng, hành động này đối với hai người bọn họ bây giờ đã trở nên hết sức bình thường: “Anh với bố cãi nhau là anh không đúng, nhưng bệnh của bố không phải do lỗi của anh. Đúng thực là anh phải xin lỗi, nhưng xin lỗi là vì anh đối đầu bố chứ không phải vì bệnh tình của bố!”

Tần Tổng chậm rãi ngẩng đầu, trong từng vệt sáng khi tỏ khi mờ xuyên qua đám lá chiếu vào cửa sổ, đôi mắt anh mịt mù như một cậu bé ngây ngô, thanh âm rất nhẹ, rất nhẹ: “Thật vậy sao?”

Hàn Đình Đình gật đầu: “Đương nhiên rồi!” Cô hơi ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, nghiêm túc lên tiếng.

Trong mắt Tần Tổng ánh lên đôi chút gầy vò, sau cùng mới “Ừm” một tiếng, quay người đi về phía buồng ngủ chính trong phòng bệnh.

***

Đêm đó hai cha con Tần Tổng trò chuyện rất lâu. Khi đường chân trời dần rạng, Hàn Đình Đình từ trong cơn mơ màng nghe thấy tiếng động mới mở mắt ra nhìn, thấy Tần Tổng đang nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

“Ừm... A Tổng, mấy giờ rồi?” Cô mơ mơ hồ hồ ngồi dậy.

“Năm giờ kém mười lăm. Cô ngủ tiếp đi!” Tần Tổng xoa đầu “bánh bao nhỏ quê mùa”, ngồi vào ghế sô-pha bên giường, tuy mệt mỏi nhưng có vẻ nhẹ nhõm thở ra một hơi.

***

Phòng bệnh của Tần Uẩn là phòng đặc biệt, ngoài phòng ngủ chính còn có một phòng ngủ phụ và một phòng nghỉ. Trương Phác Ngọc ngủ trên tràng kỷ trong phòng nghỉ, nhường phòng ngủ phụ cho con trai và con dâu, chỉ có điều, chiếc giường này hai người nằm thì hơi chật chội, Tần Tổng nằm co quắp trên chiếc ghế sô-pha đơn, nhường giường lại cho Hàn Đình Đình.

Hàn Đình Đình khẽ vỗ nhẹ lên mặt mình cho tỉnh táo lại đôi chút, sau đó xuống giường kéo Tần Tổng: “Anh lên giường ngủ đi, để tôi ngủ trên ghế sô-pha cho!”

Hàn Đình Đình lúc này tóc tai rối bù, gương mặt ngái ngủ hồng hào, hai tay ra sức kéo anh như đang nhổ củ cải, Tần Tổng bật cười, thuận theo lực kéo của cô ngồi dậy nhưng lại ấn cô về giường, rồi ngồi xuống bên cạnh Hàn Đình Đình, nháy mắt đầy mê hoặc với cô: “Vậy chi bằng.. chúng ta ngủ chung đi?”

Tần Tổng chỉ muốn trêu “bánh bao nhỏ quê mùa”, ai dè Hàn Đình Đình thoáng lưỡng lự đôi chút rồi khẽ gật đầu: “Ừm, được!”

Về một môi đuối sức ả giữa đôi chân mày của Tần Tổng khiến Đình Đình đau lòng không nói nên lời, không muốn nhường qua nhường lại với Tần Tổng thêm nữa, Đình Đình tự an ủi bản thân: Bạn bè tốt thì phải đùm bọc giúp đỡ lẫn nhau, không nên phân biệt giới tính...

Thấy “bánh bao nhỏ quê mùa” đồng ý thật, Tần Tổng phì cười rồi tỉnh bơ nằm xuống, chen chúc với Đình Đình trong một tấm chăn. Anh chống tay nghiêng đầu nhìn cô khẽ cười, cố tình dùng ánh mắt và vẻ mặt chẳng lấy gì làm tốt đẹp trêu chọc “bánh bao nhỏ quê mùa”.

Xem ra nha đầu này rõ ràng là có chút căng thẳng và lạ lẫm, thậm chí còn từ từ nằm dịch đến bên mép giường, giống như con rùa rụt rụt cổ vào trong cái mai của mình, rồi nhắm chặt hai mắt lại.

Tần Tổng khoái chí, lấy tay chọc chọc vào “bánh bao nhỏ quê mùa”, khiến Đình Đình vui hân khuôn mặt cứng ngắc của mình vào trong chăn. Chiếc giường vốn đã rất chật, Hàn Đình Đình còn bị anh quấy rối cứ xoay vòng vòng, xem chút thì ngã xuống đất, chỉ kịp “Á” lên một tiếng, cuống quýt tóm lấy cánh tay Tần Tổng. Thấy khác thường, Tần Tổng cũng nhanh tay nhanh mắt, khéo léo kéo cô trở lại giường, thoáng chốc cả người Đình Đình được bọc trong chăn đã nằm gọn trong lòng Tần Tổng.

***

Đêm khuya, nhịp đập rõ ràng phát ra từ hai trái tim cứ nối tiếp nhau không ngừng.

Tần Tổng ôm cái người gờ này đã bối rối đến độ không dám nhúc nhích trong lòng, một tay anh giữ đầu cô, không kim được nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại. Xung quanh thật yên ắng, thật sự yên ắng, anh buột miệng khẽ thì thầm hạnh phúc bên tai cô: “Tôi biết đó là em... Vào cái tôi tôi hôn em”

Anh đã muốn nói ra điều này từ rất lâu rồi. Không phải Trần Doãn Chi, cũng không liên quan đến những chuyện dĩ vãng xưa cũ với Tần Tang và Lý Vi Nhiên, tối hôm đó, khi anh cúi đầu hôn cô, trong lòng anh biết rất rõ người đó chính là cô chứ không phải ai khác. Bất kể cảm giác đặc biệt của anh đối với cô lúc đó và bây giờ là gì thì khoảnh khắc đó, người anh muốn hôn và đã được hôn chính là cô.

Hừng đông càng lúc càng rạng, một ngày mới ngập tràn tình yêu và hạnh phúc lại đến. Trong ánh ban mai tươi đẹp rung động lòng người trải khắp căn phòng, một đôi trai gái ôm nhau dịu dàng, không biết đã chìm trong giấc ngủ bình yên tự khi nào...

***

“Đình Bảo, Đình Bảo...” Mẹ đang giục giã.

Hàn Đình Đình mơ màng nghĩ: Lại phải dậy đi làm nữa rồi... Cô trở mình, mơ mơ hồ hồ duỗi tay ra ôm Phốc Phốc, theo thói quen dụi mặt vào nó, đột nhiên cảm thấy hôm nay Phốc Phốc rất khác thường, cô nhắm mắt néo một cái, Phốc Phốc rên lên một tiếng, sau đó còn nhúc nhích cựa quậy trong lòng cô.

Mẹ Đình thấy con gái không những ngủ nướng mà còn sờ soạng con rể bảo bối của mình, nhịn không nổi liền đánh vào vai cô: “Đình Đình! Mau dậy đi!”

Hàn Đình Đình lần này rốt cuộc cũng tỉnh ngủ, cuống quýt đẩy Tần Tổng dậy giờ bị cô quán vào lòng giày vò không ngừng nghỉ ra, mở to mắt ngồi bật dậy.

Tần Tổng còn chưa tỉnh hẳn, đôi mắt ngái ngủ vô tội nhìn Đình Đình, sau đó buồn ngủ quá nên lại lật người ngủ tiếp. Hàn Đình Đình đỏ bừng mặt, nhẹ nhàng cẩn thận trèo qua người anh, áo quần nhăn nhúm bước xuống giường.

Mẹ Đình đắp chăn lại cho Tần Tổng xong, kéo con gái đến bên cạnh hạ giọng trách móc: “Bố mẹ chồng con đã dậy từ lâu rồi, con bé này thật chẳng hiểu chuyện gì cả!”

Hàn Đình Đình cúi thấp đầu, xấu hổ đến mức chẳng nói nên lời.

Mẹ Đình vỗ nhẹ con gái một cái: “Mau đi rửa mặt đi! Mẹ làm thức ăn đem đến rồi đó!”

Hàn Đình vệ sinh cá nhân xong liền sang phòng Tần Uẩn, đã thấy Trương Phác Ngọc đang ngồi lọt thỏm trong ghế sô-pha bên cạnh giường Tần Uẩn, bộ dạng sung sướng ăn bánh chéo mẹ Đình đưa đến.

“Đình Đình, dậy rồi hả con?” Bà cười tí mắt vẩy vẩy tay với Hàn Đình Đình: “Mau đến đây! Mẹ con làm bánh chéo ngon quá chừng luôn!”

Tần Uẩn rút khăn giấy dịu dàng lau khóe miệng cho vợ, ôn tồn hỏi con dâu: “Tần Tổng vẫn còn ngủ à?”

“Dạ! Bố có cần con gọi anh ấy dậy không ạ?” Hàn Đình Đình nhận thấy ngữ khí của bố chồng dành cho Tần Tổng đã hiền hòa hơn trước rất nhiều.

“Nó đi ngủ muộn, đừng gọi nó dậy! Con đến đây ăn chút đồ đi, vì bố mà đã khổ sở cả đêm rồi!” Tâm trạng Tần Uẩn hôm nay dường như rất tốt, sau đó còn quay sang cười hời hợt với mẹ Đình: “Chị thông gia cũng vất vả rồi, mới sáng sớm đã phiền chị phải đưa thức ăn đến! Phác Ngọc, em thật trẻ con quá đi!”

Trương Phác Ngọc đang ăn bánh chèo nóng hổi, ở sau lưng Tần Uẩn lén nháy nháy mắt với mẹ con Đình Đình.

***

Trưa hôm đó, Trương Phác Ngọc cùng vợ chồng Lý Vi Nhiên đến thăm Tần Uẩn. Không hiểu sao lúc này khi nhìn thấy Tần Tang, Hàn Đình Đình không còn cảm thấy sùng bái và ngưỡng mộ như trước nữa, ngược lại, có một cảm giác kỳ lạ rất khó tả.

Tần Uẩn thấy Lý Vi Nhiên liền hỏi anh tình hình bên ngoài thế nào. Lý Vi Nhiên ngập ngừng một hồi, không đáp lời ngay, Tần Uẩn lập tức hiểu ra, nụ cười đầy vẻ suy tư: “Đám người này quả thực không không chế nổi nữa rồi!”

“Thời điểm này thái độ của Tần Tổng cực kỳ quan trọng, nếu cậu ấy không ra mặt thì chúng cháu có bao nhiêu đối sách đi chăng nữa cũng vô dụng.” Lý Vi Nhiên chau mày: “Chú à... hay là cháu đi nói chuyện với cậu ấy thêm lần nữa nhé?”

Tần Uẩn thâm trầm lắc đầu, chỉ cười không nói. Trương Phác Ngọc sớm đã thấy khó nhìn nổi rồi, chỉ muốn được nở mày nở mặt với chị gái mình một lần: “Tôi hôm qua A Tổng nhà chúng tôi đã xin lỗi bố nó rồi! Gia đình chúng tôi hòa hợp rồi!” Bà đắc ý kéo tay Hàn Đình Đình, liếc xéo Tần Tang lúc này đang đứng sau lưng Trương Phác Ngọc: “Vậy mới nói, chọn được một cô con dâu hoàn mỹ thực sự rất quan trọng! Xinh đẹp thì có ích gì cơ chứ, phải mang được phúc khí vào nhà mới tốt!”

Tần Tang từng hẹn hò với Tần Tổng trong một khoảng thời gian ngắn nhưng luôn bị Trương Phác Ngọc ghét bỏ, lâu nay cô cũng đã sớm quen với điều đó nên khi nghe thấy câu nói vừa rồi cũng chỉ ngoảnh mặt đi chỗ khác, giả bộ nghe không hiểu.

Nhưng Trương Phác Ngọc thì lại nở nụ cười nhàn nhạt, dịu dàng nói với em gái: “Chị thấy Đình Đình trông cũng thanh tú đấy chứ, sao trước mặt con bé mà em lại nói thế?”

Trương Phác Ngọc vốn có ý định công kích Tần Tang, bây giờ bị chị gái quay sang phản công như vậy nên bỗng chốc sững người. Hàn Đình Đình vội ngăn bà lại, chuyển chủ đề: “A... Sao Tần Tổng vẫn chưa dậy nhỉ? Sắp đến giờ cơm trưa rồi!”

Cô đang nói thì cửa bị đẩy ra, Tần Tổng vừa bước vào vừa cười hỏi: “Ai đang nhớ anh vậy nhỉ?”

Trương Phác Ngọc vừa trông thấy con trai liền quên hết mấy giây trước còn đang “so găng” với chị gái, cười rất tươi, đẩy con dâu nhà mình lên trước: “Dĩ nhiên là cô dâu của con rồi!”

Tần Tổng rất tự nhiên đón lấy người mà mẹ anh đẩy tới, giờ tay ôm vào lòng, còn cúi đầu cười với cô.

Đứng cạnh Tần Tổng, Hàn Đình Đình ngửi thấy mùi hương tươi mát tỏa ra từ cơ thể vừa tắm xong của anh, nhớ đến vòng ôm ban sáng trước khi tỉnh ngủ, mặt cô đỏ bừng lên, không biết nên đặt tay vào đâu nữa!

Thật kỳ lạ... Cô ngày càng kỳ lạ! Trước đây anh diễn kịch trước mặt bố mẹ cũng từng ôm cô, lúc đó cô cũng đỏ mặt lúng túng, nhưng bây giờ những lúc như vậy ngày càng nhiều lên, càng lúc càng bình thường, cô lại không vì thế mà cảm thấy thân quen, ngược lại càng bối rối hơn, nhịp tim cô gia tăng ngày càng mạnh, càng hoảng loạn, những gì có liên quan đến anh dù chỉ là một ánh mắt hay mùi hương quen thuộc đều khiến cô ngày càng... bận tâm.

Thế này là rất không tốt... nhỉ?

***

Tần Tổng ngủ bao nhiêu lâu thì có bấy nhiêu giấc mộng đẹp, sáng sớm lúc đang nửa mê nửa tỉnh còn được “bánh bao nhỏ quê mùa” nhiệt tình ôm ấp chào buổi sáng. Lúc tỉnh dậy anh nhắm mắt hít hà hương thơm thoang thoảng còn vương lại trên gối, trong lòng ấm áp mà kiên định một điều: khi về nhà sẽ giành dầu gội đầu của Đình Đình để dùng.

***

Rốt cuộc, cả ngày hôm đó, lũ lượt người qua đường đến thăm hỏi lấy tin, người ra kẻ vào không ngớt, người thật sự đến thăm bệnh và người đến công kích bệnh nhân nối đuôi nhau nườm nượp kéo đến, đa số đều do Tần Tổng đón tiếp, buổi tối còn phải tiếp những ba đợt khách khác. Dưới lầu của bệnh viện, Tần Tổng ngồi trong xe gọi cho Hàn Đình Đình: “... Anh uống hơi nhiều.”

“Vậy anh đừng lên nữa, bố đã ngủ rồi, tôi xuống tìm anh!” Hàn Đình Đình thì thầm, vừa nói vừa đi ra ngoài.

“Ừm.” Anh nghĩ ngợi rồi nói thêm: “Em xuống nhanh nhé!”

Thanh âm của anh rất thấp, Hàn Đình Đình bỗng dưng cảm thấy lo lắng, đi như chạy xuống tầng, xe Tần Tổng đỗ trước bồn hoa, cô vừa nhìn đã thấy cửa kính bên trái hạ xuống một nửa, anh đang nhắm mắt ngửa đầu ra sau ghế.

“A Tổng...” Dáng vẻ lặng lẽ của Tần Tổng khiến cô không kiềm được phát ra thanh âm mềm mại.

Tần Tổng nghe tiếng Đinh Đinh liền mở to hai mắt, vươn người ra mở cửa xe cho cô: “Lại đây!”

“Anh mệt lắm hả?” Hàn Đinh Đinh ngồi xuống quan tâm hỏi: “Tài xế đâu rồi?”

“Nhà anh ta có chút việc, anh cho anh ta về rồi.” Tần Tổng lại nhắm mắt, thông thả thở ra một hơi, vuốt tay Đinh Đinh rồi kéo lại gần, đưa lên ấn vào giữa hai hàng lông mày của mình.

Hàn Đinh Đinh vùng vẫy một hồi, Tần Tổng liền mở mắt nhìn “bánh bao nhỏ quê mùa” dò xét. Đinh Đinh cảm thấy rất kỳ lạ, không biết nên diễn đạt thế nào, đôi môi mấp máy lúng búng vài tiếng, rồi đành âm ức đưa tay ra chủ động mát-xa cho anh.

Cửa kính đã hạ xuống một nửa, ngọn gió đầu đông len lỏi chui vào, mùi rượu trong xe vẫn còn rất nồng, nhưng Tần Tổng không hề giống một người say, anh chỉ nhắm mắt lặng yên không nói, mồm miệng thường ngày hung hăng hống hách là thế mà lúc này đây lại hoàn toàn im ắng.

Hàn Đinh Đinh nhiệt tình mát-xa cho Tần Tổng, sau đó nhẹ nhàng hỏi anh: “Mấy người đó lại gây khó dễ cho anh à?”

“... Ai cơ?” Tần Tổng dờ dẫm một lát, “À” một tiếng: “Không phải.”

“Vậy anh không vui vì chuyện gì?” Cô có thể nhìn ra Tần Tổng đang có tâm sự.

Tần Tổng kéo tay Đinh Đinh xuống, siết chặt trong tay anh, dịu dàng mân mê, anh trầm ngâm nở một nụ cười có chút bất lực, rất không giống với Tần Tổng.

Từ nhỏ tới giờ anh đã quen hô mưa gọi gió, đây là lần đầu tiên có người trực tiếp hỏi anh: Tần Tổng, anh không vui vì chuyện gì?

“Ca phẫu thuật của bố anh không thành công.” Tần Tổng thở ra một hơi, cuối cùng cũng nói ra: “Bác sĩ nói sau khi kiểm tra phát hiện có tế bào ung thư mới, hơn nữa còn có chiều hướng di căn.”

Hàn Đinh Đinh mở to mắt: “... Vậy phải làm sao? Phải phẫu thuật lần nữa ư?”

“Anh không biết.” Ánh mắt Tần Tổng hướng ra ngoài cửa xe, anh siết lấy tay cô, lồng năm ngón tay anh vào rồi siết chặt: “Đinh Đinh, anh thật sự rất hối hận!” Anh cúi người ôm chặt cô, như đang muốn nhốt chặt sự ấm áp duy nhất mà mình cảm nhận được vào lúc này.

Anh hối hận vì đã khiến quan hệ giữa hai cha con trở nên căng thẳng trong bao năm qua, anh hối hận vì thiếu thời đã làm những chuyện khiến bố phải đau lòng tức giận, anh hối hận vì tất cả những chuyện sẽ không bao giờ quay trở lại, cũng như chẳng thể vãn hồi được.

Nghe thấy những hối hận của Tần Tổng, Hàn Đinh Đinh liền nhớ đến vẻ mặt dờ dẫm như khúc gỗ của bố cô khi cả gia đình rời khỏi thành phố G, lòng cô đau như bị dao cứa.

“A Tổng!” Cô vỗ nhẹ vào lưng anh, dịu dàng dỗ dành: “Không phải lỗi của anh, không ai có thể dự liệu được chuyện tương lai... Anh đã làm rất tốt, phải tiếp tục kiên cường hơn nữa! Bố mẹ chỉ có một mình anh, anh đừng lãng phí thời gian và sức lực vào việc tự trách móc bản thân mình nữa!”

Đinh Đinh an ủi anh đúng kiểu của “cô nuôi dạy trẻ” khiến Tần Tổng không kiềm được khẽ bật cười, nhẹ nói: “Anh không lãng phí thời gian, anh nhất định sẽ tìm được bác sĩ tốt nhất chữa trị cho bố anh! Anh chỉ cảm thấy rất buồn thôi, lại không tâm sự được với ai cả...”

“Anh có thể nói với tôi!” Hàn Đinh Đinh ngẫm nghĩ một hồi rồi nói: “Chúng ta là bạn tốt của nhau mà.”

Người Tần Tổng đột ngột cứng đờ, sau đó anh đẩy cô ra xa một chút, nhìn cô bằng ánh mắt lấp lánh: “Những lời tồi qua anh nói với em trước khi ngủ, em không nghe thấy sao?” Anh nghiêm túc nói: “Anh không che giấu không có nghĩa là anh không trịnh trọng, chúng ta thử ở bên nhau có được không?”

Hàn Đinh Đinh nghe thế mặt ngệt cả ra, cả ngày hôm nay cô đã nghĩ tới rất nhiều khả năng cũng như cách ứng phó, nhưng trong đó không hề có phương án anh thẳng thắn bày tỏ với cô như thế này.

Trong thế giới nhỏ bé của cô, mọi thứ có liên quan đến tình yêu đều theo khuôn khổ và bị bó buộc, chưa từng có người nào như Tần Tổng, có thể thẳng thắn bày tỏ tình cảm với cô như vậy.

Cô thấy không quen, nhưng cũng âm thầm cảm nhận được chút gì đó mới mẻ lạ thường.

“Tần Tổng!” Cô do dự ngờ vực một hồi lâu: “Anh quên rồi sao, trước khi kết hôn chúng ta đã từng cam kết...” Lúc đó anh còn cười lạnh lùng với cô, nói rằng với thị hiếu thâm mỹ của anh thì cô tuyệt đối không cần lo lắng. Tại sao bây giờ còn chưa tới nửa năm cô đã phải lo lắng đến mức này...

Tần Tổng chẳng thèm đếm xỉa gì tới điều này: “Anh đang hỏi em có đồng ý hay không, em lời mấy cái chuyện cũ rích ấy ra để làm gì?”

Hàn Đinh Đinh lắc đầu: “Tôi... không muốn.”

Tần Tổng bốc hỏa: “Thế tại sao hồi sáng em còn ôm tôi?”

“Làm gì có...” Hàn Đinh Đinh cuồng quyết phủ nhận rồi lại đột ngột nhớ ra: “À... tôi mê ngủ cứ tưởng là đang ở nhà, nhầm anh thành Phúc Phúc...”

Mặt Tần Tổng tối sầm, lặng lẽ nghiêng rằng, “bánh bao nhỏ quê mùa” này... Xem như cô giỏi!

“Vậy thì thôi!” Anh cố nén cục tức to đùng lại, lạnh lùng hờ hững nói: “Thực ra tôi cũng chẳng sao cả, chỉ là thử xem sao thôi.”

Anh tức nghẹn họng, nói xong ngoảnh mặt sang chỗ khác chờ đợi, nhưng Hàn Đình Đình chẳng có chút hối hận hay muốn vót vát gì cả, ngược lại dường như đang thờ phào nhẹ nhõm vì trút được một gánh nặng, thoải mái cười: “Vậy chúng ta về nhà thôi!”

“...” Tần Tổng giận dữ nghiêng rằng: “Hàn Đình Đình!” Rồi anh ngồi thẳng người dậy, sầm mặt trừng mắt với “bánh bao nhỏ quê mùa”: “Rốt cuộc tại sao cô lại không muốn hả? Cô nói tôi nghe xem!”

Tại sao lại không muốn nhỉ? Bởi ban đầu anh đã từng nói không cho phép cô thích anh, vì vậy, trong suốt quá trình tiếp xúc lâu như thế, ngày nào cô cũng phải tự nhắc nhở mình, đến mức mà khi anh đột ngột nhắc đến, phản ứng đầu tiên của cô là cự tuyệt.

Giống như hồi bé lúc cô bị sâu răng, mẹ Đình cấm cô không được mua sô-cô-la về ăn, sau này đã thay răng cả rồi nhưng không biết tại sao cô vẫn không dám ăn sô-cô-la, cứ thế cho đến tận bây giờ, một người hảo ngọt như cô lại luôn tránh mọi thứ có hương vị sô-cô-la.

Sợ trả lời không đàng hoàng sẽ chọc giận anh, Hàn Đình Đình thận trọng ngẫm nghĩ, hỏi ngược lại: “Vậy... Tại sao anh lại muốn? Trước đây anh không thích tôi cơ mà...”

Tần Tổng hoàn toàn câm nín.

Đúng vậy nhỉ, tại sao anh lại muốn thử với “bánh bao nhỏ quê mùa” này cơ chứ? Vì thích sự đơn thuần đoan trang, hoạt bát nhanh nhẹn của cô ư?

Hay là vì trong những giờ phút khó khăn chồng chất như hiện nay, một mình anh gánh vác quá nhiều trọng trách khó nói thành lời, mà cô lại là người duy nhất đứng bên cạnh anh?

Hay có khi chỉ vì cô nam quá nữ ở cạnh nhau lâu ngày nên lửa gần rơm lâu ngày cũng bén? Đối với chuyện tình cảm, trước giờ anh vẫn luôn chỉ dựa vào trực giác, chưa bao giờ phân tích kỹ càng cặn kẽ.

“Tôi không biết.” Tần Tổng thẳng thắn trả lời: “Chỉ là cảm thấy ... cô rất tốt.” Nói xong câu này, gương mặt Tần Tổng ửng hồng, ho khan hai tiếng mất tự nhiên: “Hơn nữa, dù gì thì cũng đã kết hôn rồi...”

“Nhưng chúng ta đã nói rõ ràng là chỉ kết hôn trong một năm thôi mà.” Hàn Đình Đình lí nhí lên tiếng nhắc nhở anh.

Tần Tổng nghe vậy thoáng nổi khùng, nheo nheo mắt: “Hàn Đình Đình, lúc ở bên cạnh tôi cô chỉ nghĩ đến chuyện ly hôn thôi phải không? Ly hôn rồi sẽ đi làm mẹ kế của Tiểu Đồng gì gì đó luôn đúng không?”

Hàn Đình Đình im lặng. Ban đầu khi đồng ý lấy Tần Tổng, ngoài lý do an ủi bố mẹ đang đau lòng thất vọng vì cô, để kết thúc các kiểu xem mắt gặp mặt ra, đúng thực là cô có ý nghĩ như Tần Tổng vừa nói. Nhưng gần đây, cuộc sống của cô bị quá nhiều chuyện không liên quan đến người ấy chiếm cứ, cô đã không còn như trước kia, thờ ơ và ngày chỉ để nhưng nhớ về người ấy và Tiểu Đồng nữa...

Thấy cô ngồi ngay trước mặt mình mà tâm hồn lại bay mãi tận đâu tận đâu, Tần Tổng cảm thấy bị sỉ nhục, không cam tâm chút nào! Người vợ danh chính ngôn thuận của Tần thiếu lục anh đây mà dám to gan lớn mật ở trước mặt anh công khai nhớ nhung về người đàn ông khác? Lại còn ngay sau khi anh vừa tỏ tình xong nữa chứ!

“Về nhà!” Anh nói: “Lên trước lái xe!”

Hàn Đình Đình giật nảy mình: “Nhưng tôi không biết lái.”

Tần Tổng người nồng mùi rượu, cười lạnh một tiếng: “Vậy thì tôi lái?”

“... Thôi cứ để tôi lái đi!” Hàn Đình Đình quả cảm ngồi vào vị trí lái xe.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Nhân Duyên Do Trời Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Thực ra từ nhỏ đến lớn, cô luôn mong muốn có một người ở bên cạnh, đối xử tốt với cô, những lúc tối trời sẽ nắm lấy tay cô, những ngày giông bão sẽ ôm cô vào lòng, mạnh mẽ hơn Phốc Phốc và dịu dàng hơn cả bố cô.

***

Tần Uẩn phải nằm viện một tháng, để Trương Phác Ngọc ở nhà một mình ông thấy không yên tâm, liền bảo Tần Tổng đón mẹ về ở cùng. Tối ấy khi từ bệnh viện về, Tần Tổng nói ngắn gọn với Hàn Đình Đình về việc này.

Đình Đình thoáng sửng sốt: “Ồ đây sao?”

Tần Tổng đang xem văn bản, chẳng thèm ngẩng đầu lên, thờ ơ đáp lại một tiếng “Ừm”.

“Vây... vậy... vậy... vậy hai chúng ta sẽ phải ở chung một phòng ư?” Hàn Đình Đình lại bắt đầu căng thẳng đến mức nói năng lắp bắp.

Tần Tổng ngẩng đầu lên khỏi những biểu đồ báo cáo rối rắm, nhìn Đình Đình mắt kiên nhẫn: “Cô tưởng tôi muốn làm à?”

Hàn Đình Đình nghe vậy không dám nói tiếp, sợ lại chọc giận anh.

Từ cái hôm ở bệnh viện Tần Tổng uống say rồi hỏi cô có muốn thử ở bên cạnh anh không, Tần Tổng không hề thân thiện với cô thêm chút nào nữa. Trước đây, khi hai người ở nhà, lúc nào anh cũng trêu chọc cô, sai cô làm việc này việc nọ... Nhưng ít nhất lúc đó anh có nói có cười, chứ không như bây giờ, Tần Tổng thậm chí còn chẳng thèm nhìn thẳng vào cô, nếu không phải việc cần thiết thì anh cũng cực kỳ hiếm khi nói chuyện với cô.

Hàn Đình Đình cảm thấy rất phiền muộn.

Trương Phác Ngọc thì lại thấy rất vui, tám chuyện với Hàn Đình Đình mãi không thôi, buổi tối còn đòi ngủ chung giường với cô. Nhưng Tần Tổng dứt khoát cự tuyệt: “Cô ấy phải ngủ với con!”

Trương Phác Ngọc nghe vậy lập tức nước mắt lưng tròng, kéo mép áo của con trai nhõng nhẽo: “Nhưng một mình mẹ ngủ không được.”

“Đây, thứ này cho mẹ, nó sẽ ngủ cùng mẹ!” Tần Tổng giật Phốc Phốc từ trong tay Hàn Đình Đình đưa cho Trương Phác Ngọc, giới thiệu người bạn mới với mẹ: “Nó tên là Phốc Phốc.”

Trương Phác Ngọc ghét bỏ đẩy con gấu Teddy cũ kỹ chỉ mang độc chiếc áo len màu xanh ra: “Xấu hoắc à! Mẹ chẳng thèm!”

Hàn Đình Đình âm thầm quay mặt đi, ôm Phốc Phốc co người lại bên cạnh Tần Tổng. Thế là trước ánh mắt đáng thương của mẹ mình, Tần Tổng đặc ý xách cô bỏ lên phòng. Về đến phòng, Tần Tổng nhất thời quên không thu hồi lại nét mặt hòa hoãn, thấy Hàn Đình Đình cười nịnh với mình, anh bĩu môi, giận dữ nói: “Cô vui cái nỗi gì hả? Tôi thấy cô ngốc nghếch như vậy, sợ cô bị mẹ tôi hỏi han rồi để lộ ra sơ hở thôi! Cô tưởng tôi muốn ngủ với cô lắm đấy à?”

Hàn Đình Đình vỗ vỗ má, vẫn cười tí mắt. Tần Tổng để ý đến cô rồi, dù có hung hăng dữ dằn đi chăng nữa thì cô cũng cảm thấy rất vui.

Tần Tổng thấy thế ngượng “bánh bao nhỏ quê mùa” một cái, vung tay ném cô lên giường rồi vác xác đi tắm rửa ngủ nghỉ.

Ngủ ấy mà... Dĩ nhiên là rất không thoải mái rồi.

Hai người vai kề vai cùng nằm trong một cái chăn, người nào người nấy hai tay khoanh trước ngực, duỗi thẳng người một cách chuẩn mực, ngay ngắn. Rõ ràng đêm khuya rất trầm lắng, rất yên ắng, thế mà chẳng ai ngủ được.

Con tim đã chẳng chịu nghe theo sự khống chế của bản thân, cứ nhảy nhót không ngừng theo hơi thở của đối phương, Tần Tổng hít thở gấp gấp thì nhịp tim của Đình Đình cũng theo đó gia tốc càng nhanh. Không bao lâu sau, cả hai đều cảm thấy khó thở, một người khẽ nghiêng người quay về phía khác, người còn lại co người ngồi bật dậy.

“Hàn Đình Đình!” Trong bóng đêm dày đặc, Tần Tổng trầm giọng: “Vứt ngay cái con gấu rụng lông ấy đi cho tôi!” Mũi Tần Tổng bị dị ứng, vô cùng ngứa ngáy.

Cõi mộng vốn đang diễm lệ bỗng chốc nổ “bụp bụp” như bong bóng xà phòng, Hàn Đình Đình lúng búng áp chế lại, nhỏ giọng kháng nghị: “Phốc Phốc không rụng lông mà... Tôi quen ôm nó ngủ rồi.”

“Cái thứ gấu bông trụi hết cả lông đó thì có gì hay ho cơ chứ?” Tần Tổng nổi khùng, một nhúm giẻ rách mà cô còn may áo quần cho nó, ôm nó mỗi ngày, thậm chí còn đối xử với nó tốt hơn cả với anh nữa!

Hàn Đình Đình ngồi bật dậy: “Tôi biết anh giận tôi nhưng anh đừng trút giận lên Phốc Phốc nữa có được không?”

Tần Tổng “Hừ” lạnh một tiếng, trong bụng thầm nghĩ: Thì ra là cô cũng biết là tôi đang giận cô cơ đấy!

“Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi... Tần Tổng, chúng ta ở cùng nhau đã lâu như vậy, mặc dù có đôi lúc anh rất vô lý, nhưng anh đối xử với tôi rất tốt, cả với bố mẹ tôi cũng thế, anh đã giúp đỡ tôi rất nhiều. Tôi rất cảm kích anh!” Cô ngừng lại một lát, phần còn lại, cô cần một chút... không đúng, phải là rất nhiều dừng khí mới có thể nói tiếp được.

Tần Tổng nghe đến đoạn này, trong lòng dâng đầy nước mắt, thân là một động vật giống đực khỏe mạnh nam tính, anh tuần hào sảng, mê hoặc bao người, đời anh chỉ mới thật lòng bày tỏ tình cảm có hai lần, nhưng cả hai lần đều bị từ chối, hơn nữa lần nào cũng nhận được một tấm “thẻ người tốt”...

“Đừng nói nữa!” Từng từ từng chữ đầy phiền muộn chặn đứng những lời mà cô đang định nói tiếp: “Hôm đó tôi uống say, những lời đó đều là rượu nói hết, cô đừng có mà cho là thật!”

Lần này tới phiên Hàn Đình Đình sững người, cô vẫn chưa nói xong... Cũng còn may, vẫn chưa nói hết...

“Tôi buồn ngủ lắm rồi, ngủ đây!” Tần Tổng mặc xác việc Phốc Phốc có rụng lông hay không, oanh liệt ngã người ra sau, kéo chăn lên trùm kín đầu rồi nhắm chặt mắt.

Bi thương quá đi mất! Con tim đang rỉ máu... Người nào đó cắn xé mép chăn... Hu hu hu...

***

Lương Thị, trước buổi họp sáng.

Đại boss và Lý Vi Nhiên vẫn chưa đến, ba người còn lại đang ăn sáng, Tần Tổng thì nghiêm túc vùi đầu vào một đồng giấy tờ, Kỷ Nam quan sát Tần Tổng hồi lâu, cắn một miếng dưa, nói: “Tiểu Lục... sắc mặt không tốt.”

Dung Nham liếc Tần Tổng một cái, rất bình thản: “Tần hôn vui vẻ đều vậy đó mà!”

Trần Ngô Bạch đặt cốc cà phê xuống, đẩy gong kính trắng, tiếp lời: “Anh có chắc cậu ấy đã được “ăn no” rồi hay không?”

“Không!” Dung Nham giở tờ báo trong tay ra: “Anh cho rằng cậu ấy chưa ăn được, đói đến phát điên lên rồi!”

Ba người rất ấn ý quay ra nhìn nhau cười.

Tần Tổng thấy vậy ném cây bút đang cầm trong tay, mắt kiên nhẫn quát: “Mới sáng sớm mà đã muốn gây sự đấy à?”

Trần Ngô Bạch phẩy tay tỏ vẻ “không vấn đề”, Kỷ Nam bắt đầu bẻ đốt ngón tay răng rắc... Dung Nham thì ân cần xoa dịu bầu không khí, kéo Tần Tổng vào phòng trong tâm sự...

Mấy người họ trước giờ vốn hành động thành một thể thống nhất, chuyện của Tần Tổng và Hàn Đình Đình, Dung Nham cũng biết ít nhiều. Tần Tổng có ý “thỉnh kinh”, anh bất chấp thể diện, kể lại một lượt quá trình tỏ tình rồi được phát “thẻ người tốt” của mình...

Nói đến phụ nữ thì còn ai rành rẽ hơn Nhị thiếu phong lưu từng trải cơ chứ? Vừa biết “phim giả tình thật”, Dung Nham lập tức nghiêm chỉnh lại, xoa xoa cằm rồi chìm trong suy tư.

“Anh nói xem rốt cuộc nên làm thế nào?” Tần Tổng nôn nóng “thỉnh giáo”.

Dung Nham vẫn giữ nguyên nụ cười, chiếc cằm đẹp để hất lên nhắm vào chiếc đồng hồ trên cổ tay Tần Tổng. Anh đã thèm muốn chiếc đồng hồ này từ lâu lắm rồi, không biết là mẫu mới của nhãn hiệu danh tiếng nào, anh thậm chí đã nghiên cứu tỉ mỉ mà vẫn không có bất kỳ manh mối nào. Thấy tên Tiểu Lục phù phiếm hôm nào cũng đeo mãi không rời, anh lại càng tò mò hơn.

Tần Tổng thấy thế liền biểu hiện nhỏ mọn bất thường, che cái đồng hồ lại, đáp: “Cái này không được! Đổi cái khác đi!”

“Đắt vậy sao?” Dung Nham nhướn mày: “Đắt hơn chiếc ô tô cậu mới tậu à?”

“Xe cho anh đấy!” Tần Tổng dứt khoát: “Mau xuất chiêu giùm tôi đi!”

Dung Nham hí hóp đôi mắt đào hoa phong lưu lại, bắt đầu cười âm hiểm...

“Cái này... cái này! Mau chọn đi! Cái đó, cái đó cũng thích nữa! Hai cái! À, ba cái đi!” Trương Phác Ngọc vỗ tay thích thú, càn quét hơn nửa cửa hàng rồi quay sang hỏi con dâu: “Đình Đình! Chúng ta đã đủ điều kiện miễn phí vận chuyển chưa?”

“...” Hàn Đình Đình phục tùng mệnh lệnh của chỉ huy, nhấp chuột chọn mua một loạt đồ: “Mẹ à, đã vượt xa điều kiện rồi, chỉ hai trăm tệ là đã được miễn phí vận chuyển rồi ạ.”

“A! Ưu đãi tốt quá!” Trương Phác Ngọc lần đầu tiên tiếp xúc với việc mua đồ qua mạng, không chỉ phấn khích mà còn vô cùng phấn khích!

Hàn Đình Đình im lặng. Vì bảy tệ chuyển phát nhanh mà mua một đồng đồ hơn một nghìn tệ... Cô biết nói gì bây giờ?

“Chúng ta mua thêm bộ đồ ngủ cho A Tổng đi!” Trương Phác Ngọc vẫn đang thích thú xem lướt qua các mặt hàng: “Mua màu gì thì đẹp nhỉ? Đình Đình, con thấy A Tổng mặc bộ nào đẹp?”

“...” Hàn Đình Đình di chuột đến một bộ đồ ngủ bằng vải bông màu hồng trung tính: “Cái này thế nào ạ?”

“Màu hồng đó!” Trương Phác Ngọc ngạc nhiên nhìn cô: “A Tổng mặc màu này... Liệu nó có chịu mặc không?”

Hàn Đình Đình thành khẩn gật đầu.

Trương Phác Ngọc càng cảm thấy kỳ lạ, bà nhớ từ bé Tần Tổng đã rất ghét màu hồng hồng trắng trắng nhợt nhạt này cơ mà? Giấu bà lên lút thích màu hồng từ khi nào vậy?

“Đình đoong...” Chuông cửa đột ngột ngân vang, cô phụ bếp mà Trương Phác Ngọc đưa từ nhà mình sang nhanh chóng chạy ra mở cửa, lát sau ôm một bó hoa hồng rất lớn vào, những cánh hồng xinh xắn nở rộ, đẹp đến rung động lòng người.

Trương Phác Ngọc e thẹn, định vờn tay ra lấy: “Là của tôi hả?”

Cô phụ bếp cũng cười, lắc lắc đầu: “Là thiếu gia sai người tặng thiếu phu nhân ạ. Còn có tám thiệp nữa. Thiếu phu nhân, đây ạ...”

“...” Hàn Đình Đình nhận lấy trước ánh mắt ai oán của Trương Phác Ngọc, trong đầu cô phủ một lớp sương mù, khẽ mở tám bưu thiếp ra, chỉ thấy trên nền giấy trắng nhả hiện lên nét chữ ngang tàng đích thị là của Tần Tổng: “Tám giờ, bữa tối.”

Nét cuối cùng của từ “bữa tối” cong lên một cách đáng ngờ, vụng về vẽ nên một hình trái tim.

“Nó viết gì đấy?” Trương Phác Ngọc mặc dù rất ghen tị, nhưng lại càng cảm thấy tò mò hơn.

Hàn Đình Đình đưa bốn chữ này cho mẹ xem, lúng túng hỏi: “Mẹ à, có phải ý anh ấy là bảo chúng ta đợi anh ấy tám giờ về dùng cơm tối không?”

Con người Trương Phác Ngọc đảo qua đảo lại, bà cười xảo trá, nghiêm túc gật đầu: “Đình Đình, tối nay con làm cho A Tổng món gì ngon ngon đi! Con xem, nó đã tặng con bó hoa đẹp thế này cơ mà!”

“... Dạ!” Hàn Đình Đình tưởng thật, khẽ đáp: “Vậy lát nữa con đi mua ít thức ăn.”

***

Thế là bảy giờ rưỡi, tài xế của Tần Tổng đến nhà đón người, chỉ thấy nữ nhân vật chính của buổi tối hôm nay tóc để xõa tự nhiên, mặc áo T-shirt và quần thể thao, đi đôi dép lê, người đầy dầu mỡ chạy ra mở cửa.

Tài xế sững người.

Đúng lúc này điện thoại vang lên, nam chính gọi đến, tài xế nghe xong vội vàng đưa cho nữ chính tiếp chuyện.

Hàn Đình Đình nhận lấy, nghe thấy Tần Tổng “A lô” một tiếng rất khác thường, thanh âm ấy dường như đang ra sức nén lại thứ gì, lại như đang gấp gáp muốn thổ lộ điều gì đó.

“Em chuẩn bị xong chưa?” Anh tiếp tục thanh điệu kỳ lạ đó: “... Tôi đang đợi em.”

“Chuẩn bị xong cả rồi! Tôi cũng đang đợi anh.” Hàn Đình Đình ngạc nhiên: “Anh đang ở đâu thế?”

Lần này thì giọng nói của Tần Tổng cũng khôi phục lại vẻ bình thường: “Em không nhận được hoa và thiệp sao?”

“Nhận được rồi, vì thế tôi đã làm xong bữa tối, đợi anh tám giờ về rồi cả nhà cùng ăn.” Hàn Đình Đình nhanh nhẩu trả lời.

“...” Tần Tổng bắt đầu nghiêng răng: “Hàn Đình Đình! Cô đợi đó cho tôi!”

Tài xế lập tức quay về, Hàn Đình Đình đầu óc u mê trở lại phòng, hỏi Trương Phác Ngọc lúc này đang đứng trong bếp vui vẻ ném canh: “Mẹ ơi, hình như A Tổng không vui.”

Trương Phác Ngọc cắn một miếng hải sâm ninh mềm, ậm ừ một cách qua quýt. Trước nôi đồ ăn ngon lành, phản bội được nàng dâu ngây ngô đơn thuần của mình, bà cười rất sung sướng.

***

Một lát sau Tần Tổng trở về, vừa bước vào cửa nhà mặt anh đã đen sì, trước mặt mẹ mình chẳng thềm nể nang gì mà xách “bánh bao nhỏ quê mùa” đi thẳng vào phòng.

“Cô dám cho tôi leo cây à?” Lửa giận trong anh bốc lên ngàn ngọn. Từ bảy giờ tối anh đã đợi ở nhà hàng, vừa nãy nói chuyện điện thoại với cô xong giám đốc còn hỏi mấy giờ thì đưa thức ăn lên, anh chẳng nói chẳng rằng đứng dậy bỏ đi luôn một mạch. Thật là mất mặt thôi rồi!

“Tôi không biết anh đợi tôi ở bên ngoài...”

“Trong thiệp có viết rõ ràng rồi đấy thôi!” Tần Tổng phẫn nộ tới mức mắt tóe lửa.

Hàn Đình Đình càng nhỏ giọng trả lời: “Anh chỉ viết tám giờ, bữa tối... Tôi cứ tưởng ý anh là tám giờ sẽ về dùng bữa tối...”

“Cô... Cô có thể ngạc nhiên thêm được nữa không? Tần Tổng tức giận đến mức bàn tay đang tóm lấy cô không ngừng run rẩy: “Tức chết mất!”

Hàn Đình Đình sợ sệt nhìn anh, không biết nên nói gì. Bao năm nay, nếu bố cô hoặc Từ Từ lên con giận kiểu này, chỉ cần cô né qua tránh lại không đụng tới thì sẽ không có chuyện gì, còn nếu là mẹ cô và người đó, thì bất luận là chuyện gì cũng không bao giờ nổi nóng với cô. Người cứ đụng tới đâu là bị cô chọc giận tới đó như Tần Tổng, đây là lần đầu tiên cô gặp phải.

Có người vì mình mà nổi giận hoặc tâm trạng không tốt thật sự là một việc khiến người ta cảm thấy nặng nề, đặc biệt là với một người nhút nhát như Hàn Đình Đình. Vì thế cô rất sợ, rất sợ Tần Tổng không vui, nhưng anh lại luôn vì cô mà chẳng mấy khi vui vẻ. Sống bên anh, lúc nào Đình Đình cũng phải cẩn thận, dè dặt, đắn đo suy nghĩ.

Cô không nói gì, về mặt đường như không muốn đôi co với anh thêm nữa. Ban đầu Tần Tổng chỉ cảm thấy phải nén giận, hồi sau lại bị ánh mắt xa cách muôn nghìn trùng của Đình Đình nhìn cho đến nỗi uất ức trào dâng. Bây giờ một mình anh gánh vác hai đầu Lương Thị – Tần Thị, vừa bận bịu các dự án đầu tư cho hai nhà, vừa phải đối phó với đám người khó chơi ở Tần gia, đêm ngày phải hao tổn biết bao nhiêu là tâm trí. Để sắp xếp cuộc hẹn với cô mà hôm nay ngay cả thời gian ăn trưa anh cũng phải làm việc. Anh không mong chỉ trong một đêm cô có thể hồi tâm chuyển ý, nhưng chí ít cũng phải có chút cảm động chứ!

Aaaaa, tên khốn khiếp Dung Nhị! Cái gì mà lãng mạn đẹp đẽ cơ chứ? Cái gì mà bách phát bách trúng hả? Cái gì mà chỉ cần là phụ nữ thì sẽ không kháng cự nổi? Anh trả xe, trả xe lại cho tôi! Đồ lừa đảo! Aaaaa...

***

Tần Tổng khỏe môi rũ xuống, gương mặt âm u bước ra ngoài, theo sau là gương mặt hoảng loạn vô tội của Hàn Đình Đình, Trương Phác Ngọc này giờ đứng tựa cửa nghe lóm suốt chút nữa bị bắt quả tang, cuống cuống rút về phòng khách, nhảy lên ghế sofa vờ lấy laptop giả vờ giả vệt như đang lướt web.

Tần Tổng mặt mũi ừ ừ bước qua, hướng phía cầu thang đi lên tầng, bỗng đột ngột dừng bước, xoay người lại, bộ dạng không thể tin nổi: “Mẹ... mẹ đang lên mạng đây à?”

“Ừ!” Trương Phác Ngọc cười tít mắt chỉ vào Hàn Đình Đình: “Đình Đình dạy mẹ đó, chiều nay hai mẹ con mua quả trời thứ qua mạng luôn! Mua cả cho con nữa đó!”

Tần Tổng kinh ngạc sững sờ, lập tức chuyển hướng nhìn sang Hàn Đình Đình: “Đường dây mạng nhà ta sửa rồi à?”

Hàn Đình Đình không quay ra nhìn anh, lặng lẽ gật đầu.

Trương Phác Ngọc vội vàng tranh công: “Là mẹ gọi người đến đây. Chỉ cần sửa một chút là được mà.”

“...” Tần Tổng phút chốc cảm thấy trong lòng lạnh lẽo dần đều. Thôi xong! Lần này thì bị bại lộ thật rồi!

“Phải rồi, A Tổng!” Trương Phác Ngọc nở nụ cười: “Nhân lúc bố con nằm viện kiểm tra, mẹ định sửa sang lại nhà. Phòng của con mẹ đã đặt giấy dán tường màu hồng rồi đó. Nhưng mà con thích màu hồng từ bao giờ thế? Từ sau khi kết hôn à?”

Trái tim Tần Tổng vốn đang hoang vu ảm đạm, đúng lúc này một cơn gió Bắc bỗng lạnh lùng thổi tới, càng tăng thêm nỗi bi thương trong lòng anh... Những ngày tháng sau này không thể sống yên ổn được rồi!

Tần Tổng chẳng nói chẳng rằng, vọt vờ như một hồn ma ai oán lượn lên tầng. Trương Phác Ngọc lập tức vẩy nàng dâu đến hỏi: “Hai đứa cãi nhau hả?”

Hàn Đình Đình cười gượng, xua xua tay: “... Không có gì ạ.”

“Bởi vì con không đi hẹn hò hả?”

“Con... con không biết ý anh ấy là hẹn tám giờ ra ngoài ăn cơm.” Hàn Đình Đình cúi thấp đầu.

“À... Tại mẹ không tốt! Mẹ đoán được rồi nhưng lại cố tình không nói cho con.” Trương Phác Ngọc cảm thấy có chút áy náy: “Ai bảo nó tặng hoa cho con, còn hẹn mỗi mình con ra ngoài ăn tối, mẹ ghen tị chứ bộ...”

“Mẹ à...” Hàn Đình Đình nghe lời, an ủi ngược lại: “Không sao đâu, để con giải thích với anh ấy.”

“Ừ!” Trương Phác Ngọc cũng cho là nên như vậy, liền đẩy con dâu đi lên tầng: “Vậy con mau lên đồ dành nó! Hai đứa ra ngoài ăn tối đi! Tối nay đừng về nữa, cứ lãng mạn bên ngoài một đêm!”

Hàn Đình Đình bị đẩy một mạch lên tầng. Sau khi quyết đoán gõ cửa, Trương Phác Ngọc cũng dứt khoát rút lui, bỏ mặc cô một mình lúng túng bước vào phòng.

Tần Tổng đang thay đồ, đã cởi áo khoác ngoài, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi vân chéo, cả vạt cũng đã nói lỏng, vắt hờ trên cổ.

“Cô vào đây làm gì?” Thấy Hàn Đình Đình, Tần Tổng khẽ chau mày, dùng ngữ khí kém thân thiện để hỏi.

“Chúng... chúng ta ăn cơm thôi, tôi có làm cánh gà ướp rượu.”

“Không muốn ăn.” Tần Tổng xì mặt, kéo ngăn tủ: “Tôi phải đi tắm, cô ra ngoài đi!”

Hàn Đình Đình lấy đồ của Tần Tổng ra, xếp gọn gàng rồi đưa cho anh: “Vậy anh tắm xong rồi xuống ăn nhé! Tôi đợi anh.”

Nghe giọng nói nhu mì dịu dàng cất lên ba tiếng “tôi đợi anh”, Tần Tổng sững người trong giây lát, hơi xoay mặt liếc nhìn cô.

“Tần Tổng... anh đừng giận nữa mà, không phải tôi cố ý không đi.” Hàn Đình Đình khẽ cúi đầu, giọng nói càng nhỏ nhưng cực kỳ dễ nghe: “Bởi vì... bởi vì trước giờ chưa từng có ai tặng hoa hồng cho tôi, cũng chưa từng có ai hẹn tôi như thế, vì vậy tôi không biết anh có ý hẹn tôi tám giờ tối ra ngoài dùng bữa. Tôi cứ tưởng anh tám giờ về nhà ăn tối nên mới chuẩn bị cơm canh sẵn sàng đợi anh về.”

Cô trước giờ bất kể là nói hay làm gì cũng đều rất nghiêm túc chân thành, đặc biệt là lúc giải thích với Tần Tổng như thế này.

Tần Tổng bỗng nhiên cảm thấy... vô cùng cảm động.

“Khụ...” Anh xoay mặt đi, giả vờ tiếp tục kéo ngăn tủ, hỏi băng quơ: “Nếu biết thì sao?”

“Nếu biết... tôi sẽ đi.” Cô dường như cũng thoáng đỏ mặt.

Phòng thay đồ bỗng trở nên chật hẹp, không khí không còn lưu thông được nữa, Tần Tổng cứ kéo ngăn tủ mãi, như thể sắp vui luôn đầu vào trong hộc tủ. Hàn Đình Đình đứng yên một chỗ kể từ lúc ban đầu dồn hết dũng khí cho đến tận bây giờ khi sắc hồng đã phủ đầy mặt, cuối cùng cô chỉ còn biết bối rối đỏ mặt cắn chặt răng.

Hai người cực kỳ mất tự nhiên hưởng thụ sự không thoải mái này.

“... Quần áo để ở đây nhé!” Hàn Đình Đình phá vỡ sự im lặng ngột ngạt đó. Trông thấy Tần Tổng vui đầu vào hộc đựng tất, phần gáy để lộ ra ngoài đã đỏ ửng lên, cô thực tình không nhẫn tâm thấy anh tiếp tục chết ngạt trong đó: “Anh đi tắm đi, tôi xuống nhà trước.” Nói xong cô định lập tức chạy ra ngoài.

“À này...” Vào thời điểm máu chột, bản chất cảm thú trong Tần Tổng cuối cùng cũng trỗi dậy, nhanh chóng nhô đầu ra khỏi đồng tất, vội vàng chụp lấy tay cô: “Chúng... chúng ta cùng xuống, tôi đói rồi!”

Tay cô lập tức nóng lên, còn anh ra sức nắm chặt.

Mặt Hàn Đình Đình càng đỏ, mắt tự nhiên chuyển hướng nhìn về phía trước. Tần Tổng hít vào một hơi thật sâu rồi lại thở ra nhẹ nhõm, ngập tràn sung sướng. Đôi tai của “bánh bao nhỏ quê mùa” cũng dần chuyển sang màu hồng.

Tần Tổng thầm quyết định, từ hôm nay trở đi, anh sẽ trở thành “fan cuồng” của màu hồng...

***

Trương Phác Ngọc thấy con trai lượn lên rồi lại lượn xuống, không rõ tình hình thế nào, vội nói: “A Tổng, con đừng giận nữa, là mẹ cố ý khiến Đình Đình hiểu lầm, ở nhà làm cơm đợi con về ăn đó! Ai bảo con chỉ tặng hoa cho mỗi vợ thôi!”

“Ừm... Không sao!” Tần Tổng dễ chịu một cách lạ thường, thậm chí không trùng mắt với mẹ, trên mặt còn treo thêm một nụ cười hòa nhã: “Mẹ, ngày khác con mua hoa tặng mẹ.”

Trương Phác Ngọc sững sờ, kinh ngạc nhìn con trai bảo bối của bà ngoan ngoãn ngồi xuống bàn ăn, ánh mắt chỉ dõi theo bóng hình của nàng dâu bảo bối, mỉm cười nhận bát cơm vợ xới cho, hai người còn nhìn nhau tình tứ... Xi xị, tên nhóc này, hèn gì mà lại đi thích màu hồng!

“Đình Đình, Từ Từ nói đã gửi hàng rồi đó!” Trương Phác Ngọc gấp laptop lại, đứng dậy: “Nó còn tặng cho chúng ta một món quà nhỏ nữa.”

Tần Tổng – yêu – màu – hồng nghe thấy vậy, bàn tay đang cầm bát canh bất giác run lên. Hàn Đình Đình nhìn anh, đáp bừa một tiếng “Ừm” qua loa, lập tức chuyển chủ đề: “Mẹ, chúng ta ăn cơm thôi!”

Trương Phác Ngọc tung tăng chạy tới, cười tí mắt: “Mẹ không ăn ở nhà đâu, mẹ sang bệnh viện ăn với bố con.”

“Vậy để con đi kiểm cái hộp giữ ấm.” Hàn Đình Đình lập tức đứng dậy.

“Mẹ bảo cô phụ bếp làm rồi, con ngồi xuống ăn cơm đi!” Trương Phác Ngọc án vai Đình Đình xuống rồi lại vỗ vỗ Tần Tổng đang ngồi cạnh: “Con trai, vì con không tặng hoa cho mẹ nên mẹ mới làm càn, xin lỗi con nha! Thời gian còn lại là dành riêng cho hai đứa đấy! Vui vẻ hưởng thụ nhé!”

Nói xong, Trương Phác Ngọc dẫn cô phụ bếp ra ngoài. Trên bàn ăn bỗng chốc im lặng như tờ, gương mặt khó khăn lắm mới chui ra khỏi núi tất bấy giờ lại đang muốn vui vào trong chén cơm.

Hàn Đình Đình cũng cảm thấy không thoải mái. Lúc đầu Tần Tổng không vui, cô cũng cảm thấy tâm trạng không tốt, vốn nghĩ gom hết dũng khí giải thích rõ ràng suy nghĩ trong lòng mình thì tình hình sẽ tốt hơn, nhưng sao bây giờ thậm chí còn lúng túng, bối rối hơn thế này cơ chứ...

“Khụ khụ...” Cuối cùng trước khi chết ngộp, Tần Tổng cũng ngẩng đầu lên, anh với cô đang ngồi sát vai bên một phía bàn ăn, vừa hay không cần nhìn cô, chỉ cần nhìn thẳng về phía không khí oi bức trước mặt là được: “Di động của em... là do tôi ném”

Hàn Đình Đình chậm rãi đặt đũa xuống.

“Tôi thấy tin nhắn của em với Tư Đồ Từ Từ, nhất thời mất kiểm chế nhấn lại một cái tin cho cô ấy... Sợ em phát hiện, trong lúc hốt hoảng tôi đã ném di động đi. Đường dây mạng và điện thoại cũng do tôi phá hỏng.” Anh hơi xoay mặt lại nhìn cô: “Xin lỗi em!”

Hàn Đình Đình lại cười: “Mấy ngày trước tôi đã biết rồi... Di động anh tặng tôi có thể lên mạng, tôi với Từ Từ liên lạc được với nhau rồi.”

Di động có thể lên mạng... Tần Tổng sững người, xoay mặt lại cúi đầu ra sức húp canh, không ngừng tự nguyên rủa bản thân hàng trăm hàng ngàn lần.

“Thật ra là do tôi không đúng, tôi không nên tám chuyện với Từ Từ về... anh.” Nghĩ đến nội dung buồn chuyện, Hàn Đình Đình im bật, mặt đỏ ửng tai không thốt nên lời.

Trong nhà chỉ còn lại hai người, Tần Tổng không ngừng húp canh, còn Đình Đình thì gương mặt đỏ như bị nung chín, không gian bỗng nhiên cực kỳ im ắng. Tần Tổng ho khan một tiếng, hít một hơi phá vỡ sự lúng túng: “Ăn cơm thôi!”

Hàn Đình Đình khẽ “Ừm” một tiếng, không biết nên nói gì, gắp một miếng cánh gà ướp rượu Tần Tổng thích ăn nhất cho vào bát của anh: “Anh ăn cái này đi!”

“Bồm!” Đình Đình hơi run tay nên cầm không chặt, miếng cánh gà rơi xuống bát canh của Tần Tổng, nước canh bắn tung tóe trên khuôn mặt đẹp trai.

Hàn Đình Đình hốt hoảng đưa khăn giấy cho anh, Tần Tổng chỉ nói: “Không sao!” Tay anh cố ý đưa lên che mặt, lại tình cờ nắm phải bàn tay cô, cả hai sững người trong giây lát. Đình Đình hơi rút tay về, Tần Tổng lại vội vàng giữ chặt lấy tay cô.

Vì nhắm chặt mắt không trông thấy Đình Đình nên cảm giác hai bàn tay chạm vào nhau càng trở nên rõ ràng, lòng bàn tay anh mân mê mu bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô, anh bắt giác nuốt nước miếng, chỉ mong nước canh cứ bắn đầy mặt mãi, tốt nhất là lau mãi không hết, mãi mãi không hết, mãi mãi cũng không khô...

***

Trong buổi họp sáng sớm ngày thứ hai ở Lương Thị, một người nào đó mặt mày đầy thỏa mãn, cười tít mắt lướt qua tất cả mọi người.

Kỷ Nam ngậm một miếng dưa, không tin vào mắt mình, bèn huých Lý Vi Nhiên, lúng búng hỏi: “Nhanh như vậy... đã xong được rồi sao?”

Lý Vi Nhiên cắn miếng bánh mì nướng, xoay mặt nhìn một lượt, vẻ mặt hoài nghi: “Lại có người sau khi thọ giáo Dung Nhị mà thật sự theo đuổi được con gái nhà lành rồi sao?”

Đại boss với thân phận người từng trải, hết sức quả quyết: “Không thể nào!”

Dung Nham khinh bỉ liếc bọn họ, ngón trỏ của anh xoay xoay chiếc chìa khóa ô tô mới tinh sáng bóng, đôi mắt dài đào hoa híp lại, đắc ý huýt sáo: Sự thật là bằng chứng hùng hồn nhất!

Trần Ngô Bạch đẩy gọng kính trắng, trực tiếp chuyển hướng sang đương sự: “Thành công rồi à?”

Tần Tổng cau mày: “Đừng ăn nói bộp chộp như thế được không? Mấy người có hiểu tôn trọng là gì không? Hiểu không há?”

Trần Ngô Bạch cười lạnh, bung cúc cà phê đen của anh lên: “Tôi biết ngay mà, hai món hàng buộc lại với nhau, sao có thể trôi chảy được cơ chứ!”

Phốc... Mọi người quay đi, ai bận việc người nấy.

***

Dung Nham kéo Tần Tiểu Lục qua một bên, bắt nắn lên giọng: “Thất bại rồi sao?”

Tần Tổng gật đầu, nhưng nụ cười đầy vẻ mơ màng mãi không tắt. Dung Nham nhìn cảnh này không lạnh mà run, cốc đầu cho Tần Tổng tỉnh lại: “Rốt cuộc là cậu tỏ tình đã thành công hay chưa?”

Tần Tổng cười he he: “Chưa... Mà cứ cho là rồi đi!”

Dung Nham chịu không nổi cái vẻ ngu ngơ si tình của Tần Tổng, đẩy anh ra, chuẩn bị dứt áo ra đi nhưng bị Tần Tổng níu lại, anh khó chịu lên tiếng: “Làm gì đó?”

“He he... Nhị ca! Anh dạy thêm cho em vài chiêu nữa đi!”

Hôm nay Hàn Đình Đình ở bệnh viện suốt cả ngày.

Trương Phác Ngọc cùng Tần Uẩn ở phòng trong nhà đọc sách chuyện trò, còn Đình Đình ở bên ngoài canh giữ, phụ trách ngăn chặn đám trưởng bối Tần gia hoặc các lãnh đạo cấp cao của Tần Thị tìm đủ mọi cách vượt qua trùng trùng lớp lớp phong tỏa để xông vào phòng bệnh. Những người này đều không dám đắc tội với lớp bảo vệ bên ngoài, vì Đình Đình là con dâu đích tôn, thế nên có cô ở đây, người ngoài không một ai dám tùy tiện xông vào.

Cuối ngày, Tần Uẩn nhìn Hàn Đình Đình mỉm cười hỏi: “Mệt không con?”

Hàn Đình Đình cup mắt, bộ dạng tội nghiệp thành thực gật đầu: “Chẳng trách A Tổng lúc nào cũng mệt mỏi!”

“Bây giờ mệt một chút cũng phải thôi!” Tần Uẩn điềm đạm: “Hồi trước lúc bố dạy dỗ nó, nó chẳng bao giờ nghe lời cả.”

“Anh ấy không thích nghe theo ý kiến của người khác đâu ạ.” Hàn Đình Đình có gì nói vậy.

Tần Uẩn nghe vậy khẽ mỉm cười: “Đúng rồi! Nó từ bé đã được cưng chiều, lúc nào cũng muốn hơn người, lại cao ngạo hống hách, không chịu cúi đầu trước ai cả... Bố luôn thấy đáng tiếc vì ban đầu không biết lựa thời cơ thích hợp mà kìm hãm cái tính kiêu ngạo của nó, về sau... thì đã muộn mất rồi!” Ông hiếm khi nói nhiều thế này: “Kể cũng buồn cười, trong số những người ở bên Tần Tổng thì con là người đầu tiên có cùng ý kiến với bố. Bọn họ đều quá nuông chiều nó, Phác Ngọc lúc nào cũng gây sự với bố.”

Hàn Đình Đình nghe vậy tủm tỉm cười. Bố chồng cô đối với mẹ chồng thực tình tốt không để đâu cho hết, ngay cả việc dạy dỗ con cũng chẳng dám làm trái ý vợ, cho dù bản thân cô suy nghĩ nhiều thế nào đi chăng nữa. Sau này, nếu cô và Tần Tổng có con... Khụ khụ, trong lòng Hàn Đình Đình dâng lên một đợt sóng vừa chua lại vừa ngọt, nghĩ đến tận đâu mất rồi...

Lúc này đã hơn tám giờ tối, Tần Tổng cuối cùng cũng tan sở, đến bệnh viện đón Hàn Đình Đình, bốn người nhà họ ngồi nói chuyện một lúc. Trương Phác Ngọc thấy Tần Tổng chưa ăn tối, luôn miệng thúc giục đôi vợ chồng trẻ mau về nhà ăn cơm. ©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Trên đường về, lúc gặp đèn đỏ, Tần Tổng cúi đầu tựa vào vô lăng, Hàn Đình Đình ngồi cạnh thấy thế quan tâm hỏi: “Anh mệt lắm à?”

Tần Tổng nghiêng đầu hướng về phía cô, kéo dài giọng “Ừ” một tiếng, sau đó lại nhìn Đình Đình, trong mắt đầy ý cười.

“Vậy... vậy mau về thôi! Tôi có làm đồ ngon cho anh rồi.” Hàn Đình Đình không dám nhìn vào ánh mắt nóng bỏng của Tần Tổng, cúi đầu nhìn chăm chăm vào đầu gối của mình.

Tần Tổng bật cười: “Thế thôi à?”

“... Thế thôi!” Giọng Hàn Đình Đình yếu ớt, gương mặt càng cúi xuống thấp hơn. Tần Tổng thấy vậy rất thích thú, vươn tay vô thức véo má Đình Đình. Mọi chuyện đều diễn ra quá nhanh, cô khẽ “A” lên một tiếng khiến anh tỉnh người vội thu tay về.

Đèn đỏ đã qua được mấy giây, những chiếc xe đằng sau bóp còi inh ỏi, có người đang vội về nhà còn thò đầu ra khỏi cửa kính xe mắng mỏ, Tần Tổng cũng chẳng thèm so đo, tâm trạng anh lúc này đang cực kỳ tốt.

***

Về đến nhà, Tần Tổng kéo Hàn Đình Đình lại “chuyện phiếm”

“Anh vẫn chưa ăn tối mà, sắp chín giờ rồi.” Hàn Đình Đình lo lắng: “A Tổng, dạo này anh ngày càng vất vả rồi!”

Trước giờ cô nói chuyện lúc nào cũng mềm mỏng, nhẹ nhàng như vậy, nhưng lúc này Tần Tổng nghe mấy lời ấy lại thấy rất vui tai, liền vội vàng kéo cô ngồi xuống ghế sofa: “Năm phút! Chỉ năm phút thôi! Tôi làm ảo thuật cho em xem!”

Hàn Đình Đình nghe Tần Tổng nói chỉ mất năm phút nên cũng thuận theo anh. Sau khi ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, Đình Đình thấy Tần Tổng lôi từ trong túi quần ra một sợi dây chuyền bạch kim đẹp đẽ, móc vào ngón tay, đưa qua đưa lại trước mặt cô.

“Nhìn cho kỹ nhé!” Giữa hai hàng lông mày Tần Tổng vừa có nét căng thẳng lại xen lẫn chút diệu kỳ khó đoán. Tay trái anh nãy giờ đút trong túi quần lúc này bỗng chụm lại thành nắm từ từ vươn ra đặt lên phần đầu sợi dây chuyền, sau đó anh nhướn mày nhìn Hàn Đình Đình đang tập trung tinh thần. Anh nín thở, khẽ mỉm cười rồi đổi động tác tay, các ngón tay từ từ hé mở...

Phụt!

Trong nháy mắt, đèn điện đều tắt ngóm.

Vào khoảnh khắc cuối cùng còn ánh điện, ngón tay Tần Tổng đang dần hé mở, Hàn Đình Đình chỉ kịp nhìn thấy trong lòng bàn tay anh lấp lánh ánh sáng bạc, tiếp đó, cả căn phòng chìm trong bóng tối.

Cô mở to mắt há hốc mồm ngơ ngác hồi lâu, chậm chạp vỗ tay, nói ngắt quãng: “Thật... lợi hại quá!”

Trong bóng đêm, Tần Tổng lặng thinh chẳng nói chẳng rằng.

Một lúc lâu sau...

“A Tổng... Việc này... Anh biến cho điện sáng lại đi! Tôi phải làm bữa tối rồi!”

“A Tổng!”

“A Tổng!”

“Không phải do tôi biến.” Người nào đó phát khùng: “Mất – điện – rồi!”

Phụt... Hàn Đình Đình rống hết sức phát huy sự lương thiện và khả năng tự kiểm chế bản sinh, cổ cắn chặt răng cố nén tiếng cười.

“A Tổng... Cần thận chút đi!”

“Em đừng động đây! Vịn cho chắc vào!”

“... Ừm... Anh chậm chút!”

Hàn Đình Đình một tay ôm lấy... khuỷu, đèn pin, tay kia vịn vào... khuỷu, cái thang: “A Tổng, hay là đợi ngày mai thợ đến sửa đi!”

“Không được!” Tần Tổng kiểm tra đường dây điện, dứt khoát cự tuyệt: “Tôi vẫn chưa làm ảo thuật xong.”

Ánh đèn pin chiếu vào tủ điện, khuôn mặt anh chìm trong bóng tối, thần sắc nhu hòa kỳ lạ. Hàn Đình Đình vịn thang nhìn lên thấy Tần Tổng hơi rướn người ngẩng mặt, vẻ chăm chú ấy khiến cô có một cảm giác quen thuộc kỳ lạ, dường như cô đã chờ đợi điều này từ rất lâu rồi, đến hôm nay cuối cùng cũng đã được trông thấy.

Thực ra từ nhỏ đến lớn, cô luôn mong muốn có một người ở bên cạnh, đối xử tốt với cô, những lúc tối trời sẽ nắm lấy tay cô, những ngày giông bão sẽ ôm cô vào lòng, mạnh mẽ hơn Phúc Phúc và dịu dàng hơn cả bố cô.

Trước đây cô luôn cho rằng người ấy chính là người mà cô cần, là người sẽ làm những việc đó vì cô. Nhưng từ đầu chí cuối, lẽ sống của người ấy đều không phải là cô. Ngoài những phút giây ngọt ngào hiếm hoi ra, vây quanh cô luôn là những nỗi đau đớn đến mức nhức nhối. Đến giờ phút này đây, khi lặng lẽ và yên bình ngắm nhìn Tần Tổng, bỗng có một thanh âm vang vọng trong tim cô, lần này nhất định là không sai, lần này cô đã tìm đúng người!

Tia sáng từ chiếc đèn pin từ từ hạ xuống, Tần Tổng đang định nhắc Đình Đình giơ cao lên chút nữa, nhưng vừa cúi đầu thì phát hiện ra cô đang mỉm cười dờ dẩn nhìn mình, ánh đèn pin hắt lên những sợi tóc trước trán cô, mềm mại mượt mà khiến người ta không kiềm nổi ý muốn được vuốt ve...

Tần Tổng miễn cưỡng quay mặt đi chỗ khác, trong lòng anh run rẩy như cậu thanh niên ở tuổi mới lớn, vươn tay đẩy công tắc lên, trong phòng lập tức sáng bừng. Anh thở phào nhẹ nhõm, đang định tụt xuống thang thì nghe “bùm” một tiếng rất lớn, tiếp đó là một chùm tia lửa vọt ra, căn phòng lại lần nữa chìm trong bóng tối.

Âm thanh đó quả thực quá đáng sợ, Hàn Đình Đình giật mình rút tay lại, kêu lên một tiếng. Tần Tổng theo phản xạ đưa tay lên che mặt. Cái thang mất thăng bằng, đổ ập về phía Đình Đình.

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Tần Tổng “thân thủ phi phạm” vội vã đuổi chân nhảy xuống, vòng tay ôm lấy bóng đen bé nhỏ ấy vào lòng. Chỉ có điều động tác của anh quá mạnh mẽ nên không tránh khỏi “tiếp xúc thân mật” với nền nhà. Phía sau anh là bậc tam cấp dẫn ra phòng khách, để bảo vệ cho cái gáy của người đang nằm gọn trong lòng mình, khi tiếp đất, tay trái của anh gọn gàng dứt khoát vông ra sau làm tấm lót.

“Tần Tổng!” Anh nặng nề ngã xuống, âm thanh đáng sợ cùng lúc vang lên, Hàn Đình Đình ngã vào ngực Tần Tổng, lập tức kêu lên một tiếng thảm thiết.

“Không sao...” Tần Tổng nghiêng răng nén đau trả lời Đình Đình, nhưng anh đã đau đến mức giọng nói cũng trở nên méo mó: “Em có bị đau ở đâu không?”

“Tôi không sao.” Hàn Đình Đình sờ nắn khắp người Tần Tổng: “Anh bị va vào chỗ nào?”

“Á... đừng động đây!” Tay phải đang quăn quanh eo cô siết lại, chuyển dịch lên phía trên túm lấy cánh tay trái của cô, cố định thân trên của Đình Đình: “Chắc tay trái của tôi bị gãy rồi... Em ngồi dậy cẩn thận, đừng chạm vào tôi, đi gọi xe cứu thương đi!”

***

Đêm đã khuya, có người nào đó được xe cứu thương chở thẳng đến bệnh viện, chụp phim bó bột rồi phải nằm viện quan sát, trong khi một người khác lại thoải mái nằm ngấm mình trong bồn tắm mát-xa tại gia, nhắm mắt nghe nhạc, ngón tay thon dài thong thả gõ nhịp...

“Bố ơi!” Dung Nham đang ngâm mình trong bồn tắm thơm ngát, hưởng thụ âm nhạc du dương, bỗng công chúa nhỏ nhà anh tung tăng chạy tới.

“Ừ! Bảo bố, sao muộn thế này rồi mà con còn chưa đi ngủ?”

“Con không buồn ngủ.” Dung Đậu Đậu hiên ngang đáp lại: “Bố, có điện thoại. Là chú Lục gọi đến ạ.”

“Bố đang tắm, đưa cho mẹ con nghe đi!” Dung Nham tựa đầu vào chồng khăn tắm dày cộm bên thành bồn, khép hờ đôi mắt đào hoa, lười biếng nói.

“Mẹ đã nghe rồi ạ. Mẹ cười đến đau cả bụng, đến giờ vẫn còn đang lăn lộn trên giường.” Dung Đậu Đậu nghiêng đầu, mở to đôi mắt tròn xoe.

“Í! Mau đưa cho bố nào, bảo bố!” Vừa thấy có chuyện hài để nghe, Dung Nham lập tức tích cực hẳn.

Dung Đậu Đậu cười tít mắt đưa điện thoại cho bố, rồi tiện tay hót một vốc bong bong xà phòng xoa lên mặt Dung Nham. Trò đùa đã thành công, cô bé cười “Ha ha” rồi chạy mất.

Dung Nham cười cười xoa mặt, đưa điện thoại lên nghe, vừa mới “Ừm” một tiếng đã thấy trong tiếng âm ỉ huyền não ở đầu dây bên kia có tiếng gào thét kinh thiên động địa, cuộn cuộn như tiếng sấm vọng về: “Đồ đê! Trả xe lại cho tôi!”

Tồm... Chiếc điện thoại xa xỉ có mức giá “đắt cắt cổ” của người nào đó đã “được” ngâm mình trong bồn nước đầy xà phòng tắm cùng chủ nhân của nó.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Nhân Duyên Do Trời Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Đã lâu không gặp, rõ ràng là cô với người đó.

***

Tay trái của Tần Tổng chính thức... bị gãy.

Trương Phác Ngọc vẽ một con gà con lên lớp bột rắn đánh bó chặt trên cánh tay của con trai, vừa vẽ vừa hỏi anh đến lần thứ tám mươi mấy: “A Tổng, rốt cuộc con làm ảo thuật gì cho Đình Đình xem mà gãy luôn cả tay thế này?”

Tần Tổng nằm trên ghế sofa, cánh tay phải lành lặn vắt ngang mắt, giả bộ chết.

Tần Uẩn khẽ kéo vạt: “Phác Ngọc... Đừng hỏi nữa!”

Trương Phác Ngọc tỏ vẻ tiếc nuối: “Em cũng muốn nó làm ảo thuật cho em xem mà.”

Tần Uẩn ngoảnh mặt, thờ dài bất lực: “Em muốn cánh tay phải của con trai bảo bối gãy nốt hay sao?”

Trương Phác Ngọc lắc mạnh đầu, lúc này mới chịu nhà Tần Tổng ra, không hỏi đồng hỏi tây gì thêm nữa.

Hàn Đình Đình tiến thợ điện ra cửa rồi quay vào nói: “Cầu dao điện đã sửa xong rồi ạ.”

“Sửa nhanh vậy hả?” Trương Phác Ngọc hoàn toàn vô tâm nhả ra một câu.

Người nói vô tâm nhưng người nghe hữu ý, gương mặt Tần Tổng đột nhiên tối sầm lại, đôi chân dài thồng xuống, anh ngồi dậy xò chân vào đôi dép lê đi trong nhà. Trương Phác Ngọc ở đằng sau thấy vậy hót hải gọi: “A Tổng! Con đi đâu thế?”

“Đi vệ sinh!” Anh bực bội đáp.

“Một tay không tiện đâu!” Trương Phác Ngọc chuyển hướng sang con dâu: “Đình Đình, con mau vào giúp nó đi!”

Hàn Đình Đình đang uống nước táo, nuốt chút nữa thì sặc lên cả mũi.

***

“Khụ... Tần Tổng!” Ở ngoài phòng vệ sinh, mặt Hàn Đình Đình còn đỏ hơn cả trái táo: “Anh... đã xong chưa?”

“Làm gì?” Tần Tổng cau gắt.

“Mẹ bảo tôi hỏi anh... có cần giúp không...” Dứt lời, Đình Đình đưa hai tay lên bưng mặt, nóng quá đi à!

Phía trong yên ắng một hồi, lát sau cửa đột ngột mở ra... Hàn Đình Đình kinh ngạc nhìn anh một tay đang kéo quần, uy phong thần vũ đứng ở trước mặt

mình... Thảm rồi, mặt cô sắp bị nướng chín luôn rồi!

Tần Tổng đành mặt lại, vốn định một tay kéo cô vào trong, thế nhưng một tay bó bột đang treo ở trước ngực, còn tay kia thì đang bận cài thắt lưng, anh đành trợn mắt nhìn “bánh bao nhỏ quê mùa”: “Vào đi!”

Hàn Đình Đình theo phản xạ có điều kiện, ngoan ngoãn bước sau anh vào nhà vệ sinh. Thực ra căn phòng cũng không nhỏ lắm, có điều hai người vừa bước vào trong đó, không gian lập tức trở nên chật chội.

Tần Tổng chỉ chỉ thắt lưng của mình: “Cài giúp tôi!” Anh không quen chỉ dùng một tay, hồi này chặt vật mãi vẫn không cài được.

Hàn Đình Đình nhận lệnh, vội vàng ra tay. Ánh mắt lia đến chỗ đó của anh, cô bỗng nhớ đến lần Tần Tổng ném di động của mình đi, cô và Từ Từ lúc đó đang nhắn tin cho nhau... “Kích cỡ ra sao?” – “Một bọc... bự lắm!”

Gương mặt Đình Đình bỗng đỏ ửng lên, lần này thì bị nướng chín thật rồi!

Chương trình biểu diễn ảo thuật của Tần Tổng bị “bê show”, “đạo cụ” anh mất bao công sức chuẩn bị không biết văng đi đâu mất, đường dây điện thì không sửa được, lại còn bị gãy tay, thể diện của mình trước mặt Đình Đình sụt giảm nghiêm trọng, vì thế mà anh luôn cảm thấy khó chịu, bức bối trong lòng mãi không thôi. Bây giờ lại thấy cô đang đỏ bừng mặt cẩn thận cài thắt lưng cho mình, bộ dạng xấu hổ bối rối này đã phần nào bù đắp cho lòng tự tôn của anh. Nhìn một hồi vẫn thấy Đình Đình đang cúi đầu mò mẫm ở “chỗ đó” của mình, Tần Tổng bất giác cảm thấy có gì đó không được ổn cho lắm... Anh cảm thấy có chút bất thường, còn Hàn Đình Đình thì ngày càng căng thẳng hơn, kéo lên kéo xuống mãi cái mặt thắt lưng của anh mà vẫn không được, cô lo lắng giải thích: “Kéo... kéo... kéo...” Kéo không nổi!

Tần Tổng nổi điên! Dù gì thì anh cũng là vì bảo vệ cô nên mới ngã gãy tay, cô đã không giúp đỡ lại còn “lả lả la”[1]?

[1] Trong tiếng Trung, từ “kéo” phát âm là “la”, đồng âm với từ tượng thanh.

Anh hùng hổ cúi đầu, chẳng nói chẳng rằng cắn lấy đôi môi đỏ mọng của cô. Hàn Đình Đình thất kinh, còn chưa kịp giãy giụa đã bị anh ép sát vào lòng, đôi môi bị ngậm chặt, cổ họng cô phát ra âm thanh mỏng manh yếu ớt, thế là càng bị chiếc lưỡi của Tần Tổng xông vào điên cuồng cắn quấy.

Cô thẹn thùng rên lên một tiếng rồi mềm nhũn trong lòng anh, cả người Tần Tổng nóng bừng. Anh ôm cô, ép cả người cô sát vào thân thể rắn chắc của mình, cảm giác như... đột nhiên chìm vào giữa đám mây bông bồng, ngón tay đưa đến đâu liền thấy mềm mại đến đó. Đôi môi anh đang ngậm trong miệng khẽ run lên, rồi cả người cô cũng bắt đầu run rẩy trong lòng anh, thế là Tần Tổng lại càng siết chặt vòng ôm, hô hấp khó khăn... Vậy thì để cho tất cả mọi người đều khỏi cần hít thở luôn đi!

Hàn Đình Đình bị thiếu khí đến mức gần ngất, ý thức cũng dần trở nên mơ hồ, cả người mềm nhũn, trong khi vòng ôm của Tần Tổng lại ngày càng siết chặt. Cuối cùng, đến khi vòng tay đó hơi nới lỏng ra một chút, cô như choàng tỉnh con mê, ánh mắt đờ đẫn dựa vào lòng anh thờ dốc. Tần Tổng cộng trán vào cô, cũng thờ dốc liên hồi. Mới “nghỉ giải lao” được khoảng năm giây, Hàn Đình Đình vừa tỉnh táo được đôi chút, Tần Tổng lại lập tức ép xuống...

Người cô ấy thật nóng! Tần Tổng vừa hôn ngấu ngiến vừa điên đảo thần hồn. Khi hôn cô, anh không thể kiềm chế được, luồn ngón tay vào trong lớp áo của cô, mân mê vùng da mềm mại mịn màng ở eo cô, rồi dần dần đưa tay lên cao hơn nữa. Ngón tay anh lướt đến đâu, làn da non mềm lại nổi da gà hết sức đáng yêu tới đó. Trong cơn điên đảo anh bỗng phát hiện, càng lúc bản thân mình càng hứng thú đến mức không thể kiềm chế nổi, không biết làm sao để diễn tả hết được sự kích động này! Anh chỉ còn cách điên cuồng quăn lấy lưỡi cô, rồi không suy nghĩ gì cắn mạnh một miếng... “Đau... á!” Hàn Đình Đình đau đến mức mồ hôi rịn ra đầy trán, trong khoảnh khắc cảm nhận lưỡi mình chắc đã bị Tần Tổng cắn đứt lìa, cô liền đẩy mạnh anh ra, mở cửa đánh “rầm” một tiếng, rồi tựa lưng vào cửa bụng miệng không ngừng thờ dốc. Tần Tổng vẫn còn đang trong cơn mơ màng, đôi mắt anh vẫn hết sức nóng bỏng, anh gio tay định kéo Đình Đình lại, nhưng cô nhanh nhẹn cúi người tránh đi, mở cửa chạy mất...

***

Trương Phác Ngọc nghe thấy tiếng động, một lát sau thấy cô con dâu ngoan hiền bỗng chạy bỏ ra ngoài, dường như có dã thú đang đuổi theo phía sau, liền hỏi: “Sao thế con?”

Hàn Đình Đình định lên tiếng trả lời nhưng lưỡi đau như bị rút gân, chỉ có thể phát ra những âm thanh ư a ư ó. Trương Phác Ngọc nhướn mắt cẩn thận quan sát, thấy con dâu mặt mày đỏ bừng, mồm miệng thì sưng vù, là một người từng trải nên bà lập tức hiểu ra, nở nụ cười hết sức mờ ám...

Tần Tổng ở trong phòng vệ sinh không ngừng xoay vòng vòng. Sau khi bình tĩnh lại, anh dùng một tay thần tốc gài chặt thắt lưng, không chút chần chừ đuổi theo cô ngay lập tức.

Hàn Đình Đình bê cốc nước táo hồi này đang uống dở lên tu ừng ực, thấy anh đi đến liền cuống cuồng ngoảnh mặt sang chỗ khác.

Tần Tổng ngông nghênh đi đến ngồi trên ghế sofa ngay cạnh cô, như cười như không nghiêng đầu nhìn cô, nhìn chằm chằm cho đến lúc nhiệt độ nóng bỏng mà cô khó khăn lắm mới làm dịu đi được trong chốc lát lại rực lên, anh đắc ý quay đầu nói với cô giúp việc: “Cho tôi một cốc nước ép táo!”

Trương Phác Ngọc thấy kỳ lạ, liền hỏi: “Ô! A Tổng, con bắt đầu thích nước táo từ khi nào vậy?”

Tần Tổng ngấm “bánh bao nhỏ quê mùa” đang đỏ mặt cúi đầu lảng tránh, cười tà ác liếm khoe môi, nhớ lại việc thú vị ban nãy, vẻ mặt anh thích thú vô cùng: “Vừa xong...”

***

Tần Tổng từ hồi bị ngã gãy tay không thể lái xe, đi làm hay tan sở đều có tài xế đưa đi đón về. Hàn Đình Đình ngại làm phiền người ta chạy đường vòng, nên mỗi ngày đều kiên trì cuộc bộ hai mươi phút đến nhà trẻ, Tần Tổng cảm thấy rất chướng mắt. Một ngày đẹp trời, lúc tan sở anh lại đột nhiên xách theo một chiếc xe đạp điện màu hồng về nhà. Màu hồng phấn xinh xắn, khôi phải nói là đáng yêu đến mức nào! Hàn Đình Đình sung sướng đạp xe quanh phòng khách mấy vòng, lúc Tần Tổng từ trong bếp rót nước đi ra, không chú ý nên bị cô va phải.

Hàn Đình Đình cuống quýt nhảy xuống xe, chạy đến trước mặt Tần Tổng vừa xin lỗi vừa chùi nước, Tần Tổng chau mày: “Kỹ thuật của em tệ quá! Thế này sao tôi có thể yên tâm để em ra đường được? Không được, tịch thu xe!”

Hàn Đình Đình nghe vậy liền nở nụ cười nịnh nọt, càng ra sức chùi mạnh tay hơn nữa: “Tôi sẽ cẩn thận mà!” Tần Tổng liếc mắt nhìn sang, Đình Đình vội vàng đưa tay trái của mình lên: “Tôi bảo đảm!”

Thấy “bánh bao nhỏ quê mùa” nghiêm chỉnh tuyên thệ, Tần Tổng bỗng bật cười, vươn tay ra véo má cô. Biểu hiện vừa rồi của cô cứ như là đang nhõng nhẽo với anh vậy, điều này đã khiến cho tâm trạng của anh bỗng trở nên rất tốt, cực kỳ tốt!

Đáng tiếc, sự thực đã chứng minh, sự bảo đảm của Hàn Đình Đình chẳng đáng tin chút nào!

Đó là một buổi chiều thứ sáu hiếm hoi Tần Tổng được về sớm, anh dừng xe trước cổng nhà trẻ, đợi cô cùng về nhà. Xe đạp điện quá bé lại quá thấp, Tần Tổng ngồi đằng sau, đôi chân dài đang không biết để vào đâu ấy liền duỗi thẳng ra trước áp lên chân Hàn Đình Đình. Hàn Đình Đình dịch chân ra tỏ ý kháng nghị, anh lại dứt khoát vươn tay phải lên vòng quanh eo cô, thoải mái dựa vào lưng cô, ôm chặt lấy cô.

“Tần Tổng!” Ban ngày ban mặt, Hàn Đình Đình xấu hổ đỏ mặt.

Tần Tổng có vẻ uể oải: “Hử?”

“Bỏ tay ra đi!”

Tần Tổng dụi dụi mắt vào lưng cô, gương mặt thỏa mãn cười tít mắt: “Không đấy!”

“Đẩy anh xuống xe bây giờ!”

“Em có thể thử xem!”

Kít... Chiếc xe đạp điện màu hồng nhỏ xinh đột ngột phanh gấp, cả hai người theo quán tính chồm về phía trước, Tần Tổng siết chặt cánh tay đang quấn quanh người cô, nhanh nhẹn ôm “bánh bao nhỏ quê mùa” đứng lên. Chiếc xe đổ cái “rầm” vào chân anh, anh đau đớn la oai oái: “Hàn Đình Đình! Em làm thật sao?”

Hàn Đình Đình im lặng không phản ứng.

Tần Tổng ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn cô, không biết trên mặt “bánh bao nhỏ quê mùa” là biểu cảm gì, cứ đứng thẫn thờ nhìn về phía trước, không hề chớp mắt. Một chiếc Mercedes 350 sáng loáng đang đỗ ngay trước cửa nhà họ, một người đàn ông cao to, khoác chiếc áo măng tô màu xám đang tựa vào thân xe. Anh ta đi đôi giày tay da màu đen, đang hơi cúi đầu châm thuốc, chiếc bật lửa được mở ra rồi đóng lại rất nhanh, điều thuốc cũng lập tức bén lửa, khói thuốc dần lan tỏa, vây quanh gương mặt nhìn nghiêng đầy góc cạnh của người ấy, thật đàn ông biết bao, nam tính biết nhường nào! Lúc này, người ấy cũng đã nhìn thấy Tần Tổng và Hàn Đình Đình, liền mỉm cười dập tắt điều thuốc, sải bước về phía hai người, tà áo khoác dài tung bay trong gió, khiến Tần Tổng nhớ lại hình ảnh “đạp gió bước đến, tà áo phấp phới” mà Hàn Đình Đình đã từng miêu tả.

Ánh mắt Tần Tổng đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

***

Trần Dịch Phong tới gần, toàn thân Hàn Đình Đình cứng ngắc như bị khóa chặt, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn. Nhưng anh không nhìn về hướng cô trước mà quay ra thụi một đấm vào người đang đứng ngay sau cô, cười nói: “Tần Tiểu Lục, đã lâu không gặp!”

Tần Tổng rần rờ đỡ lấy cú đấm khá mạnh của Trần Dịch Phong, trong lòng chấn động đến mức suýt thổ huyết nhưng bên ngoài vẫn tỏ ra rất bình thản, nhàn nhạt cười: “Đã lâu không gặp, Trần tổng!”

Trần Dịch Phong cười sáng khoái, chào hỏi Tần Tổng xong, rất tự nhiên cúi người xoa đầu cô gái đang ở trong vòng tay Tần Tổng, khẽ gọi: “Đình Bảo!”

Hàn Đình Đình cúi đầu không nhìn anh, khẽ “Vâng” một tiếng, trong giọng nói ẩn chứa đầy sự run rẩy mà Tần Tổng chưa bao giờ thấy.

Trần Dịch Phong nhéo mũi cô: “Thân già tôi lặn lội đường xa đến đây, nha đầu này sau không thêm tiếp đón gì thế hả?”

“Em không có.” Hàn Đình Đình vội vàng ngẩng đầu, nụ cười xa xăm của anh đâm thẳng vào mắt cô thật nhức nhối, hốc mắt cô nóng rẫy, suýt chút nữa thì bật khóc.

Đã lâu không gặp, rõ ràng là anh đây mà!

***

Tần Tổng đứng một bên im lặng này giờ, lúc này mới mỉm cười nói: “Bà xã à, mời khách vào nhà ngồi đi!” Anh vừa nói vừa âm thầm siết chặt, cả người Hàn Đình Đình bị kéo sát vào người anh, cô lặng lẽ gật đầu.

Trần Dịch Phong cười nói: “Không cần đâu, tôi nói vài câu với Đình Đình rồi đi liền, chuyện công việc để mai đến Tần Thị hẵng bàn!”

Hàn Đình Đình không biết giữa hai người bọn họ có công việc gì, nhưng nghe anh từ chối Tần Tổng thẳng thừng như vậy, suy nghĩ đầu tiên nảy lên trong đầu cô là A Tổng nhất định sẽ không vui.

“Vào nhà ngồi một lát đi!” Cô nói với Trần Dịch Phong: “Dù gì thì cũng đã đến rồi!”

Cô vừa mở lời, Trần Dịch Phong liền gật đầu: “Được.”

***

“Cứ tự nhiên, đừng khách sáo!” Tần Tổng vừa nhiệt tình tiếp đãi Trần Dịch Phong, vừa thân mật ôm lấy Hàn Đình Đình: “Bà xã, tối nay chúng ta ra ngoài ăn cơm nhé?”

Hàn Đình Đình chưa kịp trả lời, Trần Dịch Phong đã lắc đầu: “Khỏi đi, tối nay tôi thật sự có hẹn mất rồi.”

“Tôi hiểu.” Tần Tổng cười khách sáo: “Nhưng trước khi đi Trần tổng cũng nể mặt dùng chung với chúng tôi bữa cơm chứ! Đình Đình vẫn hay kể với tôi trước đây hai người là hàng xóm sát vách, thân tình lắm.”

Trần Dịch Phong nhìn Hàn Đình Đình mỉm cười: “Tôi hay phiền cô ấy chăm sóc hộ Tiểu Đồng.”

“Không sao!” Tần Tổng tỏ vẻ vô cùng độ lượng: “Bà xã tôi vốn thích trẻ con mà. Bà xã...”

Anh ở trước mặt Trần Dịch Phong cứ nói câu nào là chen chữ “bà xã” vào câu đó, Hàn Đình Đình không phải đồ ngốc, càng nghe càng thấy chói tai, liền lật đật ngắt lời anh: “Anh lên nhà thay đồ đi!”

“... Ồ!” Tần Tổng thâm nghiêm rằng: “Vậy anh lên trước, hai người nói chuyện đi!”

Trần Dịch Phong cởi áo khoác ngoài, Hàn Đình Đình đỡ lấy theo quán tính, rồi để anh tự nhiên ngồi xuống ghế sô-pha.

“Căn hộ này không tồi!” Anh nhìn tứ phía, phong cách phù phiếm của Tần Tổng trong lối thiết kế và sự ám áp của Hàn Đình Đình toát lên trong từng món đồ, mỉm cười nhận xét.

Hàn Đình Đình treo áo khoác của Trần Dịch Phong lên rồi hỏi: “Anh uống cà phê nhé? Trong nhà không có loại trà anh hay uống.”

“Không cần đâu, tôi không khát.” Trần Dịch Phong nói: “Em qua đây ngồi, tôi hỏi chuyện!”

Hàn Đình Đình nhẹ nhàng bước đến, ngồi lên ghế sô-pha bên cạnh anh.

“Đình Đình, em nói cho tôi biết, cuộc sống hôn nhân quá mỹ mãn nên cảm thấy không cần thiết phải liên lạc với tôi nữa, hay là cuộc hôn nhân này không ổn nên em không muốn cho tôi hay?” Anh hỏi.

Hàn Đình Đình trầm ngâm hồi lâu, khẽ trả lời anh: “Đều không phải.”

“Đều không phải?” Anh cười: “Vậy tại sao chỉ gọi điện đến trường Tiểu Đồng mà không thèm nhận điện thoại của tôi?”

“Em...” Đã sắp đến mùa đông lạnh giá rồi, thế mà trên lưng Hàn Đình Đình đầm mồ hôi: “Gần đây xảy ra rất nhiều việc, bận bịu quá... Em không có thời gian.”

“Vì chuyện của Tần gia à?”

“... Có một phần.”

“Chứ không phải vì nguyên nhân nào khác, ví dụ như không muốn nói chuyện với tôi?” Giọng anh nhẹ nhàng, cứ như là đang đùa cợt vậy.

Hàn Đình Đình phản bội lương tâm, gật gật đầu.

“Vậy thì tốt!” Trần Dịch Phong ngả người ra sau, mỉm cười nhìn cô, một nụ cười thật khó đoán ý. Một lúc lâu sau, anh đứng dậy, lấy từ túi áo ra một phong thư màu sắc sặc sỡ đưa cho cô: “Tiểu Đồng đã giao nhiệm vụ cho tôi, khi gặp nhất định phải đưa tận tay cho em.”

Hàn Đình Đình nhận lấy. Dịch Phong ngồi xuống, lại thuận tay xoa xoa tóc cô, chân thành lên tiếng: “Dạo gần đây Tần gia phát sinh rất nhiều chuyện phiền phức, lần này tôi đến cũng là vì việc đó. Bản thân em cần phải cẩn thận một chút, mấy cuộc chiến tranh giành quyền lực trong gia tộc kiểu này em không kham nổi đâu, không được tham dự vào, sẽ rất nguy hiểm đấy!”

Hàn Đình Đình không bình luận gì cả. Có Tần Tổng ở đó, bảo cô không tham dự sao được? Có Tần Tổng ở đó thì cô còn có thể gặp nguy hiểm gì nữa?

“Được rồi, mục đích tôi tìm đến tận đây là để nói với em mấy lời này. Con người Tần Tổng rất được, nhưng nếu cậu ta có làm gì không phải với em, em cứ nói với tôi, cho dù ở cách xa em, tôi cũng vẫn có cách thay em dạy dỗ cậu ta.” Anh cười sáng khoái, Hàn Đình Đình cũng cười theo. Cô nghe Trần Dịch Phong nói chuyện, ngắm nhìn anh, trong lòng bỗng thấy dần bình lặng.

Dẫu cho anh vẫn còn khả năng tác động đến tâm trạng của cô, vừa xuất hiện đã khiến cô lúng túng rồi bời, chỉ hỏi đôi ba câu băng quơ thôi đã khiến cô toát mồ hôi, nhưng đã không còn khiến cô mê muội như trước nữa.

Anh nói chuyện với cô vẫn như trước, chẳng hề có chút kiêng dè, xem cô như... đưa em gái thân thiết nhất, quan tâm lo lắng mọi thứ cho cô.

Chỉ có điều, trước đây cô luôn vì sự quan tâm đó mà cảm động, mà chờ đợi, mà sợ được sợ mất, nhưng bây giờ cô đã nhận ra rằng: Đó chỉ đơn thuần là sự ân cần của anh mà thôi, cho dù cô có yêu hay không, anh vẫn không hề thay đổi, điều thay đổi chính là những rung động trong trái tim cô.

Ngay cả lúc này, khi đang ngồi cạnh anh, Đình Đình biết anh vẫn như trước, không hề thay đổi, nhưng trái tim cô đã không còn đập thành thịch như hồi thiếu nữ nữa rồi.

Đúng vậy, cô đã không còn thấy rung động vì anh nữa.

“Khụ khụ!” Tần Tổng quay lại rất nhanh, anh sai bước đến ngồi bên cạnh Hàn Đình Đình.

“Sao chưa bẻ cổ áo đảng hoàng thế này?” Đình Đình khẽ nói, rồi dịu dàng vươn tay giúp anh bẻ cổ áo. Tần Tổng rất biết hưởng thụ, khẽ ngẩng đầu lên, còn Trần Dịch Phong thì giả vờ uống nước để rời ánh mắt đi nơi khác.

Ngồi chưa được bao lâu, Trần Dịch Phong đã phải đi, Tần Tổng và Hàn Đình Đình tiễn anh ra tận cửa. Lúc thay giày, ánh mắt Trần Dịch Phong đột ngột khựng lại. Hôm qua Tiểu Đào đến nhà, lời Phốc Phốc ra chơi rồi quên không trả về chỗ cũ, nên hiện tại Phốc Phốc vẫn đang ngoan ngoãn nằm trên tủ để giày cạnh cửa.

“Đã cũ như vậy rồi mà em vẫn còn giữ à?” Trần Dịch Phong ngoảnh lại mỉm cười. Phốc Phốc là món quà anh đã tặng cô từ nhiều năm về trước.

Mặt Tần Tổng đột nhiên biến sắc. Hàn Đình Đình liếc nhìn Tần Tổng, trong lòng có chút lo lắng. Đúng lúc này, Trần Dịch Phong nói lời từ biệt.

Anh ấy đi rồi, Tần Tổng cũng khóa chặt cửa nhốt mình trong phòng, tới giờ ăn cơm mặc cho Hàn Đình Đình gọi thế nào cũng không chịu ra.

***

Đêm khuya thanh vắng, Hàn Đình Đình trở người mãi mà không tài nào chợp mắt nổi, liền ngồi dậy đi rót nước uống rồi ngồi một mình trong phòng khách đọc thư Tiểu Đồng viết cho cô.

Tiểu Đồng và cô trước giờ vốn luôn thân thiết, trong lá thư dày cộm ấy kể về rất nhiều tâm sự bí mật giữa con gái với nhau, cuối thư vẫn nhấn mạnh một câu nói quen thuộc: “Thực ra cô chính là người mẹ trong lòng cháu.”

Hàn Đình Đình không kiềm chế được cảm xúc, mắt hơi ươn ướt. Chuyện xưa như giấc mộng thoáng qua, nếu là một năm trước đây, khi nghe được những lời này, không biết là cô sẽ kích động đến mức nào, nhưng bây giờ cô chỉ cảm thấy những thứ đó thật xa vời.

Bỗng thấy sau lưng có gì đó khác thường, Đình Đình bất giác quay đầu lại, bóng đen lù lù dưới ánh đèn vàng dọa cho cô hồn bay phách tán, hoảng hốt kêu lên: “Tần Tổng! Anh làm tôi sợ chết đi được!”

“Không có tật thì đã chẳng phải giật mình!” gương mặt Tần Tổng lạnh lùng, giọng điệu của anh đầy mỉa mai: “Con gái nhà người ta đã xem em như mẹ rồi cơ đấy, chúc mừng em!”

Đình Đình gấp thư lại, thấp giọng nói với vẻ không vui: “Sao anh lại... đọc trộm thư của người khác?”

Tần Tổng bĩu môi, trầm mặc một hồi, giọng nói đột nhiên trở nên dữ dằn: “Tôi đói rồi!”

Đình Đình lập tức đứng lên đi nấu bữa khuya cho Tần Tổng. Loay hoay hơn nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng cô cũng làm xong bát mì thịt bò thơm ngát. Về mặt Tần Tổng vẫn rất xấu, ăn được vài miếng liền ngẩng đầu, quét ánh mắt lạnh lẽo khắp người “bánh bao nhỏ quê mùa” khiến cô cảm thấy không thoải mái, vội trốn về phòng mình.

Đẩy cửa bước vào, Đình Đình lập tức phát hiện ra Phốc Phốc đã không còn ở trên giường nữa, bức thư hồi nãy cô đặt dưới chiếc lược trên bàn trang điểm cũng không cánh mà bay.

“Tần Tổng!” Cô vội vã chạy ra: “Trả lại đồ cho tôi!”

“Ném rồi.” Anh không hề phủ nhận, vừa đẩy bát mì ra vừa đáp thoải mái.

Cô cuống cuồng: “Sao anh có thể làm thế?”

“Tôi thế đấy, em có thể làm gì được tôi nào?” Tần Tổng rất ngang ngược: “Ồ trong nhà tôi mà em còn giữ tín vật của tình cũ, em thấy tôi dễ ức hiếp vậy sao?”

Hàn Đình Đình tức nổ đom đóm mắt, sao anh ta lại xấu xa đến mức này cơ chứ!

“Em đi đâu đấy?” Thấy cô quay người bước đi, Tần Tổng vội vàng đứng lên.

“Về phòng ngủ!” Hai mắt cô đỏ hoe, giọng nói giận dữ: “Mai tôi về nhà, không ở nhà anh nữa!”

“Em dám!” Tần Tổng cuống lên, vòng qua bàn ăn nhào tới giữ Đình Đình lại: “Đừng tưởng hấn ta là Trần Dịch Phong mà tôi sợ! Hàn Đình Đình, tôi nói cho em biết: Tôi không bao giờ ly hôn! Không thả cho em đi với hấn ta đâu! Dù cho hấn có là Trần Dịch Phong đi chăng nữa! Em – đừng – có – mà – mơ!”

Anh mà nổi giận thì vô lý không thể tả, tay Hàn Đình Đình bị anh giữ chặt đến phát đau. Trong lòng vô cùng thất vọng về anh, không thể kiềm chế được nữa, nước mắt rơi lã chã.

Hàn Đình Đình khóc khiến Tần Tổng sững sờ, chầm chậm rời lỏng vòng tay, nhưng vẻ âm u trên khuôn mặt anh thì vẫn y nguyên. Một lát sau, cuối cùng anh cũng buông cô ra, nhìn cô một lát rồi xoay đầu đi thẳng một mạch lên tầng.

***

Sau khi về phòng, Hàn Đình Đình trần trọc cả một đêm.

Sáng sớm hôm sau, cô dậy sớm hơn thường ngày, vô thức đánh răng rửa mặt xong liền đi làm điểm tâm. Từ xa xa đã nhìn thấy bát mì tối qua còn chưa kịp dọn vẫn ở trên bàn ăn, cô nhớ đến chuyện hôm qua, trong lòng lại buồn bã khôn nguôi.

Lúc đi qua phòng khách để vào dọn dẹp, Đình Đình bỗng trông thấy Phốc Phốc nằm trên bàn trà cạnh ghế sofa. Cô thoáng sững sờ, cầm lên xem thử. Cũ kỹ, trụi lủi, đúng là Phốc Phốc của cô thật rồi! Thư của Tiểu Đồng đặt ngay bên dưới Phốc Phốc, lúc cô ôm Phốc Phốc lên, lá thư liền rơi xuống cạnh ghế sofa.

Thực ra đối với cô, Phốc Phốc giống như một người bạn “thanh mai trúc mã”, là sự an ủi cũng như giới hạn cuối cùng của cô. Khi tất cả mọi người trên thế giới này đều không hiểu cô, thật may vẫn còn có Phốc Phốc, Phốc Phốc sẽ chẳng bao giờ cười nhạo những “si tâm vọng tưởng” của cô. Điều nay không liên quan gì đến Trần Dịch Phong, vấn đề chỉ là ở khoảng thời gian Phốc Phốc gắn bó với cô mà thôi.

Tần Tổng thật sự đã hiểu lầm cô rồi!

Đình Đình thờ dãi, cúi người nhặt lá thư lên. Ánh ban mai xuyên qua khung cửa sổ, dịu dàng chiếu vào phòng. Trong lúc cô cúi người xuống, bỗng có một vệt sáng lấp lánh, cô vươn tay nhặt lên xem, hóa ra là một chiếc nhẫn.

Chiếc nhẫn... chiếc nhẫn! Đầu óc Hàn Đình Đình đột ngột lóe sáng, nhớ đến lần Tần Tổng bị gãy tay, giữa những ngón tay nắm chặt của anh cũng phát ra ánh sáng như vậy. Sau đó, anh luôn miệng lầu bầu rằng không tìm thấy “đạo cụ ảo thuật” đâu cả, hỏi anh là thứ gì, anh lại ngắc ngứ nhất định không chịu nói... Thì ra là nó ư?

Anh học ảo thuật để về biểu diễn cho cô xem, thứ đạo cụ mà dù mất điện anh vẫn kiên trì sửa chữa để tiếp tục biến ra chính là nó ư?

“Khụ...” Sau lưng vang lên tiếng ho khan quen thuộc.

Tần Tổng mặc quần ngủ bước xuống cầu thang, trông thấy cô đang lặng lẽ ngồi quay lưng về phía mình giữa phòng khách, trong lòng anh bỗng thấy vui mừng, hớn ha hớn hở giả vờ đi rót nước uống.

Đình Đình thấy vậy cũng theo anh vào bếp.

“Thấy đồ rồi chứ?” Mặt anh lạnh tanh, đặt cốc nước xuống: “Tôi chẳng thèm vứt mấy cái thứ rách nát ấy đi đâu mà lo! Coi cái bộ dạng cuồng quýt của em tối qua kìa...”

Cô vẫn chẳng cãi lại, chỉ im lặng nhìn anh. Tần Tổng bị nhìn đến mức mất tự nhiên, “Hừ” lạnh một tiếng: “Sao hả?”

“Tôi hôm qua... Xin lỗi anh, tôi không nên căng thẳng như vậy. A Tổng, cho dù Phốc Phốc là do ai tặng đi chăng nữa thì cũng đã ở bên cạnh tôi hơn mười năm nay rồi, nó rất quan trọng với tôi!” Cô cân nhắc từng câu từng chữ, thấy vẻ mặt Tần Tổng vẫn không vui liền cuống quýt: “Cảm ơn anh đã trả nó lại cho tôi!”

Tần Tổng dù vẫn đang cực kỳ không vui, nhưng tối qua chỉ vì câu nói “không ở nhà anh nữa” của Đình Đình mà lo lắng thấp thỏm suốt một đêm. Anh vốn đã cảm thấy hối hận, giờ lại “được lời như cời tấm lòng”, vội vàng đáp: “Tôi bỏ qua cho em!”

Đình Đình không hiểu tại sao lại cười, tay trái này giờ vẫn giấu sau lưng lúc này đưa ra trước mặt anh: “Cái này... Đạo cụ ảo thuật của anh, tôi tìm thấy rồi.”

Tần Tổng nhìn thấy chiếc nhẫn liền đỡ người ra, sau đó bấu môi: “Tìm thấy rồi thì em giữ lấy đi... Vốn là dành cho em mà!”

“... Tại sao lại cho em thứ này?” Cuối cùng cô cũng lấy hết dũng khí đỏ mặt hỏi.

Tần Tổng ngập ngừng một hồi, ngoảnh mặt nói khẽ: “Nhẫn kết hôn là do trợ lý của tôi chọn, vì thế... Tôi nên tự tay chọn một chiếc tặng em mới phải.”

Mặt Hàn Đình Đình lập tức đỏ bừng lên.

Dù cũng đã đoán được, nhưng nghe chính miệng Tần Tổng nói ra vẫn khiến cho trái tim cô đập loạn nhịp.

“Em có thích không?” Hai người chẳng ai nói câu nào, mãi hồi lâu sau anh mới lên tiếng.

Hàn Đình Đình khẽ gật đầu.

Tần Tổng sững người, có đôi chút bối rối.

Chỉ mới vài tiếng trước đây thôi, anh vẫn còn ngậm ngùi chua xót, cho rằng trái tim cô không có chỗ dành cho mình, bây giờ lại thấy cô đỏ mặt gật đầu, anh sung sướng đến phát điên lên được!

Thế này nghĩa là cô cũng thích anh! Phải không?

“Thực ra anh đã hối hận suốt cả đêm qua... Những lời nói với em trong lúc tức giận đều không phải là sự thực đâu!” Tần Tổng thật thà nhận lỗi, trong lòng vừa hân hoan lại vừa có chút hồ thẹn, áy náy: “Ừm... Nhưng “tuyệt đối không ly hôn” là sự thực! Cả ngàn cả vạn lần thật!”

Hàn Đình Đình đang thẹn thùng nghe thấy mấy lời này cũng phải phì cười. Anh càng bạo gan hơn, cầm lấy chiếc nhẫn trong tay Đình Đình, run run đeo vào tay cô, rồi siết chặt bàn tay ấy trong lòng bàn tay mình, dường như sợ cô sẽ đổi ý vậy. Tay Hàn Đình Đình bị nắm chặt có chút đau, nhưng cô không hề phản kháng, chỉ ngẩng đầu, nhìn anh đắm đuối.

Ánh mắt dập dềnh sóng nước đỏ của cô khiến xương cốt Tần Tổng mềm nhũn cả ra, anh lấy hết can đảm kéo cô vào lòng.

Cảm giác lồng ngực như được lấp đầy... Một lúc sau anh mới lấy lại tinh thần, ôm nhẹ Đình Đình, rồi dường như không dám tin vào sự thật, anh lại hỏi cô: “Tha thứ cho anh rồi chứ?”

“Ừm...” Trước giờ cô vẫn luôn khoan dung độ lượng với anh.

“Thế... có thích anh không?” Giọng anh bất giác run nhẹ.

Thấy Đình Đình im lặng, Tần Tổng phát cuồng, giữ chặt lấy vai Đình Đình, buộc cô phải đối diện với mình, hồi hộp không biết phải làm sao: “Em mau nói đi nào!”

“Làm gì có ai như anh cơ chứ...” Hàn Đình Đình lắp ba lắp bắp, định đẩy Tần Tổng ra nhưng lại bị anh giữ chặt hơn. Đẩy mãi vẫn không được, cô vừa thẹn vừa cuồng, trong lúc hoảng loạn không biết dừng khi từ đâu tới: “Em... thích!”

Trong nháy mắt, Tần Tổng bỗng trở nên yên lặng.

“Thật ư...?” Giọng anh có chút hồ nghi. Hàn Đình Đình ngẩng đầu, thấy hai má anh đã phơn phớt hồng, cô cắn môi, gật mạnh đầu.

Khụ... Cuối cùng Tần Tổng cũng chịu buông tay, sau đó bàn tay cứ cọ qua cọ lại, không biết nên đặt vào đâu nữa.

Hai người đứng đối diện nhau, mặt ai cũng đỏ bừng, nhất thời không biết phải làm sao trong khoảnh khắc vừa bối rối vừa ngọt ngào này.

“Em đi làm cơm.” Hàn Đình Đình da mặt mòng hơn Tần Tổng, quay người định bỏ chạy.

“A...” Tần Tổng lại ôm chặt Đình Đình vào lòng. Anh đang rất hoảng loạn, theo bản năng chỉ muốn ôm cô mà thôi. Trong lòng anh, từng đợt sóng lớn không ngừng trào dâng, lớp sóng sau cao hơn lớp trước, nhưng anh không biết phải bắt đầu từ đâu.

Tim đập cực nhanh, hơi thở của anh rối loạn, mùi hương thơm mát tỏa ra từ mái tóc của Đình Đình khiến nồm miệng anh càng khô khốc hơn: “Em...” Cuối cùng Tần Tổng cũng mở miệng: “Anh... Lần đó ở bệnh viện anh từng nói với em, anh muốn ở cùng em, anh không hề say, không phải lời rượu nói đâu... Trước đây anh đã từng có bạn gái, rất nhiều, anh cũng đã từng yêu, hoặc ít ra thì hồi đó anh cũng từng cho rằng đó là tình yêu... Nhưng em không giống thế, em rất khác so với bọn họ. Anh cảm thấy rất an tâm khi có em ở cạnh bên. Trước giờ chưa từng có ai giống như em, chưa bao giờ khiến anh phải chán ghét. Có lẽ em sẽ cho rằng điều đó rất đơn giản, trong cuộc sống của em đó là điều quá đỗi bình thường. Nhưng với anh thật sự rất khó... rất khó khăn, anh chưa từng gặp người nào giống như em, khiến anh nguyện ý ở cạnh bên suốt hai mươi tư tiếng đồng hồ.”

Đây... Hàn Đình Đình đỏ bừng mặt, huyết áp tăng cao, đầu óc quay cuồng choáng váng. Cô nghe thấy rất rõ từng từ từng chữ mà anh thì thầm bên tai mình, chỉ có điều những lời đó rất nhẹ nhàng, những câu chữ ấy cứ bay qua bay lại trong đầu cô, khiến cô cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, cơ hồ như bước vài bước là có thể bay lên được...

Tình yêu sẽ khiến cho con người ta trở nên bay bổng như vậy sao?

“Em nói gì đi chứ!” Tần Tổng chờ mãi không thấy cô có phản ứng gì, bắt đầu khó chịu: “Em đang cười thầm phải không?”

“Em không có!” Anh không nói gì còn đỡ, anh vừa mở miệng đã khiến Hàn Đình Đình bật cười.

“Còn cười nữa?” Tần Tổng thẹn quá hóa giận, găm lên đuôi theo cô. Hai người đùa giỡn một hồi, đến khi mệt là lại ngồi trên ghế sofa. Tần Tổng ôm trọn Đình Đình vào lòng giống như thú cưng, cằm đặt trên đầu cô, rầu rĩ nói: “Sao em không nói với anh người đó là Trần Dịch Phong?”

“Em có biết là anh quen anh ấy đâu...” Hàn Đình Đình cũng cảm thấy thế giới này thật quá nhỏ bé: “Anh với anh ấy có quan hệ làm ăn à?”

“Anh ta làm ăn lớn ở miền Nam, trước đây anh có hợp tác với anh ta hai lần. Lần này anh ta bị đám chú ba nhà anh kéo tới đây, Kỳ Nam nói bọn họ đã ngầm tiếp xúc riêng một thời gian rồi, có lẽ sẽ hợp tác với nhau.” Tần Tổng nhướn mày: “Thật phiền phức, tên đó năng lực không tồi! Trước đây khi giao dịch với hắn, đại ca phải đẩy Trần Ngộ Bạch đi ‘chinh chiến’ đấy... Nhưng anh không sợ!”

Thấy Hàn Đình Đình không trả lời, Tần Tổng có chút không vui: “Em không tin anh sao?”

“Không phải... Chỉ là em thấy Trần Dịch Phong mà anh nói đó, với người mà em quen biết trước nay dường như không phải cùng một người... Có lẽ là vì anh ấy rất hiếm khi nói chuyện công việc với em.” Hàn Đình Đình mỉm cười nói tiếp: “Cũng có thể là do trước đây em luôn bị giới hạn trong một vòng tròn nhỏ nên góc nhìn đối với anh ấy hơi hạn hẹp.”

“Hắn ta thì có cái gì tốt cơ chứ!” Tần Tổng lầu bầu: “Con mắt nhìn người của em cũng tệ thật đó, có yêu thầm thì cũng nên yêu người nào có tiêu chuẩn hao hao giống anh chứ! Hắn ta trông cũng bình thường thôi mà, lại còn lớn tuổi nữa!”

“Anh...” Thật là ấu trĩ quá đi mất...

Hàn Đình Đình quay người nhìn Tần Tổng, thấy mặt anh dửng dưng tỏ vẻ không để bụng, tiếp tục cảm khái: “Bố em thật sáng suốt! Lúc đầu sao ông nhìn ra là Trần Dịch Phong quấy rối em thế?”

“Anh ấy không có quấy rối... Là em.” Hàn Đình Đình ngượng nghịu.

Phụt... Tần Tổng phì cười: “Em tỏ tình rồi à?”

“Vẫn chưa... Em không dám. Sau đó Từ Từ động viên mãi, em mới viết một bức thư... Nhưng còn chưa kịp đưa cho anh ấy thì đã bị bố em phát hiện... Bố rất giận, ông nói nhất định phải hỏi cho ra nhẽ, xem anh ấy đã làm gì khiến em nảy sinh ra những suy nghĩ đó... Sau đó em khóc lóc cầu xin bố đừng đi, mẹ cũng nói giúp em, nhưng bố vẫn rất tức giận, đúng lúc đó thì bố có cơ hội chuyển công tác nên ông liền xin điều đến đây luôn.”

Đây là chuyện “tây đĩnh” nhất trong cuộc đời Hàn Đình Đình, một cô gái từ nhỏ đến lớn luôn hiền lành ngoan ngoãn, thái độ đau khổ của bố mẹ càng khiến cô thấy hối hận hơn, sau cùng đã trở thành vết thương lòng mà cô không dám nói với bất kỳ ai. Mãi đến hôm nay, ngồi trước mặt Tần Tổng chuyện phiếm như thế này, cô mới có thể thoải mái giải bày, cứ như đang kể lại chuyện hồi bé lấy trộm cục tẩy của bạn cùng bàn, tuy không nực cười về vang gì, nhưng cũng có nét đáng yêu riêng của nó.

Cô dựa vào người Tần Tổng, lặng yên suy nghĩ.

“Em luôn cảm thấy rất buồn, nếu không vì chuyện này thì bố mẹ em đã không phải chuyển đến đây khi tuổi tác đã cao... Sau khi dọn đến đây, công việc của bố em không thuận lợi, lại còn bị gãy chân, có lúc em cảm thấy mình đã làm liên lụy đến bố...” Hàn Đình Đình ngã vào lòng anh, khẽ lâm bầm. Tần Tổng bồng ôm cô chặt hơn, hỏi: “Chuyển đến đây không tốt sao? Thật sự không tốt chút nào hết ư?”

Hàn Đình Đình ngáp ngừng, khó khăn lắm mới chuyển được chủ đề, một lúc lâu sau cô cất giọng lí nhí như tiếng muỗi kêu: “Cũng không phải là hoàn toàn không tốt... Chuyển đến đây... mới gặp được anh...”

Ồ, phải thế chứ... Tần Tổng đúng như ước nguyện, càng ôm “bánh bao nhỏ què mùa” chặt hơn nữa, khuôn mặt anh vui sâu vào hõm vai cô cọt cọt lu.

Tiếc rằng Tần Tiểu Lục chỉ có thể thâm to nhỏ với “bánh bao nhỏ què mùa” nhà anh, còn khi đối mặt với đám ăn thịt người cấp cao của Tần Thị, anh buộc phải che đậy trái tim con trẻ vừa yếu đuối vừa ấu trĩ của mình, luôn phải làm ra vẻ dửng dưng bình thản.

Tần Thị là doanh nghiệp gia đình, tầng lớp lãnh đạo đều là người cầm quyền của Tần gia, trong đó có quá nửa là các bậc trưởng bối, nặng không được mà nhẹ cũng không xong, rất khó hầu hạ!

Nhưng Trần Dịch Phong hiển nhiên không cho là như vậy. Thấy anh ta cười nói rôm rả với đám bô lão, thậm chí còn thích gì nói nấy nữa, Tần Tổng trầm nghĩ bụng: Tên này thật có năng khiếu diễn vai “con ngoan trò giỏi”...

“A Tổng!” Tần Tam thúc gõ gõ tẩu thuốc gỗ xuống mặt bàn, bắt mắt cao giọng, trước mặt toàn thể lãnh đạo cấp cao, nhắc nhở Tần Tổng lúc này đang ngồi ở vị trí chủ tọa: “Đang họp mà cũng mất tập trung thế! Bảo sao ta có thể yên tâm giao việc lớn cho cháu được cơ chứ?”

Tần Tổng liếc xéo ông ta một cái rồi mỉm cười: “Vốn đầu tư đúng là rất quan trọng nhưng đối với Tần Thị cũng chỉ là một hạng mục, tất cả cứ theo trình tự mà làm. Tam thúc, chủ kiến quyết giao vốn đầu tư cho bên thứ ba là Trần Dịch Phong thì cũng phải trình bày phương án cụ thể với cháu chứ, phải nêu rõ ưu – khuyết điểm thì cháu mới có thể xem xét được!” Nói xong, Tần Tổng không thèm đợi câu trả lời, hướng về phía đám người trong hội trường: “Tư phương án một đến phương án năm vừa rồi tôi đều đã hiểu. Tiếp theo sẽ đến phiên ai đây? Có thể bắt đầu được rồi!”

Giọng Tần Tổng không cao ngạo cũng chẳng gấp gáp, những người xung quanh không tài nào hiểu rõ được nội tình. Cuộc họp lại tiếp tục, Tần Tổng vừa tập trung tinh thần ứng chiến, trong bụng lại vừa thầm tính xem làm cách nào để đối phó với tên khó nhằn Trần Dịch Phong kia.

Theo tin tức ban đầu của Kỳ Nam, Trần Dịch Phong được mời đến đây, Trần Ngộ Bạch cũng thấy có gì đó không ổn: “Dựa vào mối kết giao bao nhiêu năm nay giữa chúng ta với Trần Dịch Phong, anh ta không thể đi giúp đám người đó đối phó với Tiểu Lục được! Nhưng anh ta lại không từ chối, cũng chẳng hề báo trước cho chúng ta biết, rốt cuộc thì anh ta muốn làm gì?”

Tần Tổng khi ấy cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ, nhưng nghĩ đến sự hợp tác làm ăn lớn giữa Trần Dịch Phong với Lương Thị, anh hoàn toàn không cho rằng Trần Dịch Phong sẽ mạo hiểm đối đầu với mình.

Đáng tiếc, anh có suy đi tính lại thế nào cũng chẳng thể ngờ được rằng Trần Dịch Phong đang có âm mưu biến “bánh bao nhỏ quê mùa” nhà anh trở thành mẹ kế của con hấn.

Bước ra khỏi phòng họp, đi ngang qua Trần Dịch Phong cùng với đám bộ lão, Tần Tiểu Lục mắt vẫn nhìn thẳng, vẻ mặt hiền ngang đứng đưng, nhưng kỳ thực trong lòng đang hết sức ngứa ngáy khó chịu.

Xét về cả công lẫn tư, anh đều phải đối đầu với cái tên Trần Dịch Phong đáng ghét này.

***

Đầu đông ở thành phố C, nhiệt độ ngày một thấp.

Tần Tổng về thấy trong nhà còn lạnh hơn cả bãi đỗ xe. Anh vừa cởi giày vừa gọi: “Bà xã ơi! Bà xã!”

Hàn Đình Đình đang ở trong bếp lò đầu ra: “Hà?”

“Sao không bật máy sưởi lên vậy?” Tần Tổng khế trách. Anh đi làm cả ngày mệt mỏi, về nhà vừa lạnh lại vừa đói, tâm trạng thật sự rất tệ.

“Vẫn chưa đến lúc lạnh nhất mà, phòng rộng thế này cứ bật máy sưởi suốt thì lãng phí lắm!”

Tần Tổng quăng đôi giày xuống đất: “Vậy em muốn để anh chết cóng chứ gì?”

Lại nổi cáu rồi... Hàn Đình Đình vội vàng chạy đi bật máy sưởi, nhặt giày của anh lên để ngay ngắn vào trong tủ giày, rồi đứng trước mặt anh hỏi: “Anh thật sự nghĩ rằng em muốn anh chết cóng à?”

Tần Tổng ngoảnh mặt, “Hừ” một tiếng, lại bị cô kéo lại: “Anh nói gì đi chứ! Chẳng phải vừa nãy rất dữ dằn đó sao?”

“Tại em làm anh giận quá chứ bộ! Làm gì có nhà ai đến mùa đông mà không bật máy sưởi cơ chứ? Đã nói với em bao nhiêu lần rồi mà lần nào về nhà cũng lạnh ngắt...” Tần Tổng thấp giọng oán trách, thái độ đã mềm mỏng đi rất nhiều.

“Được rồi mà, sau này trước khi anh về em nhất định sẽ nhớ bật cho anh!” Hàn Đình Đình dịu dàng nói: “Chỗ em sống trước kia mùa đông còn mưa lạnh hơn ở đây nhiều mà cũng có dùng máy sưởi bao giờ đâu. Một năm có bốn mùa, vốn dĩ là xuân ấm đông lạnh, vậy mà mùa nào anh cũng đề nhiệt độ như thế, mùa nào cũng mặc đồ mỏng manh như nhau chẳng phải là rất kỳ cục sao?”

“Em đừng có dạy bảo anh như dạy nãy đứa nhóc ở lớp em có được không?” Tần Tổng khề lăm lăm.

Hàn Đình Đình không nhịn được, gờ tay véo má anh: “Anh không lớn nổi mà, đúng là trẻ con!”

Lòng bàn tay cô rất ấm, ngữ khí lại càng ấm áp hơn, khiến mọi giận hờn trong lòng Tần Tổng phút chốc đều tan biến, mặt chẳng bí xí nổi. Anh nắm tay cô không hề có ý định thả ra, mân mê mãi, như muốn tiện tay ôm cô vào lòng để sưởi ấm... .

“Đừng quậy nữa!” Hàn Đình Đình cảm thấy không thoải mái, xấu hổ né tránh bàn tay của Tần Tổng: “Em phải đi làm cơm rồi, tối nay có cánh gà cho anh đó. Anh mau lên tầng thay quần áo đi! Em có mua một cái áo khoác lông vũ treo trong tủ quần áo của anh đấy!”

“Em mua áo cho anh sao?” Người nào đó khi nãy còn mặt mày nhăn nhó, nổi quạu ầm ĩ, vậy mà bây giờ đột nhiên lại tươi cười hớn hở.

Hàn Đình Đình then thùng gật đầu: “Em dọn tủ quần áo, thấy anh không có áo lông vũ nên mua cho anh một cái... Anh lên mặc thử xem! Nếu anh không thích cũng không sao, em mang sang cho bố mặc cũng được.”

“Anh thích!” Tần Tổng vô cùng phấn khích, mặt tươi như hoa, “soạt” một tiếng bay vù lên tầng thử đồ.

***

Ngày hôm sau, tại Lương Thị.

Đại boss kéo chặt áo khoác, nhấn nút gọi nội tuyến: “Máy sưởi hỏng rồi à?”

Thư ký dè dặt đáp: “Dạ, không... Là Lục thiếu gia đặc biệt dặn dò phải tắt đi ạ...”

“Tại sao?” Đại boss đầu đầy hắc tuyến, cái tên Tần Tiểu Lục này từ sau khi kết hôn càng ngày càng ấu trĩ!

“... Chúng tôi cũng có hỏi rồi ạ, nói là tiết kiệm điện bảo vệ môi trường...”

“... Ừ!”

Gắng gượng đến trước buổi họp, mũi của năm con người đẹp đẽ chỉnh tề ấy đều đỏ ửng, ai nấy mặt mày cũng đều u ám, ngồi nghiêng răng nghiêng lợi.

Lý Vi Nhiên gương mặt cứng đờ như khúc gỗ, quay sang Dung Nham: “Dung Nhi, xe của tôi anh cứ chọn lấy một cái, anh thích cái nào cũng được, nhưng đừng có dạy thêm bất cứ chiêu gì cho Tiểu Lục nữa có được không?”

Đôi mắt đào hoa của Dung Nham cong đến mức không nhắc nổi mí lên: “Lần này thật sự không phải tại tôi...”

Đại boss trầm ngâm hồi lâu, ngón trỏ gõ nhẹ lên mặt bàn: “Lão tam, cậu có sáng kiến gì không?”

Trần Ngô Bạch nãy giờ không hề tham gia thảo luận, cứ cầm đầu cầm cổ chuyên tâm làm bảng biểu.

Kỷ Nam khịt khịt mũi, ngó nghiêng: “Tam ca, làm gì mà gấp gáp thế?”

“Bảng kế hoạch vốn đầu tư!” Trần Ngô Bạch ngẩng đầu khỏi mớ giấy tờ hỗn độn, đẩy nhẹ gọng kính: “Cố làm xong sớm chút, nhân lúc trời còn chưa lạnh hẳn, để nó mau cút về Tần Thị!”

Bốn người còn lại đồng loạt giơ ngón tay cái đã cứng đờ vì lạnh lên tán thưởng.

Tần Tổng đến muộn mà vẫn cứ đứng đờ đờ đình đĩnh. Anh mặc một chiếc áo lông vũ dáng dài màu đen không kéo khóa, để lộ ra áo sơ mi hồng và gile đen bên trong, tâm hồn anh vui phơi phới, là lướt bước vào.

Thân áo và ống tay của chiếc áo khoác lông vũ ấy cọ vào nhau phát ra những tiếng “sột soạt sột soạt” khiến năm người còn lại dựng hết cả tóc gáy.

“Đây lại là mẫu mới của nhãn hiệu nào thế?” Dung Nham xoa cằm cảm khái.

Tần Tổng hết sức bảnh bao tung tà áo ngồi xuống. Theo từng động tác của anh, tà sau của chiếc áo ấy nhìn chẳng khác nào chiếc dù cứu hộ màu đen hết được trải rộng ra rồi lại được thu về. Kỷ Nam đau lòng nhắm chặt mắt... Năm đó khi cô giả trai, người cùng tranh giành danh hiệu “mỹ nam tuần kiệt” của Lương Thị với cô có thật là cái vị đang ngồi trước mặt cô lúc này hay không?

May mắn thay, cuối cùng thì năm đó Lương Thị cũng được trải qua một mùa đông giả rét hết sức bình an và ấm áp! Tần Tang đích thân gọi điện thoại cho Hàn Đình Đình, trong lúc chuyện phiếm có “vô tình” nhắc đến việc Lý Vi Nhiên bị cảm lạnh, những người không có áo khoác lông vũ như Đại boss, Dung Nhi, tất tẩn tật... cũng đều bị lây nhiễm, dẫn đến tình trạng thê thảm trong toàn công ty.

Hàn Đình Đình cuối cùng cũng ý thức được thế nào là “hiệu ứng cánh bướm”[1]!

[1] Hiệu ứng cánh bướm (Butterfly effect): là một cụm từ dùng để mô tả khái niệm trong lý thuyết hỗn loạn về độ nhạy cảm của hệ đối với điều kiện gốc, ban đầu vốn được sử dụng như một khái niệm khoa học đơn thuần, hiệu ứng cánh bướm sau đó đã được nhắc đến nhiều lần trong văn hóa đương đại, đặc biệt là trong các tác phẩm có đề cập tới quan hệ nhân quả hoặc nghịch lý thời gian.

Tối đó khi Tần Tổng về nhà, mấy sưỡi trong nhà chưa bao giờ nóng rực đến thế!

Chiếc áo khoác lông vũ đó cuối cùng cũng thuộc sở hữu của bố Đình.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Nhân Duyên Do Trời Định* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Trong những ngày tháng cuối cùng của cuộc đời mình, ông lặng lẽ đồng hành cùng con trai trải qua quá trình giã vò của sự trưởng thành và thoát xác.

***

Ai cũng biết Trần Dịch Phong cực kỳ hứng thú với kế hoạch vốn đầu tư, một số nguyên lão và các nhân vật khác của Tần Thị cũng lũ lượt kéo nhau đến “tạo quan hệ” với anh ta.

Trong giới thương trường rộ lên tin đồn Trần Dịch Phong đã ký một hiệp định hợp tác nào đó cùng với tầng lớp lãnh đạo cấp cao nắm thực quyền ở Tân Thị, chấp nhận đặc tội với Lương Thị để cùng hợp lực đẩy Tân Tổng – lúc này vị trí vẫn còn đang lung lay – ra khỏi trung tâm quyền lực tối cao, nhờ vậy anh sẽ có được một phần cổ phiếu của Tân Thị và chính thức bắt đầu tiếp cận giới thương mại ở Thành phố C.

Không có lựa thì làm sao có khối được? Thế nên tin đồn này lan ra khiến lòng người ngày càng hoảng loạn. Trần Dịch Phong đã xưng bá nhiều năm trên thương trường Thành phố G, thực lực vô cùng mạnh. Một số lãnh đạo cấp cao ban đầu còn nể mặt Tân Uẩn và Lương Thị ủng hộ Tân Tổng lên nắm quyền sau khi nghe ngóng thông tin đã nhanh chóng chuyển hướng, số còn lại thì bàng quan, tạm thời giữ vị trí trung lập.

Bây giờ ở Tân Thị, Tân Tổng gần như bị cô lập, một mình xoay sở rất cực khổ.

Những điều ấy Tân Tổng chẳng hề hé răng với Hàn Đình Đình, chỉ có điều giờ tan sở của anh ngày càng muộn, về một mình hiện trên khuôn mặt anh khiến một người tinh tế nhạy cảm như cô vẫn có thể cảm nhận được sự vất vả của anh trong thời gian này.

***

“Đình Đình... Đình Đình?” Tân Uẩn phát hiện cô con dâu lại đang lơ đãng.

“Dạ! Bố!” Hàn Đình Đình định thần lại: “Bố nói gì cơ ạ?”

“Lúc này bố hỏi con, sắp đến Giáng sinh rồi, con với Tân Tổng đến nhà ông ngoại đón Giáng sinh cùng bố mẹ có được không?” Ông cười hiền hòa: “Lúc đó mọi người trong nhà đều có mặt đông đủ, vui vẻ náo nhiệt lắm! Đến Tết thì hai đứa về nhà bố mẹ bên đó sau nhé!”

“Sao có thể như thế được ạ?” Hàn Đình Đình ngạc nhiên.

“Được chứ, không sao đâu! Năm mới bố mẹ phải về nhà tổ họ Tân đó Tết, ở đó rất đông người, bố mẹ cũng phải lo xã giao nhiều. Bố mẹ con chỉ có hai người đón năm mới ở nhà lạnh lẽo lắm! Năm nay lại là năm đầu tiên sau khi con lấy chồng, chắc là hai người vẫn chưa quen đâu. Con dẫn A Tổng cùng về bên đó đón giao thừa rồi mừng hai hấng về nhà!” Tân Uẩn trước nay vẫn luôn dịu dàng với con dâu ngoan hiền của mình.

Trong lòng Hàn Đình Đình vui sướng cực độ, nhưng nghĩ một hồi lại thấy không được ổn cho lắm: “VẬY... Để con về bàn bạc với A Tổng ạ.” Cô ngập ngừng hồi lâu, mãi mới lên tiếng.

Tân Uẩn khẽ gật đầu rồi lại mỉm cười: “Tân Tổng chắc chắn sẽ đồng ý! Từ nhỏ nó đã không thích về nhà bên nội đón Tết rồi.”

“Tại sao ạ?” Hồi còn bé, Hàn Đình Đình rất mong chờ tới dịp được về quê nội cùng vui vầy đón Tết với mọi người.

Tân Uẩn cười nhạt: “Nó không thích đám người đó, áp lực nhà họ Tân đặt lên vai nó quá lớn. Vì thế khi trưởng thành nó thà một mình ra ngoài vùng vẫy, làm công cho Lương Thị còn hơn quay về tiếp quản Tân Thị. Hừm, giờ thì nó biết thế nào là lợi hại rồi... Nếu nó chịu về bên cạnh bố lúc sức khỏe bố còn tốt thì đã chẳng đến nỗi này!”

“Vì thế mà bây giờ bố bỏ mặc anh ấy ạ?” Chuyện này Hàn Đình Đình đã muốn hỏi từ rất lâu, rất lâu rồi. Tân Uẩn đã lèo lái Tân Thị mấy chục năm nay, “sấm rền gió cuốn” là thế, không thể phủ nhận ông là một nhân vật cực kỳ lợi hại, vậy tại sao giờ Tân Tổng đang khó khăn thế kia mà ông lại không chịu dạy bảo cho anh?

“Bố, bố muốn cho anh ấy một bài học rồi mới giúp anh ấy phải không ạ?” Cô hỏi.

Tân Uẩn có chút tiếc nuối, ông lắc đầu: “Hai tháng trước bố vẫn còn cái suy nghĩ đó, nhưng bây giờ thì không được rồi.” Trương Phác Ngọc không có ở đây, trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người họ, cuối cùng ông cũng có thể thẳng thắn nói ra tâm sự trong lòng một cách thoải mái: “Đình Đình, bố chỉ có một đứa con trai là nó, bố thật sự mong muốn có thể truyền hết tất cả những kinh nghiệm, tất cả những bài học, tất cả mọi thứ trong cuộc đời bố cho nó. Bố hy vọng nó có thể giỏi giang hơn bất kỳ ai, nhưng không kịp nữa rồi, thời gian của bố không còn nhiều, không đợi được nó dần tiến bộ nữa rồi. Trong những ngày tháng ít ỏi còn lại, bố phải xem nó chịu đựng gầy vò ra sao, xem nó sẽ làm cách nào để vượt qua được lần này, nếu có thất bại cũng không sao cả, vì bố còn có thể dạy cho nó cách làm thế nào để vực dậy. Đây là bài học trực tiếp nhất, cũng là bài học cuối cùng mà bố có thể dạy cho nó.”

“Bố, bố đừng nghĩ như vậy mà... Mặc dù công việc của A Tổng ngày càng bận rộn nhưng anh ấy đã rất cố gắng, thậm chí ngày nào anh ấy cũng tìm kiếm tài liệu y học mới nhất cùng những bác sĩ tốt nhất, anh ấy nói bố sẽ không sao đâu... Thật sự sẽ không có chuyện gì đâu ạ!” Hai mắt Hàn Đình Đình đỏ hoe, giọng nói cũng biến đổi rõ ràng.

Tân Uẩn vẫn giữ nụ cười ôn hòa: “Bố biết.” Ông nói: “Nhưng cái chết là điều không thể tránh khỏi, bố chẳng thể theo nó suốt cuộc đời được. Người sẽ ở bên cạnh nó suốt đời là con. Con là một cô gái tốt, lấy Tân Tổng nhà chúng ta con đã phải chịu thiệt thòi lắm rồi, điều này trong lòng bố luôn hiểu rõ. Hừm, những người làm cha làm mẹ đều rất ích kỷ, bố thực sự rất vui mừng thấy có con ở bên A Tổng của bố, sau này... nó phải trông cậy vào con rồi!”

***

Rời bệnh viện rất lâu rồi mà Hàn Đình Đình vẫn không thể kìm được nước mắt.

Thực ra cô và Tân Uẩn không tiếp xúc nhiều. Thường ngày Tân Uẩn lúc nào cũng nghiêm trang, cho dù ông đối với cô có ôn hòa dịu dàng hơn với Tân Tổng mấy phần thì trong lòng cô, ông với bố cô đều giống nhau, đều là những người mà cô cần phải nhất mực tôn kính.

Nhưng điều đó không có nghĩa là cô không hiểu được tấm lòng của ông dành cho Tân Tổng, có thể do cô đứng ngoài cuộc nên càng thấy rõ ràng hơn,

ông luôn đặt sự kỳ vọng rất lớn vào Tần Tổng. Từ trước đến nay ông vẫn luôn yêu thương đứa con trai này theo cách của riêng mình. Tần Tổng từ bé đã được mọi người thương yêu chiều chuộng, nhưng trong vô vàn tình thương đó, Tần Uẩn vẫn luôn kiên trì dành cho anh thử tình thương đặc biệt nhất.

Không phải ông không thể giúp đỡ Tần Tổng vượt qua cơn hoạn nạn này, chỉ có điều, trong cuộc sống về sau, Tần Tổng nhất định sẽ còn phải gặp nhiều khó khăn tương tự như vậy, lúc đó ông đã không còn trên cõi đời này nữa, không thể dõi theo anh từ đầu đến cuối như bây giờ. Ông lặng lẽ thu nạp mọi yếu điểm cũng như những thiếu sót của anh, đợi đến lúc cuối cùng, khi anh khó lòng vượt qua được, ông mới phân tích và giải quyết giúp anh... Ông muốn ở cạnh bên đứa con trai yêu quý của mình trong những giây phút cuối đời cực kỳ đáng trân trọng này, muốn cùng nó chịu đựng quá trình giãy vò của sự trưởng thành và thoát xác. Như vậy, bất kể sau này A Tổng của ông có gặp phải chuyện gì cũng sẽ luôn nghĩ đến những ngày tháng này, sẽ ghi nhớ sức mạnh cuối cùng mà bố đã để lại cho mình.

Bố cô cũng như vậy phải không? Nhất định ông cũng đang đứng ở một góc nào đó mà cô không thể nhìn thấy, dùng cách riêng của mình để che chở cho cô, toàn tâm toàn ý yêu thương cô. Cũng giống như Tần Tổng luôn cảm thấy bố anh không yêu thương mình, kỷ thực những lời trách mắng và những cuộc tranh luận đã khiến cô tổn thương trước đây đều là những biểu hiện mờ nhạt của tình yêu sâu đậm mà bố luôn dành cho cô, phải vậy không?

***

Bệnh viện cách nhà bố mẹ Đình Đình không xa lắm, Đình Đình còn đang mãi chìm đắm trong bi thương và những điều đáng trân trọng mà cô mới lĩnh ngộ được, cô vừa khóc vừa đi về nhà, không bao lâu sau đã bước đến con đường dẫn vào sân khu chung cư nhà bố mẹ mình. Trong lòng dạt dào những cảm xúc mới mẻ, cô vội vàng chạy về nhà. Vừa qua khỏi chỗ ngoặt, cánh cổng khu nhà chỉ còn cách Đình Đình hai ngã rẽ nữa, cô bỗng thấy có một thứ gì đó bay tới trước mặt mình, rồi một âm thanh chói tai vang lên, một bên má cô đột nhiên đau buốt.

Hàn Đình Đình khựng lại vài giây rồi mới lấy lại được ý thức, một chai bia vừa bay sượt qua mặt mình. Nó đập mạnh vào bức tường bên tay trái cô, vỡ tung tóe, vài mảnh vụn bắn vào mặt cô. Hàn Đình Đình ngẩn người, đưa tay lên vuốt khuôn mặt lạnh toát rồi giờ ra xem, trong lòng bàn tay cô toàn là máu...

Tiếng “vù vù” khùng khiếp bên tai khiến cô dựng tóc gáy, vô số chai bia đang “bay lượn” ở trước mặt và sau lưng Đình Đình, một số chai đập vào người cô, phần lớn còn lại thì lao thẳng vào bức tường bên cạnh, sau đó vỡ vụn, những mảnh thủy tinh sắc nhọn văng tung tóe. Lúc này cô mới hoàn hồn, ôm đầu ngồi thụp xuống đất, cô sợ đến mức phát run, vừa khóc vừa hét lớn: “Cứu tôi với!”

***

Khi Hàn Đình Đình đang kêu khóc vì “sự nổi loạn của những chai bia” thì Tần Tổng vừa kết thúc một cuộc họp. Đám đông lão phiền phức đang ra sức ủng hộ đầu tư ba bên khiến anh cực kỳ đau đầu, anh phải hết sức kiềm chế giải tán hội nghị. Vừa vào đến văn phòng, Tần Tổng tức tối giờ chân đá mạnh vào bàn trà.

Sau đó, không hiểu tại sao Tần Tổng cứ cảm thấy trong lòng bất an. Văn bản trong tay rõ ràng là đã nghĩ ra phương án xử lý cũng như đã cân nhắc ổn thỏa từng câu chữ, thế nhưng cứ bồi bồi xóa xóa mãi vẫn không tài nào viết xong được.

Cuối cùng, Tần Tổng bức bối ném thật mạnh cây bút máy ra ngoài, đúng lúc Trần Dịch Phong đẩy cửa bước vào, may mà kịp né qua một bên.

Cô trợ lý đang chạy theo phía sau gấp gáp giải thích: “Tần tổng! Trần tổng, ông ấy...”

“Không sao, cô ra ngoài đi!” Tần Tổng lập tức lấy lại bình tĩnh, bình thản nói.

Trần Dịch Phong chẳng hề áy náy chút nào khi chưa được mời đã xông vào, anh ta thoải mái ngồi xuống trước mặt Tần Tổng, mỉm cười: “Thứ lỗi cho, thời gian của tôi quá gấp, không thể chờ cậu từ từ thu xếp thời gian triệu kiến được, chỉ còn cách này thôi.”

Tần Tổng cũng mỉm cười: “Đã mất công đến tận đây rồi thì cứ vào thẳng vấn đề luôn đi! Trần tổng tìm tôi có chuyện gì sao?”

“Tần Tiểu Lục, cậu đã trưởng thành hơn nhiều so với trước rồi đấy!” Trần Dịch Phong cười, nói chuyện chẳng liên quan: “Trước đây khi Lương Thị hợp tác với tôi, cậu tung tăng nhảy nhót đi tiên phong, mới bị tôi quay cho mấy vòng đã mất kiên nhẫn quay đầu bỏ đi luôn, đẩy ngay cho Dung Nhị, có lúc còn hát sang cho Trần Ngô Bạch nữa. Nếu tôi nhớ không lầm, chúng ta chưa bao giờ vui vẻ hợp tác tới cùng cả.”

Tần Tổng ngồi thẳng lưng, ánh mắt không hề né tránh, nhìn thẳng Trần Dịch Phong.

“Đừng quanh co nữa!” Anh dừng dừng: “Trần Dịch Phong, chẳng phải anh vẫn luôn muốn tìm một dịp đấu đá với tôi đó sao? Sợ tôi kiếm trợ thủ anh đấu không lại, nên chuyển sang kẻ khích tướng à? Chi bằng anh cứ trực tiếp phát cờ chiến đi, thế mới giống bậc đại trượng phu!”

Trần Dịch Phong không tỏ thái độ gì, chỉ cúi đầu châm một điếu thuốc, ánh mắt nhìn Tần Tổng khiêu khích: “Vậy cậu có dám không?”

“Tại sao lại không? Lần này tôi tuyệt đối không dựa dẫm vào Lương Thị dù chỉ một chút, chỉ cần anh khai chiến, tôi với anh một chọi một luôn!” Tần Tổng thoải mái ngả người dựa vào thành ghế, cười lạnh lùng: “Mặc dù việc thắng thua đã quá rõ ràng rồi, anh có làm như thế nào đi chăng nữa cũng chẳng thể thắng nổi tôi đâu, nhưng tôi vốn là người rộng lượng, tôi sẽ cho anh cơ hội này!” Lời của Tần Tổng tuy “ý tại ngôn ngoại” nhưng vẫn ám chỉ một cách rõ ràng. Nghe vậy, ánh mắt Trần Dịch Phong càng thêm phần lạnh lẽo, dường như giữa những vòng khói thuốc mờ ảo có lưỡi dao găm đang lao thẳng về phía Tần Tổng.

“Còn nữa...” Tần Tổng nhào người về phía trước, đẩy một chiếc gạt tàn sạch sẽ sang: “Có thể phiền anh tắt thuốc đi được không? Bà xã tôi không cho tôi hút thuốc, nếu buổi tối về nhà mà trên người có mùi thuốc lá thì tôi khó ăn nói lắm!” Anh cười.

Trần Dịch Phong khựng lại, sau đó đưa tay dụi tắt đèn thuốc trong tay, chỉ có đèn trên gương mặt không hề xuất hiện thêm nụ cười nào nữa.

Tần Tổng còn chưa kịp ăn mừng chiến thắng nhỏ nhoi này thì đã nhận được cuộc điện thoại “khóc không thành tiếng” của mẹ vợ, mới nói có vài câu mặt anh liền biến sắc, đứng dậy chạy bỏ ra ngoài.

Lúc anh về đến nhà họ Hàn, Đinh Đinh vừa từ viện về. Tần Tổng bước vào nhà không trông thấy cô đâu, tìm anh như muốn nhảy vọt ra khỏi lồng ngực. Anh níu bố vợ lại, cuống quýt hỏi: “Cô ấy đâu rồi ạ?”

Bố Đinh trầm mặc khác thường, chỉ tay về phía phòng con gái, về mặt đó càng khiến Tần Tổng thêm hoang mang...

May mắn thay, “bánh bao nhỏ quê mùa” của anh đang ngồi bó gối ở trên giường, bọc chăn kín mít rồi nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ.

Tần Tổng sai bước dài đi về phía Đinh Đinh. Nghe thấy tiếng động, cô liền quay đầu lại, thấy Tần Tổng đến thì hai mắt ngập nước, nhào vào lòng anh. Tần Tổng nhanh nhẹn dang rộng vòng tay, hai người ôm nhau thắm thiết.

Tần Tổng ôm Hàn Đinh Đinh thật chặt, khi cảm nhận được cô đang ở trong lòng mình, anh mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó mặt cô bị anh xoay trái xoay phải để kiểm tra: “Em bị thương ở đâu?”

Hàn Đinh Đinh ầm ức chỉ gò má trái: “Anh xem nè...”

Trên mặt Đinh Đinh có ba – bốn vết thương, ngắn có mà dài cũng có, đều là vì bị mảnh thủy tinh cửa vào. Cũng may vỏ chai bia khá dày nên mảnh thủy tinh cũng không sắc lẹm như dao, chỉ vì da mặt cô mỏng nên mới chảy nhiều máu như thế, chứ thực ra vết thương cũng không sâu lắm, cầm máu bôi thuốc xong là se lại ngay. Một nửa khuôn mặt cô chỗ thì vàng chỗ thì đỏ, đã vậy cô còn khóc đến sưng cả mắt, thực tình... Tần Tổng không nhìn được, bật cười...

Hàn Đinh Đinh thấy anh cười nhạo mình, bộ dạng càng suy sụp: “Có phải là khó coi lắm không?”

Tần Tổng ngần ngừ hồi lâu mới hàm hồ “Ừm” một tiếng: “Còn may... Cũng không đến nỗi dọa người lắm!”

“Anh...” Mặt Đinh Đinh lại ngập nước, cô khẽ đẩy anh ra rồi rời khỏi lòng anh, buồn bã ngồi lại trên giường.

Tần Tổng tiến đến ngồi sát bên “bánh bao nhỏ quê mùa”, nhưng Đinh Đinh cứ lùi lại phía sau, bị ép tới mức phải ôm chặt ngồi sát vào tường. Cô ngồi thu lu một góc trông thật đáng thương, giống như con thú nhỏ tội nghiệp bị bỏ rơi. Tần Tổng đưa tay khẽ vuốt ve, giây phút này trong lòng anh có cảm giác thoải mái chưa từng thấy!

Anh đặt cô ngồi lên đùi mình để trêu chọc...

Hàn Đinh Đinh cúi đầu quệt nước mắt, nhưng tay cô lại bị Tần Tổng giữ chặt: “Cẩn thận kẻo nhiễm trùng vết thương!” Rồi anh lấy khăn giấy cẩn thận lau nước mắt cho cô.

“Anh đùa thôi mà! Không khó coi, không có khó coi chút nào hết!” Tần Tổng nhỏ giọng dỗ dành: “Chỉ là vài vết thương bé xíu thôi, mấy hôm nữa là khỏi ngay ấy mà! Vết xước cũng không sâu lắm, không để lại sẹo đâu... Cũng tại da mặt em mỏng, chứ đổi lại là anh thì dù có liếc dao qua cũng chỉ để lại một vết màu trắng...”

Phụt... Hàn Đinh Đinh đang khóc cũng phải bật cười.

Tần Tổng nhân cơ hội xoay mặt Đinh Đinh lại lau nước mắt cho cô, anh cẩn thận tránh những vết thương đã được bôi thuốc: “Được rồi, đã cười rồi thì không được khóc nữa!”

Hàn Đinh Đinh ngoan ngoãn gạt đầu. Bộ dạng cúi đầu của cô đáng yêu đến mức khiến người ta muốn khám thật sâu vào trong tim. Tần Tổng cúi đầu hôn lên mũi cô, ngửi khí của anh bất giác dịu dàng như rót mật: “Thật sự không khó coi chút nào... Em rất ưa nhìn, Đinh Bảo nhà ta xinh đẹp nhất, anh thích nhất!”

Mặt Đinh Đinh đỏ bừng, cô tựa vào lòng Tần Tổng, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, cánh tay đang vòng qua eo anh càng siết chặt thêm vài phần.

Tần Tổng trước nay chưa từng được nếm trải cái cảm giác ngọt ngào như mật đường giống như giây phút này đây.

“A Tổng...” Đinh Đinh nằm trong lòng Tần Tổng khẽ gọi: “A Tổng, nếu dung mạo của em thật sự bị phá hủy thì làm thế nào?”

“Thì đi phẫu thuật thẩm mỹ.” Tần Tổng trả lời rất nhanh: “Anh đảm bảo em sẽ còn đẹp hơn cả lúc trước!”

“Nhớ thẩm mỹ cũng không được... À, em nói là “nếu” nhé! Nếu như mặt em thật sự bị biến dạng, liệu anh có còn yêu em nữa không?”

“Ừm... Vậy thì còn phải xem xem mức độ phá hủy đến đâu đã! Nếu thật sự mỗi ngày mở mắt ra nhìn thấy em đều khiến anh giật mình kinh hãi, chỉ mong mãi mãi không bao giờ tỉnh lại nữa, thì em cũng sẽ không bắt anh phải miễn cưỡng yêu em đâu nhỉ?”

“...” Hàn Đinh Đinh lại muốn khóc: “Tần – Tổng! Em biết ngay là anh chỉ thích vẻ bề ngoài thôi mà! Lúc thì lừa gạt nói em đẹp nhất, lúc thì lại bảo muốn

phẫu thuật cho em đẹp hơn bây giờ, lời nói của anh đầy mâu thuẫn! Lừa đảo!”

Tần Tổng nhướn mày: “Làm ơn đi, nếu như anh chỉ thích ngoại hình thì làm sao có thể yêu em được chứ?”

“Anh!” Hàn Đình Đình nổi giận, vợ cái gối bên cạnh quay sang đánh mạnh vào người Tần Tổng. Tần Tổng hết sức phối hợp, kêu la “Ái da” vài tiếng, thừa lúc sơ hở lại ôm “bánh bao nhỏ què mùa” vào lòng.

“Này!” Anh quậy đến mức thờ không ra hơi, cả gương mặt tràn ngập ý cười: “Sao em không nói lý lẽ gì hết vậy? Anh nói muốn phẫu thuật cho em xinh đẹp hơn hiện tại là muốn bảo đảm một cách khách quan với em. Còn về chuyện em xinh đẹp nhất... Vợ của anh trong mắt anh đương nhiên phải là người xinh đẹp nhất rồi!”

Trong cuộc đời này, có biết bao người con gái còn tốt hơn em cả vạn lần; nhưng trong trái tim anh, em luôn là người đẹp nhất!

Hàn Đình Đình thần thờ đặt gối xuống, thẹn thùng ôm lấy vai Tần Tổng, mãi mới gom đủ dũng khí để thốt ra một câu: “Em cũng vậy.”

“Đó là bởi vì anh vốn dĩ rất anh tuấn mà!” Tần Tổng vừa cười vừa cúi đầu nhìn “bánh bao nhỏ què mùa”, lần đầu tiên hai người dùng ánh mắt nhập trần tình ý nhìn thẳng vào đối phương không chút ngại ngùng xấu hổ.

Căn phòng bé nhỏ dường như đang tràn ngập bong bóng đầy màu sắc, ấm áp như mùa xuân. Ở căn phòng bên ngoài lại đang sấm rền mưa dỗi, tiếng nước nở của mẹ Đình ngày một lớn, cuối cùng vọng lại tiếng đồ đạc rơi vỡ loảng xoảng.

Tần Tổng giữ chặt người Hàn Đình Đình lúc này đang định nhồm dậy chạy ra ngoài: “Đề anh đi!”

Tần Tổng nhanh nhẹn ra khỏi phòng rồi đóng chặt cửa lại. Âm thanh vọng ra từ phòng bên cạnh, Tần Tổng ngập ngừng một hồi rồi mới gõ cửa: “Bố? Mẹ?”

Bên trong bỗng chốc chìm trong im lặng.

Một lát sau mẹ Đình ra mở cửa, vừa quét nước mắt vừa cười gượng gạo: “A Tổng... Con đến rồi à?”

“Vâng. Mẹ, có chuyện gì vậy ạ?” Tần Tổng hỏi thẳng.

Mẹ Đình bật khóc, nước nở không thành tiếng: “Con mau đưa Đình Đình đi đi! Sau này đừng về đây nữa! Cách xa cái nhà này ra...”

Bố Đình bước ra kéo mẹ Đình lại, thần sắc ông hiện lên nét yếu đuối hiếm thấy: “Bà đừng khóc nữa... Trước mặt con cái mà cứ thế này thì còn ra thể thống gì nữa!”

“Con gái tôi suốt bị ông hại chết rồi!” Con giận của mẹ Đình bộc phát, bà đẩy bố Đình ra.

Tần Tổng kinh ngạc không thốt nên lời. Bố mẹ vợ anh trước giờ luôn hòa thuận, một người uy nghiêm ít lời, một người dịu dàng hiền thực, anh chưa bao giờ thấy mẹ Đình to tiếng dữ dằn với bố Đình như thế.

“Đình Đình không sao, chỉ là quá sợ hãi thôi ạ. Sau này con sẽ coi chừng cô ấy cẩn thận hơn, mẹ đừng quá lo lắng!” Tần Tổng an ủi mẹ vợ.

Mẹ Đình vừa khóc vừa lắc đầu: “Sao coi chừng nổi đây! Suốt cả tháng nay có hôm nào mẹ ra đường mà không xảy ra việc gì đâu! Mấy người đó đều là đám lưu manh còn đồ thích gây sự với người khác mà, chúng ta sao có thể đề phòng hết được thủ đoạn của bọn họ cơ chứ...”

Bố Đình sầm nộ: “Tôi sẽ giải quyết việc này, cho tôi thêm chút thời gian nữa thôi, tôi nhất định sẽ xử lý ổn thỏa!”

“Cảnh sát Hàn, mấy lời này của ông tôi nghe cả nửa đời rồi! Ông lúc nào cũng vậy, toàn làm những việc gian nan vất vả nhất, khó khăn lắm mới đạt được chút thành tích thì lại để cho người khác nhận công thay! Rồi họ lại phai ông đến mấy chỗ càng nguy hiểm hơn, càng khổ sở hơn nữa!” Những lời này mẹ Đình đã nín nhịn trong lòng bao nhiêu năm nay, lần này bạo phát dữ dội, mới bùng cả ra: “Tôi đã theo ông cả cuộc đời, ông xem mấy bà vợ đồng nghiệp của ông hồi còn trẻ tôi có điểm nào thua kém họ đâu cơ chứ? Thế mà bây giờ bọn họ có ai không sống trong vinh hoa phú quý đâu, về bề ngoài cũng trẻ trung hơn tôi phải đến mười mấy tuổi! Cảnh sát Hàn à, là tự tôi đã chọn ông, đời này tôi không hề hối hận. Thấy ông chịu thiệt thòi nên tôi khuyên nhủ, ông lại ương ngạnh không chịu nghe, tôi cũng không ép. Ông yêu thích công việc này, ông không muốn đứng chung với mấy con người toàn thân “vấy bùn” đó, ông là một chính nhân quân tử, tôi bái phục ông! Nhưng đó là tôi, số kiếp của tôi đã là như vậy rồi! Tôi chẳng sao cả! Là do tôi tự rước lấy! Nhưng ông không thể làm liên lụy đến con gái tôi được! Đình Bảo của tôi ngoan ngoãn là thế, sao ông lại nhẫn tâm để nó chịu tội thay ông cơ chứ? Ông xem, hôm nay vì ông mà nó bị dọa cho sợ chết khiếp rồi kia kia!”

“Đừng nói nữa!” Bố Đình đột nhiên nổi trận lôi đình, lớn tiếng quát, khiến cho Tần Tổng giật nảy mình, mẹ Đình lại càng bùng phát khóc to hơn.

Bố Đình nổi xung, gân xanh nổi đầy trán, ông cứ đi vòng vòng, tức giận đến mức hai mắt đỏ quạch, rồi ông vợ lấy áo khoác quay người đi ra ngoài.

Tần Tổng vội hỏi mẹ Đình: “Bố đi đâu thế ạ? Có cần con đuổi theo gọi bố về không, mẹ?”

“Không cần!” Mẹ Đình ngăn lại: “Ông ấy không đi xa đâu, chỉ ra hàng tạp hóa mua điều thuốc thôi.”

Tần Tổng nghe thế ngượng toát mồ hôi hột...

***

Sau khi bố Đình đi thì con giận của mẹ Đình cũng dần tiêu tan, Tần Tổng an ủi một hồi khiến bà bình tĩnh lại, kể hết mọi chuyện cho anh nghe.

Bố Đình xuất thân trong gia đình quân nhân, cả đời khẳng khái chính trực, vì tính tình cứng nhắc không biết luồn cúi nên phải chịu rất nhiều thiệt thòi. Tuy lập được rất nhiều thành tích nhưng chuyện thăng quan tiến chức hay lên lương không bao giờ tới lượt ông.

Lần này chuyển đến thành phố C, ông nội Đình Đình giấu bố Đình nhờ cậy ông ngoại Tần Tổng, vì thế bố Đình vừa tới đã được thăng lên cấp phó. Nhưng tự đáy lòng mình, ông khinh thường con đường cậy nhờ mối quan hệ này nên sống chết cũng không chịu nộp báo cáo xét duyệt thăng chức, cuối cùng chuyện này cũng xôi hồng bỏng không. Rồi một người khác chính thức được thăng lên cấp phó, người ta lên nắm quyền, biết tính khí của bố Đình nên muốn trị cho ông một trận nên thân.

Tháng này bố Đình bị điều đến quản lý trật tự trị an ở khu có an ninh tệ nhất, hao tổn bao nhiêu tâm sức thì chẳng nói làm gì, đã thế lại còn thường xuyên bị trừ hết tiền thưởng. Nhưng trước nay ông chỉ quan tâm đến công việc khó hay dễ chứ không màng tới những chuyện khác, ông vẫn bất chấp liều mạng giữ vững an ninh trong khu vực, kết quả là gây thù chuốc oán với đám du côn, cứ dăm ba bữa chúng lại chặn đường về nhà của ông, động dao kiếm thì bọn chúng không dám nhưng làm mấy trò thiếu đạo đức thì không thiếu. Bố Đình nhẫn nhịn không hề hé răng, mẹ Đình chỉ biết phập phồng lo sợ. Gần đây chỉ riêng chuyện gia đình Tần Tổng đã khiến Hàn Đình Đình đủ rồi bởi, tần suất về nhà bố mẹ đẻ ngày càng thưa thớt nên cô không hề hay biết chuyện gì, mãi cho tới hôm nay bị bọn người đó ngang đường...

Tần Tổng nghe chuyện, trong lòng anh bội phục sát đất thái độ ngoan cường bất khuất của bố vợ. Ít, nhờ sau này con trai của bọn họ giống tính ông ngoại thì phải làm sao?

Thật đáng lo!

“A Tổng, con đưa Đình Đình về đi!” Mẹ Đình làm ầm ĩ cả một ngày, kể lể rất nhiều chuyện, lúc này hai mắt đỏ quạch, sưng húp trông vô cùng mệt mỏi: “Hôm nay nó đã hoảng loạn lắm rồi, hai ngày tới con chịu khó dỗ ý nó nhiều hơn nhé! Con bé nhất gan lắm, buổi tối ngủ mơ thế nào cũng khóc lóc.”

“Không sao đâu ạ, con sẽ chăm sóc cho cô ấy, mẹ cứ yên tâm!” Tần Tổng đang đau đầu vì tính khí của con trai trong tương lai, nghe thấy vậy lập tức định thần lại: “Chuyện của bố cứ giao cho con! Mẹ đừng mắng bố nữa, trong lòng bố cũng khó chịu lắm rồi, Đình Đình sẽ không xảy ra chuyện gì đâu ạ. Đầu tiên con không tốt, dạo này con bận quá nên không đến thăm hỏi bố mẹ thường xuyên được.”

“Con đừng có việc gì cũng gánh hết lên người thế, chuyện gì cũng phải lo lắng thì sao chịu nổi?” Mẹ Đình cực kỳ ưng ý chàng rể này nên cưng chiều hết mực, hưởng hủ bà cũng biết tình trạng sức khỏe của bố Tần Tổng không tốt, phận làm con cháu cũng phải hao tâm tốn sức lắm, bà thật không nỡ lòng nào khiến con rể của mình mệt mỏi thêm nữa.

Tần Tổng trở về phòng, vừa đẩy cửa ra liền đụng ngay phải cái người đang áp tai vào cửa nghe lén.

“Á...” Hàn Đình Đình ôm mặt lao đảo lùi ra sau vài bước, Tần Tổng vội vàng kéo cô lại, khẽ bật cười, cô bắt mắt lườm anh một cái.

“Sao rồi anh?” Đình Đình vội vàng hỏi.

Tần Tổng vênh mặt lên, đáp: “Chuyện nhỏ! Cứ để anh giải quyết, em đừng lo!”

Đình Đình lắc đầu: “Anh đừng làm vậy! Lúc trước ông nội em vì chuyện điều động công tác của bố, chỉ gọi một cuộc điện thoại cho ông ngoại anh thôi mà cho đến giờ bố vẫn không chịu nói chuyện với ông đó. Tết năm nay bố cũng nhất định không chịu về nhà. Anh tuyệt đối đừng làm chuyện gì giấu bố, bố ghét nhất đó!”

“Vậy được rồi, anh không lo nữa, cứ để mặc đám người đó tiếp tục quấy nhiễu bố mẹ đi!” Tần Tổng buông tay.

“Anh...” Hàn Đình Đình ghen lời, nước mắt lại bắt đầu trào dâng. Cô thương xót bố mẹ mình hơn bất kỳ người nào.

Mỗi khi Đình Đình rung rung nước mắt, bao giờ mi mắt cô cũng chuyển sang màu hồng hồng, lúc này cô ngẩng mặt nhìn anh, trái tim Tần Tổng bỗng chốc mềm ra như dòng nước chảy, anh không nhẫn tâm trêu đùa cô tiếp nữa: “Anh đùa thôi mà, sao em chẳng có chút hài hước nào thế nhỉ!” Tần Tổng khẽ nói rồi véo mũi Đình Đình: “Em yên tâm, anh nhất định sẽ xử lý êm đẹp, vừa không làm bố khó chịu lại vừa có thể giải quyết triệt để mọi chuyện, như vậy đã được chưa nào?”

Hàn Đình Đình bán tín bán nghi, nhưng cũng chỉ còn cách tin tưởng Tần Tổng: “Vậy thì tốt...”

“Nếu anh làm tốt em tính cảm ơn anh thế nào đây?” Tần Tổng lại trêu chọc cô: “Để anh hôn em một cái? Hay là em hôn anh một cái?”

Hàn Đình Đình tưởng anh nói thật, nghiêm túc suy nghĩ một hồi rồi ngập ngừng đáp: “... Đợi anh giải quyết xong việc... Em sẽ nói cho anh biết sau.”

Tần Tổng như mở cờ trong bụng: “Anh đã nhớ kỹ rồi. Đến lúc đó em không được nuốt lời đâu đấy!”

Hàn Đình Đình lại nghiêng đầu ngẫm nghĩ, sau đó nghiêm túc gật đầu.

***

Tần Tổng đi một vòng quanh cửa hàng tạp hóa, cuối cùng tìm thấy bố vợ đang hết sức phiền muộn ngồi xỏm dưới một gốc cây.

“Bố!” Tần Tổng cất tiếng gọi, đến ngồi xỏm ngay cạnh ông: “Về nhà thôi bố, mẹ hết giận rồi!”

Hai hàng lông mày của bố Đình nhíu lại, ông lặng lẽ lắc đầu.

“Bố vừa đi khỏi mẹ đã bảo rằng bố không có nơi nào để đi, chắc chắn là đi mua thuốc!” Tần Tổng cố ý cười nói để bầu không khí bớt căng thẳng.

Ai ngờ sắc mặt bố Đình lại càng phiền muộn hơn, mãi sau mới buông ra một câu: “Trên người không mang theo tiền.”

©STE.NT

Điều này... Tần Tổng hơi lúng túng, lập tức đứng dậy: “Để con đi mua!”

“Đừng!” Bố Đình cũng đứng phắt dậy, nhưng có lẽ vết thương cũ ở đùi vẫn chưa khỏi hẳn nên ông hơi lão đảo. Tần Tổng lập tức đỡ lấy ông: “Bố, hay là hai bố con mình làm vài ly đi! Dù sao thì tối nay bố cũng không phải trực ban.”

Bố Đình do dự một hồi, nhưng trong lòng quả thực đang bức bối đến mức sắp chịu không nổi, giọng điệu ông ngầm đồng ý: “Còn hai mẹ con bà ấy thì sao?”

“Lúc con ra ngoài có gọi cửa hàng đưa thức ăn đến rồi, một lát nữa là tới ngay thôi ạ.”

“... Vậy được, đi thôi!”

***

Tối hôm đó Tần Tổng và bố Đình đều say khướt.

Hai người uống loại rượu trắng mạnh nhất, ban đầu còn uống bằng ly thủy tinh be bé, đến khi nhập cuộc, “máy hát” cũng bắt đầu chạy, bố Đình đập bàn, lớn tiếng kêu phục vụ mang tới hai cái bát. Bát vừa mới được đưa đến, ông lập tức rót rượu đầy bát, ngửa cổ tu một hơi cạn sạch, nỗi buồn dường như cũng vui đi phần nào.

Tần Tổng ngồi bên thấy thế cũng sờ.

Bố Đình uống cạn bát rượu của mình, sáng khoái ợ một hơi thật dài, rồi lại cầm bình rượu lên rót đầy bát Tần Tổng, đẩy tới trước mặt con rể.

Tần Tổng không dám không uống. Bàn tay anh run run cầm bát rượu lên, trong lòng ngập tràn nước mắt: Bà xã, anh nguyện vì em “vào sinh ra tử”...

Tần Tổng uống một hơi cạn bát rượu trắng, mặt không biến sắc, anh định thần lại, rót đầy bát rượu của hai bố con.

Bố Đình vốn thêm rượu, nhưng vì công việc và gia cảnh không cho phép nên rất hiếm khi thoải mái uống hết mình như hôm nay. Thấy con rể “biết điều” như thế, trong lòng ông thầm reo mừng.

“Nhóc con, khá lắm!” Uống đến lúc ngà ngà say, bố Đình vỗ vai Tần Tổng một cái, lớn tiếng khen ngợi anh.

Đáng thương thay, cánh tay Tần Tổng mới tháo bột cách đây không lâu, bị bố vợ dùng sức vỗ mạnh như vậy, cánh tay anh đau đến mất cả cảm giác, bát rượu trong tay đổ mất một nửa...

“Lần đầu gặp con bố đã nhìn ra ngay rồi! Con rất giống ông ngoại con! Rất cứng rắn! Đàn ông là phải như thế! Trời không sợ, đất không sợ! Anh hùng!” Bố Đình thường ngày không giỏi nói chuyện, bây giờ dù có chút rượu vào, tâm trạng tuy đang kích động, trong lòng lại ập ù nhiều điều chưa nói, nhưng quanh đi quẩn lại cũng chỉ nói được dăm ba câu.

Tần Tổng đặt bát rượu xuống, uốn mấy tác lưỡi, cố gắng giữ tỉnh táo: “Con thì lại thấy... tính của bố với ông ngoại con thật giống nhau! Lúc ông ngoại con còn trẻ, cũng không chịu nổi mấy chuyện chướng tai gai mắt, chuyện gì cũng dựa vào chính mình, tuyệt đối phục tùng mọi chỉ thị của cấp trên... Ông nội của Đình Đình khi đó đi theo ông cũng phạm phải khá nhiều lỗi lầm... Mặc dù con còn nhỏ nhưng nhớ được không ít chuyện đâu. Hồi ấy đi học, mỗi khi có bài tập làm văn, con còn không biết xấu hổ mà viết bài “Ông ngoại vĩ đại của tôi” này nọ nữa cơ.”

Bố Đình nghe Tần Tổng kể vậy cũng bật cười, nhưng Tần Tổng lập tức thu lại nụ cười, trong ánh mắt thấp thoáng sự tiếc nuối xa xăm: “Cậu út con khi ấy bị điều động đến đồn biên phòng... Cấp trên vừa hạ lệnh xuống, bà ngoại con liền sai người đến ngăn cản, bà cầm công văn đến quỳ trước mặt ông ngoại con cầu xin, lúc đó ông bà ngoại chỉ còn lại mỗi mình cậu út là con trai. Nhưng ông ngoại chẳng nói chẳng rằng, cuối cùng vẫn để cậu út đi. Sau đó, cậu út con... vĩnh quang biết bao! Con đã tận mắt trông thấy ông ngoại con ngồi trong thư phòng ôm bức ảnh của cậu con lặng lẽ khóc.”

Mặt bố Đình trắng bệch. Ông hiểu ý tứ của Tần Tổng.

Thực ra, làm gì có bố mẹ nào lại không thương con mình cơ chứ? Hơn hai mươi năm âm thầm nhưng hết sức tỉ mỉ nâng niu con gái bảo bối, Đình Đình rên một tiếng đau thì trong lòng ông còn đau gấp bội phần.

Trước đây tuy hơi nghèo một chút, cuộc sống có vất vả hơn một chút, ông cũng chẳng hề bận lòng, chỉ cần sống một cách đường đường chính chính, mấy thứ vật chất không quan trọng. Nhưng hôm nay, khi tận mắt nhìn thấy máu tươi nhỏ giọt trên nửa khuôn mặt của Đình Bảo nhà mình, con bé sợ hãi đến mức ngồi một góc khóc rung rức, tim ông đau đớn quặn quại như bị ai đó dùng gót giày giẫm đạp lên vậy.

Mẹ Đình nói không hề sai, đều do ông không tốt. Thật ra, ngay lúc đó ông đã cảm thấy hối hận rồi.

Tần Tổng ráng mở to đôi mắt đã mờ màng, đầu lắc qua lắc lại, khổ sở làm ra vẻ tỉnh táo.

“Bố!” Anh thành khẩn nói: “Bây giờ người có đức tin sống đúng với con người thật của mình như bố không nhiều. Con khâm phục bố, thật đó! Nhưng con không hiểu, bố nguyện hi sinh thân mình vì công việc và lòng tin ấy, vậy tại sao lại không thể vì chính sự nghiệp và đức tin đó mà tạm thời hy sinh những đạo lý của mình một chút? Rõ ràng là bố có tâm huyết, cũng có năng lực, thật sự không đáng bị đám người vô vị đó ngăn đường. So với việc chỉ tro mắt đứng nhìn mà không làm gì được, chỉ bằng hãy nắm lấy quyền lực mà mình có quyền lựa chọn trong tay! Đến lúc đó, số người được bố giúp đỡ sẽ không chỉ có những chủ sạp hàng bị bọn bảo kê chèn ép thôi đâu.”

Anh quan sát vẻ mặt bố Đình, ngừng một lúc rồi lại nói tiếp: “Còn mẹ và Đình Đình nữa, con không thể chịu nổi khi chứng kiến cảnh hai người phải lo lắng sợ hãi như hôm nay! Bố, bố nói con giống ông ngoại con, nhưng con biết mình không có được tấm lòng được quảng đại, chấp nhận hy sinh vì người khác như ông. Nếu là chuyện có liên quan đến người nhà hay người con yêu, con chẳng cần biết đúng sai, bất luận thế nào con cũng sẽ bảo vệ cho họ được bình an!”

Nói ra được những lời cất giấu trong lòng rồi, tâm trạng cũng trở nên kích động, Tần Tổng bưng bát rượu dở uống một hơi hết sạch.

Bố Đình trầm ngâm hồi lâu rồi mới khẽ gật đầu.

***

Về đến nhà, Tần Tổng say khướt, quỳ trước bậc thềm ôm tù giày kêu “Bà xã”, nói sao cũng không chịu buông tay. Trương Phác Ngọc thấy động liền ra xem, thấy cảnh con trai say bí tỉ, còn con dâu thì mang nửa khuôn mặt đầy vết xước, bà thoáng kinh hoàng, sợ hãi không thốt nên lời.

Hàn Đình Đình sợ bà lo lắng nên không dám nói nhiều, chỉ âm ừ qua loa vài câu rồi cùng tài xế đỡ Tần Tổng dậy. Nhưng Tần Tổng quá nặng, Trương Phác Ngọc cũng chạy đến giúp, ba người vẫn không lôi được anh lên, cuối cùng đành phải chạy sang cầu cứu bố Tiểu Đào ở cạnh bên, bốn người cùng hợp lực mới kéo được Tần Tổng vào phòng.

Đem đến, Trương Phác Ngọc lên tầng đi ngủ, Hàn Đình Đình ngủ lại bên Tần Tổng để tiện chăm sóc anh. Người này khi say rượu cũng khá là “ngoan”, chỉ lặng lẽ chìm vào cõi mộng. Cả ngày hôm nay mệt mỏi rã rời, nên ngồi trông Tần Tổng được một lúc, cô cũng ngủ lúc nào chẳng hay.

Trong giấc mơ toàn những chuyện đáng sợ, cuối cùng cô lại trở về ngã rẽ ban chiều, lớp lớp chai bìa cứ tới tấp bay đến, cô thét lên kêu cứu. Bên tai lại vang lên tiếng nước nở của mẹ và tiếng gầm gợn dữ được đè nén hết cỡ của bố, cô cuồng cuồng tìm kiếm bóng dáng của Tần Tổng nhưng khắp nơi đều là mảnh vỡ thủy tinh, không thể nhìn rõ thứ gì cả, cô òa khóc trong tuyệt vọng và hoảng loạn...

“A Tổng...”

“Anh đây!” Tần Tổng giật mình thức giấc, vội vàng ngồi dậy ôm cô vào lòng.

Đình Đình vừa khóc vừa gọi tên anh trong giấc mơ, khiến trái tim đàn ông non nớt của Tần Tổng phình ra như đang muốn phá vỡ lồng ngực để chui ra ngoài. Trong khoảnh khắc ấy, anh cảm thấy bản thân mình hùng vĩ như một ngọn núi lớn, cô cứ mềm mại mà yếu đuối tựa vào lòng anh, dựa dẫm vào anh cả đời như thế này thì tốt biết mấy!

Trái tim Tần Tổng vô cùng ấm áp, anh vỗ nhẹ lưng Đình Đình, dịu giọng dỗ dành cô: “Đình Bảo, tỉnh lại đi! Em nằm mơ thôi... Mau tỉnh dậy đi em!”

Trong cơn mơ màng nửa mê nửa tỉnh, tiếng nói của Tần Tổng khiến Đình Đình cảm thấy vô cùng an tâm. Cô mở mắt ra thấy mình đang nằm trong vòng tay vững chãi của anh, mọi thứ chỉ là một giấc mơ, cô cố nén tiếng nước nở trong vô thức, mơ màng ngồi dậy.

Rèm cửa sổ chỉ kéo lên một nửa, ở bên ngoài ánh bình minh đã bắt đầu le lói, trời sắp sáng rồi.

Hàn Đình Đình xoa xoa mặt, cô cảm thấy rất khát nước, liền tung chăn nhảy khỏi vòng ôm của Tần Tổng rồi tụt xuống giường, vô tình trượt qua một vật gì đó cứng ngắc. Thấy anh rên lên “Ái...” một tiếng, cô vội vàng quay đầu lại: “Sao vậy anh?”

Tần Tổng co gối kéo chăn lên, vẻ mặt anh cứng đờ, anh miễn cưỡng lắc đầu, rít lên qua kẽ răng: “Không – sao!”

“Anh vẫn còn khó chịu hả?” Cô lo lắng sờ soạng khắp mặt anh: “Muốn uống nước không?”

Những ngón tay nhỏ nhắn của Đình Đình dịu dàng phủ khắp gò má của Tần Tổng, anh nhắm mắt lại, hoảng hốt gật đầu.

Lúc Hàn Đình Đình rót nước quay trở lại, trên giường chỉ còn một đồng chăn nhăn nhúm, cô bước đến phòng vệ sinh gõ cửa: “A Tổng!”

Bên trong vốn đang phát ra thanh âm khe khẽ, lúc này đột ngột vọng đến một tiếng gầm bị đè nén, sau đó yên ắng trở lại một lúc lâu, Tần Tổng mới nhăn nhó mở cửa bước ra.

Hàn Đình Đình không suy nghĩ gì nhiều, đưa cốc sữa trong tay cho anh: “Anh mau uống khi còn nóng đi!”

Tần Tổng nhìn chất lỏng trắng đục đang bốc khói nghi ngút, khoe miệng anh hơi co giật, ôm gương mặt bí xị lặng lẽ bò lên giường rồi kéo chăn trùm kín mít.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Nhân Duyên Do Trời Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Thảm kịch nhân gian chính là phải chứng kiến cảnh tình địch và vợ của bạn vai kề vai quang minh chính đại ngồi bên nhau, bạn đã không thể nhảy tới cào cấu vào mặt người ta thì chớ, lại còn phải gọi người ta một tiếng “chú”...

***

Giáng sinh năm nay tại thành phố C lại đúng vào đợt tuyết đầu tiên trong năm.

Buổi sáng thức giấc, kéo rèm cửa sổ lên, bên ngoài đã phủ một màn tuyết trắng, đất trời chỉ toàn một màu trắng xóa, Hàn Đình Đình kích động chạy lên tầng gọi Tần Tổng dậy: “A Tổng! A Tổng!”

Tần Tổng làm việc thâu đêm, đến ba giờ sáng mới đi ngủ, lúc này vẫn còn đang say giấc nồng, lại bị Đình Đình không biết điều khua dậy. Anh nhăn nhó lật người một cái, mặt vùi vào gối, rầu rĩ hỏi: “Gì thế?”

Hàn Đình Đình hớn ha hớn hở tiếp tục lay Tần Tổng: “Tuyết to rồi! Anh mau dậy xem đi!”

Tần Tổng thờ dãi, nặng nề chống mi mắt nặng trĩu lên, nhìn cô đầy vẻ bất lực: “Ở đây năm nào cũng có tuyết cả.”

Hàn Đình Đình từ phương Nam đến, số lần được thấy tuyết có thể đếm trên đầu ngón tay, vì vậy không hiểu được cảm giác nhìn mãi đến phát ngán của anh: “Vậy anh ngủ tiếp đi, em ra ngoài chơi một mình!” Cô không chờ được nữa, định chạy thẳng ra ngoài.

“Này!” Tần Tổng vội vàng giữ “bánh bao nhỏ quê mùa” lại, kéo cô cuộn tròn trong chăn. Anh nằm ôm Đình Đình từ phía sau, vùi mặt vào hõm vai cô hít một hơi thật sâu, mặt mũi nhắm mắt, dần vật một hồi mới thở hắt ra: “Đợi anh mười phút!”

Tần Tổng khó khăn lắm mới có một ngày nghỉ cuối tuần, nhưng rốt cuộc cũng chẳng ngủ nướng được. Tuyết phủ đầy mặt đất, tinh thần đang đóng băng của Tần Tổng phần chần hẩn lên, anh dặt “bánh bao nhỏ quê mùa” chưa từng thấy thế giới rộng lớn đi chơi đáp người tuyết.

Sở trường của Tần Lục thiếu anh từ nhỏ tới giờ chính là chơi, người tuyết do anh tạo ra cực kỳ sống động, từng người từng người tay nắm tay xếp thành hàng vô cùng đáng yêu trong sân của khu nhà, đám trẻ con đang chơi đùa gần đó liền bị thu hút.

Lũ nhóc đa số đều học ở nhà trẻ trong khu nhà, bé nào cũng yêu quý cô Hàn dịu dàng, vừa phát hiện ra cô giáo đang ở đây lập tức kéo đến vây quanh cô, riu ra riu rít mãi không thôi. Tần Tổng bị đẩy ra rất xa, ngay đến ngón tay của vợ mình cũng chẳng được chạm vào, anh cúi tiết đứng một bên nghiêng rằng.

“Khụ khụ khụ!” Lục thiếu gia thông minh đảo mắt một vòng, nghĩ ngay ra đối sách, cười tí mắt đề nghị: “Các bạn nhỏ, chúng ta cùng chơi ném tuyết có được không?”

Phân tán sự chú ý của kẻ địch, giành lại bà xã rồi cao chạy xa bay... Ủ!

Bọn trẻ đồng thanh: “Được ạ!” sau đó lại đồng loạt xoay người chạy về phía Đình Đình: “Cô Hàn, con muốn cùng phe với cô!”

“Con cũng muốn cùng phe với cô Hàn!”

“Cả con nữa, cả con nữa!”

“Con cũng thế...”

Kết quả là... Ngoài Tần Tổng ta, tất cả những người còn lại đều cùng một phe. Trong “màn bom tuyết” xối xả, Tần Lục thiếu phong độ đầy mình của chúng ta co đầu rút cổ, trốn lên trốn xuống khắp nơi mà vẫn bị ném cho không còn đường lui...

Cuối cùng, nhân lúc lũ trẻ mãi chơi không để ý, Tần Tổng công bà xã mà mình khó khăn lắm mới cướp lại được co giò chạy thẳng một mạch. Hàn Đình Đình ngồi trên lưng anh bị lắc hết bên này qua bên khác, cứ cười khùng khục mãi, ngốc nghếch chết đi được!

Cồng đến bãi đậu xe, Tần Tổng mới thả Đình Đình xuống, hai tay anh giữ chặt gương mặt của “bánh bao nhỏ quê mùa”, chẳng nói chẳng rằng cúi đầu

cắn cô một cái.

“À...” Môi Đình Đình đau nhói, cô liền vùng vẫy theo bão nồm.

Tần Tổng xoay người, đẩy cô về phía sau, cho đến khi đâm cái rằm vào cửa xe. Lưng Đình Đình bị va chạm mạnh, ngực cô bị ép sát vào vòm ngực rắn chắc của anh, thú tính của anh lại càng bộc phát, càng ra sức mút mạnh môi của cô. Không có kỹ xảo gì đáng kể, chỉ gấp gáp như muốn nuốt luôn cô vào bụng, Tần Tổng nhắm chặt mắt ôm lấy Đình Đình, hôn đến khi đất trời đảo điên. Tiếng thở hổn hển đứt quãng hòa lẫn với hương kem đánh răng cay cay thanh mát khiến người ta có cảm giác vừa nóng bỏng lại vừa mát lạnh, toàn thân tê rần...

Đợi đến khi gặm nhấm đã đời rồi, cuối cùng Tần Tổng cũng tiếc nuôi bụng cô ra, chân Hàn Đình Đình đã mềm nhũn đến mức đứng không vững, lưng cô tựa vào cửa xe trượt dần xuống. Tần Tổng siết vòng tay ôm chặt lấy Đình Đình, đột nhiên có cảm giác như mới đạt được thành tựu, vừa cười thỏa mãn vừa không ngừng dụi đầu vào má cô.

Anh hôn được rồi! Thật sự hôn được rồi!

“Bà xã!” Anh cắn nhẹ vành tai cô, hơi thở nóng bỏng: “Sau này chúng mình có con, liệu em có thích nó hơn anh rồi hắt hủi ông xã này không?” Vừa này thấy cô mỉm cười dịu dàng với lũ trẻ, trong đầu anh bỗng vụt qua ý niệm này, trong lòng cũng dậy lên một cảm giác đố kỵ mạnh mẽ. Anh chỉ muốn nhanh chóng giành lại cô, tìm một nơi không người để “ngấu nghiến” một trận đã đời.

Hàn Đình Đình do dự... Chắc vậy nhỉ? Cô thật sự rất thích trẻ con, thom tho, mềm mại, đáng yêu biết bao! Con của hai người tốt nhất là nên giống anh, xinh xắn đáng yêu, đôi mắt đen thăm thẳm tròn xoe, khi cười có thể thấp sáng cả thế giới, khi không vui thì xì mặt ra đòi mọi người phải dỗ dành... Hàn Đình Đình ngậm bờ môi đã bị anh cắn toí bời, đấu tranh trong tưởng tượng khiến cô hạnh phúc không nói nên lời...

Thấy Đình Đình không đáp, Tần Tổng lại cúi xuống hôn cô, anh hôn khắp mặt cô không chừa chỗ nào. Đình Đình né kiểu gì cũng không tránh được đôi môi của anh, cô bị bức tới mức đỏ mặt tía tai, phải nhẹ nhàng đáp: “Sẽ không mà.”

Vì câu nói “sẽ không mà” ngọt ngào này mà Tần Tổng vui vẻ đến mức như đang bay trên mây. Mặc dù không lâu sau đó, chính bản thân anh đã cay đắng thừa nhận câu nói này chỉ là một lời nói dối trắng trợn, nhưng vào lúc này đây, Tần Tổng chỉ cảm thấy rằng mình là người hạnh phúc nhất thế gian. Không biết làm thế nào để diễn tả hết được sự kích động trong lòng mình, anh ta sức ôm Đình Đình thật chặt, như hận không thể nhập luôn cả người cô vào cơ thể mình. Anh nhắm mắt, khóa miệng cong lên sung sướng không làm sao khép lại được.

***

Sau đó, cái người hạnh phúc nhất thế gian ấy đưa bà xã yêu quý của mình về nhà tổ họ Trương cùng đón Giáng sinh.

Hai người đến đúng lúc chuẩn bị ăn cơm trưa. Tần Tổng chưa ăn sáng, lại đùa nghịch nguyên một buổi sáng nên cực kỳ đói bụng, anh dắt tay Hàn Đình Đình nhảy đến bên bàn ăn, ngồi xuống cạnh ông ngoại, rồi cầm tấm xiên mấy miếng thịt bò bỏ vào miệng.

“Đã kết hôn rồi mà vẫn còn nhí nhố!” Trương tư lệnh ngậm tẩu thuốc, bất mãn trừng mắt với Tần Tổng, nhưng vẫn quay sang phân phó cho người lính cần vụ bên cạnh: “Bưng cho nó bát canh trước đi!”

Canh vừa được mang lên, Tần Tổng liền ân cần đẩy tới trước mặt Hàn Đình Đình. Cô vốn luôn sợ những buổi họp mặt kiểu này, giờ lại bị Tần Tổng kéo đến bên bàn ăn nên nhấp nhòm không yên. Mọi người còn chưa có ai ngồi xuống, cô sao dám húp canh cơ chứ?

Tần Tổng cười tí mắt: “Anh dứt cho nhé?”

Mặt Đình Đình đỏ bừng, cô liền đẩy Tần Tổng ra, đứng dậy.

Đúng lúc này Tư lệnh phu nhân bước đến, khẽ đẩy đầu đứa cháu ngoại bảo bối: “Có khách đến mà con không sang chào hỏi một tiếng, vừa vào nhà đã ằm ỉ, còn ra thể thống gì nữa hả?” Bà vừa nắm tay cháu dâu vừa nói: “Nào! Đình Đình, con đến ngồi với ta, để nó muốn làm gì thì làm, chúng ta mặc kệ nó đi!”

Tư lệnh phu nhân kéo Hàn Đình Đình dậy, tiến về phía bên phải của Trương tư lệnh. Lúc này thức ăn đã được bày trên bàn gần hết, mọi người lần lượt ngồi xuống, Trương tư lệnh vẫy tay với một người đứng cách đó không xa: “Dịch Phong, đến ngồi cạnh ta!”

Trần Dịch Phong xuyên qua đám người bước tới.

Hôm nay anh ăn mặc đơn giản thoải mái, áo sơ mi chui đầu màu đen càng làm nổi bật dáng người của anh. Tư lệnh phu nhân lịch sự kéo Dịch Phong vào vị trí bên tay phải Trương tư lệnh, nhường chỗ của mình cho anh, còn bà sang ngồi cạnh Tần Tổng.

Thế là Hàn Đình Đình và Trần Dịch Phong vai kề vai ngồi cạnh nhau, còn Tần Tổng ngồi phía đối diện chỉ biết ngệt mặt ra nhìn.

Lúc ngồi xuống, Trần Dịch Phong rất tự nhiên giơ tay xoa đầu Hàn Đình Đình “Hi!”

Trần Dịch Phong vừa cười vừa giải thích với Trương tư lệnh: “Thật trùng hợp, đây chính là cô em gái hàng xóm mà trước nay cháu luôn yêu quý!”

Trương tư lệnh chợt nhớ ra: “À... Đúng rồi! Con trai lão Hàn sau khi chuyển việc thì đến chỗ bố cậu.”

Trần Dịch Phong mỉm cười, gật đầu: “Chúng cháu cùng ở một khu nhà, sát vách nhau.”

Tần Tổng vui mặt vào bát nhai miếng gân bò rau rầu.

“Tiểu Lục!” Trương tư lệnh cười gọi Tần Tổng: “Vây con và Dịch Phong đã thân lại càng thêm thân rồi!”

Tần Tổng bày ra bộ dáng dừng dung như chẳng hề liên quan, vừa gấp thức ăn vừa hờ hững “Vâng” một tiếng.

“Bố Dịch Phong và ta là chiến hữu, xét theo vai vế thì con phải gọi Dịch Phong là “chú” đấy!” Trương tư lệnh không biết nội tình, còn có ý muốn thắt chặt mối quan hệ giữa hai người bọn họ.

Trần Dịch Phong làm như vô tình liếc Tần Tổng một cái, thái độ thể hiện sự cao ngạo của bậc bề trên.

Ừc... Tần Tổng cổ nuốt ngậm máu tươi đã dâng đến cổ họng xuống. Lý Vi Nhiên ngồi cạnh anh đang cúi đầu giả vờ và com đã cười đến mức hai bả vai rung lên khe khẽ.

Có biết thế nào gọi là thâm kích nhân gian không?

Thâm kích nhân gian chính là phải chứng kiến cảnh tình địch và vợ của bạn vai kề vai quang minh chính đại ngồi bên nhau, bạn đã không thể nhảy tới cào cấu vào mặt người ta thì chớ, lại còn phải gọi người ta một tiếng “chú”...

Bố Trần Dịch Phong và Trương tư lệnh năm xưa cùng vào sinh ra tử, sau đó bố của Trần Dịch Phong bị thương không thể tiếp tục phục vụ trong quân đội, ông xin chuyển công tác, đầu quân cho đại đội cảnh sát hình sự ở thành phố G, bố Đình Đình là do một tay ông dẫn dắt.

Trần Dịch Phong đến đây lần này đã tạo ra một tiếng vang không hề nhỏ. Trương tư lệnh biết tin liền sai người tra cứu hồ sơ mới phát hiện ra mối quan hệ này, nên có dụng ý muốn chiêu dụ anh ta. Lần này mời Trần Dịch Phong đến nhà đón Giáng sinh, chính là có ý muốn kéo đây bắc cầu cho Tần Tổng và anh ta, hy vọng có thể biến thù thành bạn.

Nhưng không hiểu tại sao mà cháu ngoại bảo bối của ông mặt mày cứ thờ ơ vô cảm, đừng nói tới chuyện làm quen bắt thân mà anh thậm chí còn chẳng thèm mảy may để ý gì đến Trần Dịch Phong.

Mặt Tần Tổng nặng trịch, Hàn Đình Đình chốc chốc lại lén liếc về phía anh, cứ thấp thòm sợ sệt không yên. Trần Dịch Phong làm như chẳng có chuyện gì, nói chuyện với Đình Đình vẫn một mực ôn tồn, dịu dàng.

“Anh với Tần Tổng đang làm ăn hả?” Vừa nãy Đình Đình có nghe ngóng được vài chuyện từ Tần Tang.

“Không.” Trần Dịch Phong cười nhạt: “Tôi với cậu ta đang đối đầu.”

Hàn Đình Đình kinh ngạc. Mỗi khi cô ngạc nhiên thì đôi mắt mở lớn, bộ dạng vẫn giống y hệt như trong ký ức của anh, Dịch Phong khẽ mỉm cười, gọi: “Đình Bảo!” Anh vẫn giống như trước đây, thấp giọng dịu dàng kêu nữ danh của cô: “Nếu tôi và Tần Tổng đối đầu, liệu em có ghét tôi không? Sau này lại càng không muốn nghe điện thoại của tôi nhỉ?”

Đình Đình do dự, trên mặt cô viết rõ hai chữ “vương vãn”.

Một cô gái bé nhỏ nhút nhát từng chỉ cười bên lên với một mình anh... Trong lòng Trần Dịch Phong nhói đau, nhưng sắc mặt anh chẳng hề thay đổi: “Tôi đùa thôi.” Anh bình thản nói.

“Em không hy vọng hai người đối đầu hay đấu đá gì với nhau cả...” Hàn Đình Đình suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng mở miệng nói: “Chuyện kinh doanh em không hiểu, nhưng nếu thật sự phải như thế... Không còn cách nào khác sao? Em sẽ không vì hai người đối đầu nhau mà ghét anh, nhưng em sẽ thấy không vui.”

“Nha đầu này!” Trần Dịch Phong bị mấy lời này của cô chọc cười: “Dù gì thì tôi cũng từng cung chiều cô bao nhiêu năm qua, gả cho người ta rồi thì quên sạch sành sanh luôn sao? Bây giờ trong lòng chỉ toàn là Tần Tổng nhà cô thôi chứ gì?”

“Làm gì có!” Cô cười cười, rất thành thật: “Nhưng phần lớn là như thế!” Bây giờ cô đã hoàn toàn thấu hiểu, trong lòng Dịch Phong trước đây chỉ ngập tràn hình bóng của một người, chẳng thể dung nạp thêm bất kỳ tình cảm dù trong sáng hay mờ ám nào khác nữa.

Tình yêu chân thật sẽ làm cho con người ta cảm thấy thỏa mãn và hạnh phúc.

“Nha đầu này từ nhỏ tới lớn lúc nào cũng khờ khạo, ít nói. Trước đây thật tình tôi rất lo cho em... Bây giờ thì tốt rồi, coi như cũng lấy được đúng người!” Anh ngừng lại một lát, sau đó không thể kiềm chế được, giơ tay ôm lấy Đình Đình, vuốt ve tóc cô: “Đình Bảo, chỉ cần em vui vẻ là được rồi!”

Anh thu tay về, không nói gì nữa, chỉ mỉm cười. Hàn Đình Đình trước giờ chưa từng hiểu được biểu cảm cũng như tâm sự của Trần Dịch Phong. Lần này cũng không ngoại lệ, cô chỉ cảm thấy dường như anh đang dứt khoát từ bỏ điều gì đó. Nhưng đó cũng chỉ là cảm giác thoáng qua, cô không thật sự cảm nhận được rõ ràng.

Hàn Đình Đình và Trần Dịch Phong ngồi nói chuyện trên ghế sofa, Tần Tổng đứng đằng sau cách khoảng hai mét, tay cầm cốc nước táo, nhưng không nuốt nổi ngụm nào.

Nhìn cô cười vui vẻ chưa kìa!... Người nào đó mặt mày âm u như bầu trời ngày mưa bão, tay anh bóp chặt cốc nước đến mức nổi hết cả gân lên, mím môi bước tới.

Hàn Đình Đình thấy ghế sô-pha cạnh mình bỗng lún xuống, quay đầu liền nhìn thấy Tần Tổng, cô mỉm cười với anh.

Tần Tổng chẳng thèm nhìn cô lấy một cái, chỉ ngồi sát sạt bên cô, sô-pha dài rộng thế kia mà anh lại cứ dính lấy cô. Chỉ cần Đình Đình khẽ động, Tần Tổng sẽ lập tức theo sát, mặt anh dài như cái bom, bàn tay nóng rẫy cứ chốc chốc lại đụng vào chỗ này, chạm vào chỗ kia của Đình Đình.

Hàn Đình Đình vờ như không có chuyện gì, thỉnh thoảng lại khẽ cựa quậy. Trần Dịch Phong quá hiểu Đình Đình, anh lập tức xác nhận cô đang mất tự nhiên, liếc thấy móng vuốt của Tần Tổng đang vắt lên vai cô, anh cúi đầu khẽ cười rồi nhanh chóng đứng dậy bỏ đi.

Dịch Phong vừa đi khỏi, Tần Tổng lập tức thu tay về, trên mặt anh hiện lên một dòng chữ: “Anh đang không vui, em mau dỗ dành anh đi!”

“Em lại muốn đi đâu đó?” Thấy Hàn Đình Đình không những chẳng thèm đếm xỉa đến mình mà còn định đứng lên bỏ đi, Tần Tổng tức giận kéo cô lại, Đình Đình lảo đảo ngã ngồi lên đầu gối của anh. Cơ hội đến, Tần Tổng vội vàng vòng tay khóa chặt cô lại.

“Á...” Hàn Đình Đình vội đẩy Tần Tổng ra: “Đừng vậy mà, ở đây bao nhiêu là người...”

“Mọi người ở đây đều biết em là vợ anh!” Vòng tay Tần Tổng càng siết chặt.

“Nhưng em muốn đi lấy nước uống.” Tần Tổng luôn là tâm điểm của mọi ánh mắt, đôi vợ chồng trẻ lúc này đang ngọt ngào thân mật như ở chốn không người, cả nhà đều nhìn sang cười cười. Hàn Đình Đình cảm thấy trước mặt người lớn mà thân mật thế này thì không phải phép nên cuống cuống tìm cớ để chuẩn.

Tần Tổng chẳng thèm để ý, đưa cốc nước táo của anh cho Đình Đình: “Đây!”

“Anh uống rồi mà...”

“Em có uống không?” Tần Tổng xấu xa nhéo vào eo Đình Đình, thấp giọng khẽ quát bên tai cô.

Hàn Đình Đình chậm chạp nhận lấy nhấp một ngụm nhỏ, bỗng lực nhéo ở eo đột nhiên tăng mạnh, cô lập tức uống “ực” một ngụm hết luôn nửa cốc.

Trong lòng Tần Tổng đang thầm nở hoa. Không biết Trần Dịch Phong đã quay lại từ bao giờ, từ đằng sau ghế sô-pha vươn tay về phía “bánh bao nhỏ quê mùa” nhà anh lúc này còn đang chăm chú uống nước táo: “Đình Đình, điện thoại của Tiểu Đông, nó muốn nói với em vài câu.”

Hàn Đình Đình vội vàng đặt cốc nước xuống rồi nhận lấy điện thoại, sau đó không chút kiếng dè gì, táo tợn chui ra khỏi vòng tay của Tần Tổng, chạy tới chỗ yên tĩnh để nói chuyện.

Chỉ là hành động đưa điện thoại hết sức đơn giản, động tác của Trần Dịch Phong cực kỳ thông dong, không nhanh cũng chẳng chậm, đủ để Tần Tổng nhìn thấy rõ ràng cái hình nền long lanh trên đó: Trần Dịch Phong ôm một bé gái xinh xắn tầm bảy – tám tuổi, bên cạnh hai bố con là một cô ngốc cười tít cả mắt đang nghiêng đầu vào bé gái, gương mặt bánh bao trắng hồng dường như sắp lên men, ba người họ cứ như một gia đình hạnh phúc vậy, muốn bao nhiêu mỹ mãn thì có bấy nhiêu mỹ mãn... Tần Tổng ngồi chờ một mình trên ghế sô – pha, dòng chữ trên mặt anh bây giờ đã đổi thành: “Tôi muốn ăn thịt người!”

Nghe điện thoại xong, Hàn Đình Đình quay lại tìm Tần Tổng khắp nơi mà vẫn chẳng thấy đâu, hỏi thì mọi người bảo là mới thấy anh đi lên tầng, sắc mặt không được tốt cho lắm.

Đình Đình vội vã chạy lên tầng, nhưng Tần Tổng không chịu mở cửa cho cô. Đình Đình gõ cửa suốt năm phút mà Tần vẫn không chịu mở, trong lòng cô cảm thấy không vui: “Vậy em đi đây!”

Nói xong Đình Đình liền quay người đi thật, nhưng cô vừa mới quay người thì cánh cửa đã bật ra, Tần Tổng hết sức giận dữ đứng đùng đùng nhào ra, nhanh chóng thò tay kéo cô vào phòng.

“Chẳng phải là anh không thèm quan tâm em nữa rồi sao?” Vừa vào phòng Hàn Đình Đình đã giơ tay nhéo mặt Tần Tổng, cười nói: “Coi anh kìa! Quý nhỏ mọn!”

Tần Tổng cắn vào cổ tay cô, anh vẫn còn đang thờ phỉ phỉ. Đình Đình vuốt ve khuôn mặt anh: “Ngoan nào... Đừng giận nữa!”

“Em nói chuyện với Trần Dịch Phong vui vẻ lắm cơ mà! Còn lo anh giận hay không để làm gì?” Tần Tổng lại nắm cổ tay Đình Đình, cắn một miếng không mạnh cũng chẳng nhẹ cho hà giận, cắn xong lại thấy xót xa, vội vàng liếm láp vết răng của mình trên tay cô. Hàn Đình Đình thấy nhột nên rút tay lại, cười “hi hi”: “Lúc anh và Tần Tang nói chuyện em cũng có giận đâu nào?”

Ý của cô là chuyện dĩ vãng đã qua rồi, tuy cô vẫn còn tình cảm với Trần Dịch Phong, dù sao thì từ bé anh đã luôn đối xử tốt với cô như thế, cô lại thầm thích anh trong một khoảng thời gian dài, nhưng cũng giống như Tần Tang và Tần Tổng, cho dù giữa họ là tình thân hay thi thoảng là những hồi ức đẹp thì sớm đã chẳng còn liên quan gì tới tình yêu nữa rồi. Trái tim phụ nữ rất nhỏ bé, chỉ đủ chỗ chứa những buồn – vui – giận – hờn của một người đàn ông mà thôi.

Tần Tổng nghe xong lại hoàn toàn không nghĩ vậy, anh thả tay ra, gương mặt lạnh lùng: “Hân Đình Đình!” Anh còn gọi cả họ và tên của cô ra, rất không khách khí quá lớn: “Lúc trước tôi tâm sự thật lòng với cô không phải để đến bây giờ cô đem ra bắt thóp tôi!”

Hân Đình Đình nghệt mặt, sao những lời cô nói lại biến thành bắt thóp rồi?

“Em cũng chỉ kể chuyện của Trần Dịch Phong với mình anh, tại sao anh lại đem mấy thứ đó ra làm căn cứ cơ chứ?” Cô không cam tâm đáp lại.

“Tôi cần căn cứ sao? Cô với hân ta ở trước mặt tôi ngọt ngào phát ngấy lên được, tôi đâu có bị đui!” Tần Tổng xù lông: “Cô muốn về làm mẹ kế người ta thì đi đi! Tôi không thèm! Đừng có xuất hiện trước mặt tôi nữa!”

“Anh...” Mất Hân Đình Đình đã ngập nước, chỉ nói dăm ba câu thôi mà, ngọt ngào phát ngấy ở đâu ra vậy? Rõ ràng chính anh lúc nào cũng đem những tâm sự tự đáy lòng của cô ra để làm trò cười, cứ một tiếng “mẹ kế” hai tiếng “mẹ kế” khó nghe biết mấy!

Hân Đình Đình quay đi quệt nước mắt, Tần Tổng vẫn chưa nguôi giận: “Còn chưa đi?”

Tần Tổng trước giờ cậy thế bắt nạt người khác quen rồi, lúc này ngữ khí của anh cực kỳ nặng nề, Hân Đình Đình cảm thấy trái tim mình như vỡ vụn, cô gạt nước mắt, bước nhanh ra cửa.

Đình Đình vừa đi đến cửa Tần Tổng đã cảm thấy hối hận, anh định đuổi theo nhưng cánh cửa đã đóng sập lại. Anh thẹn quá hóa giận, dẫm một cái thật mạnh vào cửa.

Sau lưng vọng tới tiếng động lớn, không biết Tần Tổng lại trút giận lên thứ gì rồi.

Hân Đình Đình chỉ muốn về nhà ngay lập tức... Ở nhà sẽ không có ai đuổi cô đi thế này.

Nhưng bố mẹ nhất định sẽ hỏi chuyện, cô phải trả lời thế nào đây... Bị Tần Tổng đuổi đi rồi, vì Trần Dịch Phong ư?

Bố sẽ bị cô chọc giận đến chết mất!

Còn Trần Dịch Phong, anh thấy cô bị Tần Tổng đuổi đi sẽ nghĩ thế nào? Cô vừa mới nói với anh rằng mình sống rất tốt.

Đình Đình hết sức đau lòng, cúi đầu đi về phía nhà vệ sinh gần hành lang. Bỗng có tiếng bước chân từ cầu thang vọng đến, cô vừa ngẩng đầu lên thì Trần Dịch Phong đã đứng trước mặt.

“Sao lại khóc?” Trần Dịch Phong kinh ngạc nhìn đôi mắt đỏ hoe của Đình Đình: “Đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Hân Đình Đình dụi dụi mắt, lắc đầu: “Có khóc đâu ạ.”

Trần Dịch Phong nhíu mày, cô có khóc hay không lẽ nào anh không nhìn ra được: “Dưới nhà đang chuẩn bị ăn cơm rồi đấy. Tần Tổng đâu?”

Nghe hỏi đến Tần Tổng, Đình Đình lại thấy sống mũi cay cay, cô chỉ bừa ra đằng sau, sau đó mặc kệ biểu cảm càng lúc càng lạnh lùng của Trần Dịch Phong, hấp tấp chạy vào nhà vệ sinh trốn rồi ngồi trên bồn cầu lặng lẽ bùng mặt khóc.

Không biết qua bao lâu, giọng Tần Tang vang lên cùng với tiếng gõ cửa: “Đình Đình? Em đang ở trong đó à?”

“Vâng...” “Hân Đình Đình ngẩng đầu, cuống quýt lau mặt

“Đến giờ cơm rồi, chỉ còn thiếu mỗi em, bà ngoại bảo chị lên xem thế nào. Em vẫn ổn chứ? Có cần chị vào giúp không?”

Tần Tang hỏi han một cách uyển chuyển.

“Không cần đâu, em đến ngay đây!”

Lúc xuống tầng cả nhà đều quay ra nhìn cô, mắt Đình Đình sưng đỏ hết cả lên không cách nào che giấu được, cô đành cúi gằm mặt bước một mạch tới bên bàn ăn.

Tất cả mọi người đều đã ngồi vào chỗ, không biết do ai sắp xếp mà chỉ còn trống mỗi vị trí bên cạnh Tần Tổng, chắc là chừa lại cho cô. Cô ngồi xuống, không dám ngược nhìn Tần Tổng lấy một lần.

Sau khi Trương tư lệnh ra chỉ thị: “Ăn cơm!”, mọi người bắt đầu động đũa. Tần Tổng ngần ngừ một lúc rồi múc cho Đình Đình một bát canh, nhẹ nhàng đẩy sang chỗ cô. Cô không ăn, cũng chẳng thèm nhìn anh. Một lát sau Tần Tổng lại vươn tay ra cẩn thận đẩy bát canh sang phía cô, nhưng Đình Đình giận dỗi đưa tay đẩy về.

Tần Tổng sững sờ, đôi đũa trong tay đặt “cạch” xuống bàn, anh gạt mạnh bát canh về, nước canh bắn tung tóe ra bàn, phần còn lại trong bát anh ngửa cổ tu một hơi hết luôn.

Tiếng động khá lớn, mọi người đều nghe thấy. Trương Phác Ngọc là người đầu tiên lên tiếng: “A Tổng, con làm gì thế?”

Trương tư lệnh phu nhân cũng không hài lòng mắng cháu ngoại bảo bối của mình: “Tiểu Lục, con thật là... Còn làm Đình Đình giật mình rồi kìa!”

Trương Phác Ngôn cũng nói: “A Tổng, mau múc bát canh khác cho vợ con đi!”

Tần Tổng ngang ngược bú đống bình quen rồi, thường ngày anh muốn làm gì thì làm, chẳng ai bảo được cả. Tần Tổng đặt cái bát xuống bàn, sắp nổi xung thật rồi, nhưng vừa nhìn sang người bên cạnh thì bao nhiêu bực tức trong lòng anh lại dần lắng xuống.

Lúc này, Tần Tang múc một bát canh khác đưa qua. Hàn Đình Đình vốn đang hết sức kiềm chế để không bật khóc, bây giờ khi được mọi người che chở thì hai mắt cô lại bắt đầu đỏ hoe, trong lòng vừa âm ỉ vừa tủi thân.

Trần Dịch Phong không hề lên tiếng, nhưng ánh mắt không ngừng dõi theo Đình Đình, dù cô không ngẩng mặt lên nhưng vẫn cảm thấy lạnh toát sống lưng.

Ăn cơm xong, mọi người tập trung trong phòng khách đón Giáng sinh, đèn chùm trên trần nhà được dịp nghỉ ngơi, ánh đèn trên cây thông Noel cao to tỏa sáng lấp lánh. Dưới gốc cây đặt đầy quà, đám trẻ con đều đang thèm nhỏ dãi, nhưng Tần Tổng lúc này mặt mày bí xị, ngồi một góc trên sofa bên cạnh gốc cây nên không ai dám lại gần.

Hàn Đình Đình đứng cách Tần Tổng rất xa, trong lòng lo lắng nghĩ: Về nhà thì không được rồi, lát nữa vào phòng lại không biết phải đối diện với Tần Tổng như thế nào, chỉ bằng cứ đi ngủ trước, anh thấy cô ở trong phòng chắc sẽ đi tìm phòng khác ngủ thôi.

Thế là Hàn Đình Đình lặng lẽ đi lên tầng. Cô đang nhẹ nhàng khép cửa lại, bỗng nhiên cánh cửa bị đẩy mạnh, cô lùi về phía sau mấy bước, suýt chút nữa thì ngã.

Là Tần Tổng, mặt mày xám xịt như lúc nãy, anh lách người qua cánh cửa mới mở được một nửa, sau đó đóng cửa cái ‘rầm’.

Hàn Đình Đình nhìn Tần Tổng đầy uất ức, im lặng chẳng nói chẳng rằng. Hai người cứ trầm ngâm đứng đối diện nhau, cuối cùng anh quyết định mở lời trước: “Anh bảo em đi thì em đi luôn à? Bình thường sao chẳng thấy nghe lời anh thế bao giờ!”

Thấy Đình Đình vẫn không nói gì, Tần Tổng lại nổi giận, anh nâng cằm cô, buộc cô phải ngẩng mặt lên: “Nhìn anh này!”

Nhìn gì chứ... Anh nhướn mày, thái độ hết sức nghiêm túc: “Anh có chỗ nào không bằng Trần Dịch Phong?”

“Em chưa bao giờ so sánh anh với anh ấy.” Đình Đình hất tay Tần Tổng ra: “Là tự anh cứ luôn so đo với anh ấy.”

“Lần nào hấn ta xuất hiện thì cả người em đều không bình thường, anh có thể không so đo với hấn ta sao?” Tần Tổng càng nói càng thêm tức giận: “Em thích hấn ta bao nhiêu năm như thế, anh có thể không so đo với hấn sao?”

Anh nói ra những lời này với vẻ rất không tự tin, cực kỳ không giống Tần Tổng. Trái tim Hàn Đình Đình mềm hẳn ra, mặc dù vẫn còn đang oán trách anh nhưng cũng cảm thấy rất đau lòng.

“A Tổng, trước nay anh ấy vẫn luôn chăm sóc em giống như chăm Tiểu Đồng, từ bé đến giờ anh ấy đối với em rất tốt. Giữa em và anh ấy, trừ những suy nghĩ em luôn chôn giấu trong lòng ra thì hoàn toàn không có gì cả, anh ấy cũng không hề hay biết gì. Lẽ nào chỉ vì tình yêu đơn phương của em mà không được qua lại với anh ấy nữa sao?” Đình Đình khẽ nói.

“Điều anh quan tâm không phải là hấn ta! Chỉ cần nghĩ đến việc em kết hôn với anh để sau khi ly hôn được ở cạnh hấn là anh đã muốn bóp chết em rồi!” Cuối cùng thì Tần Tổng cũng nghiêng răng nghiêng lợi nói hết ra những suy nghĩ chân thật nhất, những điều khiến anh mất thể diện nhất.

“Nhưng về sau không phải vậy nữa mà...” Đình Đình lí nhí mới nói được nửa chừng lại đột ngột dừng lại.

Sau đó... Sau đó không phải là hai người bọn họ đã cùng nhau trải qua biết bao nhiêu chuyện, cùng nương tựa vào nhau vượt qua những ngày tháng khó khăn đó sao? Hai người thậm chí còn ôm nhau, hôn nhau, đầu gối tay ấp trong sáng bên nhau, mỗi lần như vậy đều cảm thấy lòng mình rung động, chứ có phải vì Trần Dịch Phong nào đâu?

Tay Tần Tổng đặt trên vai Đình Đình từ từ trượt xuống, sau đó anh nắm lấy tay cô, cất giọng buồn bã: “Hôm nay anh đối xử với em thật chẳng ra làm sao cả! Có phải em sẽ không tha thứ cho anh không?”

Đình Đình chỉ lặng lẽ cúi đầu. Tần Tổng siết chặt tay cô, trầm ngâm hồi lâu rồi mới lên tiếng: “Khi chúng ta kết hôn, em chỉ muốn tìm lấy một người để được ‘qua một lần đò’. Còn anh giữa biết bao lựa chọn lại nhắm trúng em. Lúc đó, anh cứ nghĩ mình chỉ tùy tiện chọn bừa, nhưng sau đó, chúng mình lại hạnh phúc bên nhau... Anh từng nghiêm túc suy nghĩ lại, tại sao giữa bao nhiêu người như vậy mà anh lại chọn đúng em? Suy đi nghĩ lại, cuối cùng anh cũng nghĩ ra rồi. Đó không phải do anh tùy tiện chọn bừa, mà anh đã ưng em ngay từ ánh mắt đầu tiên. Khi ấy anh không biết, chỉ cảm thấy em rất phù hợp. Thực ra thì anh đã thích em ngay từ lúc đó rồi chẳng? Giữa biết bao nhiêu người như thế, anh lại chỉ thích mỗi mình em. Tần Tang... Bây giờ nghĩ lại anh mới thấy chẳng có gì to tát cả, nếu không phải vì Lý Vĩ Nhiên giành giật với anh thì anh sẽ buông tay nhanh thôi. Hồi đó anh phải có cô ấy cho bằng được không phải vì anh yêu cô ấy mà bởi vì anh quá ngớ ngẩn, chưa cướp được về tay mình thì thấy không cam lòng. Em lại khác... Bây giờ em đã là vợ của anh rồi, nhưng anh còn thấy không cam tâm hơn cả lúc em chưa phải là gì của anh!”

Trước giờ Tần Tổng nói chuyện lúc nào cũng hống hách, Đình Đình chưa bao giờ thấy anh xuống nước, khản khoản hạ giọng như thế này, cô bỗng thấy rung động mạnh mẽ.

“Bởi vì em không chỉ thích mỗi mình anh, em thích Trần Dịch Phong bao nhiêu năm trời, thậm chí kết hôn với anh cũng là vì hắn ta... Anh thật sự rất khó chịu! Trên thương trường bị hắn ta đè đầu cưỡi cổ đã đủ lắm rồi, người anh yêu nhất còn thích hắn ta lâu hơn thích anh, anh sắp tức chết mất... Thấy hai người thân thiết quá nên anh mới nổi giận đùng đùng như thế. Anh biết anh không tốt, anh xin lỗi!”

Tiểu Lục thiếu của Tần gia, lần đầu tiên trong đời hạ mình trình bày tràng giang đại hải như vậy chỉ để xin lỗi một người.

Ban này tất cả mọi người đều chỉ trích anh không đối xử tốt với Hàn Đình Đình, nhưng anh còn hận bản thân mình hơn bất kỳ ai. Nhìn mắt cô đỏ hoe, bộ dạng ủ dột, Tần Tổng thật sự chỉ muốn bóp chết chính mình!

Anh tức giận bao nhiêu thì cũng bất an bấy nhiêu.

Tần Tổng tự hỏi, trong gần ba mươi năm cuộc đời lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió của mình, chưa từng có ai giống như Hàn Đình Đình, cho dù có bị thất bại biết bao nhiêu lần nhưng vẫn khiến anh muốn ngừng mà không được.

Anh từng cho rằng đó là do “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén.” Nhưng nghĩ kỹ lại, có biết bao cô gái còn đẹp hơn cô ấy, còn dịu dàng hơn cô ấy, còn tinh tế hơn cô ấy, vậy mà anh lại chỉ một mực chọn riêng mình cô. Đó căn bản là tiếng sét ái tình, là mối nhân duyên do trời định.

Tay Đình Đình bỗng động đậy, cô khẽ nắm tay anh, mười ngón tay từ từ đan vào nhau.

“Anh dữ dằn với em như vậy, chỉ xin lỗi là xong sao?”

Đình Đình nói thì nói vậy, nhưng biểu cảm đã dịu dàng hơn nhiều. Tần Tổng vô cùng phản chấn: “Vậy em đánh anh đi!” Vừa nói Tần Tổng vừa nắm tay Đình Đình đưa lên mặt mình, các ngón tay của cô đang gấp lại, lúc quẹt lên mặt anh đau điếng, cô kêu “Á” một tiếng.

Tần Tổng cuồng quát đưa tay Đình Đình lên miệng thổi: “Không đau, không đau!”

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Bộ dạng luống cuống chân tay của Tần Tổng lúc này khiến trái tim Đình Đình rung động hơn bất kỳ lúc nào hết.

Đúng thế, Tần Tổng trẻ con, tính tình cộc cằn, hay “xù lông”, không biết cách quan tâm, hoàn toàn tương phản với mẫu người trong mộng của Đình Đình.

Nhưng Tần Tổng đối với Đình Đình lúc nào cũng thẳng thắn, chân thành, anh bất chấp thể diện để cô có thể cảm nhận được tình cảm của anh, có thể rung động trước anh. Ở bên anh, Đình Đình cảm thấy mình đang được yêu, cô nhận lại được những phản hồi còn ngọt ngào hơn cả tình yêu mà cô đã cho đi.

Đối với một người đã từng trải qua quãng thời gian dài yêu đơn phương lặng thầm không được đáp trả, điều này thật đáng quý biết bao!

“Bà xã!” Anh hôn ngón tay cô, lại khẽ vuốt ve một cách đáng thương: “Anh thật sự biết lỗi rồi, em đừng giận anh nữa...”

Hàn Đình Đình rút tay về, nhìn Tần Tổng: “Tình anh nóng này bất thường, làm sao em biết được lần sau anh thấy chướng mắt liệu có lại chỉ tay đuổi em đi nữa hay không?”

Tần Tổng cuồng cuồng giơ tay lên thề thốt: “Anh xin thề...”

“Đừng!” Hàn Đình Đình sợ Tần Tổng không kiêng kị gì lại buông lời thề độc liên vội vàng ngăn lại: “Anh nhớ là được rồi. A Tổng, thực ra em cũng đã quen với việc anh nổi nóng với em rồi, chỉ cần đừng quá đáng là được. Chiều nay anh hung dữ đuổi em đi, dường như không muốn nhìn thấy em thêm một giây phút nào nữa khiến em rất đau lòng.”

“Kỳ thực lời vừa nói ra anh đã cảm thấy hối hận rồi... Anh định giữ em lại nhưng em chạy nhanh quá! Anh không hề muốn đuổi em đi, sao anh có thể để em đi được chứ...” Tần Tổng kéo Đình Đình vào lòng: “Bà xã, sau này anh tuyệt đối không bao giờ bảo em đi nữa, dù anh có giận dữ nổi khùng đến mức nào cũng sẽ không bao giờ đối xử với em như hôm nay, anh thề đó!”

Tần Tổng quả là một đứa trẻ ngoan rất biết giữ lời. Trong rất nhiều năm về sau, số lần anh cáu giận nhiều không đếm xuể, thi thoảng cũng nổi cơn tam bành với cô: “Em...”

“Làm sao?” Cô sụt sùi.

“Em... không được đi đâu cả!” Anh vò đầu bứt tóc, uất ức bỏ ra ngoài: “Anh đi!”

***

Thấy Tần Tổng thành khẩn như vậy, Hàn Đình Đình bật cười: “Anh cũng không bao giờ được nói “mẹ kế” gì gì đó nữa, em không thích anh nói như vậy đâu!”

“Ừ, không nói!”

“Không được cãi nhau với em vì Trần Dịch Phong nữa, đàn ông không được hẹp hòi như thế!”

“...Được!”

“Không được... ừm, ừm ừm ừm...” Thấy cô vênh mặt lên, cái miệng nhỏ xinh khi hé khi mở, mồm miệng Tần Tổng khô khốc, anh không nhịn nổi, cúi đầu khóa chặt đôi môi ấy lại, mút thật mạnh rồi dịu dàng cuốn lấy cái lưỡi của cô. Anh cố ý khoe mẽ kỹ thuật, nhẹ nhàng mơn trớn, chưa được bao lâu Đỉnh Đỉnh đã mềm nhũn trong lòng anh...

Tần Tổng hít sâu một hơi, siết chặt tay lại bế Đỉnh Đỉnh đi vào phòng ngủ phía trong, cô rên khẽ, toàn thân mềm mại vùi sâu vào lòng anh...

“Cốc cốc cốc!” Đúng lúc này tiếng gõ cửa vang lên.

Hai người “đứng hình”, Tần Tổng nhăn nhó, trầm giọng hỏi một cách đầy bất mãn: “Ai?”

Ngoài cửa vang lên tiếng Trương tư lệnh phu nhân: “A Tổng, là bà ngoại.”

Hân Đỉnh Đỉnh lập tức bừng tỉnh, đánh vào người Tần Tổng một cái, vội vàng nhảy khỏi lòng anh rồi ôm gương mặt đỏ bừng chạy thẳng vào phòng ngủ, còn tiện tay khóa cửa lại nữa.

Tần Tổng bức bối đâm vào tường, lúc mở cửa cho bà ngoại vẫn giữ nguyên nét mặt khó coi đó, Trương tư lệnh phu nhân thấy vậy vô cùng lo lắng, cẩn thận ngó vào trong phòng rồi kéo anh ra ngoài hành lang nói chuyện: “Vẫn chưa làm lành à?”

“Chuyện gì ạ?” Tần Tổng nhún mày, khó chịu lâu lâu.

“Thằng nhóc chết tiệt này! Chỉ giỏi bắt nạt người ta thôi!” Trương tư lệnh phu nhân véo mạnh vào người cháu ngoại bảo bối: “Đỉnh Đỉnh ngoan ngoãn biết bao! Còn dám làm cho nó buồn nữa mọi người sẽ không tha cho cháu đâu! Cháu xem về mặt của bố cháu lúc đó đấy!”

“Bà ngoại...”

“Ông ngoại bảo bà lên nói với cháu... Đừng cho rằng gia thế người ta không bằng mình mà cháu có thể tùy tiện thích làm gì thì làm nhé! Lúc ông nội Đỉnh Đỉnh theo ông cháu vượt qua mưa bom bão đạn, còn chưa biết cháu đang ở chốn nào đâu! Hôm nay có khách nên không tính toán với cháu, nhưng lần sau mà còn bắt nạt vợ như vậy nữa, ông ấy sẽ lấy roi đánh cho cháu phải khóc luôn đấy!”

“Cháu biết rồi, biết rồi...” Tần Tổng không đủ kiên nhẫn để nghe giáo huấn: “Chúng cháu phải nghỉ ngơi rồi, bà mau đi đi ạ!”

Trương tư lệnh phu nhân cười cười đánh cháu ngoại một cái, đưa bộ đồ vệ sinh cá nhân trong tay cho Tần Tổng: “Cháu cứ dùng bộ cũ đi, bà đã sắp sẵn cho cháu rồi đây, bộ mới này thì đưa cho Đỉnh Đỉnh! Vào trong nhớ chịu khó đồ dành nó, cái tính khí cục cằn này của cháu bắt con gái nhà người ta chạy theo cũng chẳng dễ dàng gì!”

Tần Tổng bị giáo huấn một hồi, buồn bức quay về phòng. Hân Đỉnh Đỉnh đang định đi đánh răng rửa mặt, cô đẩy cửa phòng tắm thò nửa người ra ngoài, thấy đồ trên tay anh liền cười vui vẻ: “Cho em đó hả?”

“Của anh!” Tần Tổng tép vào cánh tay đang vươn tới của Đỉnh Đỉnh rồi kéo cô vào trong, chỉ chỉ bộ đồ vệ sinh cá nhân anh vẫn dùng khi ở nhà: “Em dùng cái này đi!”

Hân Đỉnh Đỉnh cầm chiếc bàn chải điện màu xanh nam tính lên, ngạc nhiên hỏi: “Đây là... của anh phải không?”

Tần Tổng “Ừ” một tiếng, giọng nói đầy vẻ uy hiếp, Đỉnh Đỉnh câm nín, rửa qua loa rồi bóp kem đánh răng lên, lặng lẽ đưa vào miệng.

Tần Tổng đã thấy thoải mái hơn nhiều, anh bóc bàn chải mới màu hồng ra, trên cổ còn vắt một cái khăn mặt màu hồng, sau đó chen chúc một chỗ với cô, cùng nhau đánh răng hết sức thân mật...

Màn đêm nhẹ nhàng buông xuống.

Chăn rất ấm, trong lúc nghe Tần Tổng kể chuyện năm mười hai tuổi đánh gãy chân tên nhóc nhà Ngô tướng quân ở sát vách, Đỉnh Đỉnh cũng chìm luôn vào giấc ngủ. Cả ngày hôm nay cô phải ứng phó với bao nhiêu người, vừa căng thẳng lại vừa mệt mỏi, đến lúc nghe anh thì thầm kể chuyện, cơn buồn ngủ ập đến lúc nào không hay.

Một tay anh bị cô chiếm dụng làm gối, anh vỗ nhẹ vào lưng cô, tay còn lại vô thức vuốt tóc cô, rồi lại dùng mu bàn tay nhẹ nhàng vuốt gò má và vành tai cô...

Thật tốt! Cuối cùng thì kiếp này anh cũng gặp được một người để che chở, có thể an lành ngủ trong lòng anh mỗi đêm.

Đèn trên tường tỏa ra ánh sáng dịu dàng ấm áp, Đỉnh Đỉnh nằm nghiêng trên giường, đường nét thanh mảnh xinh đẹp của cô khiến trái tim Tần Tổng tan chảy.

Bức hình nền điện thoại của Trần Dịch Phong lại hiện lên trong đầu khiến anh mất kiểm soát. Tần Tổng cực kỳ ghen tị, anh và Đỉnh Đỉnh còn chưa bao giờ chụp hình thân mật như thế... Nghĩ vậy, Tần Tổng liền với tay lấy chiếc di động để trên tủ đầu giường.

Âm thanh và đèn flash đều đã tắt, góc độ cũng được chọn xong xuôi, anh cúi sát vào người cô, mặt đối mặt với Đình Đình. Sắp xếp đầu vào đây rồi, anh cố nén lại nụ cười đang không ngừng nở rộ trên môi. Vào lúc ngón tay anh chuẩn bị nhấn nút chụp thì cô đột ngột mở mắt.

Anh vừa động dậy cô đã tỉnh giấc, vạt áo của anh cứ quệt trái quệt phải trên mặt cô, khoang mũi nóng hôi hổi của cô tràn ngập mùi hương của anh, nhịp tim của Đình Đình đập càng lúc càng nhanh hơn. Vừa mở mắt ra đã thấy khuôn mặt anh kề sát, cô lấy hết can đảm rướn người về phía trước, đôi môi chu lên in dấu trên môi anh.

Tần Tổng thần thờ.

Mặt Đình Đình đỏ bừng, cô dứt khoát há miệng cắn vào môi anh, sau lại lo lắng cắn mạnh quá nên chuyển sang mút mát. Động tác của cô nhẹ nhàng, chậm rãi, Tần Tổng cảm thấy đôi môi nóng hổi của cô dường như đang gặm nhấm anh... Gặm nhấm anh... Gặm nhấm đến mức khiến cho máu trong cơ thể anh đều dồn hết xuống bụng... Ầm!

“Á...” Một bóng đen roi phịch xuống, trước mắt Hàn Đình Đình bỗng chốc tối sầm, con đầu đột ngột khiến cô kêu lớn.

Anh kích động muốn ép người cô xuống, nhưng lại quên mất rằng một tay mình đang giữ cao điện thoại, anh vừa mới thả tay ra chiếc điện thoại liền rơi xuống. Còn cô vì rướn lên để hôn anh nên cả người đang dòn về phía anh, chiếc điện thoại rơi ngay xuống mặt Đình Đình, cô đau đến mức kêu thất thanh.

Trong đầu Tần Tổng nổ “ầm” một tiếng, anh lật đật ngồi dậy: “Bà xã!” Di động của anh là loại được đặc chế riêng nên nặng hơn những chiếc điện thoại dành cho nam giới thông thường.

Hàn Đình Đình ôm một bên mặt, cả người co lại. Trong lòng Tần Tổng nóng như lửa đốt, anh ôm lấy cô, kéo tay cô ta để nhìn, mắt cô nhắm chặt, nước mắt chảy đầm đìa.

“Anh đi gọi bác sĩ!” Tần Tổng buông Đình Đình ra, cuống quýt nhảy xuống giường.

“A Tổng...” Cô giờ tay kéo anh lại.

“Hà?” Anh lập tức quay đầu.

“Không sao... Rơi trúng gò má, không đụng đến mắt, không sao đâu!” Cô đã “thích nghi” với con đầu đột ngột ban nãy, cũng cảm thấy đỡ hơn nhiều rồi.

Tần Tổng cẩn thận xem xét chỗ bị thương trên mặt Đình Đình, phần xương gò má lúc này đỏ ửng, hơi sưng lên, những chỗ khác không bị ảnh hưởng. Tần Tổng nhòm dậy, lại bị Đình Đình kéo xuống: “Đừng đi nữa, đã nửa đêm rồi!” “Anh đi lấy ít đá chườm cho em, nếu không ngày mai sẽ sưng vù lên mất!” Tần Tổng hết sức đau lòng, nhủ mảy: “Em đừng động dậy, anh sẽ quay lại ngay!”

Hàn Đình Đình rầu rĩ, hít một hơi rồi lại nằm xuống. Tần Tổng đi xuống nhà lấy túi chườm, cẩn thận chườm nhẹ lên mặt cô, rồi lại trèo lên giường, nằm xuống cạnh cô.

Lần này cả hai người hết sức biết điều ôm nhau nằm yên.

Tần Tổng sợ mặt Đình Đình bị túi chườm đè lên ngủ không ngon nên ôm lấy cô từ đằng sau, tay anh nâng bọc đá, chỉ chừa ra một góc đủ chườm lên chỗ bị đau trên gò má cô.

Đình Đình tựa sát vào người Tần Tổng: “Được rồi mà... Anh thả tay ra đi, không sao nữa rồi...”

“Em cứ ngủ đi...” Anh đáp lại chần ở sau lưng Đình Đình thật cẩn thận, cúi đầu khẽ hôn lên tai cô: “Ngoan nào...”

Hàn Đình Đình buồn ngủ đến mức không mở nổi mắt nữa, mơ màng “Ừm” một tiếng, trên mặt cô lạnh lạnh nhưng trong lòng lại cực kỳ ấm áp, chỉ một lát sau cô đã chìm vào cõi mộng.

Sáng hôm sau khi Đình Đình tỉnh giấc, Tần Tổng vẫn giữ nguyên tư thế tối qua, duỗi tay nằm nghiêng người ngủ rất ngon. Túi chườm đã hết lạnh, rơi xuống cạnh gối, cô nhặt lên rồi đặt trên tú đầu giường, sau đó nhẹ nhàng xỏ dép, rón rén đi vào phòng tắm.

Nhờ được anh chườm đá hết sức cẩn thận nên vết thương tối qua không bị sưng lên, chỉ có điều gò má cô đã đổi sang màu xanh tím, nhìn giống như bị người ta đập vậy. Nhớ lại chuyện tối qua anh xót xa ôm cô vào lòng, chiều chuộng dỗ dành cô “ngoan nào”, Đình Đình không kìm được khẽ nở nụ cười trong gương.

Sau khi phủ một lớp trang điểm nhẹ lên mặt thấy vẫn không giấu được vết thâm tím, bình thường Đình Đình lại không dùng kem che khuyết điểm, cô nghĩ ngợi một hồi rồi quyết định sang mượn Tần Tang. Ai ngờ cô vừa mới đẩy cửa ra đã gặp ngay Trần Dịch Phong đứng lúc đi ngang qua. Anh là khách quý nên tối qua được xếp phòng ở tầng hai.

“Chào em!” Anh tươi cười, bước lại gần cô.

Hàn Đình Đình biết lần này không hay rồi, quay người định trốn nhưng bị anh gọi giật lại. Ánh mắt Trần Dịch Phong thoáng lia tới vết thương trên mặt cô rồi chuyển thành chần động: “Chuyện gì thế này?” Anh sa sầm mặt mày: “Ai làm? Là Tần Tổng?”

“Không phải!” Mỗi khi Hàn Đình Đình căng thẳng thì cứ y như gà mắc tóc, chỉ biết xua xua tay: “Anh... anh ấy... không phải cố ý...”

Trần Dịch Phong nhìn biểu hiện hoảng loạn của Đình Đình, lại nhìn gương mặt trang điểm không giống thường ngày của cô, rồi cả vết thương không thể che giấu bên dưới lớp phấn kia, anh đột nhiên mỉm cười.

Nhưng nụ cười đó khiến cho người ta sợ đến phát run.

“Hắn dám đánh em?” Giọng anh chậm rãi mà vô cùng nguy hiểm.

Không cho Hàn Đình Đình cơ hội giải thích thêm bất kỳ điều gì, anh khẽ đẩy cô ra, đập cửa phòng Tần Tổng, rồi hùng hổ xông vào.

Tần Tổng nghe thấy tiếng động dữ dội, lười nhác vịn người bước ra từ phòng ngủ, đôi mắt vẫn còn đang mơ màng bỗng thấy Trần Dịch Phong xuất hiện giữa phòng anh khiến anh giật bản mình.

Gương mặt Trần Dịch Phong giống như núi băng lạnh lẽo, anh mím chặt môi, cười lạnh: “Cậu đánh cô ấy?”

Tần Tổng tròn mắt: “Anh bị điên à?” Anh không thèm để ý đến Trần Dịch Phong, bước về phía phòng tắm, Trần Dịch Phong giơ tay định kéo Tần Tổng lại hỏi cho rõ ràng.

Nhưng Tần Tổng là ai nào? Sao anh có thể dung túng cho tình địch ngông nghênh khiêu chiến trên địa bàn của mình như thế cơ chứ? Trần Dịch Phong vươn tay qua, Tần Tổng chẳng buồn né tránh, anh xoay người, nhắm thẳng mặt Trần Dịch Phong giáng một cú đấm thật mạnh.

Trần Dịch Phong không ngờ Tần Tổng lại đột ngột động thủ, nên lãnh trọn cả cú đấm nặng nề. Trong chốc lát, miệng anh nồng nặc mùi máu tanh, anh chậm rãi xoay mặt lại, nụ cười càng lạnh lẽo hơn.

Vẫn còn cười được à? Giỏi lắm... Tần Tổng nhướn mày, không suy nghĩ nhiều, lại dữ dội tung một nắm đấm khác tới.

Mọi việc diễn ra sau đó đã vượt khỏi tầm kiểm soát...

Tần Tổng từ bé đến lớn chuyên bày đủ trò chọc phá, đã gây nên bao chuyện thị phi, anh chẳng sợ trời chẳng sợ đất, lại thích nhất là đánh lộn. Còn Trần Dịch Phong xuất thân trong gia đình binh chủng đặc công, vật lộn đấm đá chính là sở trường của anh, tung chiêu nào là chết chiêu nấy. Hai người hùng hổ lao vào nhau, bất kỳ thứ gì mà họ vớ được cũng đều được trưng dụng làm vũ khí cả, đồ đạc rơi vỡ loảng xoảng, cả hai không từ bất cứ thủ đoạn nào. Lúc Hàn Đình Đình cùng đội trợ giúp đẩy cửa ra, cả căn phòng gần như đã bị phá hủy.

Khi cánh cửa bật mở, Tần Tổng đang xách cái ghế lên ném về phía Trần Dịch Phong, nhưng bị Trần Dịch Phong nhanh nhẹn tung một cước trúng vào cổ tay, tay anh chệch hướng, cái ghế bay về phía nhóm người đang túm tụm ngoài cửa. Hàn Đình Đình nóng lòng xông lên trước, suýt chút nữa thì bị cái ghế bay thẳng vào mặt. May mà có Lý Vi Nhiên nhanh tay nhanh mắt đứng ngay cạnh cô, anh kịp kéo cô né qua một bên, chiếc ghế trượt qua cánh tay cô bay thẳng ra ngoài, vượt qua lan can rồi lao xuống lầu, va phải chùm đèn thủy tinh treo trên trần nhà, sau đó kẹt luôn vào cái móc trên đó.

Chùm đèn thủy tinh cực lớn bị vỡ làm đôi, những mảnh thủy tinh vụn như thác nước từ trên tầng hai rào rào trút xuống, nhưng người đang bận rộn chuẩn bị bữa điểm tâm sáng ở dưới tầng ôm đầu gối thụp xuống là hết, trong chốc lát toàn bộ nhà họ Trương vô cùng hỗn loạn.

Lý Vi Nhiên nhiều lần có ý ôm đầu xông vào, nhưng không ngăn được phong ba bão táp ở bên trong, lại bị đẩy ra ngoài. Đám lính cần vụ trong nhà lại càng bất lực. Cuối cùng, một nhóm lính gác chạy đến, cả đội cùng xông vào mới miễn cưỡng tách được con hai người đang điên cuồng vật lộn ấy ra.

Cảnh tượng trong căn phòng lúc này giống như vừa bị càn quét, ngay cả cửa sổ chạm trổ hoa văn tinh xảo cũng bị đập nát, khắp nơi đều là mảnh vỡ và tàn tích, không còn nhìn ra hình dạng thiết kế ban đầu nữa.

Trần Dịch Phong khẽ thở dốc, đứng tại chỗ chỉnh lại ống tay áo đã bị xắn lên cao. Ngoài hai cú đấm bất ngờ vào mặt lúc ban đầu ra, hình như anh không còn thương tích nào khác.

Gương mặt điển trai của Tần Tổng cũng bị thương, cổ tay sưng lên một cục rất to. Trương tư lệnh phu nhân hoảng sợ, không ngừng nhắc nhở Lý Vi Nhiên lúc này đang nắm lấy tay Tần Tổng: “Tiểu Ngũ, cháu nhẹ tay thôi! Cần thận kẻo làm nó đau kìa!”

Trương tư lệnh chậm rãi bước vào, chấp hai tay sau lưng đứng lẫn trong đám người đang nhón nháo, đánh mặt hỏi: “Ai động thủ trước?”

Tần Tổng nhận lấy chiếc khăn mặt, lau vết máu bên khóe miệng, vẫn hết sức ngang ngạnh hống hách: “Cháu!”

Trần Dịch Phong nhìn anh chằm chằm, cười lạnh lùng, đằng hắng một tiếng như muốn nói gì đó, Hàn Đình Đình lật đật chạy lên kéo tay anh: “Thật sự không phải...”

“... Á...” Tần Tổng đột nhiên ôm lấy cánh tay mới tháo bột cách đây không lâu, mặt nhăn mày nhíu cúi gập người xuống, dọa cho mọi người sợ hãi, vội vàng chạy đến đỡ anh. Tần Tổng nhân cơ hội cần vịn tai Hàn Đình Đình, gấp gáp thì thầm vào tai cô: “Đừng nói gì cả... Em tiễn hắn ta về đi!”

Tần Tổng trước nay luôn là cục cưng của cả nhà, giờ lại ầu ẩu rồi bị thương ngay trong nhà, người nhà họ Trương mặc dù trước mặt không tiện nói ra, nhưng thực chất trong lòng ai cũng cảm thấy xót thương vô cùng. Nếu như hai người đàn ông này chỉ đơn thuần là vì tranh chấp trên thương trường mà đánh nhau thì chẳng nói làm gì, chứ nếu để mọi người biết lí do thì sau này cô thật khó ăn khó nói với mọi người trong gia đình, tin này mà truyền đến tai bố cô thì lại càng đại loạn hơn nữa.

Thấy thái độ của Tần Tổng, Trần Dịch Phong cũng lập tức nghĩ tới điểm này, anh không nói thêm nữa mà hướng về phía Trương tư lệnh xin lỗi: “Hôm nay quả thực quá thất lễ rồi, hôm khác cháu nhất định sẽ đến nhà chịu tội!”

Trương tư lệnh vỗ vai anh, không nói lời nào.

Trương Phác Ngôn và Trương Phác Ngọc lúc này cuống quýt đưa bác sĩ tới, nhào ngay tới bên Tần Tổng vẫn đang giả vờ đau đớn. Hàn Đình Đình nhân lúc hỗn loạn đẩy Trần Dịch Phong ra ngoài. Hôm qua trước mặt mọi người Trần Dịch Phong nhận Hàn Đình Đình là người quen cũ nên lúc này thấy cô tiền anh, người nhà Tần Tổng không hề cảm thấy có điều gì bất thường, ngược lại còn thăm khen cô con dâu biết điều.

Đến bãi đỗ xe, Đình Đình nhảy lên xe Tần Tổng, quay đầu xe một cách thành thạo, lúc chạy đến bên Trần Dịch Phong động tác phanh xe cũng rất chuẩn xác. Cô hạ cửa kính xuống, vẫy vẫy tay với anh: “Mau lên xe đi, em đưa anh ra ngoài!”

Đốt ngón tay phải của Trần Dịch Phong đã bị gãy khớp, sưng lên rất to, bên ngoài quấn bừa một chiếc khăn mặt, anh dùng tay trái mở cửa xe, sau khi đã yên vị cứ nhìn cô cười mãi.

Hàn Đình Đình bị anh nhìn đến mức phát ngượng: “Sao thế?”

“Từ khi nào lại dám tự lái xe thế này?” Trần Dịch Phong nhìn cô thành thực bẽ tay lái, nhớ lại lúc trước khi anh cầm tay cô chỉ dạy mà cô vẫn cực kỳ hoảng loạn, trong lòng thầm cảm thán: Đúng là sống ở đời khó nói trước được điều gì!

“À... Bởi vì cách đây ít lâu tay của Tần Tổng bị thương nên em buộc phải lái thôi.” Hàn Đình Đình cười ngượng nghịu: “Thật ra em đã tông hỏng không biết là nấy chiếc xe của anh ấy rồi.”

Trần Dịch Phong trầm ngâm, ánh mắt xa xăm: “Biết vậy hồi đó tôi đã chẳng mất công kèm cặp cho em làm gì!”

Nụ cười dịu dàng của anh phảng phất chút tiếc nuối khiến người ta cảm thấy dường như anh đang cố che giấu nỗi buồn thương ẩn giấu trong lòng mình.

Mà kỳ thực, trong lòng Hàn Đình Đình cũng đang thầm nghĩ: Trong suốt quãng thời gian dài mà cho đến cuối cùng hai người vẫn để vượt mắt đó, anh luôn là người chi phối tất cả mọi thứ, chỉ cần thấy anh cười cô cũng sẽ vui vẻ, từng quãng ngắn nghỉ trong mỗi lời anh nói đều có thể khiến cô tràn trề cả đêm, vô đầu suy nghĩ. Tất cả mọi sự dịu dàng tiếc nuối hay bị thương từ trước tới nay đều thuộc về cô, nếu như anh thật sự bị che giấu điều gì đó thì thứ duy nhất có khả năng chính là tình cảm hết sức cẩn thận tỉ mỉ và toàn tâm toàn ý của cô.

Điểm khác biệt lớn nhất giữa Trần Dịch Phong và Tần Tổng chính là ở chỗ: Phần lớn thời gian giữa cô và Tần Tổng, hai bên đều có tác động lẫn nhau, cùng chơi đùa hay gây gỗ, cãi cọ hoặc là dựa dẫm vào nhau. Còn với Trần Dịch Phong, cô mãi mãi chỉ có thể lặng lẽ ngược nhìn, cũng vĩnh viễn không thể cùng sánh vai bên anh được.

Vì thế, mặc cho anh có dạy công dạy dỗ thế nào, cô cũng không thể thoát ra khỏi nỗi sợ hãi để là chính mình, còn Tần Tổng lại dùng mấy chiếc chìa khóa xe, nhẹ nhàng mà triệt để dạy cho cô cách sống độc lập.

Bây giờ nói ra những điều này có lẽ là hơi vô tình hoặc cũng có thể là có chút vong ân phụ nghĩa, nhưng Đình Đình thật sự cảm thấy may mắn vì trước đây cô chỉ thầm yêu Trần Dịch Phong, nên hiện tại mới có thể coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, có thể xem anh như một người anh láng giềng đã dõi theo suốt quá trình trưởng thành của cô, giống như người thân thích ruột thịt, không cần biết đúng sai phải trái, cứ luôn lặng lẽ bảo vệ cô.

“Tập trung lái xe!” Anh đột ngột lên tiếng.

Hàn Đình Đình khẽ “Vâng” một tiếng. Anh nhìn lướt qua cô một cái rồi bật cười: “Lo cho Tần Tổng à?”

Cô không hề phủ nhận: “Tay anh ấy bị thương, mới tháo bột tuần trước thôi.”

“Vậy sao?” Dịch Phong ấn vào vết thương đã sưng khá to trên mặt: “Sao tôi lại không thấy thế nhỉ?” Anh gỡ chiếc khăn mặt trên tay ra, ngón tay anh đã sưng đến mức không nắm lại được.

Đình Đình thấy vậy lo lắng hỏi: “Có cần đến bệnh viện khám xem thế nào không?”

“Chuyện vặt! Em đó...” Anh chỉ vào vết bầm trên gò má cô: “Nếu cảm thấy mắt mờ không nhìn rõ đường thì phải nói ngay đấy nhé!”

Thế là Hàn Đình Đình thuật lại từ đầu tới cuối câu chuyện hỏi tới cho Trần Dịch Phong nghe, dĩ nhiên là cô không nhắc đến nguyên do tại sao Tần Tổng lại muốn chụp ảnh. Nhưng Trần Dịch Phong vừa nghe đã đoán ra ngay, lãnh đạm buông một câu: “Tần Tiểu Lục còn ấu trĩ hơn cả trong tưởng tượng của tôi nữa!”

“... Anh ấy rất tốt!” Đình Đình nhỏ giọng phản đối: “Hơn nữa anh còn chưa nghe em nói rõ ràng đã động thủ rồi...” Về điểm này thì anh còn bốc đồng hơn cả Tần Tổng nữa ấy chứ...

Trần Dịch Phong nhắm mắt lại, tay vuốt lên trán, thở dài: “Con gái đúng là con của người ta mà... Tôi thật sự rất lo lắng, sau này Tiểu Đồng của chúng ta có người yêu, lỡ mà nó cũng giống như em bây giờ, chắc tôi chết vì uất ức mất thôi!”

Cô nhin không được cười: “Vốn dĩ là do anh đã hiểu lầm Tần Tổng mà.”

“Chẳng sao cả! Dù sao thì tôi cũng muốn đánh cậu ta từ lâu rồi!” Anh dứt khoát nhắm chặt mắt nghỉ ngơi, nhàn nhả đáp lời.

“Bởi vì em ư?” Cô đột nhiên hỏi nhỏ.

Anh mở mắt, nhìn cô một cái, không rõ là có ý gì, rồi lại nhắm chặt hai mắt: “Tập trung lái xe!” Anh bình thản nói.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Nhân Duyên Do Trời Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

“Những thứ có thể ăn được đem nuốt vào bụng sớm ngày nào thì càng sớm yên tâm ngày đó!” Trần Ngô Bạch đưa tay khẽ đẩy gọng kính, mỉm cười một cách nho nhã. Tần Tổng thoáng sững sờ, sau đó đôi mắt của anh từ từ híp lại...

***

Ngày đầu tiên đi làm trở lại sau kỳ nghỉ, sự tích “Tần Tổng PK[1] Trần Dịch Phong” cực kỳ tráng liệt đã được Lý Vi Nhiên tường thuật hết sức sinh động cho các “khán giả” ở Lương Thị.

[1] PK: viết tắt của Player Killing, một thuật ngữ thường được dùng trong các trò chơi điện tử, chỉ hành động người chơi ra tay hạ gục đối thủ của mình.

Kỷ Nam là người hiếu kỳ nhất, bắt Tần Tổng phải khua chân múa tay diễn lại những chiêu thức của Trần Dịch Phong lúc đó cho bằng được: “Nào! Cậu đóng vai Trần Dịch Phong! Tần công tôi đi! Nhanh! Tôi diễn vai của cậu!” Nói xong cô ôm đầu ra sức diễn.

Dung Nham day day đuôi mắt, bật cười: “Cậu ta mà diễn được vai Trần Dịch Phong thì đã chẳng bị đánh cho đến mức thâm như thế rồi!”

“Khốn kiếp!” Mặt Tần Tổng đen sì: “Tôi với hần ta hòa.”

Mọi người đều tò mò về hoài nghi lời nói của Tần Tổng. Đại boss là người duy nhất có mặt ở đây đã từng đấu tay đôi với Tần Tổng, thế là tất cả mọi ánh mắt đều dồn về phía anh. Chỉ thấy Đại boss đặt tờ báo trong tay xuống bàn, đứng dậy xách Tần Tổng lên, xem xét vết thương rồi “Úm” một tiếng: “Đúng là Trần Dịch Phong đã cực kỳ giữ thể diện cho chúng ta rồi!”

***

Mặt Tần Tổng tím tái vì phẫn nộ.

Trần Ngô Bạch đột ngột hỏi: “Trần Dịch Phong vẫn đang nhúng tay vào vụ đầu tư đó sao?”

Lý Vi Nhiên gật đầu, chuyển hướng sang Đại boss: “Đại ca, có lẽ anh cũng nên ra mặt rồi phải không? Số tiền đó đối với Trần Dịch Phong mà nói thì chẳng nhiều nhận gì, hần ta hà tất phải gây khó khăn tổn hại cho Tiểu Lục?”

Đại boss còn chưa kịp lên tiếng, Tần Tổng đã nhảy dựng lên: “Đừng! Tôi với hần đã giao ước đấu tay đôi với nhau rồi. Máy người không được can thiệp!”

“Cậu thắng nỗi hần ta sao?” Dung Nham nhướn mắt nhìn Tần Tổng.

“Hần ta nhúng tay vào được, chẳng lẽ tôi lại không thể tìm được người nhúng tay vào việc của hần hay sao?” Tần Tổng đắc ý: “Máy người đợi đó mà xem, lần này tôi nhất định sẽ khiến cho hần ta nhai không được mà nuốt cũng không xong!”

“Còn cả cái vị kia nhà cậu nữa!” Dung Nham nhướn mày: “Có cần anh đây dạy thêm vài chiêu nữa không?”

Tần Tổng hừ lạnh một tiếng, dùng ánh mắt khinh thường đầy lạnh lẽo của mình quét một lượt khắp người anh.

Trần Ngô Bạch ngồi một bên đang cầm con dao sắc nhọn phanh thấy một quả trứng gà nhỏ bé, lúc này mới mỉm cười, nói: “Tiểu Lục, anh dạy cho chú một chiêu nhé!”

Anh xiên một miếng trứng gà trắng bóc nóng hổi nhét vào miệng, chậm rãi nhắm nháp một hồi, rồi bình tĩnh phun ra lời vàng ý ngọc: “Những thứ có thể ăn được đem nuốt vào bụng sớm ngày nào thì càng sớm yên tâm ngày đó!” Trần Ngô Bạch đưa tay khẽ đẩy gọng kính, mỉm cười một cách nho nhã. Tần Tổng thoáng sững sờ, sau đó đôi mắt của anh từ từ híp lại...

***

Buổi tối trên đường về nhà, người nào đó đang có ý đồ đen tối vừa lái xe vừa mãi suy nghĩ lan man.

“Cái bánh bao trắng nhỏ xinh” ấy... Chắc sẽ rất ngon lành nhỉ?

Phải ăn từ chỗ nào trước đây? Ăn được nhiều nhất là mấy lần nhỉ? Ngày mai có cần xin nghỉ phép không ta? À, ít ra thì cũng phải xin nghỉ phép cho cô ấy...

Lan man mãi cũng về đến nhà, vừa mới mở cửa, anh đã nghe thấy “cái bánh bao nhỏ” ấy đang khóc lóc vô cùng thương tâm.

Tần Tổng giật bản mình, ngay cả giày cũng không kịp cởi, nhảy bổ đến bên cô, hỏi: “Bệnh viện gọi về sao? Bố anh bị làm sao rồi?”

Hân Đình Đình bị anh lác đến mức chóng cả mặt, mờ mờ hồ hồ đáp: “Không có... Bố bị làm sao ư?”

Trái tim đang treo lơ lửng trên cao của Tần Tổng lập tức được kéo xuống, Tần Uẩn mới làm phẫu thuật lần hai cách đây hai ngày, tình hình hậu phẫu không được khả quan cho lắm, trong lòng anh vẫn thầm lo sợ, cứ hễ có chuyện gì là lại có dự cảm chẳng lành.

“Vậy em bị làm sao? Tại sao lại khóc?” Anh chạy ra cửa đổi giày, ngoái đầu lại lớn tiếng hỏi.

Cô càng khóc to hơn: “A Tổng... Lần này em gây ra họa lớn rồi.”

“Lớn chừng nào?” Anh đã thay giày xong, đứng đình bước đến ngồi xuống bên cạnh rồi ôm lấy Đình Đình: “Nói anh nghe xem, nếu chuyện đó có thể khiến cho anh sợ phát khóc thì anh sẽ thưởng cho em!”

“Anh xem nè...” Cô rút rề giơ ra một miếng vải nhưng đỏ mà này giờ vẫn nắm chặt trong tay, mở ra thì thấy trong đó có vài mảnh của chiếc vòng ngọc đã bị vỡ.

“Là chị Tần Tang gửi đến. Lúc chị ấy nhặt được ở nhà ông ngoại thì nó đã vỡ tan tành rồi, chị ấy không nói với ai hết, hôm nay đặc biệt đến đây để trả cho em...”

“Đây là chiếc vòng mà mẹ anh cho em đó à?” Tần Tổng ngấm nghĩa một hồi, thấy rất quen.

Hân Đình Đình lấy tay quệt nước mắt, khề gật đầu. Chiếc vòng này Trương Phác Ngọc đã tự tay đeo cho cô như bảo vật gia truyền trong ngày thành hôn, thường ngày cô cất rất kĩ ở trong ngăn kéo, chỉ khi nào tham dự những buổi họp mặt lớn mới cẩn thận lấy ra đeo. Hôm giáng sinh cô cũng đeo, sau đó vì Tần Tổng và Trần Dịch Phong đánh nhau nên khắp nơi đều là chiến trường ác liệt, không biết cô đã va đập vào đâu mà chiếc vòng lại vỡ nát như thế này. Lúc đó quá hỗn loạn, lòng cô lại nóng như lửa đốt, hoàn toàn không phát hiện ra chiếc vòng ngọc trên cổ tay mình đã biến mất.

Nghĩ đến cái giá áng chừng mà Tần Tang nói hồi chiều, cô lại cảm thấy dường như trời sắp sập xuống đến nơi rồi...

“Cái này dễ vỡ thế cơ à?” Tần Tổng lại coi như không có việc gì, cầm một miếng ngọc nghịch ngợm gõ cốc cốc lên mặt bàn. Thấy cô chùi nước mắt, anh liền cười hờ hững, chỉ chỉ vào mặt mình: “Hôn anh một cái đi rồi anh mua cho em cái khác!”

Hân Đình Đình chẳng có tâm trạng đùa giỡn với anh, cô mặt mày ủ dột, khề đẩy gương mặt đang áp sát của anh ra.

“Em dám không nghe lời?” Tần Tổng dọa dẫm “bánh bao nhỏ”: “Anh đi mách mẹ anh, phải nói với bà là em đã làm vỡ bảo vật gia truyền của nhà anh mới được.”

Đình Đình sững sờ nhìn Tần Tổng, thấy anh thờ ơ nhưong mây. Trong phút chốc, nước mắt cô lại dâng đầy, cô ôm mặt khóc nức nở. Tần Tổng lại kéo tay Đình Đình nhưng bị cô hất ra, cô phủ phục một bên ôm lấy chiếc gối ôm khóc càng thê thảm hơn nữa.

“Này, anh đùa mà...” Tần Tổng vò đầu bứt tóc: “Bà xã! Bà xã, đừng khóc nữa mà!”

Anh kéo Đình Đình dậy, đặt cô ngồi lên đùi mình dỗ dành như trẻ con: “Đình Bảo ngoan nào! Đừng khóc, đừng khóc nữa! Anh đùa em thôi mà... Để anh nghĩ cách giấu đi, không cho ai biết hết, em đừng khóc nữa có được không nào?”

“... Thật không?” Cô túm lấy áo sơ mi của Tần Tổng vò cho nhăn nhúm, hoài nghi nhìn anh.

Tần Tổng lập tức vỗ bình bịch vào ngực: “Anh đảm bảo!”

“... Ừm...”

“Vậy bây giờ có thể cho anh hôn một cái chưa nào?”

“... Tránh ra! Xấu xa!”

***

Quả nhiên không lâu sau đó, Tần Tổng thật sự đem về một đôi vòng phi thúy, trong đó có một chiếc cũng ánh lên một dải màu xanh lục, dù là xét về chất liệu hay về hình dáng đều cực kỳ giống với chiếc của Trương Phác Ngọc. Hân Đình Đình thấp thòm nâng lên hạ xuống nghiên cứu suốt cả một đêm, hỏi

anh với về đây bắt an: “A Tổng, cái này... đắt lắm hả?”

Tần Tổng lúc này đang nhảy chồm chồm chơi trò Wii, nghe thấy câu hỏi của cô ngay cả đầu cũng không buồn quay lại, trả lời luôn: “Một trăm một cái.”

“...” Hàn Đình Đình mở to hai mắt: “Là giả hả?”

“Ừm!” Anh bót chút thời gian bận bịu của mình quay lại chớp mắt tỉnh ngịch với cô: “Không phải là chuyên gia về ngọc thì nhất thời không thể phân biệt được đâu, em cứ yên tâm đeo đi!”

Thế là Hàn Đình Đình hồ hởi nhận lấy. Bởi vì biết là hàng giả nên cô không cẩn thận từng li từng tí như trước nữa, hầu như ngày nào cũng đeo nó. Ngày ba mươi tết lúc ở nhà mẹ đẻ chuẩn bị làm mâm cơm tất niên, mẹ Đình khen cái vòng đẹp quá, cô liền cởi một chiếc ra tặng mẹ luôn.

“Không cần, không cần đâu!” Mẹ Đình xua tay: “Những thứ quý giá như thế này cả đời mẹ không dám mơ mộng. Con đeo rất đẹp, nhớ giữ gìn cẩn thận!”

“Mẹ ơi, cái này không đắt đâu.” Đình Đình vui vẻ nói: “Nhìn giống ngọc thật thế thôi chứ thực ra là hàng rơm đấy!”

Mẹ Đình kinh ngạc nhận lấy, hai mẹ con chụm đầu nghiên cứu một hồi, cười cười nói nói rất vui vẻ. Từ khi bố Đình ngầm đồng ý với sự sắp đặt của Tần Tổng, nhà họ Hàn đã được trải qua khoảng thời gian an lạc thoải mái nhất trong lịch sử. Bố Đình vẫn giữ nguyên cấp bậc, được điều về công tác trong thành phố, công việc mặc dù vẫn vất vả nhưng thành tích thì vượt bậc, hơn nữa mỗi lần khen thưởng thành tích đều quang minh chính đại quy về danh nghĩa của ông, cuộc khảo sát đánh giá nội bộ cuối năm ông cũng dẫn đầu, Tần Tổng lên nói cho Hàn Đình Đình biết, mùa xuân tới có thể sẽ được thăng chức.

Thực ra cả mẹ Đình lẫn Đình Đình đều không cần ông phải thăng quan tiến chức, tiền tài thì càng không cần nói đến, hai người chỉ hy vọng ông chứng minh được giá trị của bản thân như ông vẫn hằng mong ước, từ đó có thể đạt được những thứ mà ông xứng đáng được nhận.

“A Tổng thực sự rất tốt, một anh con rể bằng nửa thằng con trai, nhưng nó còn biết chăm lo hơn cả một đứa con trai một nữa, nhà chúng ta may mà có nó đấy!” Mẹ Đình hết lời khen ngợi chàng rể bảo bối: “Con nhà giàu thì nhiều nhưng đứa tốt tính lại không lằng nhằng gây chuyện như nó thì thật hiếm có!”

Hàn Đình Đình đang xếp từng chiếc bánh chèo vừa mới được nặn xong cho ngay ngắn, cô ngẩng đầu nhìn mẹ cười: “Làm sao mẹ biết anh ấy tốt tính lại không lằng nhằng? Trước mặt mẹ anh ấy giả vờ ngoan ngoãn đấy, những lúc ở nhà với mỗi mình con thì trẻ con lắm, còn hay giấu Phốc Phốc đi nữa.” “Nên vứt đi là đúng!” Mẹ Đình nhìn cô đầy trách móc, bà biết lai lịch của Phốc Phốc.

“Mẹ à...” Đình Bảo nũng nịu.

“Mẹ hỏi con, con với A Tổng... là cố ý chưa muốn sinh con sao? Gần nửa năm rồi mà vẫn chưa có gì, nếu như không phải là do hai đứa kế hoạch thì phải mau đi khám sức khỏe để kịp thời uống thuốc bổ điều tiết đi!”

Mặt Hàn Đình Đình đỏ bừng, mặc cho mẹ Đình hỏi gì cũng không trả lời thêm nữa. Đúng vậy nhì... Hai người họ đã kết hôn được gần nửa năm rồi, đối với bố mẹ mà nói, có em bé là việc nên được đưa ra thảo luận rồi.

Nhưng đối với anh và cô mà nói, hai người chỉ mới bắt đầu yêu đương thôi mà... Có điều, sinh một đứa con cho anh ấy nhất định sẽ thú vị lắm! Tính tình anh trẻ con như vậy, sau khi làm bố rồi nói không chừng còn giành đồ chơi, rồi tị nạnh với con mình cũng nên. Lần trước anh có hỏi cô rồi nhì? Hỏi cô sau này có em bé rồi liệu có thương nó hơn mà hắt hủi anh không? Thì ra là từ lúc đó anh đã nghĩ đến rồi... Nhưng mà sinh em bé đâu phải việc chỉ cần nghĩ thôi là sinh ngay được... Vừa mới nghĩ đến đây, mặt cô lập tức nóng bừng lên đến mức không thể trụ nổi trong căn bếp ấm cúng này nữa. Cô lấy cốc đi uống nước để chạy ra ngoài, sau đó đứng trước máy lọc nước ôm mặt, không kim được khế cắn môi cười thẹn thùng...

Tần Tổng hai tay xách đầy quà Tết, vừa bước vào cửa đã thấy “cái bánh bao nhỏ” nhà anh hai tay đang ôm lấy mặt, không biết vì lý do gì mà một mình đứng đó cười ngây ngốc. Anh đặt túi lớn túi bé trong tay xuống, rón rén bước đến, ôm cô thật chặt, rồi rướn người lên cắn vào môi cô, hôn một cái rất kêu.

Hàn Đình Đình giật mình kêu lên một tiếng, cô bị Tần Tổng hôn ngẫu nhiên nên âm thanh phát ra cũng chuyển thành “um um um”. Mẹ Đình nghe thấy tiếng động liền chạy ra xem, thấy con gái mình đang la oai oái khi được chàng rể cưng bế lên xoay vòng vòng, hai người chơi đùa rất vui vẻ, bà chẳng nói chẳng rằng, mỉm cười lẳng lặng trốn vào bếp.

“Sao anh về sớm thế?” Được đặt xuống đất rồi nhưng mặt Đình Đình vẫn còn đỏ ửng, Tần Tổng không nhịn được lại hôn một cái: “Vậy sao? Đã sắp đến bữa cơm tất niên rồi mà.”

“Bố em nói tối nay có việc, tám giờ hơn mới về ăn cơm được.” Cô du lên cổ anh, cười nói tíu tít: “Anh có đói không? Em múc cho anh bát canh bánh chèo ăn tạm nhé!”

Tần Tổng đưa mắt nhìn về phía phòng bếp rồi khẽ thổi khí nóng hỏi hỏi bên tai cô: “Nhưng anh muốn ăn em cơ, bà xã...”

Cảm giác tê tê ngứa ngứa từ bên tai truyền đi khắp toàn thân khiến Đình Đình mềm nhũn, cô khẽ cọ đầu vào vai anh, xấu hổ không nói nên lời...

Bữa cơm tất niên bắt đầu thật náo nhiệt trong tiếng pháo nổ giòn giã. Bốn người ngồi quanh một chiếc bàn vuông, trên bàn bày đầy thức ăn nóng hổi, ti vi cũng được chuyển ra ngoài phòng khách, đêm xuân làm nền cho khung cảnh cả gia đình họ quây quần bên nhau hạnh phúc mỹ mãn.

Bố Đình Đình liên tục cụng ly với Tần Tổng, hết bố rót đầy cho con rồi đến lượt con rót kính bố vợ, mẹ Đình thấy không ổn, vội nhắc nhở: “Lão Hàn, ông uống ít một chút, A Tổng còn phải lái xe nữa.”

Bố Đình cười hề hề, có chút ngượng nghịu gãi gãi đầu: “Chẳng phải Đình Đình cũng biết lái đó sao...”

Tần Tổng nghe thấy vậy hết sức ngạc nhiên, quay sang hỏi bà xã nhà mình: “Tôi nay chúng ta không ngủ lại đây à?”

“Mẹ nói cùng ăn bữa cơm tất niên là được rồi, chúng mình còn phải sang bên nhà bố mẹ anh nữa. Em nghỉ anh ngủ ở đây cũng không quen, chỉ bằng mình về bên đó, dù sao cũng không xa lắm mà.”

Thực ra, trong lòng Hàn Đình Đình nghĩ sức khỏe của Tần Uẩn mỗi ngày một kém, mà mỗi năm cũng chỉ có một đêm giao thừa thôi, vẫn nên ở bên ông thì hơn.

Tần Tổng mặc dù rất không ưa họ hàng bên nhà nội, nhưng cũng giống như Hàn Đình Đình, thực lòng anh rất mong được đón cái tết này với bố mình. Trong lòng anh cảm thấy rất vui, lại càng ra sức cụng ly tung bừng với bố Đình.

Nhà họ Tần vẫn ồn ào như mọi khi. Lúc này mọi người đang vây quanh Tần Uẩn chuyện trò hết sức náo nhiệt, ông thoáng sững sờ khi thấy Tần Tổng cầm tay Hàn Đình Đình bước vào.

“Qua đây ngồi!” Ông mỉm cười, vẫy tay gọi con trai và con dâu.

Trương Phác Ngọc cười nói với hai người: “Mọi người cũng đang nhắc đến hai đứa đây.”

“Lại nói xấu con chứ gì?” Tần Tổng cũng cười hỏi.

“Nói xấu cái gì cơ chứ?” Một cô chị họ đẩy tờ báo sang: “Đang khen cậu vì hồng nhan mà không ngại ném đi ngàn lượng đấy! Đình Đình, mau cho cả nhà xem đôi vòng ngọc bảo bối của em để mọi người được mở rộng tầm mắt đi nào!”

Tần Tổng giờ tờ báo ra xem, là tin tức về việc anh nhờ mua hộ đôi vòng phi thủy tại buổi đấu giá hôm trước, tiêu đề khá chấn động, vừa xem đã biết là phong cách không lẫn vào đâu được của Trần Doãn Chi. Đi kèm là tám hình đôi vòng phi thủy đời Đường – bảo vật được đấu giá gần cuối chương trình, bên cạnh đó còn có một bức ảnh chụp nghiêng không mấy rõ nét cảnh Hàn Đình Đình đi siêu thị mua đồ. Trong ảnh, cô đang với tay lấy hàng trên giá, chiếc vòng trên cổ tay được khoanh tròn, giống y đúc chiếc vòng trong buổi đấu giá.

Cái cô Trần Doãn Chi này quả thật là một nhân tài PR[1] kiệt xuất, để tuyên truyền cho gia tộc hùng hậu của anh nhằm bình ổn lòng người, ngay cả cái này mà cũng đào bới lên để xào nấu thành tin tức được. “Chẹp, đẹp thật đấy!” Chị em họ hàng kéo tay Hàn Đình Đình ra xem, ai cũng xuýt xoa ngưỡng mộ. Hàn Đình Đình cảm thấy sống lưng lạnh toát, trong lòng thầm nghĩ xem phải mở miệng đòi lại chiếc vòng đã tặng cho mẹ mình như thế nào bây giờ...

[1] PR (tiếng Anh: public relations, viết tắt là PR) – Quan hệ công chúng: là việc một cơ quan tổ chức hay doanh nghiệp chủ động quản lý các quan hệ giao tiếp cộng đồng để tạo dựng và giữ gìn một hình ảnh tích cực của mình. Các hoạt động quan hệ công chúng bao gồm các việc quảng bá thành công, giảm nhẹ ảnh hưởng của các thất bại, công bố các thay đổi, và nhiều hoạt động khác.

“Sao hai đứa lại sang đây?” Chờ mọi người bớt ồn ào rồi Tần Uẩn mới mỉm cười hỏi han con trai và con dâu.

“Con đưa cô ấy đến đòi li xì.” Anh khoe với bố mẹ mình bao li xì đồ chót mà bố mẹ Đình vừa cho: “Nhạc phụ nhạc mẫu của con li xì này!”

Trương Phác Ngọc giờ tay ra định giành lấy, Tần Tổng thấy vậy vội vàng giấu đi, rồi lại chìa tay ra trước mặt bố mẹ: “Chúc bố mẹ năm mới vui vẻ, vạn sự như ý! Mau mau li xì!”

Anh tinh nghịch như trẻ con khiến ai cũng phải buồn cười. Tần Uẩn vui vẻ bóc ra ba cái trong đồng bao li xì đặt sẵn trên trà kỷ bên cạnh để lát nữa li xì cho lũ nhóc trong nhà, ông cho Tần Tổng một cái, còn lại hai cái đặt vào tay Hàn Đình Đình: “Chúc mừng năm mới! Bố cũng chúc hai đứa vạn sự như ý, bình yên êm ấm, hạnh phúc vui vẻ!”

Tần Tổng “í” một tiếng: “Sao cô ấy lại được những hai cái?”

“Tất nhiên là cho em bé trong bụng rồi!” Một cô chị họ nhanh nhẩu lên tiếng.

Tần Tổng đương nhiên biết là không có khả năng đó, nhưng cũng không thể nói ra được, anh cứ nhìn Hàn Đình Đình cười mãi. Vốn dĩ Hàn Đình Đình chẳng thể nào mặt dày mày dạn được như anh, lúc này còn bị bao nhiêu là người cứ hết nhìn lại cười như thế, bàn tay nhận lấy bao li xì của cô khẽ run, không biết nên làm thế nào mới phải.

“Hai bao li xì, một cho nàng dâu của bố, một cho vợ của con.” Tần Uẩn mỉm cười: “Cả hai vị trí này Đình Đình đều đã làm rất tốt, rất xứng đáng được nhận hai phần! Bố hy vọng vào ngày này năm sau, Đình Đình có thể nhận được ba phần.”

Vừa về đến phòng riêng ở trên tầng, Hàn Đình Đình không nhịn được, lập tức hỏi anh: “Sao anh lại nói với em đó là đồ rôm? Làm em sợ quá không nói nên lời nữa! May mà mẹ không có hỏi, không thì em thật chẳng biết nên trả lời thế nào!”

“Anh chỉ nói một cái một trăm, chứ có nói một trăm tẻ đâu, tự em nói là hàng giả đấy chứ!” Tần Tổng nhún vai: “Vội lại anh cũng không nghĩ là sẽ lên

báo mà.”

Cô rung mình, nghĩ lại mà sờn hết cả gai ốc. Đình Đình khẽ vuốt ve chiếc vòng rồi mãi chìm trong suy nghĩ, cô cũng không nói gì thêm.

Dưới ánh đèn, chiếc vòng ngọc lấp lánh càng làm tôn lên màu da trắng muốt của cô, Tần Tổng nhìn đến mụ mị, trong lòng nóng lên từng đợt, anh theo bản năng giơ tay ra giữ lấy cánh tay ấy, rồi lại được đà kéo cả người cô vào lòng mình: “Em thích thì cứ đeo đi, vòng có đắt đến mấy cũng không sánh được với sự vui vẻ của em!”

Cô nghiêng mặt, cười với anh: “Miệng lưỡi anh càng ngày càng dẻo!”

“Ừ!” Anh thừa nhận: “Bởi vì anh càng ngày càng thích em mà, bà xã!” Ngón tay đang giữ chặt cổ tay cô chậm rãi mân mê, mang theo một cảm giác khó tả nào đó khiến hai người vừa cảm thấy lạ lẫm lại vừa chờ mong, nó giống như từng sợi từng sợi tơ đang từ từ quấn lấy nhau, cột chặt hai người lại không cách nào tách rời.

“Trong ngọc có chứa linh khí, nếu nó thuộc về em thì không thể mất đi đâu được, em đeo vào, nếu nó không chạy mất thì chúng ta giữ lại cho đời sau. Bảo vật gia truyền được truyền lại từ thế hệ của chúng ta hay từ các thế hệ trước nữa cho đến các thế hệ mai sau thì cũng giống nhau cả thôi.” Anh vừa dịu dàng thì thầm, vừa hôn từ tai cô hôn xuống hõm cổ, rồi xuống bờ vai...

Chiếc áo sơ mi màu hồng cánh sen của cô không biết đã bị anh cởi ra ba nút tự bao giờ, cổ áo bị kéo xuống trước ngực, màu hồng kiêu diễm kết hợp với làn da mịn màng của cô tạo nên vẻ quyến rũ, mê hoặc chết người. Anh cúi đầu mút bờ vai trắng như tuyết của cô, thanh âm cực thấp, cực nóng bỏng: “Có muốn được ba bao lì xì không? Hử?”

Cô nhắm mắt tựa vào lòng anh, cả tâm hồn bỗng bẽnh phiêu lãng, giọng nói run rẩy thoảng qua: “Ừm...”

Sau đó toàn thân Đình Đình bỗng nhẹ bẫng, cô hít sâu một hơi, cả người được anh bế bổng lên. Cô ngượng ngùng nhìn Tần Tổng, hai tay quàng qua cổ anh, đầu dựa vào ngực anh lắng nghe nhịp đập mạnh mẽ từ con tim anh, cô từ từ nhắm mắt lại...

***

Chiếc đồng hồ dưới nhà lúc này ngân vang tiếng chuông điểm mười hai giờ, bên ngoài ô cửa tiếng pháo nổ đi đùng rung chuyển đất trời, bầu trời đêm dường như bị xé toạc, những đốm pháo hoa rực rỡ nối đuôi nhau tô điểm sắc trời.

Thời khắc giao thừa tung bừng náo nhiệt là thế, nhưng Hàn Đình Đình lại chỉ nghe thấy rất rõ tiếng Tần Tổng khe khẽ thì thầm câu “Anh yêu em”. Mới giây trước thôi toàn thân cô còn cảm thấy rất không thoải mái, vậy mà lúc này, nương theo từng đợt rung động mãnh liệt nhưng cũng hết sức dịu dàng của anh mà khẽ run rẩy...

Những đóa hoa tươi đẹp nhất nở rộ khắp trời...

Ý xuân nồng nàn tràn ngập khắp căn phòng dần tan...

Bàn tay Tần Tổng khẽ lồng vào những ngón tay của Hàn Đình Đình, mười ngón tay của hai người đan vào nhau, anh chậm rãi đưa tay dịu dàng mân mê chiếc vòng ngọc mát lạnh trên cổ tay cô.

Rất lâu...

“Bà xã...” Anh đề lên người cô, thì thầm bên tai cô: “Xin lỗi. Anh làm đau em rồi.” Hồi lâu sau anh mới rút lui, khẽ thở ra một hơi: “Sau này sẽ không vậy nữa...”

“Anh... trước đây chưa từng ư?” Lúc này Tần Tổng luống cuống chân tay nói rằng anh cũng đau cô đã muốn hỏi rồi.

Tần Tổng hậm hực “Ừm” một tiếng, ngừng một lúc lâu nói tiếp: “Trước đây anh giành giật bạn gái với Lý Vi Nhiên, đều là vì muốn đùa giỡn chọc phá, chưa từng cho là thật. Sau đó trải qua chuyện của Tần Tang... thì cảm thấy mọi thứ đều nhạt nhẽo, chẳng có ý nghĩa gì cả.”

“Vậy... Thật ra phải cảm ơn chị ấy...” Đình Đình cũng im lặng hồi lâu rồi mới dịu dàng lên tiếng.

Tần Tổng chống cánh tay nâng người ngẩng dậy, “lơ lửng” trên người Đình Đình, đôi mắt ngập tràn hạnh phúc nhìn cô say đắm. Hàn Đình Đình bị nhìn đến phát ngượng, vươn tay lên bịt mắt anh lại, nhưng cô cũng không giấu được nụ cười.

Khung cửa sổ chỉ mới được kéo vào một lớp rèm bằng sa-tan trắng mỏng, những đốm pháo hoa rực rỡ nhẹ nhàng len lỏi vào trong phòng, đâu đó dưới lầu văng vẳng tiếng nói cười rộn rã. Nằm trên chiếc giường thơm tho mềm mại, trong bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu tiên Tần Tổng cảm thấy đón tết ở nhà nội sao mà ấm áp đến thế!

Khi đất trời hòa làm một...

Trần Ngô Bạch thả di động xuống, trườn vào trong chăn ôm cái người mà đêm hôm trước mới bị anh “hành” cho đến mức nửa hôn mê vào lòng rồi nhẹ nhàng vuốt ve, An Tiểu Ly dựa vào người anh khẽ động đậy, mơ màng hỏi: “Ai vậy anh?”

“Tiểu Lục.”

“... Muộn như vậy rồi cậu ấy còn gọi anh làm gì?”

“Hi hi...” Trần Ngô Bạch cười tủm tỉm, những ngón tay thon dài đang chậm rãi mân mê trên hõm cổ cô dần trượt xuống: “Cậu ấy mới mở được một món quà mừng năm mới, kích động quá không ngủ nổi nên gọi điện báo tin vui cho anh.”

An Tiểu Ly lập tức mở to mắt: “Quà gì mà hưng phấn quá vậy?”

Ồ, quả nhiên có tinh thần liền... Trần Ngô Bạch chẳng nói chẳng rằng, anh nâng một chân cô lên móc vào eo mình, sau đó nhanh nhẹn lật người ghì chặt cô lại, vừa hôn vừa cười khùng khục: “Chúng ta cũng “bóc quà” một lần là biết ngay thôi mà...”

***

Chưa từng thấy tên nhóc nào lại ngốc như nó, mới được ăn có một bữa thịt mà đã kích động đến mức nửa đêm nửa hôm trốn vào phòng vệ sinh rồi ngồi trên bệ xí bỏ cáo khắp thiên hạ. Cứ như Trần Ngô Bạch anh đây mỗi ngày không biết bao nhiêu là lượt quà, ngày nào cũng vui như tết!

Đúng là cái đồ nông cạn!

Mông một đầu năm

Tần Tổng hôm nay phá lệ, chưa thấy chuông báo thức cũng chẳng cần ai gọi đã tự động tỉnh giấc, mắt vừa mở ra đã đảo tìm Đình Đình. Lúc này cô đang nằm xoay lưng lại dựa vào lòng anh, phần gáy trắng muốt cong cong ở ngay bên môi Tần Tổng, anh nhìn không nổi bèn rướn người lên mút nhẹ.

Đêm qua Đình Đình ngủ rất sâu, không hề mộng mị. Ánh nắng ban mai rạng rỡ, cộng thêm cảm giác nhón nhột ngứa ngứa ở sau gáy khiến cô dần dần tỉnh giấc, vừa ý thức được Tần Tổng đang hôn mình, người cô liền mềm nhũn, ngay cả sức lực đề động đẩy ngón tay cũng chẳng có.

Trong tình yêu, giấc mơ xa xỉ nhất của một người con gái có lẽ là việc mỗi buổi sớm đều được người mình thương yêu dùng nụ hôn dịu dàng để đánh thức như thế này.

“Anh bé em đi tắm nhé!” Tần Tổng dụi mắt vào gáy Đình Đình, hôn dần lên trước từng chút một, thấy “bánh bao nhỏ” đã thức dậy, anh liền hôn vào môi cô, mỉm cười hỏi.

Cô lắc đầu, lí nhí đáp: “Em tự đi.”

“Em vẫn còn đi được cơ à?” Tần Tổng cười hừ hông tỏ vẻ hoài nghi, vừa hỏi vừa đưa tay lần mò xuống dưới.

“Này... Đừng nà!” Đình Đình vịn vào người một cách không thoải mái, kéo bàn tay cơ hội đang mò mẫm khắp người cô của Tần Tổng ra, ôm chần ngồi dậy: “Anh đừng nhìn! Em phải dậy đây...”

Tần Tổng mỉm cười, vươn tay ra vợ lấy đồng quần áo bừa bãi ở dưới đất, đưa áo ngủ của mình cho cô.

Khi Hàn Đình Đình rửa ráy xong xuôi bước ra đã thấy Tần Tổng mặc chiếc quần ngủ rộng rãi thoải mái đang đi tới đi lui trong phòng nói chuyện điện thoại, mặt mày hớn hờ không tỏ nổi. Thấy cô bước ra anh liền ngắt máy ngay lập tức, rồi bước tới ôm chặt lấy cô, cười tí mắt: “Bà xã!”

“...Ừm?” Người cuối cùng cũng trở thành “bà xã” đích thực hơi đỏ mặt đáp lời.

“Tôi qua có tốt không?”

Có thể nào không hỏi vấn đề... như thế không, Hàn Đình Đình mặt đỏ bừng, nhìn quanh quất đánh trống lảng: “Không biết... Gì mà tốt với không tốt chứ? Anh mau đi đánh răng rửa mặt đi, muộn rồi đấy!”

Tần Tổng ôm lấy Đình Đình không chịu buông, nếu cô chưa hiểu thì anh sẽ nói rõ ràng ra cho cô hiểu: “Tôi qua biểu hiện của anh tốt không?”

Đoàng... Mặt Hàn Đình Đình lại càng đỏ hơn nữa, cô gờ tay đẩy khuôn mặt đang kề sát của anh ra, không chịu trả lời. Tần Tổng bị cô đẩy đến mức ngã hẳn ra sau, bàn tay đang ôm chặt eo cô càng dùng sức hơn, khiến Đình Đình không thể không dán chặt vào người anh. Tên tiêu cầm thú đêm qua mới được “đánh chén no nê” ngẩng đầu ưỡn ngực, tinh thần phơi phới nhìn cô: “Hay là chúng ta ôn tập lại một chút nhé? Em xem, em sắp quên hết rồi kia!” Tần Tổng trưng ra cái bản mặt thêm thương cực kỳ vô lại đưa ra đề nghị.

“Không muốn!” Chân Đình Đình bỗng nhiên mềm nhũn: “Anh... rất tốt...”

“Tốt đến mức nào?” Tần Tổng truy hỏi với vẻ đầy thích thú, cuối cùng cũng ép được cô xuống giường, cắn vào chỗ mềm mại trước ngực cô qua lớp áo choàng tắm...

“A!” Đình Đình đột nhiên kêu lên.

Tần Tổng coi đó như phản ứng nồng nhiệt của cô nên cầm thú trong anh lại càng dâng trào, đang muốn cúi xuống thấp hơn thì bị cô đẩy mạnh ra: “A Tổng!” Cô gãy thoát ra khỏi vòng tay anh, lật chiếc chăn đắp lên để lộ ra tấm ga trải giường nhăn nhúm bên dưới, trên tấm ga trắng tinh đó hiện lên những chấm đỏ li ti, nổi bật như hoa mai giữa màn tuyết trắng, xung quanh còn có nhiều dấu ấn mê đắm nhàn nhạt khác nữa. Cô bắt lực nhìn anh: “...”

Làm sao bây giờ?”

Tần Tổng thoáng sững sờ, sau đó nở nụ cười hạnh phúc, ôm chặt cô rồi lại dè ra hôn: “Đừng lo, để đó anh giải quyết!”

Ôm Đinh Đinh đang ngượng ngùng không thốt nên lời trong vòng tay, Tần Tổng bỗng nhiên không còn cấp bách “làm việc xấu” nữa. Đúng là giữa nam và nữ càng làm chuyện đó càng yêu nhau, nhưng cũng có điều khiến cho con người ta còn hạnh phúc hơn thế nữa, đó là sự chiếm hữu đối phương một cách toàn diện, từ thân thể cho đến tâm hồn.

“Bà xã!” Tần Tổng im lặng một lúc rồi mới nói tiếp: “Anh thật sự rất hạnh phúc!”

Thật hạnh phúc khi em đã lặng lẽ đợi anh đến, thật hạnh phúc khi anh cũng vậy, cũng đã chờ được em.

Thật hạnh phúc khi chúng ta không gặp nhau quá muộn, thật hạnh phúc khi mấy chục năm sau này hai ta có thể ở bên nhau mỗi ngày.

Thật hạnh phúc khi có em trong đời!

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Nhân Duyên Do Trời Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

“Đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng! Tôi sẽ khiến cho bọn họ hiểu ra rằng: Bất luận là tôi hay bố tôi, bọn họ cũng đừng nên dây vào thì hơn!” Tần Tổng nhìn về phía đường chân trời xa xăm, nói một cách lạnh lùng mà quả quyết.

***

Mông hai Tết Tần Tổng đã bắt đầu đi làm lại, công việc ở Lương Thị về cơ bản anh đã bàn giao xong từ đợt cuối năm, chỉ có vụ đầu tư với Tần Thị là chưa hoàn tất, người phụ trách cấp cao nhất của cả hai bên chỉ có mỗi mình anh, mà kẻ muốn gây rối thì cả một lũ, thế nên Tần Tổng còn bận bịu hơn cả trong năm.

Đại hội cổ đông Tần Thị lại đột ngột tuyên bố triệu tập đúng vào lúc anh bận rộn đến bờ phờ, một vài cổ đông lớn bị Tần Uẩn áp chế suốt mấy chục năm nay, đến khi về già cuối cùng cũng có được cơ hội, lần này bọn họ liên kết với nhau rục rịch hành động, yêu cầu quyền phát ngôn với Hội đồng Quản trị.

Kỷ Nam chỉnh lý đủ loại tư liệu tuyệt mật và các động thái bí mật của nhóm người đó giao cho Tần Tổng. Tần Tổng mới xem qua một chút đã tái hết cả mặt, anh đứng lên đi tới trước cửa sổ, hít một hơi dài, mắt nhìn về phía bầu trời xa xăm, trầm ngâm hồi lâu.

Kỷ Nam nằm rạp người trên chiếc bàn họp lớn chơi trò xếp tranh với những bức ảnh bí mật về đời sống riêng tư cực kỳ tòi tệ của mấy cổ đông lớn đó: “A Tổng, có cần dạy dỗ bọn họ không?” Nhiều điểm yếu thế này, muốn hạ thủ thật sự quá đơn giản!

“Không!” Tần Tổng thẳng thừng từ chối: “Nếu giờ những thủ đoạn vặt đó ra thì khác nào tự hạ thấp giá trị bản thân mình, chỗ đứng của tôi ở Tần Thị sau này cũng không vững được.”

Kỷ Nam “Ồ” một tiếng, hất đồng ảnh lộn xộn đó qua một bên, quay ra chuyên tâm gặm bánh mì.

“Đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng! Tôi sẽ khiến cho bọn họ hiểu ra rằng: Bất luận là tôi hay bố tôi, bọn họ cũng đừng nên dây vào thì hơn!” Tần Tổng nhìn về phía đường chân trời xa xăm, nói một cách lạnh lùng mà quả quyết.

***

Đại hội cổ đông vẫn diễn ra đúng như kế hoạch, Tần Tổng một mình tiến về phía trước, đơn thương độc mã đối đầu với hơn một nửa Hội đồng Quản trị đang hau háu nhìn mình.

“Vậy tiếp theo chúng ta sẽ bỏ phiếu!” Tần Tam thúc vai về lớn nhất ngồi bên tay phải của Tần Tổng, nồn nóng đưa ra đề nghị trước Hội đồng, mọi người thấy vậy cũng đồng thanh phụ họa, rõ ràng tất cả đều coi Tần Tổng đang ngồi ở vị trí chủ tọa như không khí, thậm chí còn chẳng thèm hỏi ý kiến của anh.

“Bỏ phiếu gì cơ?” Tần Tổng bỗng nhiên ngẩng đầu, khoan thai hỏi: “Tại sao còn cần phải bỏ phiếu làm gì nữa? Tôi dốc toàn lực ủng hộ dung hợp vốn ba bên, chẳng lẽ có vị nào đang ngồi ở đây phản đối ư?”

Mấy vị cổ đông lớn do Tần Tam thúc dẫn đầu nghe vậy thì ngơ ngác nhìn nhau, nhất thời không hiểu nổi tên tiểu tử này tại sao lại đột ngột thay đổi chủ ý. Lương Thị là chỗ dựa vững chắc nhất của Tần Tổng, việc dung hợp vốn ba bên sẽ gạt bỏ phần của Lương Thị trong vụ này, đối với Tần Tổng mà nói là tổn thất chí mạng, cũng chính là nguyên nhân khiến bọn họ ra sức tán thành, Tần Tổng sao có thể dốc toàn lực ủng hộ cơ chứ?

“Tôi đã xem xét tỉ mỉ những báo cáo mà mọi người gửi lên.” Tần Tổng vừa giơ tay ra, trợ lý đứng đằng sau lập tức dâng lên một chồng báo cáo, anh

nhận lấy rồi ném vào chính giữa bàn hội nghị, nhìn quanh một lượt rồi khẽ cười: “Tất cả đều viết rất có sức thuyết phục!”

Những báo cáo đó là của các vị lão thần này trình lên cho Tần Uẩn, nội dung đều chỉ trích Tần Tổng thân là người kế thừa của Tần Thị mà trong vụ vốn đầu tư lại đặt lợi ích của Lương Thị lên hàng đầu, kịch liệt lên án anh bất tài, không xứng đáng với vị trí Tổng giám đốc của Tần Thị cũng như nắm quyền cai quản Tần gia.

Bây giờ Tần Tổng lại đem những báo cáo mà bọn họ cứ tưởng đã được trình lên Tần Uẩn thông qua con đường tuyệt mật dứt khoát ném ra trước mặt họ như vậy, trong chốc lát mặt mày những người có liên quan đều biến sắc.

“Tôi xem xong cũng đã nghiêm túc suy nghĩ, thực sự lo lắng của mọi người cũng không phải là không có lý. Gần đây, Lương Thị quả thực đã bành trướng rất nhanh, có mức độ uy hiếp nhất định đối với Tần Thị của chúng ta.” Tần Tổng thoải mái dựa người vào ghế, vô cùng thích thú ngắm nghía những biểu hiện cực kỳ phong phú đua nhau xuất hiện trên khuôn mặt nhàu nhĩ của đám phân tử đang âm mưu soán vị mình: “Tìm bên đầu tư thứ ba để giúp chúng ta gánh vác nguy hiểm cũng là một chủ ý không tồi! Mặc dù lợi nhuận theo đó sẽ bị chia bớt, tôi không hài lòng cho lắm, nhưng những vị ngồi đây đều là đàn anh đàn chủ của tôi, đều là bậc trưởng bối, chỉ sợ tôi trẻ người non dạ, nên tất cả đều không yên tâm với năng lực làm việc thực tế của tôi, thôi thì tôi coi lần này như là học phí để đổi lấy sự an lòng của các vị đi vậy!”

Ngữ khí của Tần Tổng hòa nhã mà lãnh đạm, nhưng lại khiến các vị lão thần từ đó cảm thấy hoang mang. Như thế, nếu như vụ này thu được lợi nhuận sẽ là do năng lực lãnh đạo thần thông quảng đại của Tần Tổng, còn nếu thua lỗ thì trách nhiệm sẽ đổ lên đầu những người kiên quyết đưa ra phương án dung hợp vốn ba bên này, mà nếu không lời không lỗ lại càng tệ hơn nữa, bây giờ Tần Tổng đã nêu ra quan điểm lợi nhuận bị chia bớt, đến lúc đó nói không chừng sẽ lấy điều này ra làm cái cớ để xử bọn họ cũng nên... Có người đã bắt đầu đưa khăn tay lên lau mồ hôi... Hồngбет rồi! Bị tên tiểu tử này tương kế tựu kế, chơi lại một ván rồi! “Ngoài ra, nếu như đã thống nhất việc đầu tư ba bên thì phải làm sao cho xứng với tầm vóc của doanh nghiệp lớn! Chỉ có mỗi Trần Dịch Phong thôi thì sao có thể đủ để báo chí viết lách cơ chứ? Tổ chức một buổi đấu thầu đi, nhà nào đưa ra giá cao nhất thì được, cạnh tranh công khai và công bằng, đối với chúng ta chỉ có lợi chứ không có hại!” Nụ cười đắc thắng của Tần Tổng lại càng rạng rỡ hơn: “Được rồi, hôm nay đến đây thôi! Mấy vị trở về có viết báo cáo hay làm việc gì thì cũng xin đặc biệt tận tâm tận lực cho! Hầu hết những vị ngồi ở đây đều đã chứng kiến tôi trưởng thành, chắc cũng biết tôi tu thân dưỡng tính không được tốt cho lắm, chẳng may có điều gì không hài lòng tôi nhất thời dụng chàm cũng xin các vị trường bối rộng lòng bỏ qua cho!”

Nói xong Tần Tổng liền đứng lên khẽ gật đầu, sau đó anh bỏ lại sau lưng căn phòng lặng ngắt như tờ, phẩy tay áo rồi cùng hai trợ lý đặc biệt đi mất.

***

Dung Nham không mấy chắc chắn với suy nghĩ cũng như sự sắp xếp của Tần Tổng: “Với thực lực bao nhiêu năm nay của Trần Dịch Phong không phải ai cũng dám tùy tiện đắc tội, huống hồ người có thể cạnh tranh tài lực với anh ta cũng không nhiều, cậu có chắc vụ đấu thầu đó có thể thu hút người đến giúp cậu đối phó với anh ta không?”

“Dĩ nhiên là tôi đã sớm chọn được người rồi mới làm” Tần Tổng xoay xoay cây bút trong tay, điệu bộ dửng dưng: “Chỉ cần quăng ra một miếng mồi nhỏ thì đã có con cá lớn mắc câu rồi.”

“Có đáng tin không?” Lý Vi Nhiên chau mày.

Tần Tổng búng tay một cái, Kỷ Nam cũng lập tức tiếp lời: “Đương nhiên!”

“Nào!” Hai tay Kỷ Nam đưa qua đưa lại như làm phép rồi lôi ra một tập tài liệu: “Uyển Phi Phi, thiên kim nhà họ Uyển, bố của cô ta hiện đang là người nắm quyền chính của Uyển gia. Còn bản thân cô ta, mười năm trước đã đến Singapore để kinh doanh, trong cộng đồng người Hoa ở Singapore những năm gần đây xét về tài lực, thực lực hay là sức hấp dẫn, cô ta đều xếp hàng nhất nhì cả.”

Đúng vậy, trong bức ảnh đính kèm theo tập tài liệu, Uyển Phi Phi mặc bộ đầm dự tiệc bó sát màu bạc, để lộ ra những đường cong hấp dẫn, mái tóc dài được buộc cao, mặc dù cách khá xa nhưng ngũ quan điểm lệ đến độ Ngũ thiếu cũng phải xuất xoa trầm trồ.

“Đây là...” Đôi mắt đào hoa dài hẹp của Dung Nham nhướng lên theo bản năng, chân tướng yêu tinh hoàn toàn lộ tẩy: “Cô ta căn câu của Tần Tổng, nhưng thật ra chắc là đến vì tôi đây mà!”

“Hừ? Số điện thoại của Diệp Mộc là bao nhiêu ấy nhỉ?” Lý Vi Nhiên lẩm nhẩm, tiện tay lôi di động ra nhưng đã bị Dung Nham thò tay chặn lại: “Tôi vẫn còn chưa nói xong... Nhưng cô ta đừng có mà mơ! Tôi đã hoàn lương từ lâu rồi! Có chết cũng chẳng thèm theo cô ta đâu!”

Oẹ... Đào Hoa Nhị bị anh em tay đầm chân đá bay vô một góc phòng.

“Tiểu Lục, chuyện này phải thật thận trọng đấy! Cổ phiếu của Tần Thị trong tay cậu vốn chưa đạt đến con số có tính áp chế, lần này nếu như lại bị bớt đi một vài phần thì sau này sẽ càng khó khăn hơn.” Lương Phi Phàm suy nghĩ một hồi rồi nói.

“Tôi có đem cổ phiếu của Tần Thị ra giao dịch với cô ta đâu.” Tần Tổng nhún vai.

Lý Vi Nhiên hết sức ngạc nhiên: “Thế tại sao cô ta chịu giúp cậu? Không hợp tác lâu dài, nếu chỉ vin vào lợi nhuận của vụ này thôi thì chưa đủ lọt vào mắt cô ta đâu.”

“Cậu ta hứa sẽ chia một phần mười số cổ phần của Lương Thị hiện đang nắm trong tay cho người ta.” Trần Ngộ Bạch nãy giờ lặng lẽ vừa uống cà phê vừa làm báo cáo lúc này mới lạnh lùng thốt lên một câu.

Đại boss lạnh thính, Dung Nham đang mắc ở góc tường bị Kỳ Nam kéo ra, ba người bọn họ bắt đầu bẻ khớp ngón tay và vận cổ răng rắc, Lý Vi Nhiên nho nhả xán tay áo, cũng theo sau lưng... Tần Tổng vừa cười cầu hòa vừa bước lùi về phía cửa: “Hê hê... Đừng như thế! Mọi người đều là anh em với nhau mà, vì chút cổ phiếu này mà đánh nhau thì không hay chút nào cả! Cho cô ta một chút xiu cũng chẳng hề hấn gì, người vừa xinh đẹp vừa tài năng thế kia lại có hứng thú với Lương Thị thì thể diện của chúng ta tăng đến mức nào chứ... Áaaaaaaa! Cứu mạng...”

***

Uyển Phi Phi ở ngoài đời còn xinh đẹp hơn nhiều so với bức ảnh chụp từ xa kia.

Lúc cô ta đến, mùa đông ở thành phố C cũng sắp già từ, tiết xuân se lạnh nhưng cô ta chỉ khoác mỗi một bộ đồ mỏng manh, kết hợp cùng một chiếc khăn quàng màu đỏ mềm mại óng ánh không biết được làm bằng chất liệu gì, dưới chân đi đôi giày cao gót đen cao cấp. Váy đen, tóc đen, kính đen che mặt, xinh đẹp động lòng người!

Tần Tổng đặc biệt thiết đãi yến tiệc tại Thịnh Thế, khi trợ lý đón Uyển Phi Phi từ sân bay đến, anh cũng vừa đến nơi, hai người gặp nhau tại đại sảnh, Tần Tổng mỉm cười chìa tay ra với cô: “Uyển tổng, đi đường vất vả rồi!”

Uyển Phi Phi lặng lẽ đánh giá anh một lượt, sau đó hạ cặp kính đen xuống, mỉm cười. Nụ cười của cô cũng như vẻ đẹp vậy, đều nồng đậm như rượu mạnh, tỏa ngát khắp bốn phương.

“Chào anh!” Cô bắt tay Tần Tổng, rồi rất thoải mái rướn người lên để ôm và chạm má anh, sau đó cười tươi như hoa: “Tần Lục thiếu quả nhiên giống với lời đồn, tuyệt sắc nhân gian!”

Trong lòng Tần Tổng cảm thấy không thoải mái. Anh cũng đã quen với việc được khen là tuyệt sắc rồi, nhưng thần sắc lúc Uyển Phi Phi khen anh là tuyệt sắc thì... cứ như là vô tình chọn được một đôi giày cao gót đẹp mắt trên đường đi shopping vậy!

***

Trong bữa tiệc tối.

Uyển Phi Phi trong vai trò là một đối tác tiềm năng, thực sự không có điểm nào có thể soi mói được, cô quyết đoán, thẳng thắn, ánh mắt tinh anh, lời nói chừng mực thỏa đáng. Có cô, trong vụ đầu tư này mà có mười phần thì Tần Tổng nắm đến chín phần thắng, từ đó có thể ngồi vững trên chiếc ghế ở Tần Thị.

Chỉ có điều, ý xuân dập dềnh mơ hồ trong sóng mắt đông đưa của cô thực sự khiến Tần Tổng sợ khiếp vía.

“Các vấn đề chi tiết chi bằng chúng ta để bàn sau đi! Hôm nay đã muộn rồi, Uyển tổng cũng cần nghỉ ngơi sớm.” Tần Tổng hết sức kiềm chế, mỉm cười nói với cô: “Trợ lý của tôi sẽ đưa cô về khách sạn.”

“Anh không thể đích thân đưa tôi về sao?” Uyển Phi Phi hé mở cánh môi hồng đào, khẽ nghiêng người một cách duyên dáng, trong thoáng chốc, mùi nước hoa xộc thẳng vào mũi, khiến người ta muốn say...

“Hất xì!” Tần Tổng ngoảnh mặt đi, hết sức ngay ngắn: “Mũi của tôi bị dị ứng.”

“Không sao.” Uyển Phi Phi hoàn toàn không chấp nhận, hơn nữa còn lập tức thu lại ý đồ quyến rũ như có như không kia của mình. Tần Tổng đứng dậy, cô lại khẽ cúi đầu, trong mắt thấp thoáng vẻ đùa bỡn thích thú.

Trong lòng cái người suốt nửa đã rơi vào “quy tắc ngầm” của thương trường cứ bứt rứt mãi suốt dọc đường về nhà.

Rốt cuộc phải nói thế nào với “cái bánh bao” kia mới có thể làm cho cô yên tâm, không lo lắng chuyện anh sẽ vượt rào, lại vừa khiến cô nổi chút con ghen, từ đó càng lo lắng cung chiêu, đối xử với anh tốt hơn đây?

***

Về đến nhà, Tần Tổng thay dép rồi đi vào, trong phòng khách không có ai, trên bàn ăn có một bát bánh chèo còn nóng hổi, phía trước đặt hai đĩa thức ăn, dầu dũa còn ướt, chứng tỏ rằng mới đây thôi cô còn đang ăn.

Tần Tổng suốt buổi tối nay chỉ lo đề phòng Uyển Phi Phi, không ăn uống được bao nhiêu, bây giờ thấy bánh chèo thơm phức liền thêm nhỏ dãi, cầm đũa lên ăn một cách thích thú.

Hàn Đình Đình nghe tiếng Tần Tổng mở cửa liền từ nhà vệ sinh bước ra thì thấy anh đang vui đầu vào bát ăn miệt mài...

“A Tổng... Sao anh lại ăn cái đó?” Cô lúng ba lúng búng: “Tối nay ăn không đủ no sao?”

Tần Tổng vừa vui vẻ ăn vừa gật đầu. Hàn Đình Đình mấy lần định nói rồi lại thôi, nghĩ ngợi một hồi, thấy vẫn nên trở về phòng dọn dọn tên nhóc con đó đừng lên tiếng thì hơn.

Ai ngờ Tiểu Đào thấy cô đi lâu vậy chưa quay lại liền chạy tốt ra ngoài: “Cô Hàn, cháu đi vệ sinh xong rồi.”

“Ủa?” Tần Tổng đang húp canh chèo đũa về mồm nguyệt: “Tên nhóc con này sao lại ở nhà chúng ta nữa vậy?”

“Bố cháu đưa mẹ cháu đi công tác rồi, ăn cơm tối xong sẽ đến đón cháu.” Hàn Đình Đình đang định mở miệng thì Tiểu Đào đã nhanh nhẹn vịn vào bàn ăn lên tiếng trước: “Cô Hàn, cô coi kìa, chú chẳng vệ sinh gì cả, lại đi ăn thức ăn thừa của cháu.”

Hàn Đình Đình vội vàng bịt miệng tên nhóc lại, giọng dỗ dành nó: “Suýt... Cô Hàn làm cho cháu bát khác có được không nào?”

Tiểu Đào ngoan ngoãn gật đầu: “Được ạ! Cháu sạch sẽ mà.”

Ngậm canh cuối cùng trong miệng của Tần Tổng nuốt xuống không được mà nhổ ra cũng chẳng xong...

***

Buổi tối trước khi đi ngủ, Tần Tổng đã đánh răng không biết bao nhiêu lần rồi nằm xoay lưng lại, giận đối với “bánh bao nhỏ quê mùa”.

Hàn Đình Đình vốn định khoe với anh bộ đồ ngủ mà cô vừa mới mua qua mạng, nhưng thấy anh như vậy liền không dám ho he gì nữa, rón rén vén chăn lên rồi nằm xuống ngủ, cố gắng hết sức cách anh thật xa, không dám động chạm gì cả.

Nhưng mà... ngứa ngáy quá đi! Cô khẽ vươn tay vào trong áo gãi nhẹ. Vẫn cứ ngứa... lại gãi tiếp...

Hai người nằm chung giường đắp chung chăn, một người thì khó chịu mất mớ thảo láo, một người tuy nhắm mắt nhưng lại không ngừng cựa quậy...

Vù... Cô đang gãi ngứa hăng say thì một bóng đen khổng lồ bỗng phủ lên người rồi ghim chặt cô lại, trong nháy mắt cô không thể nào nhúc nhích được, bên tai cô nóng ran, chỉ nghe thấy anh nghiêng răng nghiêng lợi rít lên từng chữ: “Em – dụ – dỗ – anh!”

Quần... Cô đẩy anh: “Không phải mà. Áo ngủ ngứa lắm...”

“Vậy thì đừng mặc nữa!” Anh cấn lên cổ Đình Đình, hai tay nhanh nhẹn luồn vào trong vạt áo của cô, lột sạch đồ trên người cô một cách thần tốc, sau đó ngấu nghiến cắn mút cô, gặm nhấm từng chút từng chút một.

“Ăn” cho đến khi cô ý loạn tình mê, cả người đều bắt đầu run rẩy, Tần Tổng bỗng cảm thấy có gì đó không ổn. Sao đột nhiên anh lại muốn hất xì hơi thế này cơ chứ. Nhưng khó khăn lắm mới có một lần cô vì thấy áy náy nên mới phối hợp với anh như tối nay, vào thời điểm mấu chốt mà còn để cô thoát thì sau này sẽ khó lòng “ăn uống” được gì nữa. Anh cố nín nhịn, nhưng thật sự là nhịn hết hồi, bèn ho một tiếng thật to.

Đúng lúc đang ngậm mút nơi kỳ diệu, sau tiếng ho kia thì cả người anh mạnh mẽ trườn xuống. Đình Đình lại tưởng anh có ý giằng vò mình nên cắn môi rên rỉ, nói cô không chịu nổi xin anh đừng làm nữa. Thanh âm uyển chuyển tình tứ đó lại động đến tận tâm can, Tần Tổng kích động đến mức không thể không chế nổi bản thân...

***

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Hàn Đình Đình đang khỏ sở lê tắm thân đau nhức xuống giường, Tần Tổng lại nhào người ra ôm lấy cô, dán mặt lên đùi cô rồi hạnh phúc lẩm bẩm: “Bà xã... Hôn một cái!”

Cô cười, cúi xuống hôn anh, nhưng vừa định thần nhìn lại liền giật mình hoảng hốt, kêu “A” lên một tiếng.

“A Tổng! Mặt của anh...”

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Tần Tổng mơ mơ màng màng nhồm đậy đi soi gương, phát hiện ra khuôn mặt vốn điển trai có một không hai của mình đã sưng vù như cái đầu heo!

***

“Ủm... Là do dị ứng, không cần lo lắng! Tiểu Lục từ bé đã có tật này, không nghiêm trọng đâu, đừng căng thẳng quá thế. Hiện tại đang là lúc giao mùa, cần cẩn thận một chút!” Bác sĩ riêng của Trương gia đã chăm sóc sức khỏe cho Tần Tổng từ khi mới chào đời cho tới giờ nên hiểu rất rõ tình trạng sức khỏe của anh: “Hai ngày nay có tiếp xúc với phấn hoa hoặc đi qua chỗ nào nhiều bụi không?”

“Không có... À, lúc tiếp khách tối qua có một vị dùng loại nước hoa hơi đặc biệt, cháu nghĩ thấy liền hắt xì hơi ngay.” Mặt Tần Tổng bị bác sĩ gia đình hết nắm lại bóp để kiểm tra trong mũi và vòm họng, anh ứ ớ trả lời.

“Ồ, vậy thì có lẽ là do nguyên liệu chế tạo loại nước hoa đó khiến cháu hít vào thì cơ thể lập tức có phản ứng... Nhưng nói dị ứng do mùi hương không nghiêm trọng như vậy đâu, bác thấy mấy sợi bông trắng này mới là thủ phạm hàng đầu!” Bác sĩ dùng nhíp gấp từ sâu trong khoang miệng của anh ra một nhúm xơ bông rất nhỏ, sau một hồi quan sát tỉ mỉ mới ngạc nhiên hỏi: “Í? Đây là vài sợi mà? Sao lại chui vào trong miệng cháu thế này?”

Hàn Đình Đình đang đứng bên cạnh Tần Tổng nghe thấy vậy mặt đỏ bừng bừng, “bánh bao nhỏ” đã chuyển thành “bánh bao đỏ”... Tần Tổng đưa mắt liếc cô một cái, thùng thảng “Ủm” một tiếng: “Có thể là do... áo ngủ của cháu rụng bông... Lúc ngủ không cẩn thận nuốt phải đó mà...”

Cách giải thích của Tần Tổng vô cùng kỳ quặc khác người, trên mặt Hàn Đình Đình đầy hắc tuyến, vị bác sĩ gia đình từng trải vừa nhìn qua đã phần nào

hiểu ra câu chuyện: “Được rồi, cũng không phải chuyện gì to tát. Bác kê chút thuốc, cháu nhớ uống đúng giờ đúng liều ít bữa là khỏe lại ngay thôi.” Nói xong, ông hướng về phía Hàn Đình Đình, cười đầy ẩn ý: “Lần sau phải cẩn thận đấy, tên khỉ con này bình thường cứ lạnh cha lạnh chanh nhìn vào tưởng mình đồng da sắt, nhưng cái mũi cún kia lại nhạy cảm vô cùng, phồng nhiều bụi mà cũng khiến nó dị ứng, sau này nếu nó không chọc giận cháu thì đừng đem mấy thứ bông sợi đó về nhà nữa nhé!”

Hàn Đình Đình cúi đầu thật thấp rồi gật lia lịa, cho đến lúc tiễn bác sĩ về cô cũng chẳng dám ngẩng đầu lên nhìn ông.

***

“Ngôi sao” Tần Tổng dạo gần đây đang “nổi”, mỗi khi anh xuất hiện liền có hàng trăm hàng nghìn cặp mắt dõi theo, vì thế mà thông tin ngày hôm nay, dù đã bước vào phòng riêng rồi nhưng anh vẫn giữ nguyên tạo hình lạnh lùng đeo kính đen che kín mặt đã được truyền đi nhanh chóng. Toàn công ty từ trên xuống dưới bàn luận sôi nổi, chuyện ly kỳ cô quái gì cũng nghĩ ra được, Ngũ Thiếu ở Lương Thị xa xôi cũng lần lượt gọi điện đến, thăm hỏi thì ít mà chê giễu thì nhiều.

Trong văn phòng Tổng giám đốc rộng lớn của Tần Thị, tất cả mọi cửa lớn cửa nhỏ đều bị đóng chặt, cái người được coi là “thiên hạ đệ nhất trai đẹp” đứng đối mặt với cửa sổ kính sát đất, tỉ mỉ ngắm nghía khuôn mặt anh tuấn của mình.

Thuốc bác sĩ kê hôm trước thật hiệu nghiệm! Thuốc mỡ bôi ngoài da mát lạnh rất dễ chịu, mới bôi chưa được bao lâu vết sưng tấy đã tan bớt một nửa, chỉ còn những đốm mẩn đỏ nhàn nhạt nằm rải rác trên mặt..

Chỉ có điều... khuôn mặt vốn điển trai tuấn tú là thế mà... Hình tượng hoàn mỹ bị hủy hoại bởi những tí vết nhỏ quá thật khiến cho người ta cảm thấy vô cùng bất mãn!

Cái người yêu bản thân đến phát điên nào đó càng nghĩ càng thấy bức, anh đảo mắt một vòng rồi kéo máy tính qua, đăng nhập vào tài khoản mua sắm trên mạng của “bánh bao nhỏ quê mùa” nhà anh.

Vào xem nhật ký các cuộc giao dịch, Tần Tổng phát hiện ra “cái bánh bao” nhà mình hầu như chỉ mua đồ tại một cửa hàng duy nhất. Lướt một vòng trên trang web của cửa hàng mới thấy, cái áo ngủ rụng lông đó thậm chí còn đang được xếp vào mục hàng bán chạy.

Tần Tổng nheo mắt, kì cách mua máy một hồi, không chút nương tay soạn ra một tràng chê bai, chê từ chất lượng cho đến kiểu dáng, lại còn “nêm không biết bao nhiêu là mắm, dặm thêm bao nhiêu là muối” về sự khó chịu khổ sở khi phải mặc trên người bộ quần áo tồi tệ ấy, anh chăm chọc cạnh khóe không sót điều gì, chỉ cần người ta đọc qua bình luận này thì về sau ngay đến những kiểu áo ngủ có chất liệu hay kiểu dáng hao hao như vậy e là cũng chẳng dám mua nữa.

Sau khi đăng bình luận thành công, tâm trạng Tần Tổng rất tốt, anh gọi người đem một cốc cà phê vào rồi hã hê bắt tay vào làm việc.

***

Chủ tiệm bán hàng trên mạng sát khí đằng đằng hồi âm lại, sau tiếng “đình đoong”, khung trò chuyện hiện ra...

Tư Đồ Không Phải Mao Mao: “???!!!”

Đình Bảo Nghe Lời Nhất: “Ai bảo cô bán hàng rơm kém chất lượng, đáng đời!” Nổi đóa lên rồi chứ gì? Tần Tổng cười lạnh một tiếng, trong lòng thoải mái vô cùng.

Tư Đồ Không Phải Mao Mao: “...”

Đình Bảo Nghe Lời Nhất: “Còn không mau đi gỡ cái mớ giẻ rách rụng lông đó xuống! Không phải ai cũng có tấm lòng bao dung quảng đại như tôi, thậm chí còn không truy cứu trách nhiệm hình sự với cô nữa đây!” Tần Tổng bùng cốc cà phê thơm ngát lên thường thức, đắc ý hừ lạnh.

Tư Đồ Không Phải Mao Mao: “Phải nói là, không phải ai cũng như anh, mua đồ ngủ về để liếm đầu!” Đầu bên kia ngừng một lát, cuối cùng đã là một câu nói hoàn chỉnh chứ không chỉ toàn những dấu chấm câu nữa.

Tần Tổng lướt ánh mắt lơ đãng qua, suýt chút nữa thì phun luôn ngụm cà phê trong miệng ra: “???!!!”

Tư Đồ Không Phải Mao Mao: “Một bộ đồ ngủ giá khuyến mãi đặc biệt mười chín phẩy chín tệ, lẽ nào anh còn mong đợi nó được dệt từ lông thiên nga hay sao? Biết cái lỗ mũi nhạy như cún của mình dễ bị dị ứng thì nên tránh xa một chút, ai bảo còn sản tới giờ trò lưu manh làm gì? Còn không biết ngượng mà đăng bình luận chê bai đồ của tôi nữa! Mau sửa lại cho tôi, bằng không thì tôi tính sổ với vụ tin nhắn lần trước luôn một thể!”

Tư Đồ Xùy Xùy! [1] Tần Tổng sững sờ, trong đầu bỗng hiện lên đoạn đối thoại về việc mua đồ trên mạng giữa mẹ anh và “cái bánh bao” nhà anh hồi trước, phản ứng của anh chính là đau khổ kêu gào thảm thiết: “Cô là cái đồ Tư Đồ Tiểu Tiện!”

[1] Trong tiếng Hán “Tư Tư” phát âm giống với “Xùy Xùy” nên Tần Tổng cố tình gọi chệch đi, ý chỉ sự căm ghét, xua đuổi.

Tư Đồ Không Phải Mao Mao: “Đồ tiểu cảm thú mặt heo! Hi hi...”

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Từ trong văn phòng Tổng giám đốc của Tần Thị vọng ra tiếng gầm rú đầy phần uất...

***

Tiếng rống ai oán ấy khiến Uyên Phi Phi còn đang ở cách đó khá xa phải dừng bước, cô nhìn về phía trợ lý đang dẫn đường cho mình với vẻ nghi hoặc, người trợ lý trưng ra một gương mặt khổ sở khó xử, vẫy tay ra hiệu với thư ký ở ngoài cửa phòng.

Thư ký ấy đã đi theo Tần Tổng từ lúc anh còn “lưu lạc” nơi Lương Thị, mặt mày lúc này vẫn tỉnh bơ như không có chuyện gì, vờn tay nhấn phím gọi nội bộ: “Lục thiếu, Uyên tổng đến rồi ạ.”

Yên ắng một hồi, sau đó giọng nói tỉnh táo, trầm thấp đầy mê hoặc của Tần Tổng bình thản vọng đến, cứ như thể người hồi nãy dường như chẳng có chút liên quan gì tới anh cả: “Mời cô ấy vào!”

Khi cánh cửa được đẩy ra thì Tần Tổng đã ngồi ngay ngắn tại chỗ, hai bàn tay ưu nhã đan vào nhau đặt trên bàn làm việc, vừa gật đầu vừa nở nụ cười hết sức chuẩn mực mà vô cùng khách sáo với Uyên Phi Phi: “Uyên tổng, chào buổi sáng!”

“Chê tôi đến sớm quá hả?” Uyên Phi Phi cười đùa với anh.

Hôm nay cô ăn mặc rất sành điệu, chiếc áo vest vai bông chiết eo phong cách quý tộc, để lộ ra chiếc áo ống màu đen gọi cảm bên trong, áo khoác ngoài gắn thêm hai chiếc cúc khắc họa đường cong mượt mà, chân váy màu trắng bó sát eo vẽ nên bờ mông tròn đầy hoàn mỹ, bên dưới đôi chân thẳng miên man là đôi giày cao gót màu vàng nhạt đơn giản. Toàn thân người phụ nữ này tỏa ra một hơi thở quyến rũ như trái chín căng mọng, cực kỳ mê hoặc lòng người.

Uyên Phi Phi xuất hiện, khắp căn phòng liền tràn ngập mùi hương động lòng người ấy. Tần Tổng lại phản xạ theo bản năng, ngã người về phía sau, trong bụng thầm nghĩ người phụ nữ phóng đảng này hôm nay chắc sẽ không xài loại nước hoa chết tiệt khiến anh bị dị ứng kia đây chứ?

Động tác né người của Tần Tổng không tránh khỏi cặp mắt của Uyên Phi Phi, cô ta khẽ cười rồi ngồi xuống trước chiếc bàn làm việc lớn của anh: “Vừa nãy anh gào thét gì vậy? Tôi ở ngoài cửa cũng nghe thấy đấy.”

“À... Tập thể dục buổi sáng ấy mà, cho giãn gân cốt, kiểu làm thông cổ họng ý!” Tần Tổng chống ché, mắt lại liếc qua màn hình máy tính, khung trò chuyện đang nhấp nháy...

Tư Đồ Không Phái Mao Mao: “Này! Đừng tưởng cửa hàng của tôi chỉ toàn đồ rẻ tiền, cho anh xem bảo vật cao cấp của bản tiệm để mở mang tầm mắt!”

Nhận được tập tin, Tần Tổng không chút phòng bị lập tức mở ra coi, thì ra là đủ loại quần lót gọi cảm và áo ngủ hết sức gợi tình... Chiếc nào chiếc nấy đều hớ hang quyến rũ, Tần Tổng vừa nhìn thoáng qua đã vội dời ánh mắt đi chỗ khác.

“Anh đang xem gì đấy?” Uyên Phi Phi nghiêng đầu, thắc mắc: “Sao mặt lại đỏ bừng lên thế kia?”

Tần Tổng giả vờ ho khan một tiếng, cười “Ha ha” với cô: “Không có gì... À, hôm nay chúng ta tiếp tục bàn về các nội dung tạm gác lại lần trước nhé! Buổi đầu tuần cũng sắp diễn ra rồi, trước hôm đó tôi nghĩ tốt nhất là chúng ta cũng nên đạt được những thỏa thuận bước đầu.” Anh lấy lại tinh thần, dồn sự tập trung vào công việc, bên đó lại “đình đoang” một tiếng...

Tần Tổng đưa tay định tắt trang web đó đi, nhân tiện xem qua lần cuối, chỉ một cái nhìn lướt thôi mà khiến mắt anh suýt chút nữa thì văng cả ra ngoài... Tư Đồ Xùy Xùy dảm dùng PS[1] ghép mặt của “bánh bao nhỏ quê mùa” nhà anh với thân hình của người mẫu. Trong ảnh, “cái bánh bao” đang nhìn anh với vẻ mặt hết sức vô tội, bộ váy đồng phục của người hầu gái cực kỳ ngắn lại gần như xuyên thấu, để lộ ra thân hình gợi cảm với những đường cong nhấp nhô, bên dưới bức ảnh còn chèn thêm một dòng chữ “quyến rũ chết người”: “Chủ nhân làm việc vất vả quá! Tối nay để em phục vụ người nhé!”

[1] PS: Adobe Photoshop (thường được gọi là Photoshop, viết tắt (PS)) là một phần mềm chỉnh sửa đồ họa được phát triển và phát hành bởi hãng Adobe Systems ra đời vào năm 1988 trên hệ máy Macintosh. Photoshop được đánh giá là phần mềm dẫn đầu thị trường về sửa ảnh bitmap và được coi là chuẩn cho các ngành liên quan tới chỉnh sửa ảnh.

Cái này quả thật là... khiến máu trong người phải chảy ngược mà!

“Rầm!” Tần Tổng mặt đỏ tung bưng, miệng thở phì phì, anh nghiêng rặng nghiêng lợi sập mạnh chiếc máy tính xách tay.

***

Ở đầu bên kia, tiếng “đình đoang” vang lên không ngừng nghỉ, những khách hàng thân thiết đều lũ lượt hỏi: “Chủ tiệm! Sao giá tiền bỗng dưng đều tăng thêm hai số không đằng sau vậy?”

“Xin lỗi, do sự cố mạng! Bạn cứ chọn đồ đi, tôi sẽ sửa lại thành giá ban đầu!” Tư Đồ Từ Từ vừa hân hoan vừa trả lời vừa chờ đợi con cá lớn mắc câu.

Nhưng con cá lớn lại đột ngột đăng xuất.

“Í?” Cô lăm bắm một mình: “Lẽ nào anh ta không thích kiểu này?”

Ồ... Chắc là chưa đủ độ kích thích! Từ Đồ Từ Từ ngắm nghĩ một hồi, chọn ra một bộ đồ màu đen mỏng tang với cúp E gọi cảm, hí ha hí hửng ngồi ghép gương mặt của Hàn Đình Đình lên trên...

***

Đầu bên này, Tần Tổng vẫn còn đang đắm chìm trong cơn chấn động tuyệt diệu về hình ảnh “cái bánh bao” nhà anh trong trang phục hầu gái. Ánh mắt của chàng thiếu niên tuần tú dờ dẩn, trên gương mặt anh, ngoài những đốm đỏ đáng yêu ra còn phảng phất chút mơ màng của trẻ thơ, lâu lắm rồi Uyển Phi Phi không gặp được người đàn ông nào thú vị như vậy, cô bật cười, chồm người lên hươ hươ tay trước mặt Tần Tổng, dịu dàng gọi anh: “Tần Tổng?”

Hương nước hoa ở cổ tay cô khiến Tần Tổng lại hắt xì hơi ngay lập tức: “Hắt xì... Xin lỗi!”

Uyển Phi Phi ngồi lại chỗ cũ, phát phát tay biểu thị ý không để bụng: “Anh dị ứng với tôi sao?” Cô nhìn chăm chăm vào anh với vẻ thích thú rồi cười tủm tỉm.

Tần Tổng cuối cùng cũng định thần lại, vội vàng xua tay, vừa cười vừa nói: “Nước hoa của cô rất đặc biệt, khiến tôi có ấn tượng sâu sắc.”

“Tôi không ngại đôi mùi hương vì anh đâu.” Uyển Phi Phi rút giấy ăn trên bàn đưa cho anh: “Còn cái mũi đỏ đáng yêu của anh nữa kìa!”

Tần Tổng giả vờ như chẳng hề nghe ra ý trêu chọc trong lời nói của cô, anh gơ tay đón lấy tờ khăn giấy rồi đặt xuống, sau đó cố làm ra vẻ bình thản, cúi đầu mở hộp đồng ra: “Vậy chúng ta tiếp tục với nội dung lần trước... Về điều kiện tiền đề của lần liên minh hợp tác đầu tư này của Uyển tổng... Uyển tổng cho phép tôi hỏi thẳng một câu chứ? Điều làm cô hứng thú là sự phát triển trong tương lai của hạng mục đầu tư này hay là tư cách cổ đông của Lương Thị?”

Uyển Phi Phi nhướn mày: “Vấn đề này quả thật là thẳng thắn ngoài dự đoán của tôi!”

“Ừm, con người tôi tôn thờ chủ nghĩa giải quyết vấn đề một cách nhanh chóng, trực tiếp, đây cũng chính là nguyên nhân mà giữa bao nhiêu đối tác như vậy tôi lại chọn đúng Uyển tổng, cách xử lý công việc của cô còn dứt khoát, quyết đoán hơn cả mấy nhà tài phiệt lão làng kia nữa. Tôi nghĩ, ở phương diện này hai chúng ta khá là ăn ý!” Tần Tổng tạm thời đè nén hình ảnh nữ hầu gái xinh tươi mơn mơn kia xuống, anh xốc lại tinh thần, hóa thân thành cao thủ đàm phán.

Để có thể nhanh chóng tan sở rồi về nhà hóa thân thành tiểu cảm thú làm thịt “cái bánh bao” ngon lành ấy thì ban ngày cần phải làm việc hiệu quả!

“Anh nói rất đúng, tôi đích thực là một người thẳng thắn dứt khoát. Nên tôi cũng muốn hỏi thẳng một câu...” Nụ cười của Uyển Phi Phi càng diễm lệ nồng nàn: “Nếu như tôi vứt bỏ tất cả các điều khoản trên giấy tờ của lần hợp tác này, không cần bất cứ điều kiện tiền đề nào cả, cũng không phải có bất kỳ sự đảm bảo tài chính nào hết mà đồng ý liên minh với anh trong vụ chung vốn đầu tư này, giữa hai chúng ta... thực hiện một vài điều khoản không cần hợp đồng cam kết, chỉ cần ngầm hiểu với nhau là đủ, anh thấy sao?” Cô từ tốn nhả từng chữ hết sức rõ ràng, nhìn thẳng vào anh không hề né tránh, cứ như chỉ là đang hỏi “chúng ta cùng đi uống cà phê nhé” thôi vậy.

“Vấn đề này quả thật cũng thẳng thắn ngoài dự đoán của tôi!” Tần Tổng gơ tay trái lên, chỉ vào chiếc nhẫn trên ngón áp út, cười dịu dàng mà lãnh đạm: “Tôi rất yêu vợ tôi.”

Nụ cười của Uyển Phi Phi chẳng hề thay đổi, cô vẫn dùng ánh mắt như muốn nói “đôi giày cao gót này tôi rất thích, chỉ bằng mua về đi thử xem sao” để nhìn anh: “Như vậy rất tuyệt!” Ngữ khí của cô nhẹ nhàng vui vẻ: “Nhưng ý của tôi là muốn nói đến những ý định hợp tác lâu dài sau khi tôi và anh hoàn toàn không chế được Tần Thị, điều này thì có liên quan gì đến việc anh rất yêu chị nhà nhỉ?”

Tần Tổng trầm mặc, ánh mắt ôn hòa mà đầy dò xét dán lên mặt cô.

Xuất thân và môi trường sống của Tần Tổng đã hình thành nên một vài nét ấu trĩ trong tính cách của anh, nhưng cũng bồi dưỡng cho anh tầm nhìn mới mẻ và năng lực phán đoán chính xác, vì vậy, ngay từ ánh mắt đầu tiên anh đã chọn được “cái bánh bao” phù hợp với mình đến thế, và hiện nay, anh cũng có thể đoán ra Uyển Phi Phi đang có ý thăm dò anh, cho dù đó có là vô tình hay cố ý.

“Uyển tổng!” Lát sau, anh chậm rãi mở lời: “Câu chuyện này chẳng vui chút nào cả!”

Uyển Phi Phi hơi sững người, đây là lần thứ hai trong đời cô phải do dự trước một người đàn ông: “Hả?” Mặt cô không hề biến sắc, thản nhiên hỏi lại.

Thái độ của Tần Tổng hoàn toàn nằm ngoài dự toán của cô, anh không tiếp tục nói toạc ra mà cũng không chất vấn thêm, cô đã chuẩn bị sẵn câu trả lời hoàn hảo để ứng phó với cả hai khả năng đó, nhưng anh lại cố tình làm ngơ, vẫn mỉm cười khách sáo với cô như lúc ban đầu: “Được rồi, chúng ta tiếp tục thôi!”

Gương mặt thiếu niên của anh vẫn lăm lăm ngắm những đốm đỏ đáng yêu, nhưng Uyển Phi Phi không còn dám trêu đùa bốn cợt anh nữa, cô lấy lại tinh thần, hoàn toàn tập trung vào việc thương thảo chuyện làm ăn.

Chắc, cô không ngừng chau mày trước những nhận định đầy tính chuyên môn mà cũng cực kỳ mới mẻ của Tần Tổng, trong bụng thầm cảm khái: Có lẽ đúng là hơi khó chơi rồi đây...

***

Buổi tối lúc bồi thuốc, Hàn Đình Đình nghỉ hoặc khi phát hiện ra những nốt dị ứng trên mặt Tần Tổng không tan nhanh như lời bác sĩ nói.

“Sao vẫn còn hơi sưng nhì?” Cô hết sức cẩn thận vâng về đầu tắm bông trên mặt anh, giọng nói có chút rầu rĩ.

Tần Tổng ôm eo cô, rất không đứng đắn sờ tới sờ lui: “Ồ cùng với cái nguồn “cứ hít vào là dị ứng” ấy suốt cả ngày, nên ngạt thở đến mức sắp ngất rồi đây!”

Tần Tổng dùng giọng điệu làm nũng làm bầu. Hàn Đình Đình nghe vậy hơi sững sờ, một lúc sau mới hỏi một cách không vui: “Là khách hàng nữ à? Mùi nước hoa nặng đến thế ư?”

“Cũng không phải nặng lắm, là có chút đặc biệt thì đúng hơn, con người cũng rất đặc biệt!”

... Đặc biệt phiền phức!

Tần Tổng ngẩng mặt để Đình Đình bôi bôi trát trát thứ thuốc mát lạnh lên đó, anh nhắm mắt đầy vẻ hưởng thụ, trong lòng ngập tràn hình ảnh bà xã của mình, cũng không suy nghĩ gì nhiều, thân nhiên đáp.

Khách hàng nữ rất đặc biệt ư? Hàn Đình Đình chỉ khẽ “Ừ” một tiếng rồi không nói gì thêm nữa. Bôi thuốc xong, Tần Tổng lại giam mình trong phòng làm việc. Gần đây anh đặt toàn tâm toàn ý vào vụ đầu tư ba bên đến nỗi quên ăn quên ngủ, cô hiểu sự gian nan vất vả của anh khi phải một thân một mình xoay chuyển cục diện, cũng chưa từng oán trách anh, nhưng bây giờ trong lòng cô càng ngày càng cảm thấy bất an.

***

Hàn Đình Đình ôm Phốc Phốc ngồi trên giường nói chuyện với Từ Từ, Từ Từ đã thông tư tưởng cho cô: “Cái tên tiểu cảm thú mặt heo nhà cậu mặc dù tính tình ấu trĩ lại cực kỳ khó chịu, còn hay xù lông nữa, nhưng quả thật không giống một kẻ trắng hoa đầu! Anh ta kinh doanh cũng có phải mới một hai năm đâu, có cảm dỗ nào bên ngoài xã hội mà chưa từng trải qua! Bao nhiêu năm như vậy mà anh ta vẫn kiên trì chưa từng thất thân, bây giờ đã có cô vợ đặt đầu ngồi đó như cậu rồi thì còn tốn công tốn sức “vượt rào” làm gì nữa hả?”

Đình Bảo Nghe Lời Nhất: “Nhưng chính miệng anh ấy nói cô khách hàng đó rất đặc biệt.”

Tư Đồ Không Phải Mao Mao: “Trên thế giới này mỗi người là một cá thể tồn tại độc lập, làm gì có ai đặc biệt hơn ai được? Khách hàng không phải nam thì là nữ, có thể đặc biệt tới mức nào cơ chứ?”

Đình Bảo Nghe Lời Nhất: “Lúc bác sĩ hỏi nguyên nhân bị dị ứng, anh ấy nói là do mùi nước hoa của một khách hàng nữ gây ra, hôm nay tớ thấy trên mặt anh ấy vẫn chưa đỡ nên hỏi lại thì anh ấy bảo ở cùng với cái người phụ nữ sặc mùi nước hoa đó suốt cả ngày. Rõ ràng biết là bị dị ứng rồi mà còn sấn tới gần làm gì nữa? Lại còn nguyên cả một ngày trời!”

Tư Đồ Không Phải Mao Mao: “Oán phụ...”

Đình Bảo Nghe Lời Nhất: “Cái cô đó đã hại Tần Tổng bị dị ứng rồi mà còn được anh ấy khen là đặc biệt nữa, mối quan hệ của bọn họ chắc chắn hẳn phải rất tốt đẹp!”

Tư Đồ Không Phải Mao Mao: “Cậu hại anh ta nuốt cả một miệng đầy lông, mặt sưng vù như con heo mà anh ta vẫn yêu cậu đến phát cuồng đấy thôi.”

Đình Bảo Nghe Lời Nhất: “Cậu không hiểu anh ấy đâu. Anh ấy đối với người thân của mình thì cực tốt cực nhiệt tình, nhưng đối với người ngoài thì lúc nào cũng lạnh nhạt hống hách.”

Tư Đồ Không Phải Mao Mao: “Cái tên tiểu cảm thú mặt heo nhà cậu tính tình ấu trĩ lại cực kỳ khó chịu, còn hay xù lông nữa! Tớ rất am hiểu về con người anh ta!”

Đình Bảo Nghe Lời Nhất: “Bực bội quá đi! Không vui chút nào!”

Tư Đồ Không Phải Mao Mao: “Liên kết trang số 1... Liên kết trang số 2... Liên kết trang số 3... Chọn mua một bộ đi!”

Đình Bảo Nghe Lời Nhất: “Cái này... Mao Mao, khẩu vị của cậu nặng thật đó!”

Tư Đồ Không Phải Mao Mao: “Đáp bần! Đã nói bao nhiêu lần rồi, không được phép gọi tớ là Mao Mao nữa!”

Tư Đồ Không Phải Mao Mao: “XXOO là tiêu chuẩn tốt nhất để đánh giá độ nhiệt tình của anh ta đối với cậu, cậu không yên tâm về anh ta thì lấy cái này thử xem! Có phải bảo cậu mặc đi dạo phố đâu mà lo, với lại cậu cũng đã bị anh ta nhìn thấy hết tron rồi còn gì, giờ có ăn mặc thiếu vải một chút cũng có làm sao đâu...”

Đình Bảo Nghe Lời Nhất: “Thật không?”

Tư Đồ Không Phải Mao Mao: “Lại còn không à?”

Đình Bảo Nghe Lời Nhất: “Vậy được...”

***

Ngày kiện hàng Từ Từ gửi đến nơi, Hàn Đình Đình đang ăn cơm với Tần Uẩn và Trương Phác Ngọc, lúc nhận được điện thoại của nhân viên chuyển phát nhanh, dường như “có tật giật mình”, mặt cô đỏ bừng hết cả lên.

“Đình Đình!” Trương Phác Ngọc nhìn cô con dâu sắp vui cả mặt vào bát cơm với vẻ tò mò: “Con làm sao thế?”

“Không có... Không phải ạ...” Hàn Đình Đình cắn môi: “Con hơi nóng...” Cô bị hoa mắt chóng mặt trước đám nơ đen mỏng manh xuyên thấu ấy nên mãi không chọn được, không biết rốt cuộc thì Từ Từ đã chọn cho cô bộ nào nữa... Cầu Trời khấn Phật đừng là cái bộ mà chỉ có mấy sợi vải đen chấp vá với nhau đó...

“Có chỗ nào không khỏe à? Bỏ gọi điện báo Tần Tổng về nhé?” Tần Uẩn nói một cách chậm rãi, từ lần phẫu thuật thứ hai đến giờ sức khỏe của ông vẫn không thể phục hồi hoàn toàn được.

“Không cần đâu ạ. Không phải con khó chịu trong người đâu...” Hàn Đình Đình đặt bát đĩa xuống: “Tối nay A Tổng phải tiếp khách, anh ấy nói sẽ về rất muộn, đừng làm phiền anh ấy nữa ạ, con tự lái xe về được mà.”

Tần Uẩn mỉm cười: “Phác Ngọc, em xem con dâu kia... Trước đây đừng nói đến chuyện anh phải tiếp khách mà chỉ cần bảo phải tăng ca, về muộn một chút là em đã giả bệnh dọa người ta rồi.”

Nói thì nói thế, nhưng ánh mắt Tần Uẩn nhìn Trương Phác Ngọc vẫn lấp lánh ý cười, ẩn chứa không biết bao nhiêu là sùng nịnh. Trương Phác Ngọc làm bộ trưng mắt với ông một cái.

Cảnh tượng này, tình cảm này khiến Hàn Đình Đình càng thêm bức bối, cô đặt bát xuống, nói thêm vài câu rồi rầu rĩ trở về nhà của mình và Tần Tổng.

Sau khi lấy kiện hàng từ chỗ bảo vệ, cô cất xe vào bãi để xe rồi lên lút mở ra xem: Hù! Vẫn còn may, không phải là mấy sợi vải mỏng manh màu đen nặng đô đó!

Vừa mở cái hộp giấy tinh xảo đẹp đẽ ra, mùi hương nhẹ nhàng khẽ xông vào mũi cô, một nhánh hồng hơi héo được đặt ở trên cùng, bên cạnh là mảnh giấy màu hồng: “Bạn yêu quý, chọn tôi chọn lui vẫn thấy bộ này là hợp với cậu nhất, hy vọng anh ta sẽ thích!”

P/S: Đã giúp hai người giặt cho mềm và là ủi phẳng hoàng rồi đấy, xin cứ yên tâm sử dụng và làm ơn bình luận từ tế giùm cho!”

Có một cô bạn thân mà thứ kỳ quặc cô quái gì cùng bán đôi khi cũng là một chuyện tốt... Trong lòng Hàn Đình Đình bỗng thấy vui vẻ hẳn lên, cô lôi bộ áo quần ra ngắm nghía, là một bộ đồng phục học sinh váy xanh áo trắng. Trên chiếc áo sơ mi trắng tinh chỉ đính mỗi một hạt nút ở trước ngực, chiếc váy xanh lại ngắn cùn cộn đến mức khiến người ta phải mặt đỏ tía tai. Người bình thường chẳng có gì đặc biệt như cô mà mặc vào chắc cũng sẽ ngon lành chẳng khác nào mấy cô người mẫu chân dài đầu nhĩ... Khụ Khụ! Tỉnh lại đi nào! Nghiêm túc một chút!

Mặt Hàn Đình Đình đỏ bừng, cô cầm đầu cầm cổ đi thẳng một mạch lên nhà. Không hiểu sao Tần Tổng lại ở nhà vào giờ này. Còn chưa kịp vui mừng thì trái tim Hàn Đình Đình đột nhiên thất lại... Tại bậc cửa ra vào, một đôi giày cao gót xinh đẹp tinh xảo đang e ấp nép vào đôi giày da của Tần Tổng, hai đôi giày nghiêng nghiêng ngả ngả trên mặt đất, có thể thấy được sự gấp gáp của các vị chủ nhân lúc cởi chúng ra.

Hàn Đình Đình sững sờ đứng im tại chỗ, nước mắt trào ra.

Đúng lúc này, Tần Tổng từ tầng trên đi xuống, anh mặc bộ đồ ở nhà, bộ dạng thoải mái sau khi tắm rửa sạch sẽ, tóc vẫn còn ướt.

“Í? Sao em về sớm vậy?” Nhìn thấy Hàn Đình Đình đang như trời trồng tại cửa ra vào, anh ngạc nhiên hỏi cô: “... Sao mà khóc?”

Thấy cô nước mắt đầy mặt, Tần Tổng giặt mình, vội vàng chạy đến nâng gương mặt cô lên quan sát: “Sao vậy em? Bố mẹ anh nói gì em à?”

Đình Đình gạt tay Tần Tổng ra, lùi về sau hai bước, chân cô đá đá đôi giày cao gót, vừa khóc vừa nhìn anh.

“Tần Tổng!” Cánh cửa phòng dành cho khách ở tầng một lúc này đột ngột mở ra, một người phụ nữ tóc dài ngang eo đang thoải mái đứng ở đó, cả người cô ta chỉ quấn một chiếc khăn tắm màu trắng. Mặc dù ở vào hoàn cảnh này nhưng cô ta chẳng hề hoảng sợ, ngược lại còn nở một nụ cười xinh đẹp, khiến cho toàn thân Hàn Đình Đình run rẩy.

Tần Tổng hít vào một hơi lạnh, tay anh vòng qua ôm chặt Hàn Đình Đình lúc này đang chuẩn bị quay đầu bỏ chạy, giằng giữ chau mày quát đại mỹ nữ kia: “Cô làm gì thế hả? Đây là vợ tôi!”

Uyển Phi Phi bình thản nhún vai, xương quai xanh nhấp nhô theo từng động tác của cô ta, sống động như cánh bướm xinh đẹp: “Tôi đang định hỏi, có thể mượn vợ anh một bộ đồ cho tôi mặc tạm được không?”

Tần Tổng tiện tay vo tròn bộ đồ trong tay Hàn Đình Đình rồi ném qua cho cô ta.

Uyển Phi Phi vươn cánh tay ngọc ngà ra, nhanh nhẹn bắt lấy, rồi lại quay sang cô vợ bé nhỏ đang được Tần Tổng nâng niu bảo vệ trong lòng, cười tủm tỉm: “Vây tôi vào trước đã nhé!”

Uyển Phi Phi vừa khép cửa phòng lại, Tần Tổng vội vàng giải thích với người đang nép trong vòng tay mình: “Anh thanh bạch! Ai mà có quan hệ mờ ám gì với cô ta, dù chỉ một chút thôi thì người đó sẽ chết không toàn thây!”

Hàn Đình Đình bức bối đẩy anh ra: “Anh buông ra!”

“Buông ra em sẽ không bỏ chạy chứ?” Cả ngày hôm nay Tần Tổng cũng mệt gần chết, anh thử nói lỏng vòng tay đang ôm chặt cô ra. Ai ngờ vừa mới thả lỏng một chút cô liền quay đầu định xông vào phòng trong, anh vội vàng kéo cô lại, ôm thật chặt vào lòng.

“Em nghe anh giải thích đã!” Anh cuống quýt.

Trong lòng Hàn Đình Đình nóng như lửa đốt... Bộ đồ chân dài gợi cảm của cô!

“Cô ta là đối tác lần này của anh, vừa nãy bọn anh đến hiện trường một hạng mục thì xảy ra chút sự cố, thiết bị báo cháy khiến bọn anh ướt như chuột lột. Anh về nhà tắm rửa thay quần áo, cô ta lại không đi xe, trời lạnh thế này cũng không thể để cho người ta ướt nhẹp thế kia mà đứng giữa đường gió bụi chờ xe được. Thế nên anh chỉ còn cách đưa cô ta về nhà thôi!” Tần Tổng ảo não ôm chặt Đình Đình: “Vợ ơi, em tin anh, tin anh đi mà!”

“Cô ta chính là nữ khách hàng “rất đặc biệt” đó phải không? Là cái nguồn “cứ hít vào là dị ứng” ấy à?” Hàn Đình Đình ngừng khóc, sụt sùi hỏi.

“Ừ!” Tần Tổng ngoan ngoãn thừa nhận, ngưng một lúc rồi lại tiếp tục giải thích với vẻ oan ức: “Anh nói “đặc biệt” là chỉ “đặc biệt phiền phức” ấy! Em xem vì cô ta mà mặt anh thành ra như thế này đây! Anh thuận thể nắm lấy tay cô dụi dụi lên mặt mình, cười cười lấy lòng một cách tội nghiệp: “Mặt anh chỉ có thể bị dị ứng vì vợ của anh mà thôi! Vợ ơi, anh mua cho em một con mèo được không nào? Lúc nào em tức giận thì cứ lấy lông mèo ra thổi trước mũi anh! Phạt anh cũng được!”

Hàn Đình Đình vùng vẫy cố thoát khỏi anh, cô cầu anh một hồi, không biết nên nói gì nữa: “... Em đi nấu trà gừng cho hai người uống.”

“Bà xã thiệt là tốt! Hôn một cái rồi hãy đi...” Tần Tổng sấn bản mặt dày tới, hôn cô tới tấp: “Bà xã... Bộ đáng ghen tuông của em thật đáng yêu! Tim anh sắp vỡ vụn ra rồi đây này... Ừm ừm ừm...”

“Phụt...” Ai đó không thể kìm nén thêm nữa, phì cười. Uyển Phi Phi từ trong phòng ló đầu ra: “Xin thứ lỗi đã cắt ngang... Chuyện là... Trợ lý của tôi đã đến đón rồi.”

Tần Tổng vội vàng ôm vợ mình tránh sang một bên để nhường lối, ý bảo cô mau đi đi, đi càng nhanh càng tốt.

Nhưng khi Uyển Phi Phi thật sự bước ra, Tần Tổng cứng đờ hết cả người.

Bên dưới chiếc váy xanh chỉ che đến hông, đôi chân xinh đẹp của Uyển đại mỹ nhân cao gần mét bảy vừa thon dài lại trắng cấp, gợi cảm đến độ khiến người khác phải chảy nước miếng. Chiếc áo sơ mi trắng bên trên chỉ che hết xương sườn, cô dứt khoát cột hai bên vạt áo lại, chỉ mặc nửa vôi, mà cái kiểu nửa vôi đó... Người trung trinh như Tần Tổng lần đầu tiên được mở rộng tầm mắt.

Người trước nay dù có mặc áo khoét cổ chữ V sâu tới tận eo cũng vẫn bình thản tự nhiên như Uyển Phi Phi mà lại cảm thấy không được thoải mái cho lắm khi khoác trên người bộ đồng phục ngây thơ đáng yêu nhưng cũng hết sức lẳng lơ treu ngoi như thế này. Cô miễn cưỡng giơ tay chỉnh lại vạt áo hở hang trước ngực, mỉm cười nói với Hàn Đình Đình “Rất hân hạnh, tôi là Uyển Phi Phi!”

Ừm... Thực ra gặp gỡ kiểu này thì có gì là hân hạnh cơ chứ?

Là nghe danh đã lâu mới đứng, tiểu cô nương!

Lúc này Hàn Đình Đình đã bối rối đến độ chỉ muốn ngắt đi: “Xin chào... Tôi là Hàn Đình Đình...”

“Tôi biết.” Nụ cười rạng rỡ hút hồn của Uyển Phi Phi thoáng hiện lên chút u ám, nhưng cô lập tức khôi phục lại nụ cười xinh đẹp trên môi.

“Vậy tôi đi trước đây.” Di động của cô đổ chuông, trợ lý đã lái xe đến, đang chờ ngoài cửa: “Cảm ơn bộ đồ của cô!” Cô chớp chớp mắt với Hàn Đình Đình: “Tôi rất thích!”

“Khụ...” Tần Tổng đứng bên cạnh nhìn không nổi, vờ ho khan một tiếng để khỏi phì cười, còn Hàn Đình Đình đã xấu hổ đến mức hô hấp khó khăn, chỉ muốn ôm mặt chạy ùa về phòng, không bao giờ gặp bất kỳ ai nữa.

Cô vừa mới bước được một bước, phần eo lập tức bị tóm chặt, chỉ nghe thấy tiếng anh cười rất khê: “Đi đâu đó, cô học trò nhỏ?”

“Em... em đi nấu trà gừng cho anh uống.” Cô tiếp tục quấy đạp trong vô vọng.

“Anh còn cần uống trà gừng nữa sao?” Tần Tổng từ đằng sau lưng ôm dính lấy người Đình Đình, anh cần nhẹ vào vành tai cô, hết sức dịu dàng mà cũng đầy ẩn ý, hơi thở vừa tê vừa nóng phủ lên vùng da trần cảm sau tai Đình Đình: “Bây giờ toàn thân anh đều bốc hỏa rồi, nóng lắm... Đình Bảo của anh có nóng không?”

“Nóng...” Cô không có chút chính kiến nào, thành thật khai báo.

“Ngao lăm!” Vừa nói Tần Tổng vừa mút mạnh vào gáy cô, anh dịu dàng treu đùa, dùng sức đến thế lại chính là sự khen thưởng lớn nhất đối với cô. Cô không kiềm chế nổi khẽ rên lên một tiếng.

“Học trò ngoan thì phải có thưởng, đúng không nào?” Tần Tổng khẽ thì thầm, anh ôm cô từ phía sau, ngón tay thon dài linh hoạt vươn ra phía trước, chỉ sau vài động tác đơn giản, đồ trên người Đình Đình đã trở nên xộc xệch.

Điên mất thôi... Điên mất thôi...

Hu hu hu, cứu mạng... Hàn Đình Đình bị cái người như đang phát điên đằng sau lưng đẩy mạnh đến nỗi đâm sầm vào thành ghế sofa, cô hoa mắt chóng mặt không thốt nên lời... Á ui! Rõ ràng người mặc bộ đồ kia không phải là cô mà! Từ Đồ Từ Từ, đồ đại bịp bợm!

***

“Tần tổng, đã điều tra ra rồi ạ.”

“Nói đi!” Tần Tổng đi vào bếp, tựa người vào thành bồn rửa bát, tự rót cho mình một cốc nước rồi chậm rãi nhấp một ngụm, vận động kịch liệt “bỏ tí nò tí” khiến anh cảm thấy đầu óc minh mẫn, tinh thần sáng khoái bội phần.

“Đúng như những gì ngài đã dự liệu, việc cố tì hỏa hoạn và chặn lối thoát hiểm từ trước đều là do bọn họ làm, nhưng trước mắt vẫn chưa điều tra ra được ai đã biết lộ lịch trình của ngài.”

“Không cần điều tra nữa, bọn họ không phải nhằm vào tôi đâu, có lẽ là không biết tôi cũng ở đó, nếu không... bọn họ đã chẳng dám giờ thủ đoạn ấy ra. Tôi đoán bọn họ chỉ muốn dẫn mất Uyên Phi Phi, để cô ấy không dám dính líu tới vụ này thôi.” Ánh đèn tường ảm áp trong phòng khách hắt những vệt sáng dài trên nền nhà bếp, Tần Tổng đứng trong bóng tối, cười châm biếm: “Nhưng mà... đám bọn họ này chắc đang sợ mình sống quá thọ đấy mà!”

“May mà có ngài ở đó, Uyên tổng mới bình an vô sự.” Thuộc hạ cung kính nói.

Tần Tổng ngắt điện thoại, im lặng một hồi rồi mỉm cười bất đắc dĩ. Đám trưởng bối của Tần gia nhà anh... đúng là già rồi nên lắm cảm, cho rằng mấy trò mèo này có thể khiến cho Uyên Phi Phi sợ hãi mà bỏ của chạy lấy người hay sao? Tiếc rằng người phụ nữ ấy lại không hề yếu đuối như vẻ bên ngoài, đám bọn họ đó dám động vào cô ta, e rằng sau này khó lòng sống an nhàn được nữa rồi.

Nghĩ đến đây, tâm trạng Tần Tổng bỗng vui vẻ hẳn lên. Vì còn vương bận về thân phận và huyết thống nên anh không thể tự tay bày trò với trưởng bối, nhưng kẻ đứng đằng sau Uyên Phi Phi khẳng định không phải là người hiền lành lương thiện gì. Đến khi phiên đấu thầu này kết thúc, việc đầu tư được định đoạt, chắc chắn đến lượt anh phải hao tổn tâm sức đi chọc phá từng người, đám trưởng bối nhà anh cũng sẽ ngoan ngoãn rút lui khỏi Tần Thị để về ở ẩn cho qua ngày đoạn tháng.

Người đó cũng thật là... Tần Tổng nở một nụ cười phức tạp khó đoán.

***

Đêm mỗi lúc một khuya, trong đầu Tần Tổng vẫn đang mãi tính toán, anh bất giác bước về phía phòng khách, ngồi xuống cạnh bên Đình Đình, vuốt ve gương mặt đang say ngủ của cô, đôi mày đang nhíu chặt của anh dần giãn ra.

“Ừm...” Dù đang say giấc nồng nhưng cô vẫn rất miễn cảm với sự đụng chạm của anh, chỉ một lát sau cô đã tỉnh giấc, nhìn rõ gương mặt anh, trong mắt cô hiện lên vẻ hoảng loạn nhưng cũng hết sức ngọt ngào.

Tần Tổng bật cười, trong nháy mắt liền quên hết mọi rắc rối phiền phức ban nãy, anh nằm lên đồng nhàu nhĩ lộn xộn trên ghế sofa, ôm chặt cô trong vòng tay, khẽ nheo mắt cô: “Sao thế? Vẫn muốn nữa hả?”

“Sùng vật” bé nhỏ trong lòng anh lập tức lắc đầu liên hồi như trống bỏi.

Tần Tổng vui mừng khôn xiết, anh khẽ gạt mái tóc rối bời loà xòa trước mặt cô rồi nâng lên hôn mạnh hai cái: “Sao? Có thấy thú vị không?”

Cô lại càng xấu hổ vùi sâu vào trong vòng ôm của Tần Tổng, qua lớp áo choàng tắm cần một miếng trên ngực anh. Tần Tổng cố tình trêu cô, khẽ kêu “Ái da” một tiếng, Đình Đình lập tức nhả ra rồi lại phụng phịu hỏi anh: “Có phải anh thấy vui lắm không?”

“Ừm...” Tần Tổng không thể không thừa nhận, đêm nay quả thực hết sức “tiêu hồn”: “Nhưng mà...” Khóe môi anh cong cong, ép sát bên tai cô dịu dàng thì thầm: “Vì đó là em nên anh mới thấy thích thú, nếu là người khác thì anh chỉ thấy buồn cười mà thôi.”

Hàn Đình Đình không nói gì nữa, nhưng cánh tay khẽ vòng qua thắt lưng Tần Tổng.

“Vợ à!” Tần Tổng ôm cô càng chặt: “Điều khiến anh kích động là tâm ý của em chứ không phải là bộ đồ đó. Chỉ cần nghĩ đến việc em phải hao tâm tổn trí để quyến rũ mình là anh đã muốn nổ tung lên rồi...” Trong căn phòng yên ắng, Tần Tổng ôm lấy Đình Đình, mê mải hôn hít, hôn hờ đổ dành cô: “Đình Bảo của anh ngoan lắm! Về sau ngày nào cũng phải ngoan ngoãn như thế này, được không nào?”

“...” Trước mắt Đình Bảo – người vừa mới trải qua tiết học tăng cường trình độ cao vào lúc nửa đêm – bỗng tối sầm.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Nhân Duyên Do Trời Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Trong chốc lát, Tần gia Tiểu Lục thiếu ngang tàng ngày nào đột ngột trở lại.

***

Sáng sớm, tại Tần Thị.

Kể từ khi Tần Uẩn ngã bệnh, Tần Tổng tạm rời Lương Thị để quay về tiếp quản Tần Thị, phòng thư ký rất hiếm khi thấy anh như hôm nay, mồm huýt sáo, mặt mày phơn phớt đắc ý bước vào công ty.

Trong chốc lát, Tần gia Tiểu Lục thiếu ngang tàng ngày nào đột ngột trở lại...

Trợ lý đặc biệt từ phía sau tiến đến gần anh: “Chiều hôm qua lúc Uyển tổng ra khỏi nhà anh đã bị đám paparazzi chụp ảnh, giám đốc Trần ban đối ngoại đã ra tay ngăn chặn. Cái này vừa mới được gửi đến.” Trợ lý báo cáo rồi đưa cho Tần Tổng một xấp ảnh.

Trong ảnh, Uyển Phi Phi mặc bộ đồ gợi cảm để lộ ra thân hình bốc lửa với đôi chân dài quyến rũ, nhưng trông cô vẫn hết sức bình tĩnh tự nhiên, thậm chí có vài tấm cô còn nhìn thẳng vào ống kính, gương mặt tuyệt sắc giai nhân vẫn giữ nguyên nụ cười bình thản bất cần, ngạo nghễ vô cùng.

“Lục Thiếu, nếu không có việc gì nữa thì tôi xin phép ra ngoài trước!” Người trợ lý cung kính.

Tần Tổng nhận ảnh, khẽ gật đầu. Trợ lý vừa đi khỏi tiện tay lật đồng ảnh ra xem, trên mặt hiện lên một nụ cười hư hòng, nhìn anh chẳng khác nào con mèo lười mới được xoi cá khô. Anh xoa cằm hồi tưởng lại “tiết học thêm” tối qua rồi rút di động ra...

***

Tư Đồ Từ Từ đang ở thành phố G lập tức nhận được số tài khoản ngân hàng kèm theo một chuỗi mật mã, phía sau kèm theo hai câu nói cực kỳ ngắn gọn súc tích: Mua hết! Cảm ơn!

Sau khi kiểm tra số dư trong tài khoản, Tư Đồ Từ Từ cười tí mắt, cô vào kho lấy ra mỗi kiểu một bộ rồi đem đóng gói. Trong mỗi gói hàng cô còn cẩn thận đính kèm một bức hình do người thật minh họa. Dĩ nhiên, gương mặt người mẫu của các bức hình ấy đều được PS thành viên ngọc sáng thân thương của cô: Đinh Bảo của Hàn gia...

***

Cuộc đấu thầu dung hợp vốn ba bên do Tần Thị tổ chức, bởi vì có liên quan đến hai doanh nghiệp lớn siêu cấp của thành phố và đầu rỗng của phương Nam – ông chủ lớn Trần Dịch Phong nên đã gây chấn động toàn thành phố C, đã vậy, việc thương phú bí ẩn ở Singapore Uyển Thị cũng nhúng tay vào khiến cho cục diện càng thêm hỗn loạn.

Mãi đến gần đây, khi một loạt những bức ảnh chụp lại cảnh người tiếp quản anh tuần trẻ tuổi của Tần Thị và thương gia giàu có họ Uyển toàn thân ướt như chuột lột cùng ngồi chung một xe về nhà bị công bố, không cần nói cũng có thể đoán ra được quan hệ mờ ám giữa hai người bọn họ, thì mọi người mới bừng tỉnh: Vị nữ thương nhân thành đạt xinh đẹp và hết sức thần bí này đã sớm phủ phục dưới ống quần Tây của Tần gia Tiểu Lục thiếu, tùy anh mặc sức thao túng.

Không thể không thừa nhận rằng thế lực của Trần Dịch Phong quả thật rất hùng hậu, nhưng dẫu sao thì “rồng ngoài cũng ngại rắn trong”, Lương Thị và Trương gia đứng đằng sau hậu thuẫn cho Tần Tổng đã đủ khiến cho Trần Dịch Phong phải đau đầu rồi, hơn nữa đối phương còn nhận được sự trợ lực cực lớn từ bên ngoài như vậy, khả năng giành thắng lợi của anh quả thực là quá mong manh!

Các cổ đông trước giờ vẫn duy trì thái độ bàng quan lúc này cũng đã xác định được phương hướng, dạt hết sang phe ủng hộ Tần Tổng. Còn lại một vài lão thành ngoan cố cũng đành chịu sức ép dốc hết túi đánh ván bạc cuối cùng, đặt cược toàn bộ gia tài vào cửa Trần Dịch Phong.

Giữa lúc mọi việc đang thuận buồm xuôi gió như thế, trong văn phòng Tổng giám đốc Tần Thị, người tiếp quản anh tuần trẻ tuổi lại đang nổi trận lôi đình.

Trần Doãn Chi duyên dáng bước tới, đám người quen ở phòng thư ký nhất loạt dùng tay ra ám hiệu cảnh báo nguy hiểm “ở trong có quái thú” để nhắc nhở cô. Cô cười bình thản, đẩy cửa bước vào: “Tần tổng, tôi đến rồi.”

Tần Tổng nghe tiếng liền ngẩng đầu, anh đóng mạnh tập văn kiện đang phê duyệt dở lại, ném qua một bên, lạnh lùng nói: “Trần Doãn Chi, giải thích cho tôi!”

Anh quăng một chồng báo đến trước mặt cô, trên trang nhất đồng loạt đăng những bức ảnh anh với Uyển Phi Phi cùng ngồi chung xe về nhà anh: “Tôi nhớ là đã ra chi thị cho cô phải ngăn chặn việc lộ ảnh rồi mà!”

“Đúng vậy, nên tôi đã ngăn không cho đăng những bức ảnh chụp cô ta lúc rời khỏi nhà anh rồi đẩy thôi. Nếu những bức ảnh đó mà bị công bố... Chắc chắn, thế mới đáng ngạc nhiên thì!” Trần Doãn Chi chớp chớp mắt, giọng điệu thoải mái đầy giễu cợt.

“Trần tiểu thư à, cô thân là Giám đốc Ban Đối ngoại, việc giữ gìn hình tượng của tôi là trách nhiệm cao cả của cô, vậy mà bây giờ lại để cho những tin tức kiểu này nở rộ, cô không cảm thấy rằng bản thân mình cực kỳ tắc trách sao?” Tần Tổng lạnh lùng, nhướn mày trách móc.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

“Loại dụng dư luận dễ tạo thế lực, thu hút sự chú ý để phối hợp với những chính sách chiến lược của tập đoàn cũng là trọng trách lớn lao của Ban Đối ngoại. Nguồn hỗ trợ tài chính lớn mạnh nhất đã đứng về phía anh, bây giờ rất nhiều cổ đông cũng bày tỏ thái độ rõ ràng sẽ ủng hộ anh đến cùng. Không chiến mà thắng, đây phải là một kế hoạch thành công rực rỡ chứ nhỉ? Tôi còn tưởng anh sẽ tăng lương cho tôi nữa cơ đấy!” Trần Doãn Chi là đàn em khóa dưới của Lương Phi Phàm, cô đã theo Lương Phi Phàm nhiều năm như vậy, kinh nghiệm ở lĩnh vực đối ngoại của cô cực kỳ phong phú, tài năng được xếp vào hàng đầu. Đây cũng chính là nguyên nhân ban đầu Tần Tổng đã rất nhiều lần mời cô gia nhập Tần Thị.

“Huống hồ những bức ảnh này đều là thật, nhưng những tin bài đều chưa được chứng thực, tất cả mới chỉ là suy đoán, Tần tổng anh ngay thẳng堂堂 hoàng thì hà tất phải sợ mấy lời đồn thổi vô căn cứ này?” Cô cười tủm tỉm, dường như đang cố ý trêu chọc sếp của mình.

“Này! Tôi chỉ đưa cô ta về thay bộ đồ thôi, cô đừng có mà nhìn tôi bằng ánh mắt đó!” Tần Tổng xù lông.

“Anh nên giải thích những điều này với vợ anh, chứ không phải tôi!”

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

“Hôm đó vợ tôi có nhà.”

“Thế chẳng phải là quá tốt đẹp rồi sao? Người cần hiểu rõ ràng chân tướng vụ việc thì cũng đã hiểu rồi, việc gì anh phải để ý xem người ngoài nói gì nữa!” Trần Doãn Chi hết sức thông thả nhàn nhã.

“Đại tỷ à...” Tần Tổng cuối cùng cũng chẳng thể vờ vịt thêm được nữa, anh đầm thềm thụp lên bàn một cách đầy ai oán: “Chị tôn trọng tôi một chút có được không? Dù gì thì tôi cũng là người phát lương cho chị đó, lúc quyết định những việc quan trọng như thế này chị cũng phải hỏi ý kiến của tôi chứ!”

“Lục thiếu, tôi chỉ tạm thời qua đây giúp anh vượt qua giai đoạn khó khăn này, đợi đến khi đào tạo được người mới, tôi sẽ lại quay về.” Trần Doãn Chi nhún vai, đáng vẻ chẳng hề bận tâm: “Ngày kia tôi sẽ mở cuộc họp báo chứng thực chuyện này, nhân tiện sẽ cảnh cáo hai hãng tin nói nhăng nói cuội nhiều nhất, anh cứ yên tâm!”

Nói xong cô liền đứng dậy: “Không có việc gì nữa thì tôi đi làm việc tiếp đây. À, đúng rồi, quên chưa nói với anh: Lần này anh đã thực sự khiến cho người ta phải nhìn lại mình bằng con mắt khác đấy!”

Tần Tổng uể oải ngẩng đầu lên, tâm trạng cũng khá hơn một chút: “Cảm ơn đã quá khen!” Trừ Lương Phi Phàm thì hiếm hoi lắm mới thấy Trần Doãn Chi chịu mở miệng khen người nào đó một câu.

“Ồ, ý tôi là muốn nói đến bộ đồng phục học sinh của Uyên Phi Phi ấy. Chắc, nhớ lại khi xưa, trong anh em thì cậu được xếp vào hàng trong sáng ngây thơ nhất, nay thì còn đâu nữa? Đúng là mặt người dạ thú mà!”

“Trần – Doãn – Chi!”

Tiếng gầm thét làm rung chuyển cả Tần Thị.

***

Tần Tổng bận đến mức ngay cả thời gian ra ngoài ăn cơm trưa cũng không có, anh vội vàng giải quyết hết những việc quan trọng trước giờ cơm tối, rồi ba chân bốn cẳng lao về nhà họ Tần.

Lúc anh vào đến nhà, người làm đã bày bát đĩa lên bàn ăn, Tần Uẩn và Trương Phác ngọc đang chơi cờ vây trong phòng khách. Tần Tổng không thấy bóng dáng vợ mình đâu, trong lòng hơi lo lắng: “Đình Đình vẫn chưa đến à?”

“Đến rồi. Đang hầm canh chim bồ câu ở trong bếp, bà thông gia đã cất công nhờ người ở quê đem bồ câu rừng lên đó! Bỏ đường lắm đấy, còn tốt cho vết mổ nữa!” Trương Phác Ngọc thấy thần sắc của con trai, ngạc nhiên hỏi: “Làm sao thế? Lẽ nào hai đứa lại cãi nhau à?” Mặt bà đột nhiên phát sáng.

Trên mặt Tần Tổng lập tức nổi lên ba vạch đen. Có bà mẹ chồng nào cứ hề thấy con trai và con dâu bất hòa là lại vui mừng hơn hở, cười cọt trên nỗi đau của người khác như thế này không cơ chứ!

“Tần Tổng, đi xuống bếp xem thế nào, sắp đến giờ cơm rồi!” Tần Uẩn thông thả lúi quúi cờ mà Trương Phác Ngọc lén giấu trong lòng bàn tay ra, điềm đạm nói với con trai.

Trong bếp, Hàn Đình Đình đang trông nồi canh chim bồ câu, ánh mắt có chút thất thần. Tần Tổng rón rén bước vào, đưa tay ra hiệu cho người làm rút lui, rồi từ đằng sau vòng tay ra ôm chặt lấy cô.

“Bà xã!” Tần Tổng nịnh nọt hôn vào má Đình Đình, giọng làm nũng.

Hàn Đình Đình hoảng hồn, lấy cùi chỏ huỳnh vào người anh: “Làm em giết cả mình!”

“Bà xã, em đang nghĩ gì vậy?” Anh ôm cô càng chặt hơn: “Sao hôm nay em không ra cửa đón anh? Lúc vào nhà không thấy em đâu, anh còn tưởng em giận anh nữa.”

“Em không giận, hôm đó chẳng phải em cũng có ở nhà đó sao? Anh đã giải thích rồi mà, không có gì đáng phải giận đối cả!” Hàn Đình Đình nói rất nhỏ.

“Thật không?”

“... Ừm!” Cô vươn tay ra tắt bếp, quay sang giục anh: “Ra ngoài đợi đi, đừng ở đây vướng chân vướng tay em nữa!”

Tần Tổng kéo cô lại gần, hôn lên môi cô, mỉm cười cần nhe.

“Vợ anh thật là tốt!”

Nói xong, anh đẩy thỏa mãn ra phòng ngoài ngồi đợi cơm, gương mặt nhỏ nhắn Hàn Đình Đình đằng sau lưng anh bỗng trở nên ỉu rĩ. Nên như thế phải không... nhỉ? Nếu không thì sẽ nhỏ mọn lắm!

Thế nhưng sao trong lòng cô lại... muốn khóc lóc đánh người thế này chứ?

***

Ăn cơm xong, Hàn Đình Đình bị Trương Phác Ngọc kéo vào trong phòng xem tủ quần áo mùa xuân mới tậu của bà, hai bố con Tần Tổng thì ngồi chơi cờ ở thư phòng.

“Lát nữa về nhà phải giải thích rõ ràng với Đình Đình đấy! Hiện giờ đang là giai đoạn đặc thù, nhưng sau này khi con ổn định rồi thì nên hạn chế sử dụng những thủ đoạn mập mờ kiểu này!” Chẳng mấy khi ngữ khí của Tần Uẩn mới ôn hòa thế này, không giống với trước đây, lúc nào cũng soi mói con trai.

“Cô ấy hiểu, không cần con phải giải thích.” Tần Tổng hồ hởi đáp, lời nói hơi có vẻ khoe khoang. Anh chẳng bao giờ qua mặt được ông bố anh mình thân vũ của mình, duy chỉ có một điểm đáng tự hào, đó là nếu xét về độ dịu dàng biết điều của bà xã thì Hàn Đình Đình bỏ xa Trương Phác Ngọc cả vạn dặm.

Đi được một nước cờ hay, Tần Tổng hơi đắc ý, ngừng đầu hỏi: “Bố, gần đây bố thấy trong người thế nào?”

Nước cờ này vừa vặn đúng với ý đồ của Tần Uẩn, Tần Tổng rơi vào thế cờ chết trong vòng vây hám mà ông dày công sắp đặt này giờ, chẳng mấy chốc Tần Tổng đã thua tan tác, Tần Uẩn toàn thắng.

“Chẳng phải cứ cách hai ngày con lại yêu cầu xem các ghi chép, báo cáo từ bác sĩ đó sao?” Tần Uẩn khẽ mỉm cười, hoàn toàn che giấu được những tâm tình khác của mình. Ông dường như vẫn là ông bố mạnh mẽ không gì là không thể làm được trong mắt Tần Tổng, tất cả mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay ông, bao gồm cả chuyện sinh lão bệnh tử mà con người chẳng thể nào cưỡng lại được.

“Cứ lo chuyện của con cho tốt đi... Con yên tâm, chừng nào con còn chưa ổn định, bố vẫn phải theo sát trông chừng con!” Ngữ khí của ông đầy yêu thương, dịu dàng đến khó tin.

Tần Tổng sững sờ một lúc lâu trước ngữ khí ôn hòa hiếm thấy này của bố mình, anh gãi đầu cười, vui vẻ “Dạ” một tiếng.

***

Buổi đấu thầu được tiến hành theo kế hoạch đã định, cuộc chiến tranh giành quyền lực giữa hai phe phái trong nội bộ Tần Thị cũng được khai màn.

Kết quả của buổi tối hôm đó đúng như những gì mà đại chúng đã dự liệu: Nữ thương gia giàu có đến từ Singapore trúng thầu, còn Trần Dịch Phong trước đây nổi như cồn nay lại sa sút trầm trọng, chỉ giành được một vài phần trăm nhỏ nhặt, rước lấy thất bại thảm hại.

Vụ đầu tư vốn chính thức được khởi động từ đây, người thừa kế trẻ tuổi lên nắm quyền tiếp quản với ưu thế tuyệt đối, tóm gọn Tần Thị trong lòng bàn tay. Những bộ lão theo phe đối lập với anh cho đến lúc này mới tuyệt vọng khám phá ra một sự thật lịch sử cũng kinh động chẳng kém: Con người trẻ tuổi mà trước nay bọn họ vẫn luôn coi như một đứa con nít vất mũi chưa sạch ấy giống y hệt bố của mình, năm đó cũng chỉ mỉm cười như chẳng có chuyện gì rồi không một chút lưu tình, dồn bọn họ vào ngõ cụt không có lối thoát.

Buổi tiệc sau khi công bố kết quả tối đó, mà cũng có thể hiểu là buổi tiệc mừng công của Tần Tổng, cả sáu vị thiếu gia của Lương Thị tề tựu đông đủ, náo nhiệt vô cùng!

Sau một vòng chúc tụng hàn huyên, Tần Tổng đã uống không ít, anh nhân lúc vắng vẻ trốn lên sân thượng hóng gió, lấy lại tinh táo.

Thắng lợi lần này thật chẳng dễ dàng, nghĩ đến những vất vả đã phải trải qua mà anh vẫn còn cảm giác mệt mỏi sợ hãi. Nhưng đời người chẳng phải chính là thế sao, vì những người mình yêu thương mà cam tâm tình nguyện dốc sức bản thân không ngừng cố gắng, buộc mình phải trở nên mạnh mẽ đủ để bảo vệ họ...

Trong góc sân thượng bỗng phát ra một tiếng động khe khẽ, Tần Tổng cảnh giác quay đầu lại: “Ai đó?”

Uyển Phi Phi từ trong bóng tối thong dong bước đến, bộ đầm dạ hội màu đen dài chấm gót để lộ quá nửa bờ vai trần mượt mà, đẹp đến mức khiến người khác nhìn vào phải ngất ngất. Cô cười tủn tủn nâng ly lên, thanh minh: “Tôi đến trước đây nhé!”

Tần Tổng bật cười, bây giờ vắn đã đóng thuyền, cũng chẳng cần phải che giấu vờ vịt gì nữa: “Kính cô một ly, chúc hợp tác vui vẻ!” Anh chủ động chạm cốc với cô: “Cũng nhờ cô chuyển lời tới anh ta giúp tôi: Thời gian qua đã làm phiền anh ta phải hao tâm tốn trí nhiều rồi!”

Uyển Phi Phi thoáng sững sờ, sau đó cười rất sáng khoái: “Tôi đã nói với anh ấy là anh đã sớm biết rồi mà anh ấy vẫn không chịu tin... Tần Tiểu lục, kỳ thực anh còn thông minh hơn những lời đồn đại rất nhiều lần!”

“Trước giờ tôi vẫn luôn thế mà, chẳng qua là trước đây mấy tên yêu nghiệt đó toàn che mắt ánh hào quang của tôi mà thôi!” Tần Tổng cười lớn, trong đêm đại tiệc mừng công trạng này, tâm trạng của anh cực kỳ vui vẻ, nhẹ nhõm.

“Cho nên... Vì biết rõ quan hệ giữa tôi với anh ấy nên mới không bị tôi quyến rũ sao?” Uyển Phi Phi hiểu kỳ: “Thực ra tôi cũng không hẳn là đóng kịch đâu, anh thực sự cũng có chút hợp khẩu vị của tôi đó, chi bằng... hử?”

Tần Tổng liếc cô vờ về bất đắc dĩ: “Đã nói với cô là tôi kết hôn rồi mà!”

“Ha ha, bà xã của anh... quả thực là kiểu người khác hẳn tôi. Uyển Phi Phi nhớ lại hình dáng bé nhỏ khoác trên mình chiếc đầm dạ hội màu vàng đáng yêu, duyên dáng tựa vào Tần Tổng hồi nãy, dù cô có Cosplay[1] kiểu gì cũng chẳng thể nào bắt chước được thần sắc tươi tắn mới mẻ đó. Nội tâm Uyển Phi Phi đột ngột chuyển biến, dần dần trầm xuống.

[1] Cosplay là một từ tiếng Anh do người Nhật sáng tạo ra, viết tắt của “costume play”. Từ này chỉ việc người hâm mộ các nhân vật trong manga, anime, tokusatsu, truyện tranh sách, tiểu thuyết đồ họa, video games, phim giả tưởng... ăn mặc hoặc có điệu bộ giống nhân vật mà mình yêu thích.

“Không liên quan gì đến kiểu người này nọ, chỉ là tôi yêu cô ấy.” Hơi rượu bốc lên đến tận đỉnh đầu, nụ cười của Tần Tổng lại càng thêm ma mị, ngay đến “bà cô quái vật” ở trước mặt cũng trở nên cực kỳ vừa mắt: “Cô cũng không tệ mà, chỉ có điều là hơi khác người một chút.”

“Ồ? Nghĩa là sao?” Uyển Phi Phi cảm thấy hào hứng, nhìn anh cười nói.

©STE.NT

“Cô khiến cho người ta có cảm giác không nắm bắt nổi. Cũng có thể là do cô có tình duyên nên vẻ bề ngoài đó chẳng? Vì công việc hoặc là vì cuộc sống... Nhưng trong chuyện tình cảm thì không nên như vậy, tình cảm vốn không có lối thoát, nên cho đi không chút tiếc nuối.” Nói đến đây, Tần Tổng bỗng nhiên bật cười: “Làm gì có ai như cô, ép mình phải quyến rũ tôi mà cứ hồ hững như không ấy, định chờ cho mình một đường lui hay sao? Thật chẳng chuyên nghiệp chút nào!”

“Này!” Uyển Phi Phi cười lớn, thụi một nắm vào ngực anh: “Đó là tôi thử anh, trên anh cho vui thôi.”

Cú nắm của cô khiến cho Tần Tổng phải lùi về sau một bước nhưng nụ cười vẫn hằn sâu trên môi anh. Bỏ đi lớp mặt nạ mà đôi bên luôn mang trên mặt kể từ khi mới quen tới giờ, Tần Tổng rất có cảm tình với hình ảnh chân thật về một Uyển Phi Phi cởi mở khoáng đạt.

Chỉ có điều, khi Tần Tổng lùi đến cánh cửa sân thượng, qua một lớp kính, anh thấy Hàn Đình Đình đang sững sờ đứng nhìn mình.

Không hay rồi... Trái tim Tần Tổng chợt thất lại, anh vội vàng đẩy cửa đi vào trong. Thấy Tần Tổng bước tới, Đình Đình liền xoay người bỏ đi, chẳng thèm ngoái đầu nhìn lại.

“Này...” Chưa đi được mấy bước thì Tần Tổng đã đuổi kịp cô: “Không phải em đang ở cùng hội Tần Tang ư? Sao lại ra đây?”

Lời vừa phun ra Tần Tổng đã muốn giơ tay tát chết mình ngay lập tức. Nói vậy còn càng khiến cô thêm hiểu lầm ấy chứ!

Quả nhiên Hàn Đình Đình đẩy anh ra, gương mặt cô lạnh lùng, lời nói mang vẻ châm biếm cực kỳ hiếm thấy: “Em không biết là anh không mong em ra đây, xin lỗi! Bây giờ em vào lại đây, hai người cứ tiếp tục đi!”

“Anh chỉ nói vài câu với cô ấy thôi, em đã nói sẽ tin anh rồi mà, sao còn giận dỗi nữa? Với lại đâu phải anh không mong em ra đây, là anh lo em ngại mấy vụ tiệc tùng này phiền phức mà...” Tần Tổng ghé sát vào tai cô, dịu giọng nhẹ nhàng giải thích, xung quanh đã có vài tay kí giả bắt đầu quây lại, anh liền nhanh nhẹn nghiêng người che chở cho cô tránh khỏi ống kính.

Trong lòng Hàn Đình Đình bây giờ rối như tơ vò, có cảm giác ngứa ngáy đến nhức nhối, tâm tình khó chịu không gì diễn tả nổi, ngay cả sự che chở bấy lâu nay của anh hiện tại cô cũng cảm thấy thật là gai mắt.

Đình Đình đẩy mạnh Tần Tổng ra, xách váy chạy khỏi hội trường.

Tần Tổng chẳng thể nào ngờ “cái bánh bao nhỏ” vốn rất dịu dàng biết điều nhà anh lại có thể làm anh khó xử như vậy trước mặt bao nhiêu người, thậm chí còn là trước cả ống kính phóng viên nữa. Trong lúc không hề có sự phòng bị, Tần Tổng bị Đình Đình đẩy mạnh, choáng váng đến độ phải bước lùi về sau để khỏi ngã lảo nhào.

Lúc này toàn bộ ký giả đã tập trung cả lại, phấn khích nhốt Tần Tổng vào giữa vòng vây, thi nhau chĩa đèn flash và micro vào anh.

Tần Tổng bị bức ép không làm gì được, đành gơ tay cười khò: “Làm gì thế? Tôi có phải là người đầu tiên bị bà xã làm cho mất mặt đâu, kỳ lạ lắm sao?”

Đám ký giả đã quá đổi thông thuộc thiên tình sử đầy màu sắc của sáu anh em Lương Thị, thế là tất cả đều bật cười.

Tần Tổng nhân cơ hội thoát ra khỏi vòng vây, co cẳng chạy đuổi theo bà xã mình. Cuối cùng, danh tiếng sợ vợ của Lương Thị Lục thiếu cũng đã được bổ sung hoàn toàn.

Đến bãi đỗ xe, Tần Tổng rút cuộc cũng đuổi kịp Đình Đình, anh vươn tay ra ôm cô vào lòng: “Này!” Anh vẫn thờ hờn hờn: “Em định đi đâu vậy?”

“Không cần anh quan tâm!”

“... Nếu là em thì sao lại không chứ?” Anh thấp giọng chửi rủa một câu, rồi nở nụ cười hờ hững, ra sức chen ép cái người đang giãy giụa trong lòng mình. Một tay anh siết chặt eo cô, mạnh mẽ đến mức hai chân cô không chạm nổi mặt đất, tay còn lại của anh giữ chặt gáy cô, sau đó anh cúi đầu hôn cô mãnh liệt.

Để chuẩn bị cuộc chiến ngày hôm nay, suốt một tuần liền anh chỉ được ngủ không quá bốn tiếng mỗi ngày, vì thế mà đã ba bốn ngày nay không hề chạm vào cô. Bây giờ tâm trạng anh hoàn toàn nhẹ nhõm, ôm cô vào bụng, mãi miết say sưa chẳng còn biết trời đất gì nữa, càng lúc lại càng phần khích hơn...

“Á...” Tần Tổng đột ngột rên lên đau đớn, trong lúc vội vàng vẫn còn nhớ cẩn thận đặt cô xuống đất, anh ôm đôi môi bị cắn đến mức bật máu, đứng sững sờ một chỗ.

Hân Đình Đình cực kỳ giận dữ, toàn thân không ngừng run rẩy, cắn anh một phác rồi mà vẫn chưa hả giận, cô lại gơ chân lên đá thật mạnh vào ống chân anh. Tần Tổng nhanh nhẹn né người tránh đi, cô mất đà, hét “A” một tiếng, cả người ngã về sau.

Tần Tổng vội vàng bước lên, nhẹ nhàng gơ tay ra đỡ lấy cô.

“Bỏ ra!” Cô gái nhỏ bé bị mất mặt càng thêm giận dữ, tròn mắt nhìn Tần Tổng.

Tần Tổng nhìn cô với vẻ thất vọng: “Em làm sao thế?” Trước giờ Đình Đình vẫn luôn là một cô gái tốt hiền lành, điềm tĩnh lại hiểu chuyện, khi không bỗng dưng lại nổi giận dưng dưng như thế này thực sự rất bất bình thường.

“Đình Bảo!” Anh gơ tay lên định vuốt ve khuôn mặt Đình Đình nhưng bị cô đánh cho một cái rất mạnh.

Tần Tổng bị đánh đau vội rút tay về, Hân Đình Đình lại hơi mũi lòng, cô bỗng thấy mình quá nóng nảy bộp chộp, im lặng một hồi rồi mới ừ ừ nói với Tần Tổng: “Anh vào trong đi, đừng theo em, em tự về nhà!”

“Không được!” Tần Tổng lập tức cự tuyệt: “Em muốn thế nào thì phải nói với anh, chứ đừng buồn bực khó chịu như thế! Em nghĩ xem, một mình em về nhà thì anh làm sao mà yên tâm tiếp khách ở đây được chứ?”

“Hồi này không có em chẳng phải anh vẫn tiếp khách rất vui vẻ đó sao? Còn cười nói hớn hờ thế kia mà!” Hiện tại cô giống như một con mèo đang xù lông, sức chịu đựng đã đến cực điểm, dám chọc vào cô lúc này, dù chỉ một chút xíu thôi, cũng sẽ bị cô dùng bộ móng vuốt sắc nhọn kia cào cấu đấy!

Tần Tổng bất lực, hít vào một hơi, nhìn cô nói: “Đình Đình, anh chưa bao giờ giải thích bất kỳ chuyện gì với bất cứ người nào hết, em là ngoại lệ duy nhất của anh, vì em mà anh bằng lòng giải thích hay thề thốt gì cũng được. Anh đối với Uyên Phi Phi thật sự ngay cả thiện cảm cũng chẳng có, cùng lắm thì cũng chỉ có chút thích thú thôi. Đó là chuyện kinh doanh, hoàn toàn không liên quan đến việc cô ta là ai, thậm chí cũng chẳng liên quan đến việc cô ta là nam hay nữ nữa. Chỉ là sự so sánh bản chất bình đẳng trong cùng một lĩnh vực mà thôi...”

“Anh đừng nói nữa!” Hân Đình Đình cũng hít vào một hơi dài: “A Tổng, anh đừng nói nữa! Em biết vừa này em đã quá đáng, em xin lỗi... Em cũng không biết tại sao tối nay em lại thất thường như vậy... Công việc của anh rất phức tạp, em không hiểu gì cả, anh cần tri kỷ... Em hiểu rồi, sau này... sau này em sẽ không làm loạn nữa.” Đình Đình cúi đầu nói liền một mạch: “Anh để em về nhà đi, em thực sự không muốn vào trong đó nữa!”

“... Để anh đưa em về!”

“Không cần!”

“Anh đưa em về...”

“Đã bảo là không cần rồi mà!” Con mèo con bỗng dưng xù lông, giãy giụa thoát khỏi vòng ôm của Tần Tổng. Trong lúc giằng co, khuy măng-sét của anh trượt qua cổ tay Đình Đình, vạch lên đó một vết sưng đỏ.

“Á!” Cô đau đớn kêu la, tay vùng lên, bộ móng xinh đẹp vừa mới được sơn sửa hơi chiều quệt mạnh lên trán Tần Tổng, bất ngờ bị đau nên tay Tần Tổng nói lỏng ra một chút, Đình Đình liền thừa dịp bỏ chạy, nhanh chóng nhảy lên xe lái đi mất.

Trên trán hơi xót, Tần Tổng thò tay lên kiểm tra, quả nhiên trên đó hơi rớm máu. Anh vân vân đẩy ngón tay dính máu, nhìn theo lớp khói mịt mù do chiếc xe vừa mới lao đi tạo nên, uất hận nghiêng răng ken két: Ai bảo mày dạy cho cô ấy lái xe chứ!

Chết tiệt!

***

Đêm hôm đó, Hàn Đình Đình đóng chặt cửa phòng, Tần Tổng ôm gối gỗ cửa đến tận khuya, mệt đến mức thở không ra hơi, anh đành ảm ức cuộn mình ngủ trên sofa trong phòng khách.

Ban mai không biết đến tự lúc nào... Trong cơn mơ màng, Tần Tổng nghe thấy tiếng khép cửa rất khẽ, anh liền bật dậy, lật đật chạy vào phòng trong xem, quả nhiên cô đã đi mất rồi.

Lúc anh quay ra chỉ thấy bữa điểm tâm còn nóng hổi hơi đã được bày sẵn trên bàn ăn, bên cạnh là một mẫu giấy, nét chữ thanh tú nhưng hơi run rẩy: “Em đến nhà mẹ, trước bữa tối sẽ về.”

Tần Tổng nhắm chặt mắt, bắt lực thở dài. Anh gấp mảnh giấy nhún lại, uể oải đi tắm rồi đi làm.

***

Hàn Đình Đình trong lòng bức bối chạy một mạch về nhà mẹ đẻ, đến cửa rồi lại ngập ngừng, cứ đứng thừ người ra đó, không biết nên vào hay là nên đi về.

Sau khi kết hôn, đây là lần đầu tiên hai người thật sự cãi nhau... Cô cũng không biết lửa giận phừng phừng tối hôm qua từ đâu ra nữa, chỉ là cứ nghĩ đến anh lại cảm không thoải mái, nếu như cô không cố gắng khắc chế bản thân, cứ để cho cơn mè nheo hoang nhỏ bé đang ẩn nấp trong nội tâm mình phát cuồng lên, thì thật sự chỉ muốn cào cấu mặt anh một trận toi đời cho hả dạ.

“Đình Bảo?” Mẹ Đình ra ngoài vứt rác, thấy con gái đứng thẫn thờ trước cửa nhà, bà có chút giật mình: “Sao lại đứng đây mà không vào nhà?”

“Mẹ... Bố không có nhà ạ?” Hàn Đình Đình xốc lại tinh thần, chuyển chủ đề.

“Ông ấy làm gì có nhà cơ chứ, bận bịu đến nỗi còn không có thời gian ăn cơm nữa. Mau vào đây! Trong nồi vẫn còn chè đấy, mẹ múc cho con một bát nhé!” Mẹ Đình đặt bịch rác trước cửa, vui vẻ kéo con gái vào nhà.

Hàn Đình Đình ăn được hai thìa chè rồi đặt bát xuống, mẹ Đình đang nhặt rau thấy vậy, ngạc nhiên hỏi: “Sao thế? Không ngon hả con?”

“Không ạ. Con không muốn ăn nữa...” Hàn Đình Đình đẩy bát ra, bước tới giúp mẹ xào rau: “Mẹ, trưa nay rang cua ăn nhé mẹ! Cho nhiều ớt vào!” Cô gầy gầy dám cua đang không ngừng ngo ngoáy trong bao nilông.

“Con bé này, chẳng phải là không thích ăn cay sao? Sao mà thay đổi nhanh thế...” Sau khi rửa tay rồi lau khô, mẹ Đình đánh yêu con gái cưng: “Ra ngoài kia chơi đi, mẹ làm xong sẽ gọi con vào nếm!”

Hàn Đình Đình quyết định bò lên giường, mở máy tính tán gẫu với Tư Đồ Từ Từ.

Tư Đồ Không Phải Mao Mao: “Cậu được lắm, người ta mới nói có vài câu mà đã nổi xung! Ổ với tên tiểu cảm thú đó rồi càng ngày càng giống anh ta, trẻ con, nhỏ mọn, dễ nổi khùng!”

Đình Bảo Nghe Lời Nhất gửi biểu tượng một gương mặt khó chịu.

Tư Đồ Không Phải Mao Mao: “Nhưng mà nói thật, lần này là cậu không đúng rồi. Chắc, đúng là nhìn không ra nhi, tiểu cảm thú nhà cậu lại còn đi giải thích với cậu nữa cơ đấy, phẩm hạnh cũng không đến nỗi tệ như trong tưởng tượng của tớ.”

Đình Bảo Nghe Lời Nhất: “Từ Từ à, tại sao... nghe giọng cậu có vẻ bực bội cho anh ấy quá vậy...”

Tư Đồ Không Phải Mao Mao: “Khụ khụ... Lẽ nào biểu hiện của tớ rõ ràng đến thế ư?”

Đình Bảo Nghe Lời Nhất: “... Ừm!”

Tư Đồ Không Phải Mao Mao: “Thôi được rồi!”

Sau đó, Từ Từ dứt khoát lôi Tần Tổng vào nhóm chat, còn mình thì nhanh chóng tháo chạy.

Tiểu Cảm Thú Nhà Đình Bảo: “Bà xã!”

Đình Bảo Nghe Lời Nhất: “Phụt!”

Tiểu Cảm Thú Nhà Đình Bảo: “Anh chưa ăn sáng, giờ dạ dày đang đau lắm, hu hu...”

Đình Bảo Nghe Lời Nhất: “Chẳng phải em đã làm điểm tâm bày sẵn trên bàn ăn rồi kia mà? Tại sao lại không ăn?”

Tiểu Cảm Thú Nhà Đình Bảo: “Trùng phạch bản thân.”

Đình Bảo Nghe Lời Nhất: “...”

Đình Bảo Nghe Lời Nhất: “Ăn cơm trưa xong em sẽ về. Tối nay anh nhớ về sớm nhé! Em hầm canh gà cho anh ăn, được không?”

Tiểu Cẩm Thú Nhà Đình Bảo: “Còn giận anh không?”

Đình Bảo Nghe Lời Nhất: “Là do em quá nhỏ nhen.”

Tiểu Cẩm Thú Nhà Đình Bảo: “Bà xã! Em càng ngày càng thấu tình đạt lý đó!”

Đình Bảo Nghe Lời Nhất: “Nói như vậy có nghĩa là: Anh – cũng – cảm – thấy – em – nhỏ – nhen – sao?”

...

Tiểu Cẩm Thú Nhà Đình Bảo: “Bà xã, anh phải đi họp đây, lát nữa rảnh sẽ nói chuyện với em sau. Em đừng giận nữa, tin anh đi, cũng phải tin vào bản thân mình chứ! Anh khó khăn lắm mới đợi được em, yêu em bao nhiêu vẫn thấy chưa đủ, thời gian đâu mà đi thích người khác nữa chứ... Tối anh đến đón em, cùng ăn cơm rồi cùng về nhà nhé! Bà xã, anh yêu em! Hôn em!”

Nói xong, Tần Tổng đăng xuất tài khoản. Hàn Đình Đình gấp máy tính lại, vừa vui mừng lại vừa có chút phiền não, cô thở dài.

Sự giòn vò ngọt ngào này...

***

Buổi tối, vừa tan ca là Tần Tổng vội vàng về nhà ngay, ngoài quà cáp cho bố mẹ vợ, trên tay anh còn ôm một bó hoa hồng tươi thắm.

Hàn Đình Đình chạy ra đón anh, mặc dù vẫn còn ngượng ngùng không nói năng gì, nhưng trong lòng thì như đang nở hoa.

Buổi chiều, khi Đình Đình ngủ dậy đã nhận được tin nhắn của anh: “Vừa mới họp xong, mệt chết đi được, lại còn già vờ ra vẻ tỉnh thần hăng say phần chần nữa chứ! Bản kế hoạch của anh làm rất tốt, hơn hẳn những người khác. Nhưng có vài tên khốn chê anh ít tuổi, cứ khoa chân múa tay trước mặt anh, thật đáng ghét... Anh mong thời gian trôi qua nhanh một chút, đợi sau khi bàn giao công việc ổn thỏa rồi sẽ có thể đưa em đi chơi khắp mọi nơi. Bà xã, lời em nói tối qua rất có lý! Trước giờ anh chưa từng nói chuyện công việc với em, nhưng đó là vì anh không đành lòng bắt em phải lo lắng cùng anh, chứ không phải vì hồng nhan tri kỷ gì hết. Vợ à, anh bằng lòng làm việc vất vả vì em, nhưng anh không muốn kể lể những vất vả đó với em. Nếu đặt mình vào địa vị của em mà nghĩ, giữa vợ chồng đúng là nên chia sẻ, cùng nâng đỡ nhau, không nên có việc gì cũng chẳng chịu nói với em như thế. Sau này anh sẽ báo cáo công việc với em mỗi ngày. Nhưng mà, chủ tịch Đình Bảo nè, nhớ phải chuẩn bị phần thưởng cho anh đó!”

Lúc Hàn Đình Đình giúp Tần Tổng cởi áo khoác ngoài, người thấy mùi đàn ông rất riêng trên người anh, lại nghĩ đến “phần thưởng” mà Tần Tổng thích nhất, mặt cô liền đỏ bừng lên.

Tần Tổng đứng đĩnh đạc bước đến ôm chặt Đình Đình vào lòng, giọng nói đầy vẻ nịnh nọt nhưng cũng mang tính chất thăm dò: “Bà xã...”

Hàn Đình Đình ôm bó hoa tươi thắm thơm ngào ngạt, cúi đầu như thể đang chăm chú ngắm hoa, không thèm để ý nhưng cũng không đẩy anh ra. Tần Tổng quan sát một hồi, bạo gan sấn tới hôn lên má Đình Đình. Cô liếc xéo một cái, đáng vẻ vừa giận hờn vừa nũng nịu, đến đây thì trong lòng Tần Tổng vui như mở cờ, anh siết chặt cánh tay rồi cúi đầu xuống gặm cắn nhiệt tình...

“Khụ khụ...” Đúng lúc bố Đình về đến nhà, vừa bước vào đã thấy hai người đang quấn quýt lấy nhau ngay ở cửa, ông lúng túng ho khan mấy tiếng: “A Tổng đến rồi hả con?”

Tần Tổng quay đầu, gọi một tiếng “Bố” hết sức trong trẻo!

“Còn mua cả hoa nữa à?” Bố Đình mặc áo khoác lên móc đằng sau cánh cửa, vui vẻ nhìn bó hoa trong tay con gái. Mẹ Đình đứng lúc này cũng bụng đồ ăn lên, tiện miệng trách yêu một câu: “Thật đúng là Đình Bảo không lớn nổi!”

“Có phải con bảo anh ấy mua đâu!” Hàn Đình Đình bị nói vài câu, liền quay sang ngúng nguẩy với Tần Tổng: “Hừ! Ai bảo anh mua hoa vậy?”

“Này, sao lại ăn nói như thế hả?” Mẹ Đình bày biện xong, nghe vậy liền quay sang nói với cô: “Nhìn xem, mẹ đã bảo là A Tổng chiều con thành hư rồi mà!”

Tần Tổng cười thầm, ngoài mặt vẫn làm ra vẻ ngoan hiền chẳng nói chẳng rằng, cánh tay vô tình hất tóc mái trước trán lên, mẹ Đình lập tức trông thấy vết xước trên trán anh, bà “Ồi chao” một tiếng, vội vàng kéo Tần Tổng ngồi xuống, tỉ mỉ đánh giá: “Sao lại bị thế này?”

“Tối qua con không cẩn thận đụng phải cánh cửa ạ.” Tần Tổng ngây thơ chớp chớp mắt, trả lời một cách vụng về.

Nhưng đó có phải là vết thương do đụng phải cửa đâu! Mẹ Đình liếc sang cô con gái “có tật giật mình” đang cúi đầu nghịch bộ móng vuốt của mình, rồi phết một cái vào miệng cô. Hàn Đình Đình thấy không thể giả vờ thêm nữa, đành nhăn nhó xấn tay áo lên cho mẹ cô xem vết xước mờ mờ do măng-xét của Tần Tổng quệt vào tối qua: “Mẹ! Là do anh ấy làm con bị thương trước chứ bộ!”

“Còn chối nữa!” Mẹ Đình chẳng hề tin cô, cũng chẳng thèm nhìn mà hất tay Đình Đình ra: “A Tổng không hề móng tay lở loét như con đâu!”

Bố Đình lúc này đã kịp xắn tay áo, bung canh lên, rồi gọi ba người đang chí cha chí chóe ở đằng kia lại: “Thôi đừng nói nữa, ngồi xuống ăn cơm đi nào!”

Vừa mới ngồi xuống, mẹ Đình đã cầm đũa lên gấp một miếng đùi gà vào bát Tần Tổng, anh thích thú gặm vùi vẻ thưởng thụ, không quên treo trên miệng nụ cười của đứa trẻ ngoan – chiêu thức lấy lòng các vị trưởng bối mà anh đã cực kỳ thuần thục. Mẹ Đình nhìn ở góc độ nào cũng thấy chàng rể nhà mình hoàn mỹ vô song, thế nên cứ liên tục gấp thức ăn vào bát của Tần Tổng.

Hàn Đình Đình thấy trong mắt mẹ mình giờ chỉ có mỗi Tần Tổng, thậm chí còn chẳng buồn liếc nhìn mình, cô ầm ỨC cầm cánh gà lên nhai rau rầu.

Bố Đình cuối cùng cũng có người uống rượu cùng nên hôm nay cực vui vẻ, liên tục rót đầy ly cho Tần Tổng. Mẹ Đình thấy vậy bức bối trách móc: “Ông đừng có rót rượu cho A Tổng suốt như thế, nó cũng ngại không từ chối được, lát nữa lái xe không an toàn chút nào! Kia, A Tổng, ăn nhiều chút đi con!”

Tần Tổng nâng ly rượu lên uống cạn, lại rót đầy cho mình và bố Đình, rồi nắm bắt mọi cơ hội để thể hiện sự ngoan ngoãn: “Con chẳng mấy khi được hầu rượu bố, không sao đâu ạ, rất vui mà! Lát nữa về để Đình Đình lái xe.”

Hàn Đình Đình nhai nát sụn gà trong miệng, khẽ lẩm bẩm: “Tối nay em ngủ lại đây, không về đâu!”

Tần Tổng “A” một tiếng, giọng điệu đầy thất vọng, nhưng cũng không nói gì thêm.

Mẹ Đình lập tức tiếp lời: “Càng ngày càng chẳng ra làm sao! Ai cho con ở lại, về nhà của con mà ngủ cho mẹ!”

“Con không về!” Hàn Đình Đình chọc chọc đũa vào bát cơm, giọng cô rất không cam tâm.

“Con dám?” Mẹ Đình trừng mắt dọa cô.

Hàn Đình Đình ầm ỨC cắn môi, Tần Tổng lại lén làm mặt quỷ trên cô, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

“Khụ...” Bố Đình phá vỡ bầu không khí căng thẳng: “Không về thì thôi.”

Cục diện biến chuyển. Trong phút chốc, Hàn Đình Đình cảm kích đến độ hai mắt long lanh: Trên đời này chỉ có bố là tốt thôi!

Tần Tổng bàng hoàng, anh thầm rên rỉ: Bố vợ à... bố vẫn nhớ tiểu cảm thú ngồi xỏm bên gốc cây già trước cửa để hầu rượu bố đấy chứ?

Tiếp đó, bố Đình lẳng lặng nhấp một ngụm rượu rồi quay sang nhẹ nhàng nói với anh: “Tối nay con cũng ngủ lại đây đi!”

...

Tần Tổng mỉm cười gật đầu, ân cần rót rượu đầy ly cho bố vợ, hai người phối hợp quá ăn ý, lại tiếp tục chạm cốc. Hàn Đình Đình vận vẹo ngón tay nhìn mẹ mình gấp thêm một cái đùi gà nữa vào bát của Tần Tổng mà nước mắt chỉ chực trào ra...

***

Buổi tối, hai người ngủ trong căn phòng nhỏ của Hàn Đình Đình, giường chật, hơn nữa còn có người nào đó hết sức vô sỉ, khó tránh khỏi việc chen chúc chật chội.

Hàn Đình Đình quay mặt vào tường, quay lưng lại với Tần Tổng, cô nhắm chặt mắt, quyết không nói chuyện với anh.

Lúc này đã là cuối xuân, nhưng trời vẫn còn chưa nóng, hai người cùng đắp chung một tấm chăn mỏng, hơi thở và nhiệt độ trên người Tần Tổng không cho Đình Đình cơ hội phớt lờ sự tồn tại của anh, huống hồ anh lại cứ cựa quậy ngo ngoay liên tục, không biết làm thế nào mà cả người dính chặt vào cô.

Anh khẽ thì thầm: “Đình Bảo... Đình Bảo đáng yêu của anh!”

“Không được gọi em!” Cô thò tay ra bịt miệng anh lại. Trong bóng đêm, đôi mắt cô như viên bảo thạch màu đen sáng lấp lánh, soi rọi cõi lòng Tần Tổng.

Người vô sỉ đó nở một nụ cười vô sỉ không kém, rồi lại vô sỉ thè lưỡi ra liếm lòng bàn tay cô.

“A...” Hàn Đình Đình bị nhột, không kìm được khẽ bật cười, cô chà mạnh lòng bàn tay uơn ướm lên mặt anh, chùi khô rồi vẫn chưa thỏa mãn, còn càu véo gương mặt Tần Tổng một thôi một hồi nữa: “Hừ hổng!” Tuy trách móc nhưng giọng nói của cô cực kỳ ngọt ngào, rồi đứng kiêu “con gái nói ghét là yêu”, Đình Đình lại quay sang anh với vẻ hạnh phúc: “Em ghét anh!”

“Anh thích em!” Tần Tổng cắn nhẹ lên đôi môi Đình Đình, rồi lại bắt đầu liếm láp: “Mặc dù rất phiền phức, nhưng anh thật sự rất yêu em!”

Vì những lời tình tứ ngọt như mía lùi giữa đêm khuya thanh vắng này mà Đình Đình hạnh phúc đến mức nổi cả da gà. Cô ngoan ngoãn tựa vào lòng Tần Tổng, mặt vùi sâu vào vòm ngực rắn chắc của anh. Qua lớp áo ngủ, anh vẫn có thể cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của cô.

Hô hấp của Tần Tổng bỗng trở nên nặng nề, anh kê tai cô hỏi nhỏ: “Tường nhà em... cách âm có tốt không?”

Cô vô cùng đắc ý, trốn vào vòng tay anh: “Anh có nghe thấy tiếng bố mẹ em ngáy ngủ không?”

“Cực kỳ rõ ràng.” Tần Tổng hít thở thật sâu, đáng vẻ đau khổ chật vật của anh khiến cô càng thêm khoái chí, ở trong lòng anh cười thầm đến mức phát run.

“Vậy thì gay rồi!” Tần Tổng đau khổ nhắm mắt lại: “Em sẽ phải nhẫn nhịn khổ sở lắm đây!” Nói xong, không chờ cô kịp phản ứng, anh đã lật người đè cô xuống...

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Nhân Duyên Do Trời Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Thì ra, đó chính là loại cảm giác: Một sinh mệnh hoàn toàn mới, được thai nghén bởi tình yêu chân thành của anh, tuy rằng bây giờ ngay cả mặt mũi thế nào cũng còn chưa biết, nhưng anh đã yêu thương nó cực kì sâu đậm, một tình yêu khắc cốt ghi tâm. Thì ra, trong suốt ba mươi năm qua, Tần Uẩn luôn dành cho anh loại tình cảm như thế đấy!

***

Sáng sớm.

Khi Tần Tổng mở mắt, nghe thấy tiếng khép cửa rất nhẹ nhàng từ phòng ngoài vọng vào, anh giơ tay mò mẫm, “cái bánh bao” mềm mại thơm tho vẫn đang nằm trong lòng mình, cảm giác thật là yên bình! Thôi thì tay cũng đã lỡ vuốt ve rồi, thế là anh rất miễn cưỡng thò tay nhéo vào cặp mông tròn trịa săn chắc của cô một cái.

Oái... Người đang say giấc trong lòng anh giật mình, mở mắt ra lờ mờ ngượng, sau đó không hề nề nang gì mà giương móng vuốt cào cào. Tần Tổng ôm ba vết xước rớm máu trước ngực, nước mắt lưng tròng, lại khẽ ấn cô vào lòng rồi nhắm mắt ngủ tiếp.

Khi họ một lần nữa tỉnh lại, bố mẹ Đình quả nhiên đã ra ngoài rồi, trước khi đi còn để phần cho họ một nồi cháo hạt kê thơm nức cùng với vài đĩa thức ăn trên bàn, tất cả đều là những món mà Tần Tổng thường ngày rất thích ăn. Nếu có thêm quả trứng ốp la nữa thì đây đúng là một bữa điểm tâm hoàn mỹ! Nhưng nghĩ đến người nào đó dạo gần đây rất hay xù lông, ngay đến việc đưa ra ý kiến Tần Tổng cũng chẳng dám.

Quan hệ vợ chồng quả là một điều kì diệu, rõ ràng trước đây người hay xù lông gây sự là anh, nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào mà anh lại trở thành cô của lúc trước, ở bên cạnh quan tâm đối phương từng chút một, hết sức tỉ mỉ, cực kì bao dung; còn cô thì ngược lại, giống y hệt anh của khi xưa, hờ ra một chút là bắt nạt anh mà vẫn còn chưa hả dạ... Hàn Đình Đình bỏ tọt vào miệng cọng rau trộn cuối cùng, cô hí hóp đầy vẻ hưởng thụ, còn Tần Tổng ngồi một bên lặng lẽ húp cháo trắng.

Đúng lúc này thì chuông cửa reo vang, Tần Tổng ngoan ngoãn đặt bát đĩa xuống, đi ra mở cửa. Nhưng đứng bên ngoài lại không phải đôi vợ chồng già nhà họ Hàn – những người đã được nghe “phát thanh trực tiếp” từ phòng con gái và con rể suốt đêm hôm qua, mới sáng sớm hôm nay đã vội vàng ra ngoài tránh mặt.

“Thiếu gia, phu nhân cử tôi tới đón cậu và thiếu phu nhân đến bệnh viện.” Giọng nói trầm ổn của tài xế riêng nhà họ Tần vang lên, Tần Tổng thoáng sửng sốt, về mặt bỗng chốc trở nên lạnh lẽo.

“A Tổng?” Hàn Đình Đình trông thấy anh cứ đứng như trời trồng ở cửa, đáng vẻ u ám hết sức nghiêm trọng, trong lòng cô cũng lờ mờ đoán ra có chuyện gì đó, lật đật nhòe dầy chạy ra cửa. Cô đi đến bên cạnh lay cánh tay Tần Tổng, khẽ gọi tên anh.

Gương mặt Tần Tổng không hề bộc lộ bất kì cảm xúc gì, anh trầm mặc một hồi rồi xoay người vỗ vỗ vào lưng Đình Đình: “Em đi chuẩn bị đi!” Anh khẽ nói, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười để trấn an ánh mắt kinh hoàng của cô: “Chúng ta vào viện thăm bố.”

***

Lần này cả trong và ngoài phòng bệnh đều yên lặng tuyệt đối. Toàn bộ những người lần trước nhốn nháo tại bệnh viện âm mưu bức quyền đều bị Tần Tổng lần lượt xử lý không sót một ai, hoặc ra nước ngoài dưỡng lão hoặc đành sống lang bạt. Bây giờ, bất kể là Tần Thị hay là người trong đại gia tộc Tần gia, không một ai dám ho he điều gì với Tần Tổng. Dù anh tuổi còn trẻ nhưng không ai dám xem anh như một đứa con nít vất mũi chưa sạch nữa.

Thế nhưng, sau tất cả những tranh chấp giằng co, kết quả cũng đã viên mãn đúng như anh mong muốn, mà đến hôm nay, khi lê bước trên hành lang bệnh viện dài thênh thang, tại sao Tần Tổng vẫn cảm thấy đau đớn xót xa đến vậy...

Trong phòng hội chẩn, nơi đội ngũ bác sĩ chữa trị cho bố anh thường họp bàn, lúc này không một bóng người. Tần Tổng vừa bước vào cửa đã khựng lại, anh khẽ nhướng mày, có người lập tức bước lên cung kính giải thích: “... Mười ba vị bác sĩ ngoại quốc đều đã về nước, ngoài sáu y bác sĩ ở lại duy trì liệu trình hằng ngày thì toàn bộ đội ngũ điều trị đã giải tán.”

Tần Tổng im lặng lắng nghe, bàn tay cuộn lại thành nắm đấm: “Ai cho phép họ giải tán?” Thanh âm của anh lạnh lẽo đến mức dường như sắp đóng băng: “Các – người – đã – sống – đủ – rồi – chứ – gì?”

“Phịch!” Người đó run rẩy làm rơi tập báo cáo bỗng trở nên nặng trĩu trong tay, anh ta lập cập cúi xuống nhặt đồng tài liệu bay tán loạn trên mặt đất, hai chân anh ta cũng đã mềm nhũn.

Tần Tiểu Lục của Tần gia ngang tàng bá đạo thì ai cũng biết, thế nhưng trong gần một năm trở lại đây, sau khi tiếp quản Tần Thị, anh đã trở nên trưởng thành, độc lập và có trách nhiệm hơn rất nhiều. Sự gai góc được che giấu kỹ càng vẫn khiến cho người ta không rét mà run.

“Nội trong vòng mười hai tiếng đồng hồ tới, toàn bộ đội ngũ phải xuất hiện đầy đủ trước mặt tôi! Hoặc...” Tần Tổng mím chặt môi, gương mặt không cảm xúc: “... vĩnh viễn biến mất!”

“Vâng!” Người vừa báo cáo không dám chần chừ, cúi đầu trả lời.

“Không cần đâu!” Một giọng phụ nữ từ xa vọng đến, Tần Tổng không quay đầu lại, anh biết đó là Trương Phác Ngọc.

“Là mẹ bảo bọn họ giải tán đấy. Người ta cũng đã lên máy bay cả rồi, đừng đuổi theo nữa!” Trương Phác Ngọc cầm tập báo cáo trên tay người kia, vẽ mặt đầy mệt mỏi, bà khẽ gật đầu với anh ta: “Cậu ra ngoài trước đi!”

Như trút được một gánh nặng, người ấy vội vã chạy ra ngoài, không quên thò tay đóng cửa phòng lại.

Lúc này trong phòng hội nghị cực kỳ yên tĩnh, không ai mở lời, chỉ có con giận ngút trời của Tần Tổng là không ngừng sục sôi.

Trương Ngọc Phác đặt tay lên vai Tần Tổng, nhẹ nhàng xoa bóp bờ vai đã gồng đến mức cứng như đá của anh: “A Tổng...”

“Mẹ!” Tần Tổng gắng sức kiềm chế, lạnh lùng nhả ra một chữ.

“Đề ông ấy ra đi thôi!”

“Bình!” Âm thanh cực lớn như tiếng sấm rền vang lên. Tần Tổng nện một đấm vào mặt bàn dài rộng vững chãi, trên lớp kim loại lạnh lẽo xuất hiện một vết lõm thật đáng sợ, mu bàn tay anh dần chuyển sang xanh tím, hẳn rõ từng mạch máu.

“Đừng vậy mà!” Trương Ngọc Phác kéo tay con trai đưa lên miệng mình, đau lòng khẽ thở, rồi lại đặt bàn tay lạnh lẽo ấy vào giữa hai tay bà: “Con với mẹ đều hiểu rất rõ rằng: Cho đến lúc này, nếu thật sự muốn tốt cho bố con, thì cũng không cần thiết phải phẫu thuật lần thứ ba làm gì. Đừng giằng vò ông ấy thêm nữa!”

“Mẹ muốn con giường mất nhìn bố... chết?” Tần Tổng cuối cùng cũng mở miệng, thanh âm trầm thấp mà run rẩy: “Con không làm được!”

“Mẹ biết, chuyện đó rất khó khăn! Nhưng cho dù có khó khăn hơn nữa... cũng không thể khổ sở bằng việc ông ấy vì mẹ con mình mà gắng gượng đến giờ này mà.” Trương Phác Ngọc hít vào một hơi, bây giờ không phải lúc rơi nước mắt, bà phải thuyết phục con trai mình... để cho chồng bà có thể nhẹ nhàng đi vào cõi chết.

Bà vỗ về Tần Tổng, an ủi anh giống như lúc còn nhỏ mỗi lần Tần Tổng cầu giận điều gì đó, điều này có thể giúp anh thoải mái hơn.

“A Tổng!” Bà khẽ nói: “Ông ấy là Tần Uẩn, là người đàn ông kiêu hãnh. Giống như những lời đồn đại, không gì có thể khuất phục được ông ấy. Trong cuộc đời này, trừ lúc cầu hôn mẹ ra, ông chưa từng cúi đầu trước bất cứ ai hoặc bất cứ việc gì cả. Sao con có thể nhẫn tâm... nhìn ông ấy hết lần này đến lần khác phải cầu xin bản thân thôi giãy vò mình?”

“Đó là chữa trị!” Tần Tổng không nhịn nổi bèn ngắt lời, giọng anh cực kỳ dữ dằn.

“Trị khỏi không?” Trương Ngọc Phác thẳng thắn.

Chỉ với một câu bà vừa thốt ra đã thực sự dồn Tần Tổng vào bước đường cùng, bởi vì trong lòng anh hiểu rõ rằng: Không thể trị khỏi.

Cái gọi là phẫu thuật lần thứ ba đó, không phải là để chữa trị cho Tần Uẩn, nói đúng hơn thì đó chỉ là một cách an ủi trái tim những người thân yêu bên cạnh Tần Uẩn mà thôi.

Từ khi chính thức xác định được căn bệnh, Tần Tổng chạy đôn chạy đáo khắp nơi để lo liệu mọi thứ, không bỏ qua bất kỳ tia hi vọng nào, từ những bác sĩ đầu ngành đến những phương thuốc mới nhất, bởi anh không muốn mất ông. Còn Tần Uẩn, ông vẫn luôn bình thản phối hợp chữa trị, sẵn sàng đem tâm thân chẳng trụ được bao lâu nữa của mình ra hứng chịu mọi sự giằng vò để đổi lấy sự an tâm của đứa con trai yêu quý.

Những chuyện này, không phải là Tần Tổng không biết.

Nhưng con người luôn mâu thuẫn như vậy đấy, rõ ràng biết là bố mình đang phải khổ sở chịu đựng nhưng Tần Tổng không bằng lòng buông tay để ông ra đi.

Bởi vì anh không đủ nhẫn tâm để đối mặt với quyết định đó.

Vậy mà lúc này đây, người mẹ yếu đuối, lúc nào cũng vô lo vô nghĩ của anh lại dứt khoát đứng lên kêu gọi tất cả mọi người hạ quyết tâm

“A Tổng, con lớn đến ngần này rồi nhưng chưa từng trải qua cuộc đại phẫu nào cả, con không hiểu được cảm giác bụng mình bị người ta mổ phanh ra đâu... Mẹ thì hiểu, bởi lúc sinh con mẹ phải mổ, dù đã tiêm thuốc mê rồi nhưng khi lưỡi dao mổ lướt qua bụng mẹ, mẹ vẫn cảm nhận được, cái cảm giác đó... là cảm giác trống rỗng khó nói thành lời, dường như cả người mẹ đang bị đục khoét, chẳng còn chút nguyên khí nào cả. Bố con khi ấy mặc dù chẳng nói chẳng rằng, nhưng sau đó ông ấy không bao giờ để mẹ mang thai thêm lần nào nữa. Thực ra, lúc mới cưới nhau, mẹ đã nói với ông ấy là muốn sinh tận năm đứa con cơ.” Nước mắt cuối cùng vẫn trào khỏi khóe mi của bà, rơi lã chã xuống mặt bàn kim loại lạnh giá, rồi cuộc Trương Ngọc Phác cũng chẳng thể kiềm chế được. Chỉ cần nghĩ đến tình yêu và sự che chở mà người ấy đã dành cho mình trong bao nhiêu năm qua, sự biệt ly cận kề khiến bà chỉ hận mình không phải là người ra đi trước.

“A Tổng à, nếu như có thể chữa trị được, sao mẹ có thể nhẫn tâm từ bỏ cơ chứ? Con ở bên ông ấy ba mươi năm, còn mẹ thì sao? Mẹ đã yêu ông ấy suốt cả cuộc đời... Cuộc sống sau này của con còn dài, con cần phải vững tin bước tiếp, còn với mẹ, ông ấy là tất cả. Con có nghĩ rằng, nếu như còn một tia hi vọng nào đó, mẹ sẽ liều mạng hơn cả con để giành lấy cho bằng được hay không?”

Nước mắt bà không ngừng tuôn rơi, giọng nói run rẩy nghẹn ngào.

Tần Tổng không nén nổi về xúc động, quay lại ôm lấy bà: “Mẹ... mẹ còn có con.”

Trương Ngọc Phác cũng ôm chầm lấy Tần Tổng, khóc nức nở: “Vậy A Tổng à, mẹ cầu xin con đó... Đừng bắt bỏ con phải mổ nữa có được không? Mẹ thật sự... không đành lòng...”

Tần Tổng không nói gì thêm nữa, anh giống như ngọn núi băng, cho đến cuối cùng vẫn bị nước biển nuốt chửng, cứ thế chìm đắm trong vô tận, mãi cho tới lúc đỉnh núi băng cao ngất ấy bị mặt nước san bằng, vô vọng và không gì cứu vãn được.

Tần Tổng buông mẹ ra, rồi thả người lên chiếc ghế tựa, vóc dáng cao lớn của người đàn ông trưởng thành sừng sững như một ngọn núi, nỗi bi thương đè nặng trong lòng anh cũng nặng nề tựa như ngọn núi cao ấy.

“A Tổng!” Hàn Đình Đình bỗng đẩy cửa bước vào, không kịp quan sát vẻ đau thương tột độ của hai người đang ngồi trong phòng, gương mặt cô hết sức hoảng loạn: “Bố... bố nôn ra rất nhiều máu!”

Trương Ngọc Phác không nói gì, vội vàng chạy ra ngoài. Tần Tổng kéo đôi tay rịn đầy mồ hôi lạnh của Hàn Đình Đình, sai những bước dài đuổi theo.

Nhưng Hàn Đình Đình đi mỗi lúc một chậm, cảm giác trên vai Tần Tổng càng ngày càng nặng, anh quay đầu nhìn thì thấy mặt cô trắng bệch, đầu tháng tu mất mề mà trên trán và hai bên cánh mũi của cô vã đầy mồ hôi.

“Em làm sao vậy?” Tần Tổng kinh ngạc, dừng lại khẽ hỏi. Nhưng khi anh vừa khựng lại, ánh mắt cô càng thêm rệu rã, đôi môi chỉ khẽ mấp máy được một hai tiếng rồi cả người mềm oặt, cô ngất lịm...

***

Khi Hàn Đình Đình tỉnh lại thì trời đã tối.

Cô nằm trong một phòng bệnh rộng rãi thoải mái, ánh sáng dịu dịu của ngọn đèn trong góc phòng khiến người ta chỉ muốn ngủ thiếp đi. Trên chiếc tủ đầu giường, chiếc máy tạo độ ẩm phát ra tiếng kêu đều đều khe khẽ, sau màn sương trắng mong manh tỏa ra từ chiếc máy ấy, cánh cửa chớp được đóng chặt, ánh sáng tĩnh lặng của ngọn đèn đường len lỏi vào phòng qua những kẽ hở trên ô cửa.

Cô xoay đầu, ở mép giường phía bên kia, Tần Tổng đang ngồi khuất trong bóng tối.

“Tỉnh rồi à?” Anh vươn tay ra xoa nhẹ lên trán Đình Đình rồi vuốt tóc cô, dịu dàng hỏi: “Có thấy khó chịu chỗ nào không?”

Cô lắc đầu: “Em bỗng dưng ngất xỉu à?”

Cô nhớ Tần Tổng kéo mình chạy tới phòng bệnh của Tần Uẩn, trước lúc đó Tần Uẩn đang hôn mê bỗng nôn ra máu, từ miệng ông phụt ra cả một ngụm máu lớn màu đỏ thẫm, trong phòng bệnh trắng toát, trên chiếc gối, trên ga trải giường lốm đốm những vệt máu. Cô vừa nghĩ đến những vệt máu đáng sợ đó vừa cố chạy theo cho kịp Tần Tổng, chân tay bỗng nhiên mềm nhũn còn đầu óc thì vô cùng choáng váng, hít thở cũng dần trở nên khó khăn, trước mắt mờ mịt rồi tối sầm lại. Trong lúc hoảng loạn, cô thấy Tần Tổng với gương mặt lo lắng đang ôm chặt lấy mình, tiếp theo sau đó đã xảy ra chuyện gì thì cô không có ấn tượng gì nữa...

Hàn Đình Đình cố nhớ lại, còn Tần Tổng cứ ngồi một bên nhìn cô không hề chớp mắt, mỉm cười dịu dàng với cô.

Hàn Đình Đình bị Tần Tổng nhìn đến mức sồn cả gai ốc, lo lắng hỏi: “Rốt cuộc... sao vậy anh?”

Tần Tổng thờ hất ra một hơi, nhào người về phía trước ôm lấy cô, anh cụng đầu vào cái trán nhỏ nhắn xinh xắn của cô, hơi thở ấm áp khi anh nở nụ cười nhẹ nhàng phả lên đôi môi của cô: “Bảo bối ngốc ngếch!” Anh mỉm cười cứng nựng: “Chúng ta sắp làm bố mẹ rồi... Đình Bảo khờ của anh, trong bụng em có đứa con của anh rồi.”

Đôi mắt cô mở tròn xoe, trong đáy mắt lấp lánh niềm hạnh phúc khó diễn tả thành lời.

“Thật ư?” Cô đặt tay lên bụng mình, sờ tới sờ lui chỉ thấy một bụng toàn thịt, làm gì có em bé ở đâu ra cơ chứ!

“Thật chứ! Bác sĩ nói đã được sáu tuần rồi, em bé phát triển rất tốt.” Tần Tổng để Đình Đình ngồi lên đùi mình rồi nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, giọng nói của anh có chút tắc nghẹn, ẩn chứa những cảm xúc phức tạp.

Trong cái đêm mà sự sùng bái và ngưỡng mộ suốt ba mươi năm nay của anh đều bị sụp đổ, lại cũng chính là lúc anh được đón nhận một thân phận mới, rực rỡ về vang nhất trong cuộc đời mình: Làm bố. Hàng trăm hàng nghìn sức mạnh lạ kì đang giằng xé con tim anh, đau khổ dằn vặt, không thể không chế nổi.

Thì ra, đó chính là loại cảm giác: Một sinh mệnh hoàn toàn mới, được thai nghén bởi tình yêu chân thành của anh, tuy rằng bây giờ ngay cả mặt mũi thế nào cũng còn chưa biết, nhưng anh đã yêu thương nó cực kì sâu đậm, một tình yêu khắc cốt ghi tâm.

Thì ra, trong suốt ba mươi năm qua, Tần Uẩn luôn dành cho anh loại tình cảm như thế đấy!

Thật buồn cười, khi anh đã từng có lúc hoài nghi tình yêu của bố dành cho mình.

Thật thương tâm, khi anh đã từng hoài nghi sự thương yêu vô điều kiện từ thuở lọt lòng này.

Đến giờ này, Tần Tổng đã hiểu ra. Đáng tiếc rằng, đã quá muộn!

“A Tổng...” Hàn Đình Đình ngần ngừ lay lay anh: “Anh... không thích à?”

“Gi cơ?” Trong chốc lát, Tần Tổng không kịp phản ứng.

“Con đó... Anh không thích đứa con này sao? Không muốn à?”

“Sao có thể chứ?” Tần Tổng cúi đầu nhìn Đình Đình: “Anh vui sướng đến mức không biết mình là ai luôn rồi đây này!”

“Nhưng nhìn anh chẳng vui vẻ chút nào cả!” Cô lí nhí.

“Đình Bảo!” Anh trầm mặc một hồi, dường như phải hạ quyết tâm lắm mới có thể khó khăn mở miệng hỏi cô: “Nếu như hôm nay người nằm đó là anh, không còn chút hy vọng phục hồi nào, liệu em có đành lòng... giúp anh bớt đau đớn để ra đi một cách nhẹ nhàng thanh thản không?”

Hàn Đình Đình thần thờ, cô nghĩ ngay đến Tần Uẩn. Cô nghĩ một lát rồi nghiêm túc trả lời: “Nếu có thể giảm bớt đau đớn cho người bệnh, em sẽ làm thế. Nhưng nếu như đó thật sự là anh, em không dám chắc rằng em có thể trả lời như vậy... A Tổng, mẹ ất hẳn rất đau lòng!”

Tần Tổng chăm chú dõi theo từng biểu hiện của Đình Đình, tình cảm anh dành cho cô sâu đậm tới mức dường như chỉ cần rời mắt khỏi cô một giây thôi cũng đủ khiến anh khó thở, vậy thì người mẹ vốn nổi tiếng được cưng chiều bảo bọc của anh rốt cuộc đã phải khổ sở đến mức nào mới có thể dứt khoát từ bỏ được như thế chứ?

Anh thầm nguyện cầu đời này kiếp này, tình yêu của mình với Đình Đình sẽ không bao giờ phải đối diện với cái kiểu buộc phải dứt bỏ này.

***

Bác sĩ lại đến kiểm tra lần nữa. Bào thai mới được sáu tuần tuổi nhưng em bé đã phát triển bá đạo hơn hẳn “các bạn đồng trang lứa”, chẳng trách dạo gần đây Hàn Đình Đình ăn nhiều thế mà vẫn thấy đói, ngủ bao nhiêu cũng thấy không đủ.

Tần Tổng hỏi han bác sĩ về những điều cần lưu ý, lúc quay lại giường bệnh thì “bánh bao nhỏ” đã thiếp đi rồi. Trong căn phòng yên ắng tĩnh lặng, hơi thở của cô nhẹ nhàng mà bình ổn, gương mặt hồng hào đầy sức sống. Anh đắp chăn giúp Đình Đình, khẽ hôn lên trán cô rồi rón rén bước ra ngoài.

Trên hành lang, đèn điện sáng choang, lớp thảm dày nuốt trọn tiếng bước chân, Tần Tổng đứng trước phòng bệnh của Tần Uẩn, chống tay lên cánh cửa một hồi lâu, mãi sau anh mới quyết định đẩy cửa bước vào.

Tần Uẩn cũng đang ngủ, dường như ông ngủ không ngon, chân mày khẽ cau lại.

Thật ra, Tần Tổng thường xuyên đối diện với ông bố mặt mày cau có của mình. Anh được mọi người yêu thương cưng chiều hết mực, từ bé tới giờ đã cố ý chọc giận Tần Uẩn không ít lần. Bây giờ nghĩ lại mới thấy bản thân mình thật là ngu xuẩn, làm gì có người cha nào thật sự tức giận con đẻ của mình cơ chứ?

Tần Uẩn bất an thở một hơi rồi tỉnh lại. Thấy Tần Tổng đang đứng thần thờ trước giường bệnh, ánh mắt vốn tối tăm âm đạm của ông dần lấy lại thần sắc.

“Mấy giờ rồi?” Ông hỏi.

Tần Tổng xem đồng hồ, đáp: “Chín giờ ạ.”

“Ừm!” Tần Uẩn nhắm tịt thời gian mình hôn mê lần này, chỉ biết cười khổ.

Tần Tổng ngập ngừng một hồi rồi mới lên tiếng: “Bố, bố sắp được lên chức ông nội rồi.”

Gương mặt Tần Uẩn bỗng sáng bừng: “Đình Đình có thai rồi sao?”

Tần Tổng gật đầu: “Sáu tuần rồi ạ, hôm nay mới biết.” Anh lấy từ trong túi ra một tấm hình siêu âm đưa tới trước mặt Tần Uẩn: “Bố xem này!”

Trong bức hình chỉ toàn những khoảng sáng tối không rõ ràng, nếu không phải là bác sĩ chuyên khoa thì chẳng thể nào nhìn ra được em bé ở nơi nào... Thế mà Tần Uẩn lại nhìn rất chăm chú kỹ lưỡng, còn nghiêm túc hơn cả khi ông nghiên cứu bảng biểu hay báo cáo của bất kì vụ kinh doanh lớn nào. Sau khi nhìn ngắm một hồi, ông mỉm cười, tâm trạng vô cùng vui vẻ: “Trông giống con lắm!”

Tần Tổng im lặng, yết hầu chuyển động lên xuống, giọng anh hơi khàn: “Bây giờ vẫn chưa nhìn ra được là con trai hay con gái, bác sĩ nói chỉ cần qua năm tháng sẽ biết... Chỉ cần năm tháng thôi!”

Tần Uẩn cười rất hạnh phúc: “Con trai hay con gái gì cũng được hết, nhưng bố muốn có cháu gái, vừa xinh xắn lại đáng yêu... Cháu trai khó bảo lắm!” Ông nhìn sang Tần Tổng, ánh mắt chất chứa bao nhiêu hồi ức đẹp đẽ.

Tần Tổng cũng bồi hồi nhớ lại, anh khẽ mỉm cười.

“Mẹ con đâu rồi?” Tần Uẩn không quen với việc mở mắt ra mà không có Trương Ngọc Phác ở bên cạnh làm nũng.

“Vừa mới đi ạ, mẹ về dọn dẹp nhà cửa.” Tần Tổng lấy lại tấm hình rồi nắm chặt bàn tay mà anh chẳng kịp nín giữ: “Bố, chúng ta về nhà thôi!”

***

Tuần cuối cùng của tháng tư, một ngày nắng to.

Xe đang đợi bên dưới, thang máy cũng gần lên đến nơi rồi mà Hàn Đình Đình vẫn kiên quyết tự cầm túi xách của mình. Cô không bị ốm nghén, ngoại trừ việc ngủ rất nhiều, rất sâu và lượng thức ăn chẳng thua kém Tần Tổng ra, cô thậm chí còn thấy khỏe khoắn hơn cả trước lúc mang thai. Mẹ Đình Đình nói lúc bà mang thai Đình Đình cũng như vậy, chỉ có điều... Bà hơi lo lắng hỏi chàng rể: “Không có bất cứ điều gì bất thường sao? Một chút cũng không à?”

Tần Tổng do dự một lát rồi ghé tai bà thăm thò: “Tính khí... không được tốt cho lắm có tính không ạ?”

Mẹ Đình Đình cười bồi rồi, gật gật đầu.

Bố Đình đứng cạnh lặng lẽ day day huyết thái dương: Chiến hữu vạn tuế...

“Em – tự – cầm!” Động tác giật túi xách của Hàn Đình Đình rất nhanh và mạnh mẽ: “Anh cái này không được, cái kia cũng không cho, bây giờ ngay đến túi xách cũng không để em cầm luôn sao? Em có phải làm bằng thủy tinh đâu! Đụng vào rồi vỡ chắc?”

Tần Tổng thờ dài, tất nhiên là không vỡ, chỉ là anh sẽ lo lắng.

Lời vừa nói ra xong, dường như cô cũng nhận thức được rằng bản thân có hơi hung hăng, liền quay sang cười làm nũng với anh.

Ngược lại, Tần Tổng chẳng hề cảm thấy phiền lòng, yêu là cho dù cô có biến thành thể nào đi chăng nữa anh cũng không thay đổi, huống hồ bây giờ cô còn đang mang trong mình thêm một sinh mạng nữa.

Vì Tần Tổng không nói gì, Hàn Đình Đình lại tưởng anh giận dỗi, hoặc chí ít cũng đang ầm ức nên lại nín lấy tay anh: “A Tổng, anh xem, em với con đều khỏe mạnh, trong sách có nói sau khi mang thai vẫn nên vận động vừa sức mới có thể duy trì được sức lực chuẩn bị cho lúc sinh mà.”

Tần Tổng nghe xong liền nở một nụ cười chẳng lấy gì làm tốt đẹp. Xung quanh không một bóng người, anh siết chặt cái người vốn đang được ôm hờ vào lòng, môi anh dán vào tai cô hết sức ái muội: “Vận được rồi... Đã lâu không cùng em vận động rồi nhỉ? Tối nay chúng ta làm chút vận động vừa sức nhé?”

Cô chờ người, mặt lập tức đỏ bừng lên, cố gắng đẩy anh ra nhưng vô ích: “... Bác sĩ phải sau ba tháng cơ mà!”

Tần Tổng chẳng những không bị đẩy ra mà còn kẻ sát hơn: “Bác sĩ cũng nói trong thời kì đầu thai nhi chưa ổn định, động tác của thai phụ phải thật nhẹ nhàng, chậm rãi, em có nghe chứ?”

“Em... Sau này em sẽ nghe mà! Em biết rồi... biết rồi!” Đình Đình có chút căng thẳng vì trong thang máy có gắn camera, hơn nữa cửa thang máy có thể mở ra bất cứ lúc nào, nhờ đâu lại có người đi vào nên đành hứa theo anh.

Tần Tổng dĩ nhiên thấy rất vui, chỉ có điều sau một hồi trêu chọc cô, anh cũng bắt đầu có chút nóng trong người, thế là anh cúi đầu hôn cô thật mạnh, một lúc lâu sau mới chịu thả ra. Vừa ra khỏi thang máy, nhân lúc Đình Đình còn đang đỏ mặt lúng túng, anh liền bế bổng cả người lẫn túi lên...

Tài xế lâu năm của Tần gia thấy hai người đang ngọt ngào bước đến, vội vàng xuống xe giúp hai người mở cửa sau. Hai tay Hàn Đình Đình quàng qua cổ Tần Tổng, mặt chôn vào hõm vai anh, đỏ bừng như đang phát sốt.

Cửa chiếc xe hộp S600 màu đen ở đằng sau một đóng một mở, một người đàn ông cao to từ trên xe bước xuống, anh ta mặc chiếc sơ-mi đen đơn giản

mà thoải mái, tay áo xắn lên cao, để lộ ra cánh tay rắn chắc rám nắng. Anh ta đứng từ xa mỉm cười với họ, trái tim Tần Tổng bỗng nhẹ bẫng: Rốt cuộc cũng đến rồi!

Sau khi cẩn thận đặt Đình Đình vào trong xe, Tần Tổng mỉm cười hôn lên gò má ửng hồng của cô: “Đợi anh một lát, anh có chút chuyện cần nói với hân ta!”

“Ấy...” Cô không yên tâm kéo anh lại.

“Không choảng nhau! Anh đảm bảo!” Tần Tổng tinh nghịch nháy mắt với “cái bánh bao nhỏ”.

Trần Dịch Phong sau khi chứng kiến một màn đầy ấp tình ý, nồng nàn mật ngọt ấy chỉ khẽ mỉm cười.

Tần Tổng vừa bước đến vừa lôi chiếc ví da thời thượng được sản xuất với số lượng có hạn của mình ra, anh rút một tấm chi phiếu đã viết sẵn số tiền và ký tên rồi phe phẩy trước mặt Trần Dịch Phong, thái độ ung dung mà có chút ngông cuồng. Ý cười trong mắt Trần Dịch Phong càng thêm nồng đậm, anh với tay vào trong xe lấy ra một tập văn kiện, không chút khách sáo đặt đến “phạch” một cái lên tay Tần Tổng.

Tần Tổng mở ra, nhìn lướt qua rồi khẽ nhếch môi: “Ít hơn tôi tưởng rất nhiều, nếu là tôi thì chỉ ít cũng phải trên 2%. Chắc, Trần Dịch Phong, thì ra anh cũng chỉ đến thế mà thôi!”

Lần này thì Trần Dịch Phong cười lớn rồi tặng cho Tần Tổng một đám: “Cậu tưởng mấy lão già đó dễ chơi lắm đấy à!”

Mặc dù đã bí mật điều Uyên Phi Phi đến để tạo áp lực cạnh tranh nặng nề, khiến cho đám bồ lão đó không còn lựa chọn nào khác, đành phải đánh liều dốc sạch túi đặt cửa của anh, nhưng cái giá anh phải trả để khiến bọn họ tin tưởng vào quyết định hợp tác của mình cũng rất lớn, còn chưa nói đến thời gian và công sức mà anh đổ vào đây đủ đến làm mấy vụ làm ăn lớn khác rồi.

“Cậu đoán ra từ bao giờ?” Trần Dịch Phong hỏi.

Tần Tổng huýt sáo, đầy vẻ coi thường: “Anh vừa xuất hiện là tôi đã đoán ra rồi. Bao nhiêu năm nay ánh mắt đói khát của anh vẫn hướng về Lương Thị, cũng đã bí mật dồn không ít công sức đâu nhì! Nhưng trực tiếp ra mặt khiêu chiến như vậy không hợp với phong cách của anh, với thực lực hiện nay thì còn lâu anh mới chấm dứt gì được ở nơi này, anh đường hoàng nhập cuộc chỉ có thể chứng minh là anh chẳng thiết tha gì.” Tần Tổng cười rất đắc ý: “Hơn nữa, Uyên Phi Phi là người do anh đào tạo phải không? Phong cách làm việc của cô ta rất giống anh. Chỉ có điều, dù thế nào thì cũng chỉ là đàn bà mà thôi! Tôi đem cổ phần của Lương Thị ra trêu cô ta, cô ta lại muốn lấy thật, kết quả là còn chưa kịp giờ nhanh múa vuốt thì cánh tay xem chút nữa đã bị Trần Ngô Bạch chém đứt rồi.”

“Hây...” Nghĩ đến bộ dạng hốt hoảng khi đến tìm anh của Uyên Phi Phi sau khi bị Trần Ngô Bạch “xử”, nụ cười của Trần Dịch Phong càng mang đậm ý tứ sâu xa: “Cẩn thận đấy, Phi Phi là học trò tâm đắc nhất của tôi, không đơn giản thế đâu! Cô ấy là do lòng tham nhất thời nên mới trúng kế “cổ phần Lương Thị” của cậu, về sau nếu không có Trần Ngô Bạch kim kẹp thì cậu đã lãnh đủ rồi.”

“Người cần cẩn thận với cô ta nên là anh mới phải chứ!” Tần Tổng liếc mắt, hươu hươu tập văn kiện trong tay: “Vậy thì, cái này, cảm ơn anh đã nhọc công! Tiền anh cứ giữ lấy, Tần Lục thiếu tôi trước nay chưa từng lấy không đồ của ai bao giờ.”

Trần Dịch Phong bỗng dừng đến đây giúp anh là việc của anh ta, những cổ phần này bất luận là bằng cách nào mà nằm trên tay anh thì cũng đã thuộc về anh rồi, mặc dù cũng đoán được là anh ta muốn tặng nhưng Tần Tổng chưa từng nghĩ sẽ lấy không nên đương nhiên là phải dùng tiền thật bạc thật mà mua về rồi!

Trần Dịch Phong chỉ cười mà không nói gì, anh hơi cúi đầu, trên môi nhanh chóng xuất hiện thêm một điều thuốc. Anh nhìn về phía cái đầu nhỏ bé trong chiếc xe đằng trước, lãnh đạm nói: “Không cần cậu phải cảm ơn! Đây là quà mừng kết hôn tôi tặng cho Đình Bảo.”

Anh vừa dứt lời thì một âm thanh trong trẻo vang lên, chiếc bật lửa màu bạc như một vệt sáng chọt lóe lên trong tay anh. Tấm chi phiếu Tần Tổng vừa đưa đã nhanh chóng bắt lửa rồi cháy bùng lên, Trần Dịch Phong bình thản lấy nó làm mồi châm lửa để châm thuốc. Người trước nay luôn lấy hào phóng làm tiêu chí như Tần Tổng khi chứng kiến cảnh đó cũng thoáng sửng sốt.

Số tiền đó đối với cả anh và Trần Dịch Phong mà nói, đều không phải là con số nhỏ.

“Cái này cứ coi như là quà cho đứa bé đi!” Trần Dịch Phong thả tấm chi phiếu giờ đã cháy rụi chỉ còn một mẩu xuống đất: “Chúc mừng hai người sắp được làm bố mẹ!”

Tần Tổng định thần lại, không tình nguyện gật gật đầu: “Cảm ơn!”

“Để tôi nói vài câu với cô ấy!” Trần Dịch Phong nhả điều thuốc rồi ném ra xa: “Tôi nay tôi về rồi.”

***

Lúc này thấy Tần Tổng bị Trần Dịch Phong thụ cho một đám, Hàn Đình Đình suất chút nữa lao xuống xe, vụ hai người đánh nhau ở nhà họ Trương lần trước quả thật quá khủng khiếp, mỗi khi nhớ đến ngày hôm đó Đình Đình vẫn không rét mà run.

Nhưng sau đó hai người đã hòa hoãn lại, thậm chí còn nói chuyện cười đùa nên cô cũng yên tâm hơn. Một lúc sau Tần Tổng chạy tới, gõ nhẹ lên lớp kính xe đã hạ xuống một nửa, khom người hỏi cô với vẻ rất không cam tâm: “Anh ta muốn nói chuyện với em vài câu. Nếu em mệt rồi thì thôi!”

Đình Đình không hề do dự đẩy cửa bước xuống luôn, Tần Tổng lại càng không vui, anh bấu môi, gọi tài xế cùng mình lên nhà lấy hành lý, để cô với Trần Dịch Phong có thời gian nói chuyện riêng.

Dáng vẻ của Trần Dịch Phong vẫn giống hệt trước đây, lúc nào cũng yêu chiều xoa đầu cô rồi mỉm cười dịu dàng.

“Đình Bảo của chúng ta đã sắp làm mẹ rồi cơ đấy!” Anh hơi buồn bã thờ dãi một hơi: “Lần đầu tiên gặp em là khi em vừa mới được sinh ra, bé bóng nhảm nhúm như con khỉ con, nhẹ đến nỗi tôi còn chẳng dám bế. Chóp mắt một cái đã bao nhiêu năm trôi qua rồi. Nhanh thật, em lại sắp sinh thêm một con khỉ con khác rồi!”

Cô cười ngượng nghịu, xoa nhẹ bụng mình, không biết nên nói gì.

Từ khi mang thai, những ngày tháng hạnh phúc ăn nhiều mà ngủ cũng nhiều khiến cho thân hình của cô mũm mĩm hơn trước rất nhiều, gương mặt vốn tròn trĩnh như trái táo đỏ đã bớt đi vẻ trẻ con, thay vào đó là vẻ trưởng thành đậm đặc. Trần Dịch Phong tí mỉ ngắm nghía những nét đổi thay đẹp đẽ cực kỳ xa lạ với mình, bàn tay anh đang nắm hồ bằng sắt chặt, rồi lại từ từ mở ra.

“A Tổng nói không phải anh dối đầu mà là đang giúp đỡ anh ấy.” Một lúc sau, cô ngẩng đầu lên nhìn Trần Dịch Phong, nở nụ cười trong vắt: “Lần trước ở nhà ông bà ngoại, em không biết nên mới nói với anh những lời đó, xin lỗi anh... Đừng giận em nhé!”

Trần Dịch Phong vờ nghiêm mặt lại: “Có gì đâu mà giận, dù sao thì em cũng đâu có tin tôi.”

“Không phải mà!” Cô cuống quýt: “Không phải em không tin anh, anh biết mà...”

Từ bé đến giờ, cứ mỗi lần căng thẳng là cô lại nói năng lộn xộn, giải thích rồi rầm, điều này dĩ nhiên Trần Dịch Phong biết rõ hơn ai hết. Bao nhiêu năm qua, từng đặc điểm nhỏ nhất trong tính cách của cô đều là những hồi ức đẹp đẽ nhất, sâu đậm nhất trong anh. Trần Dịch Phong vỗ vỗ đầu Đình Đình, anh cười toét miệng, dịu dàng nói với cô: “Dĩ nhiên là tôi biết em tốt đến mức nào! Dĩ nhiên tôi là người biết rõ nhất!” Anh ngừng lại, nuốt xuống câu tiếp theo mà mình đã định thốt ra, rồi lại nói: “Bao nhiêu năm qua, vị trí của em và Tiểu Đồng trong lòng tôi là như nhau.” Cô cúi đầu không dám nhìn vào mắt anh, cũng vì thế mà Trần Dịch Phong mới có thể thờ phào nhẹ nhõm.

“Đình Bảo, gọi tôi một tiếng ‘chú’ đi! Trước nay em chưa từng gọi, lúc nào cũng kêu thẳng tên tôi, chẳng biết tôn ti trật tự gì cả! Trước đây thì không sao, nhưng bây giờ có vẻ như tôi sắp được thăng chức làm ông trẻ rồi, không thể nói năng lộn xộn không có trên dưới như vậy mãi được!” Cuối cùng thì miệng anh cũng ngoác cả ra, rốt cuộc đã kết thúc rồi. Thực ra... cũng không khó khăn như anh nghĩ, mặc dù nó khiến anh đau lòng hơn anh vẫn tưởng rất nhiều.

Đình Đình luôn cúi đầu nên cô chẳng thể thấy được những tình cảm phức tạp thoáng hiện lên trong mắt anh. Đến khi cô ngẩng đầu lên nhìn thì nụ cười lãnh đạm bình thản đã quay trở lại trên gương mặt Trần Dịch Phong, dường như từ lúc bắt đầu cho đến tận bây giờ, người nể sợ nhất thời chỉ có mỗi mình cô mà thôi, dường như anh chưa từng cảm nhận được thứ tình cảm ấy chứ đừng nói đến việc rung động. Trong lòng cô có cảm giác thanh thản vì cuối cùng cũng đã buông bỏ được, cô nhìn Trần Dịch Phong mỉm cười, khẽ gọi một tiếng: “Chú!”

“Ngoan!” Đôi mắt của Trần Dịch Phong sâu hun hút không thể nhìn thấy đáy, anh với tay nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, một cái ôm lịch sự thân thiết đúng kiểu của người thân, vô cùng ấm áp: “Đình Bảo... phải luôn sống thật vui vẻ hạnh phúc, có xảy ra chuyện gì thì cũng đừng sợ, lúc nào cần cũng có thể đến tìm tôi! Chỉ cần là việc tôi làm được thì tôi nhất định sẽ giúp đỡ! Tôi... chú chỉ cần cháu vui vẻ là được rồi. Nhớ nghe lời đấy!”

Lần đầu tiên đứng trước mặt cô mà anh lại nói năng lộn xộn như vậy.

Trong lòng Hàn Đình Đình có chút mông lung, nhưng cô còn chưa kịp suy nghĩ điều gì thì anh đã trở lại là Trần Dịch Phong vững chãi kiên cường không gì lay chuyển nổi.

“Được rồi, chú mà còn chưa đi chắc sẽ bị tên tiểu cảm thú nhà cháu ăn thịt mất!” Anh thoải mái trêu đùa, đưa cô đến bên xe Tần Tổng, rồi quay người bước về phía xe mình. Lúc đi ngang qua Tần Tổng, thấy tên hóc ấy đang trưng ra một bộ mặt ghen tuông, anh liền đẩy mạnh Tần Tổng vào hông xe, dùng khuỷu tay đè chặt lên yết hầu của Tần Tổng rồi chồm người lên, thấp giọng mà rành rọt từng câu từng chữ: “Tôi có thể cho đi, nhất định cũng có thể thu về! Nhưng tôi luôn thu lãi rất cao, gấp cả trăm cả nghìn lần luôn... Tần Tổng, tuyệt đối không được để cô ấy phải chịu khổ đấy!”

Tần Tổng bị ghim chặt, đợi đến khi Trần Dịch Phong trịnh trọng tuyên bố xong rồi từ từ nói lỏng tay, Tần Tổng chẳng biết xấu hổ mà gào thật to: “Bà xã! Em mau đến đây! Anh ta lại muốn ụynch anh rồi nè!”

Hàn Đình Đình đứng một bên quan sát, trong lòng đầy lo lắng. Vừa nghe thấy anh gọi cô lập tức chạy đến. Trần Dịch Phong không biết làm gì ngoài việc cười, anh thả Tần Tổng ra, ném qua một bên rồi nhảy lên xe, phóng đi.

***

Lúc này đường đang tắc nghẽn, xe cô xếp hàng dài trên đường cao tốc, chờ một lúc lâu mới nhúc nhích được một chút. Trần Dịch Phong cũng không vội, anh ngồi trong xe đốt hết thuốc này đến thuốc khác, đợi chờ trong phiền muộn.

Trong không gian nhỏ hẹp mù mịt khói thuốc, anh nhắm hờ mắt, bỗng nhiên nhớ đến có lần Uyển Phi Phi từng cười nhõng nhẽo hỏi mình: Bao nhiêu năm qua cứ giả vờ hồ đồ không chịu đón nhận tâm ý của Đình Bảo, đến bây giờ khi Tần Tổng xuất hiện thì đã quá muộn rồi, có phải anh cũng từng cảm thấy hối hận hay không?

Dĩ nhiên là không!

Thực tế thì, kể từ sau khi Tần Tổng xuất hiện, Trần Dịch Phong cuối cùng cũng không còn cảm thấy ân hận nữa.

Tuổi xuân tươi tắn rạng ngời như vậy thì nên sánh bước cùng với một sinh mạng cũng thiết tha như vàng dương vừa ló dạng, cùng cười cùng yêu mãnh liệt cho đến khi đầu bạc răng long; chứ không phải dùng những năm tháng quý giá của cô đi nhen nhóm thứ tình cảm chẳng lấy gì làm nhiều nhận còn sót lại trong anh, như vậy quả thật quá trân quý quá xa xỉ! Thời thanh xuân của mình anh cũng từng có người trẻ tuổi yêu thương rồi, không thể tham lam mơ tưởng sẽ được lặp lại khoảng thời gian đó, thời gian không bao giờ cho phép người ta quay đầu nhìn lại.

Tăng ga rẽ vào đường cao tốc, trước mặt anh là con đường đơn điệu thênh thang chẳng thấy điểm dừng, cuối cùng thì trong đáy mắt của Trần Dịch Phong cũng không chút kiêng dè gì mà để lộ ra vẻ u ám...

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Nhân Duyên Do Trời Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

“Chỉ có một chuyện bố vẫn không yên tâm... Tần Tổng, người phụ nữa của bố sau này phải làm phiền con chăm sóc rồi!” Tần Uẩn vỗ nhẹ vào vai con trai, vừa mỉm cười vừa trịnh trọng giao phó. Tần Tổng cũng cười, khẽ gật đầu: “Bố cứ yên tâm, con đảm bảo nửa đời còn lại của mẹ vẫn sẽ tiếp tục sống ngang tàng bướng bỉnh, muốn gì làm nấy, không theo phép tắc quy củ nào như lúc còn có bố ở bên vậy!”

***

Nhà của đôi vợ chồng trẻ không thuê người giúp việc, công việc của Tần Tổng lại rất bận rộn, phải đi tiếp khách liên miên nên anh không yên tâm để Đình Đình ở nhà một mình. Sau khi thảo luận, Tần Tổng quyết định trước mắt cứ dọn về nhà bố mẹ ở tạm một thời gian, đợi sinh con xong rồi sẽ tính tiếp.

Tần Tổng ôm vợ bước vào đến cửa, Trương Phác Ngọc lập tức nhảy bổ đến, vuốt ve cô con dâu yêu quý hết sức thân thiết, đôi mắt bà tràn ngập hạnh phúc: “Đình Bảo, cuối cùng thì mẹ con ta cũng được sống cùng nhau rồi!”

Tần Uẩn ở trong phòng khách ló đầu ra, cười nói: “Đừng có cuồng quýt hết cả lên thế, không thấy mặt con trai em dài như cái bom rồi à?”

Trương Phác Ngọc liếc nhìn Tần Tổng, quả nhiên là con trai bảo bối của bà mặt mày hết sức hình sự đang cố gắng che chắn cho vợ mình. Bà rất không hài lòng, khẽ háng giọng rồi trừng mắt với con trai, sau đó kéo Đình Đình đi vào trong nhà.

Mọi người đều có mặt đông đủ, Trương tư lệnh đang ngồi bàn chuyện công việc với bố Đình, thấy con gái đi vào ông liền cất lời trêu ghẹo: “Phác Ngọc, bố thấy mẹ Đình Đình loay hoay cả buổi sáng ở trong bếp rồi mà chẳng thấy con vào phụ gì cả. Bây giờ con gái cung nhà người ta đến, con cũng lao ra còn nhanh hơn cả mẹ đẻ người ta nữa, sao mà chuyện tốt gì cũng đều nhường hết cho con cả thế?”

“Sao bố không tự đi mà giúp?” Dù là đối với con trai hay là với bố mình Trương Phác Ngọc cũng đều có chung một tiêu chuẩn, cùng bắn ra một ánh mắt lạnh lùng. Bà xoay người, bưng một cốc trà buổi thơm ngát còn nóng hổi cho Hàn Đình Đình, nụ cười dịu dàng lại nở trên môi: “Đình Bảo uống chút nước đi con, cục cưng của chúng ta chắc khát rồi đấy nhì!”

Biểu cảm phong phú, vẻ mặt thân nhiên như không của Trương Phác Ngọc khiến mọi người đều buồn cười. Trương tư lệnh phụ nhân hỏi: “Vẫn chưa đặt tên cho cục cưng phải không?”

“Mẹ vợ con đã đặt tên ở nhà cho cháu rồi đấy ạ, gọi là Ngoan Ngoan.” Tần Tổng thò tay sang xoa bụng Đình Đình, vẻ mặt cực kỳ tự hào. Đình Đình mỉm cười tiếp lời Tần Tổng: “Bố, bố đặt tên chính thức cho cháu đi ạ!”

Mọi người gật đầu đồng tình. Tần Uẩn kéo tay Trương Phác Ngọc, cười nói: “Bố đã nghĩ xong rồi, cứ gọi là Tần Hàn đi, vừa dễ nghe vừa có ý nghĩa, con trai hay con gái đều thích hợp!” Ông quay sang bố Đình: “Dĩ nhiên, nếu ông bà thông gia muốn gọi là Hàn Tần thì cũng được!”

Thế là cả căn phòng rộn rã tiếng cười.

Ngôi nhà này chưa bao giờ hạnh phúc trọn vẹn đến thế, Tần Tổng nghiêng đầu tựa lên vai người bên cạnh, trong lòng anh bất chợt trào dâng bao cảm xúc ngọt ngào.

***

Thời tiết ngày một nóng dần lên, đến tháng sáu thì bụng của Đình Đình đã lộ rõ. Đứa bé trong bụng được xác định là con trai, lần nào đi khám thai các bác sĩ cũng tấm tắc khen. Lúc thai nhi mới hơn ba tháng mà đã phát triển còn nhanh hơn cả thai bốn tháng của người ta, lúc ra đời ắt hẳn sẽ là một tiểu ma vương khỏe mạnh hoạt bát phải biết!

Thời gian hôn mê của Tần Uẩn ngày càng kéo dài, lúc tỉnh lại nghe được tin ấy ông cười rất vui vẻ: “Mấy người chẳng hiểu gì cả, cháu nội tôi đang cảm thông cho cái thân già này đấy mà!”

Trương Phác Ngọc ở bên cạnh nghe thấy thế ánh mắt bỗng trở nên mịt mờ, nhưng lúc bước đến trước mặt ông thì lập tức trở nên tươi cười trở lại: “VẬY thì cũng xin ông gắng gượng lên một chút, dù gì cũng phải tự tay trao quà mừng cho bé Ngoan Ngoan của chúng ta mới được!” Ngực khí của bà nhẹ nhàng như thế khiến Tần Uẩn không nhịn được cười, ông giơ tay khẽ nhéo mặt bà, liền bị bà đánh yêu một cái. Lúc này dưới hồ bỗng vang lên tiếng “Ừm! Bõm!”...

Con cá vốn đã cắn câu không hiểu sao lại thoát ra được, từ giữa không trung lao thẳng xuống hồ nước rồi quẫy đuôi bơi đi một cách thoải mái. Hàn Đình Đình nhìn lưỡi câu trống không đung đưa trong gió trên mặt hồ, tức giận vung tay ném luôn cả chiếc cần câu. Tần Uẩn và Trương Phác Ngọc thấy vậy tay nắm tay cùng cười lớn.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Đúng lúc Tần Tổng đi tới, trước mắt anh hiện lên một khung cảnh ấm áp dịu dàng động lòng người: Ánh hoàng hôn buổi chiều đầu hè nhuộm đỏ cả một khoảng trời, những con gió mát mẻ khẽ lay động cành liễu đang nghiêng mình soi bóng xuống mặt nước, kéo theo từng gợn sóng dập dềnh lăn tăn. Dưới gốc cây, Tần Uẩn ngồi trên ghế dựa, Trương Phác Ngọc từ đằng sau thân mật ôm lấy ông, hai người dựa sát vào nhau cùng cười vui vẻ, trong khi Đình Bảo nhà anh bụng to vượt mặt lại đang nghiêng răng nghiêng lợi, chống tay đỡ lấy lưng.

“Con cá nào to gan dám chọc giận Đình Bảo nhà ta vậy?” Tần Tổng từ đằng xa bước tới, mỉm cười nâng cao giọng: “Tôi nay phải làm thịt nó thôi!”

Tần Uẩn quay đầu lại, gương mặt nhợt nhạt của ông bỗng trở nên hồng hào đầy sức sống: “Bố thấy khó đấy! Chúng ta đã ngồi đây cả buổi chiều, lâu thế rồi mà cũng chỉ có mỗi con cá đó mắc câu.”

Cái hồ nhỏ này dẫn nước từ ngoài vào, được quy hoạch thành nơi thư giãn trong khu hậu viên rộng lớn của Tần gia, nước trong hồ đã được lọc sạch trước khi chảy vào nên vốn cũng chẳng có nhiều cá.

Tần Tổng huyết sảo bước đến bên cô, anh như rồng mây rồi hôn cô vợ vẫn đang đứng đó dẫu môi lên một cái thật kêu, sau đó cời giày xắn quần, chẳng nói chẳng rằng nhảy ùm xuống hồ. Quân gia đứng bên cạnh thấy vậy, vội vàng đưa cho anh chiếc vợt cán dài. Tần Tổng nhận lấy rồi múa hai vòng như người ta vẫn múa Phụng Thiên Kích[1], oai phong lẫm liệt hét lên một tiếng rồi đâm thẳng xuống mặt nước.

[1] Kích: là một loại vũ khí lạnh của người Trung Quốc, được dùng như một loại khí tài quân sự dạng này hay dạng khác có lẽ từ thời nhà Thương cho tới khi kết thúc nhà Thanh. Ngày nay nó vẫn được sử dụng trong tập luyện nhiều môn võ thuật Trung Hoa. Kích trông bề ngoài tương tự như thương hay mâu (các loại giáo) ở nhiều bộ phận, với một hoặc hai lưỡi nhỏ hình trăng lưỡi liềm gắn vào phần đầu và một núm tua bằng lông ngựa màu đỏ đính vào chỗ mà phần đầu của vũ khí này nối liền với phần cán.

Thế là không khí bỗng náo nhiệt hẳn lên, mọi người đứng trên bờ hồ reo cổ vũ, có người nói: “Bên trái có cá!” Người khác lại la lên: “A Tổng, mau nhìn kia! Ngay dưới chân ấy!” Tần Tổng quay mòng mòng, gặp người cầm vợt liên tục chụp xuống mặt hồ khiến nước bắn lên tung tóe, cuối cùng anh cũng vớt được một con cá trắm ta bằng bàn tay. Ai cũng phấn khởi hồ reo nhiệt liệt, Tần Tổng tóc đầm nước, ca khúc khải hoàn đi lên bờ giống như đại anh hùng.

Lên đến bờ, Tần Tổng móc cá vào lưỡi câu, hùng hồn hô to: “Bà xã! Cá cắn câu rồi này!”

Hàn Đình Đình cực kì phấn khích, vội vàng nhặt cần câu rồi kéo con cá lên, vợ chồng Tần Uẩn và quân gia đứng bên cạnh không ngừng vỗ tay tán thưởng.

Bữa tối quả nhiên có món cá! Trên chiếc đĩa sứ màu trắng hình con cá, con cá trắm tội nghiệp to bằng bàn tay bị đem đi sốt, Trương Phác Ngọc cầm thìa tiên phong, chọc lấy mắt cá, dịu dàng gắp vào bát Tần Uẩn, ông mỉm cười gắp lại vào bát bà, bà không hề khách sáo bỏ luôn vào miệng ăn ngon lành.

Hàn Đình Đình không dám ăn mắt cá, Tần Tổng liền xẻ một miếng ở phần bụng, sau khi nhặt xương cẩn thận rồi mới gắp vào bát cô. Đình Đình ném thử một miếng, cảm giác đúng là ngon hơn bình thường rất nhiều.

***

Tần Tổng từ nhà tắm bước ra thấy cô đang ngồi khoanh chân trên giường nhìn anh cười ngây ngốc, anh cúi đầu nhìn lại chính mình: “Sao thế?”

“A Tổng, lúc anh bắt cá trông đẹp trai lắm...” Cô nhớ lại hình ảnh gọi cảm khi anh toàn thân ướt nhẹp từ dưới hồ bước lên, bộ dạng mê trai đến chảy cả nước miếng.

Trong lòng Tần Tổng bỗng thấy rung động ngọt ngào, anh đến ngồi bên giường, trùm chiếc khăn tắm lên đầu Đình Đình. Cô nhanh nhẹn đón lấy, quỳ bên cạnh anh giúp anh lau khô tóc.

“Đợi sau khi em sinh con rồi, anh có còn bắt cá cho em nữa không?” Đình Đình ngốc nghếch hỏi Tần Tổng, giọng cô có chút ngô nghê: “Mẹ em bảo phải nhân lúc này mà làm mình làm mẩy với anh, vì đàn ông chỉ răm rắp nghe lời phụ nữ khi họ mang thai mà thôi, phải vậy không?”

Tần Tổng cười muốn sặc, ngừng một hồi rồi đẩy vấn đề lại cho cô: “Em nói xem?”

“Em nghĩ sẽ không như vậy đâu, bố lúc nào cũng chiều mẹ hết mực đó thôi.” Cô trả lời một cách thành thực lại pha chút khờ khạo. Phụ nữ sau khi mang thai thường có đôi phần ngốc nghếch, Hàn Đình Đình dạo này quả thật càng ngày càng ngốc!

Tần Tổng hàm hồ “Ừm” bừa một tiếng. Cô với tay lau tóc cho anh, vì phải rướn người lên nên mặt của anh vừa vặn đối diện với khuôn ngực ngày càng đầy đặn của cô. Sau lớp áo ngủ mỏng mang, hai bầu ngực mềm mại trắng như tuyết cứ nhấp nhô theo từng động tác của Đình Đình, căng mọng đàn hồi như miếng thạch rau câu thơm ngon, thi thoảng còn khẽ sụt qua chóp mũi của Tần Tổng. Anh hít sâu một hơi, ngẩng mặt hôn lên cổ Đình Đình.

Đình Đình cảm thấy nhồn nhột liền giờ khấn ra nhìn thì thấy đôi mắt Tần Tổng đã biến thành mắt sói. Đình Đình kêu lên một tiếng rồi lật đật tránh sang một bên, Tần Tổng nhẹ nhàng vươn tay ra tóm chặt hông cô, kéo về phía mình: “Vẫn chưa lau khô mà, em đi đâu đó?”

Cô biết anh đã nhìn ba tháng nay rồi, tối nay chắc chắn sẽ không buông tha cho mình. Vừa nghĩ đến chuyện sắp sửa xảy ra, anh còn chưa động tay động chân mà toàn thân cô đã mềm nhũn cả ra. Hai tay cô túm chặt khăn lông che kín khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ của mình, lí nhí phân bua một cách không thật lòng: “Đã khô rồi mà... Em buồn ngủ lắm!”

Bộ dáng ngại ngùng đó của cô lại rất hợp ý cậu bé hư hỏng nào đó. Tần Tổng cười xấu xa kéo tay cô: “Ồ đây vẫn chưa khô...” Tay Đình Đình bị ép vào một vật nóng bỏng phải vội rút về, cô đánh anh một cái, sau đó cả người lại mềm mại dính chặt lấy anh, Tần Tổng càng hân hoan, chẳng mấy chốc đã tụt bỏ lớp áo ngủ mỏng manh của cô rồi đè xuống giường...

Khung cửa kính sát đất hé mở một nửa, rèm cửa bay phất phơ theo làn gió, qua khe hở giữa lớp rèm, bầu trời đêm hè đầy sao sáng lấp lánh, không gian tĩnh lặng. Ngược lại, bên trong gian phòng âm áp ánh đèn vàng cảnh xuân phơi phới diễm lệ vô cùng.

***

Mùa hè trôi qua rất nhanh, mùa thu mát mẻ dịu dàng đã gõ cửa từ rất sớm, chỉ có điều vào đêm khuya khó tránh khỏi những cơn gió thu lạnh thấu xương, chiếc xe màu đen lao vun vút trên con đường thênh thang vắng lặng, những chiếc lá rụng đầy hai bên đường bị gió cuốn kêu xào xạc, cửa kính ở ghế sau được hạ xuống một nửa, chiếc lá vàng khô xơ xác không biết từ nơi nào cuốn đến, khẽ lướt qua ô cửa kính rồi lặng lẽ bay mất, đôi mắt khép hờ của Tần Tổng bỗng chốc cũng trở nên âm đạm.

Về đến nơi đã hơn mười giờ, cả ngôi nhà chìm trong yên tĩnh, Tần Tổng ngật ngưỡng mà rón rén bước lên lầu. Hàn Đình Đình vốn đã ngủ nhưng nghe thấy tiếng động khe khẽ nên nặng nhọc chống thân mình ngồi dậy: “A Tổng?”

“Ừm...” Anh đáp bừa, mò đến bên giường, nằm vật xuống: “Bà xã... Anh xin lỗi, anh lại uống rượu nữa rồi... Con trai, bố con về rồi đây!”

Mấy chữ cuối anh hô rất to khiến Hàn Đình Đình phì cười, cô bật đèn xuống giường giúp anh cởi cà-vạt. Anh thở một hơi dài thật thoải mái, lúi Phốc Phốc qua rồi lấy bụng nó làm gối đầu, nhắm mắt thư giãn. Hàn Đình Đình vắt khô khăn lau mặt cho Tần Tổng, rồi lại bung nước đến nhưng gọi mãi mà anh chẳng chịu ngồi dậy uống.

“Em mớm cho anh coi!” Tần Tổng chỉ vào miệng Đình Đình rồi lại rờ rẫm đôi môi của mình, nụ cười hư hỏng mà quyến rũ.

“Không uống chứ gì? Thế thì em bê đi...” Cô không nghe theo, ngược lại còn dọa dẫm anh nữa.

Tần Tổng bĩu môi, vẻ mặt bỗng trở nên vô cùng âm ỉm: “Vây em cứ bê đi đi!” Anh xoay mặt vui vào giữa hai chân Phốc Phốc, cả người cứ lật tới lật lui trên giường, miệng không ngừng rên rí: “Khát quá... Anh khó chịu quá...”

Giờ trò vô lại... Đình Đình không còn cách nào khác, đành phải nghe lời mớm nước cho Tần Tổng. Anh đã được uống nước rồi lại còn tham lam cuốn lấy lưỡi cô ngậm mút thật mạnh, cô ra sức giãy giụa trong mơ màng, nhưng bàn tay lại càng bị anh giữ chặt hơn. Trong lúc ấy cô bỗng thấy có thứ gì đó lạnh lạnh trên ngón áp út của mình, cuối cùng Tần Tổng cũng chịu thả cô ra. Hàn Đình Đình cúi đầu nhìn thì thấy trên tay đã xuất hiện thêm một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh và đẹp rực rỡ tự lúc nào. Cô không biết giá thành nhưng viên kim cương to được mài giữa thành hình trái tim tinh xảo như vậy chắc chắn không hề rẻ.

“Ngao lắm!” Giọng nói của Tần Tổng vẫn còn hơi khàn sau nụ hôn nóng bỏng ban nãy, anh nở nụ cười vô vùng dịu dàng âm áp: “Có nhớ hôm nay là ngày gì không?”

Hàn Đình Đình bị viên hồng ngọc lấp lánh kia mê hoặc khiến cô hồn xiêu phách lạc, buột miệng nói: “Hôm nay là ngày mà chúng ta giao hẹn sẽ ly hôn!”

Ban đầu hai người đã thống nhất là một năm sau sẽ ly hôn, hôm nay chính là thời điểm thực hiện giao ước đó. Hồi sáng, lúc ghi chép cử động của thai nhi cô đã phát hiện ra điều này, sau đó cô cứ nghĩ mãi, vừa nghĩ vừa cười: Nhân duyên quả thật vô cùng kì diệu! Mới ba trăm sáu mươi lăm ngày trước cô còn cảm thấy chẳng thể yêu nổi cái người nào đó, thế mà giờ phút này đây lại cảm thấy trong lòng ngập tràn hạnh phúc khi được mang trong mình đứa con của người ấy.

Gương mặt dập dềnh ý xuân của Tần Tổng bỗng chốc đen ngòm, anh không chút khách khí chọc chọc ngón tay vào cái bụng đã lùm lùm như trái bóng của Đình Đình: “Bằng chứng hủy hẹn đã lớn thế này rồi, lẽ nào em còn hoang tưởng rằng anh sẽ tuân thủ giao hẹn hay sao?”

Cô chặn ngón tay Tần Tổng lại, hai tay choàng quanh bụng đầy vẻ che chở. Tần Tổng thấy vậy cười híp mắt, vươn tay kéo cô lại hôn tới tấp: “Hôm nay là kỉ niệm một năm ngày cưới của chúng ta. Hóa ra anh đã cưới cô ngốc này tròn một năm rồi!”

Hàn Đình Đình lúc này mới vỡ lẽ. Ừ nhỉ! Ngày hẹn ly hôn tính từ ngày kết hôn! Một năm hẹn ước đã qua... Hôm nay vừa vặn là kỉ niệm một năm ngày cưới của hai người! Cô mân mê chiếc nhẫn mà mình yêu thích đến độ không muốn tháo ra nữa, xấu hổ nhìn anh, một lúc sau mới ngượng ngùng nói: “Em

không chuẩn bị quà gì cả...” Thực tế, cô còn chẳng nghĩ đến điều này...

“Đây chẳng phải là quà đó sao?” Tàn Tổng đan chặt bàn tay của Đình Đình rồi đặt trên phần bụng đã nhô lên của cô: “Ngoan Ngoan chính là món quà tuyệt vời nhất mà em trao tặng cho anh, không gì có thể sánh bằng... Đình Bảo, tối nay anh tiếp khách cùng Dung Nhị, tên tiểu tử đó còn khen anh đấy, nếu xét về khoản tốc chiến tốc thắng thì trong sáu người bọn họ chẳng có ai qua mặt được anh cả...”

Tàn Tổng trẻ con hếch cằm lên với vẻ cực kỳ đắc ý, cứ như là vừa lập được một chiến công hiển hách lắm vậy! Đình Đình bị chọc cười, chủ động rướn người lên hôn anh: “Khoảng thời gian này năm sau chúng ta lại sinh thêm một đứa nữa nhé! A Tổng, em muốn sinh cho anh thật nhiều, thật nhiều những đứa con ngoan!”

Bình thường cô rất ít khi pha trò, ngữ khí lúc nào cũng thành khẩn thiết, giờ thấy cô nghiêm túc nói ra những lời ấy, Tàn Tổng bỗng thấy sống mũi có chút cay cay. Anh nhớ Trương Phác Ngọc từng kể với anh rằng Tàn Uẩn không nỡ để bà phải chịu đau đớn nên sau khi có anh cũng không muốn sinh thêm con nữa... Có con thì được tích sự gì cơ chứ? Như chính bản thân mình đây, bao nhiêu năm qua ngoài việc chọc giận Tàn Uẩn, anh chưa từng làm bất cứ chuyện gì khiến ông an tâm. Ngay đến quyết định dành cho ông sự giải thoát cuối cùng, anh cũng chẳng thể dè nén tình cảm cá nhân mà suy nghĩ cho ông, cuối cùng lại do Trương Phác Ngọc trước nay luôn được Tàn Uẩn nâng niu đã thay anh hạ quyết tâm. Ngược lại với vẻ yếu đuối không hiểu chuyện thường ngày, bà dứt khoát đứng ra gánh lấy nỗi đau lớn nhất về mình.

“Đình Bảo, anh không cần có quá nhiều con, anh chỉ cần em mãi mãi ở bên anh thôi!” Anh vuốt tóc cô, khẽ thì thầm trong đêm khuya thanh vắng: “Anh sẽ toàn tâm toàn ý với em suốt cuộc đời. Nếu như anh may mắn được ra đi trước em, đến lúc đó em cũng không được oán trách anh đã bỏ lại em một mình nhé!”

“Ừm... Anh cứ đối xử tốt với em trước đã, những việc khác đến lúc đó hẵng nói!” Cô cười tí mắt, hồn nhiên đáp lời.

“Chỉ như vậy là giỏi thôi! Những lúc không nên ngốc thì chẳng thấy ngốc chút nào!” Tàn Tổng phì cười, nhéo nhéo gương mặt hồng hào của cô, mỉm cười dịu dàng.

***

Tác dụng của thuốc giảm đau khiến Tàn Uẩn không còn bị những cơn đau hành hạ, mỗi ngày ông đều cũng Trương Phác Ngọc ăn ngủ chơi đùa, trông còn có tinh thần hơn cả bà. Nhưng sức khỏe của ông cũng dần cạn kiệt, ngày một suy nhược hơn. Khi không khí mùa đông ngập tràn thành phố C, hầu như mỗi ngày ông đều ngủ mê man, phải cố gắng lắm mới có thể duy trì được nguồn dinh dưỡng và năng lượng cần thiết cho cơ thể.

Ngày dự sinh của Hàn Đình Đình là ngày ba mươi tháng Chạp, còn một tháng nữa. Em bé ăn khỏe và rất hiếu động, cân nặng của cô cũng vì thế mà tăng đến chóng mặt, tổng trọng lượng cơ thể lên đến bảy mươi lăm ký, bụng to đến nỗi ngay cả đứng trên mặt đất bằng phẳng mà Đình Đình vẫn cảm thấy không vững.

Trong khoảng thời gian này, mỗi ngày của Tàn Tổng đều trôi qua trong sự căng thẳng cao độ và dần vật vã vờ.

Một đợt tuyết đầu mùa nữa lại đến, nhưng Tàn Tổng lúc này hoàn toàn không có tâm trạng đi đắp người tuyết như năm ngoái.

Về đến nhà, anh ghé thăm Tàn Uẩn trước, ông vẫn ngủ mê man, dưới ánh đèn vàng vọt trong căn phòng, gương mặt của Tàn Uẩn vẫn đầy vẻ nam tính, vẫn anh tuấn rần rờ, chỉ có điều hai bên má lõm sâu khiến Tàn Tổng mỗi lần nhìn ông đều cảm thấy đau đớn đến nhức nhối. Anh khép cửa lại, đứng đắn thờ một hồi lâu rồi mới lặng lẽ quay về phòng mình. Vừa mở cửa ra Tàn Tổng đã thấy cô vợ nhỏ khờ khạo tội nghiệp của mình đang ngồi dựa vào thành giường ôm mặt khóc rưng rức.

“Sao vậy em? Lại ngủ không được nữa hả?” Anh đến bên ngồi xuống cạnh Đình Đình, xoa xoa tấm lưng tròn trịa của cô, bắt lực vỗ về: “Em khó chịu chỗ nào, nói anh nghe coi!”

“... Toàn thân chỗ nào cũng khó chịu hết, mệt lắm! A Tổng... Em thấy mình thật sự sắp chết mất thôi!” Cô khó khăn xoay người, vụng về ôm chặt bả vai anh khóc nức nở, gương mặt sưng húp đầy vẻ khổ sở. Cô cảm thấy người mình rất nặng nề, đứng cũng vậy mà nằm cũng thế, tư thế nào cũng đều khó chịu cả, chẳng thể nào chọn mất được, nhưng lúc tỉnh lại còn bị gầy vò hơn nữa.

Tàn Tổng thở dài, trên gương mặt vẫn giữ nguyên nụ cười nhản nại, anh dịu dàng dỗ dành Đình Đình. Một lúc lâu sau thấy cô quả thực không ngủ được, anh liền bế bổng cô lên rồi chậm rãi đi tới đi lui trong phòng.

Đình Đình không khóc nữa, đầu nghiêng nghiêng dựa vào vai anh có chút mê mệt.

Ngoài cửa sổ, tuyết lẫn vào trong tiếng gió rít lạnh lẽo, rơi là tả trên khung cửa. Cách một lớp thủy tinh, trong phòng lại ấm áp như mùa xuân, trái tim Tàn Tổng hiện tại chẳng khác nào tấm chăn bằng thủy tinh kia, vừa ấm áp vừa băng giá cùng lúc gầy vò anh. Chưa bao giờ anh thấy mệt mỏi và bất lực như lúc này. Không thể chết thay cho cha mình, cũng không thể chịu mọi đau đớn cho vợ mình, cuộc sống có quá nhiều điều nằm ngoài khả năng mà trước đây anh chưa từng tưởng tượng được.

Đàn ông không thành gia thất thì không trưởng thành được.

“Đặt em xuống đi!” Đình Đình mơ mơ màng màng lay Tàn Tổng: “Em hết khó chịu rồi... A Tổng, anh ăn cơm tối chưa?”

Anh xúc nhẹ người cô lên, mỉm cười gật đầu: “Hồi tối có buổi chiều dài, anh ăn rồi.”

Đình Đình khẽ thờ dài, không còn chút sức lực nào: “Anh chắc vẫn còn đói, lần nào tiệc tùng tiếp khách anh cũng chỉ uống rượu chứ có ăn uống gì đâu... Anh đặt em xuống đi, em đi hâm nóng com cho anh!”

Anh đưa tay vỗ nhẹ vào hông cô, trêu chọc: “Đừng ngo ngược nữa, cẩn thận anh nói lỏng tay là em té đấy!”

“Thì anh thả em xuống đi... Bây giờ em nặng lắm phải không?”

Bế công chúa hơn bảy mươi lăm ký...

Tần Tổng thăm cán rặng, trên mặt vẫn giữ vẻ tỉnh bơ đầy khí phách: “Vợ và con trai anh, có nặng mấy anh cũng bế được hết!”

“Ừm... Em biết dạo này anh rất vất vả, em xin lỗi vì đã không giúp được gì cho anh lại còn gây thêm phiền phức cho anh nữa!” Cô dựa đầu vào vai anh rầu rĩ nói.

Tần Tổng nghiêng đầu hôn lên chóp mũi cô: “Em vất vả hơn anh chứ, con trai của chúng ta đã hành em thế thâm rồi!”

“Nhưng mỗi ngày chúng mình lại yêu con nhiều hơn.” Đình Đình ôm lấy cổ Tần Tổng, thăm thi: “A Tổng, không có bố mẹ nào lại không yêu thương con mình cả!”

“Anh biết.” Thần sắc Tần Tổng bỗng trở nên u ám: “Anh yêu thương con trai mình chừng nào thì bố còn yêu thương anh hơn cả trăm cả nghìn lần... Bây giờ anh đã hiểu cả rồi, cũng không hối hận gì nữa... Chỉ là thật sự không nỡ rời xa ông.”

“Còn có mẹ con em bên cạnh anh mà!” Đình Đình ôm chặt Tần Tổng, khẽ thờ dài.

***

Từ cái ngày chính thức xuất hiện trên cõi đời này, Tần Ngoan Ngoan luôn biểu hiện dũng mãnh hơn người, và luôn không ngừng phát huy, nhưng cho đến tận lúc sinh ra chàng ta mới thật sự bộc lộ mọi sức mạnh.

Đêm ba mươi, lúc trên ti vi vừa bắt đầu màn đếm ngược để nói lời tạm biệt năm cũ, chào đón năm mới thì bụng Hàn Đình Đình bỗng co giật đau đớn. Khi đồng hồ điểm đúng mười hai giờ, những bông pháo hoa đua nhau nổ rộ trên bầu trời đêm, Hàn Đình Đình lại nhào vào lòng Tần Tổng, run rẩy rên rĩ: “Đau...”

Tần Tổng đang phát tiền mừng tuổi cho lũ nhóc ti đã xếp hàng chờ sẵn, sững sờ mất hai giây rồi vội vàng bế cô lên, điên cuồng chạy ra ngoài.

Hàn Đình Đình được đưa vào phòng mổ. Lúc Tần Tổng vẫn còn chưa kịp gỡ bàn tay đang cuộn chặt thành nắm đấm ở trên tường kia, chỉ hận không thể chịu đựng thay cô thì bác sĩ đã đẩy cửa bước ra, mặt mày đầy hân hoan: “Chúc mừng! Mẹ tròn con vuông!”

Trương Phác Ngọc cũng dờ người ngay tại chỗ: “Sinh xong rồi đó hả?”

“Vâng! Tất cả đều tốt, sinh đẻ rất thuận lợi!”

Mọi người còn đang nói chuyện thì có thêm một cô y tá nữa bước ra từ bên trong, trên tay ôm một bọc chần, cười rất vui vẻ. Tần Ngoan Ngoan nằm trong đó đang hươ hươ nắm tay bé xiu, tiếng khóc to hơn hẳn những đứa trẻ khác. Hình dáng nhăm nhúm đó khiến Tần Tổng bất giác bước lùi lại một bước. Trương Phác Ngọc ngược lại, vội vàng đưa tay ra bế cháu nội, hai mắt rạng ngời hạnh phúc.

Mẹ Tần Ngoan Ngoan lúc này được đẩy ra ngoài, cô mệt mỏi hé mắt nhưng khí sắc vẫn còn hồng hào. Tần Tổng vội vàng bước đến, hai tay ôm lấy gương mặt cô, cảm giác hạnh phúc điên dại cho tới lúc này mới thật sự chiếm lĩnh toàn bộ con người anh. Anh cúi xuống cụng đầu với Đình Đình, hốc mắt còn đỏ hơn cả cô nữa.

“Con của chúng ta... Đình Bảo, cảm ơn em!”

***

“Oa...”

Buổi sáng yên tĩnh ấm áp của nhà họ Tần bị tiếng khóc lanh lảnh của Tần Ngoan Ngoan khuấy động. Trên chiếc giường lớn gần “trung tâm phát thanh” đó nhất, Hàn Đình Đình đang nằm trong lòng Tần Tổng, hai người đang ôm nhau nằm ngủ ngon lành thì bị tiếng khóc như xé gan xé phổi ấy đánh thức. Cô mệt mỏi ngái ngủ, đang định ngồi dậy xuống giường thì cánh tay vòng quanh eo bỗng siết chặt, cả người cô lập tức bị kéo lại, giọng Tần Tổng đầy vẻ mơ màng xen lẫn phiền hà: “Mặc kệ nó!”

Làm gì có chuyện nửa đêm đã phải dậy hầu hạ hai ba lần rồi mà mới sáng sớm còn làm loạn, quấy rối giấc ngủ của người khác như tên oắt con này cơ chứ!

“Con tè dầm ướt át nên thấy khó chịu... Anh ngủ tiếp đi, em bế con ra ngoài, không làm phiền anh nữa!” Cô vuốt ve khuôn mặt đầy oán giận của chồng, dịu dàng vỗ về anh, sau đó bước đến ôm con trai đang nằm trong nôi. Hôm nay là đầy tháng của cậu nhóc này, cổ nó vẫn còn rất mềm nên phải dùng tay đỡ một cách cẩn thận. Nhóc con này thần thái cực kỳ tốt, ăn nhiều, ị nhiều, khóc cũng rất to, đúng là một tên tiểu quý!

“Suyt... Đừng khóc! Bố đang ngủ, Ngoan Ngoan đừng làm bố thức giấc nhé!” Bé con vừa mới thức giấc, gương mặt vẫn còn đỏ hây hây, áp vào thân hình mềm mại mịn màng đó mới dễ chịu làm sao! Đình Đình dụi mắt vào con đầy vẻ yêu thương, ngửi khí dịu dàng cưng chiều đó khiến người đang nằm trên giường phía sau cảm thấy rất không thoải mái, anh lật mạnh người rồi ngồi bật dậy: “Đem nó qua cho vú nuôi đi, em mau đến ngủ với anh!”

Nhóc con dường như cũng có thể cảm nhận được sự ghen tị cả bố, lập tức nín lặng, đôi đồng tử đen và sáng nhìn chăm chăm vào người mẹ dịu hiền không hề chớp. Ánh mắt ươn ướt đó lập tức khiến trái tim Hàn Đình Đình tan chảy, rất nhanh chóng hạ gục ông bố ôm sòm của cu cậu... Toàn thắng!

Đình Đình ôm con trai đi vào phòng tắm, một lúc sau bên trong vọng ra tiếng sột soạt khe khẽ, Đình Đình đã rửa ráy và thay tã cho em bé. Tần Tổng lại gào tên cô thêm hai lần nữa mà vẫn chẳng được đoái hoài gì nên vừa ghen tị vừa tức giận nằm phịch xuống gối, ngã vào cái tổ lạnh lẽo của mình, hít hà hương thơm của cô còn vương lại trên đó rồi âm ức trầm chán lên giường.

Thay tã rồi cho con bú xong, Hàn Đình Đình rón rén ôm Tần Tiểu Ngoan lúc này đang hết sức thỏa mãn đi ra ngoài. Vừa bước đến cầu thang thì gặp ngay Trương Phác Ngọc, trên người bà khoác chiếc áo ngủ, mặt mày hớn hờ chạy đến bên cô: “Đình Bảo! Bố A Tổng tỉnh rồi đó! Ông ấy nói muốn gặp Ngoan Ngoan! Cho ông ấy xem mặt cháu một lát nhé!”

Hàn Đình Đình mừng vui khôn xiết, Tần Uẩn đã hôn mê gần nửa tháng nay, trong khoảng thời gian đó dù thi thoảng có tỉnh lại thì ý thức cũng không được rõ ràng. Từ sau khi Ngoan Ngoan ra đời ông mới gặp cháu có hai lần, vẫn chưa được tận tay bế cháu.

Hôm nay quả thực tinh thần của Tần Uẩn rất tốt, nửa nằm nửa ngồi tựa vào thành giường nhìn hai mẹ con bé em bé đến, ông nở nụ cười tuy suy nhược nhưng hết sức dịu dàng: “Đề bố bế một lát nhé!”

Hàn Đình Đình quả quyết gật đầu, Trương Phác Ngọc bế em bé qua, ông vươn tay đỡ lấy, giữ cháu vững vàng trên cánh tay nhưng vẫn giữ khoảng cách để em bé cách xa hơi thở nặng nhọc của mình, ông ngắm nghía kỹ càng đứa cháu nội với vẻ xót xa luyện tiếc không nở rời.

Trong phòng bật máy sưởi rất ấm, Ngoan Ngoan được cuộn trong chăn, chỉ mặc một bộ đồ liền thân màu vàng nhạt, thân hình mũm mĩm tròn trịa như chú vịt con. Cu cậu còn quá bé nên vẫn chưa có ý thức khi cười, thế mà lúc này đột nhiên lại toét miệng ra cười thành tiếng với Tần Uẩn.

Giữa đôi chân mày nhăm nhúm của Tần Uẩn dường như có gió xuân thổi qua, muôn vàn nụ hoa hạnh phúc đang nở rộ.

“Lớn nhanh thật!” Ông nói rồi thở dốc một hơi, sau đó ngẩng đầu nhìn con dâu: “Thằng bé này chắc quậy lắm phải không? Trông con còn gầy hơn cả lúc mang thai nó rồi kia!”

Đình Đình còn chưa kịp trả lời thì sau lưng đã có người thay cô đáp lời. Tần Tổng nghe người giúp việc báo Tần Uẩn tỉnh lại, vội vàng nhảy xuống giường chạy sang đây, khi anh đẩy cửa bước vào vừa vặn nghe được nửa câu sau, thế là chen vào kẻ khó: “Lại còn không phải nữa sao? Ăn xong là ngủ, ngủ dậy thì ỉ, cả ngày từ sáng đến tối chẳng được nghỉ ngơi phút nào!”

“Thế thì giống y hệt con hồi còn nhỏ rồi còn gì!” Tần Uẩn ngẩng đầu lên nhìn thấy con trai đang bước vào, thái độ vô cùng dịu dàng.

Tần Tổng ngạc nhiên, quay sang nhìn Trương Phác Ngọc: “Vậy hả mẹ?”

Trương Phác Ngọc sầm nảo cắn môi: “Mẹ... mẹ cũng không nhớ.” Lúc bà sinh Tần Tổng mới có hai mươi hai tuổi, bản thân vẫn còn là một cô nhóc, đã vậy lại được cưng chiều từ nhỏ, nên khi thấy bụng mình bị rạch một đường dài ngoằng như thế bà hoảng sợ gần chết, sau đây tháng con bà phải tĩnh dưỡng ngót nghét một năm bà mới hồi phục tinh thần được chút đỉnh. Trong khoảng thời gian đó, Tần Uẩn vừa bận rộn công việc vừa chăm sóc cho cô vợ còn yếu đuối hơn thường ngày từng li từng tí một, ấy vậy mà ông vẫn kiên quyết đặt chiếc nôi của Tần Tổng cạnh giường ngủ của hai người, dù ngủ hay thức vẫn một lòng một dạ chăm lo cho con, trong khi Trương Ngọc Phác thì ngủ mê man chẳng biết trời đất gì luôn. Mỗi ngày ông đều quan tâm từng bước trưởng thành dù là nhỏ nhặt nhất của con trai.

“Cháu nội tôi hôm nay đầy tháng rồi nhì!” Tần Uẩn bây giờ đã không còn cái vẻ nghiêm nghị của lúc trước, ông mỉm cười hiền từ, hỏi: “Hai đứa định thế nào?”

“Chúng con chẳng muốn tổ chức linh đình gì cả, chỉ mấy người trong gia đình sum họp rồi ăn bữa cơm thôi.” Tần Tổng ngắm gương mặt đang ngủ hết sức ngộ nghĩnh của con trai, bất giác nở nụ cười.

“Ừm, vậy cũng tốt... Phác Ngọc, giúp anh lấy thứ đó ra đây!”

Trương Phác Ngọc đáp lời rồi quay đi, một lúc sau bà cầm một bì văn kiện dày từ trong thư phòng ở ngay cạnh đi ra. Tần Tổng bế lấy con trai, Tần Uẩn đón xấp giấy tờ từ tay vợ, lấy ra một chiếc hộp trang sức be bé màu đỏ cũ kỹ, bên trong là một chiếc vòng cổ khảm đá mắt mèo cực kỳ tinh xảo, dường như là đồ vật đã nhiều năm tuổi, các góc cạnh được mài nhẵn bóng.

“Cái này là do con trai trưởng, cháu đích tôn của nhà họ Tần chúng ta truyền từ đời này qua đời khác, bố và Tần Tổng khi còn bé đều đã từng đeo.” Tần Uẩn vừa nói vừa ra hiệu cho Trương Phác Ngọc lấy vòng cổ đeo vào cho Ngoan Ngoan, ông gọi Hàn Đình Đình lại gần, đặt xấp giấy tờ trong tay mình lên tay cô: “Đình Đình, cái này cho con!”

Đó là mười phần trăm cổ phần của Tần Thị. Tất cả cổ phần có trong tay Tần Uẩn được chia làm ba, khi Tần Tổng tiếp quản Tần Thị ông đã giao cho anh một phần, một phần thuộc về Trương Phác Ngọc, phần còn lại ông đặc biệt để dành cho Hàn Đình Đình.

“Không phải vì con sinh cháu nội cho nhà chúng ta mà bố tặng quà cho con đâu. Đây là thứ mà bố đã dự định là sẽ cho con từ trước rồi. Tần Tổng nó bất trị lắm, mặc dù đối với con thực tình là rất tốt nhưng không có gì đảm bảo cả, sau này chắc chắn cũng sẽ có lúc nhất thời hồ đồ. Cái này cho con, dù

thế nào con cũng không phải e dè gì nó cả!” Tần Uẩn cười nói.

Hàn Đình Đình nghe vậy sững người, Tần Tổng ở đằng sau khẽ đẩy cô một cái: “Em nhận lấy đi!”

Lúc đó cô mới giật tay ra nhận, giọng nói có chút run rẩy: “Con cảm ơn bố!”

Ra khỏi cửa, Tần Tổng thở một hơi dài sườn sượt: “Con trai cưới vợ rồi như bát nước đổ đi mà... Bà xã, sao em lại giỏi giang thế cơ chứ! Mọi người ai cũng yêu quý em hết! Lần này bố anh đã giúp em phong tỏa con đường phong hoa tuyết nguyệt mấy chục năm sau này của anh rồi!”

Hàn Đình Đình phì cười, cô bé con trai đang ngủ say, nhin cười liếc sang Tần Tổng: “Ồ, thì ra nếu như trong tay em không nắm giữ cổ phần để bắt thóp anh thì anh sẽ tìm cơ hội ở bên ngoài “nhất thời hồ đồ” sao?”

“Anh nào dám chứ!” Tần Tổng cười nịnh nọt, rướn người hôn Đình Đình. Anh ép cô vào vách tường ngoài hành lang, mút môi cô, dịu dàng lấy lòng: “Làm gì có ai đáng yêu hơn Đình Bảo nhà ta kia chứ...” Hai người ép chặt vào nhau khiến Tần Ngoan Ngoan đang ngủ say trong lòng Đình Đình thấy khó chịu, không hề khách khí òa khóc “oa oa oa”. Đình Đình búng tỉnh, đỏ bừng mặt nheo mắt nhìn anh một cái rồi vút Tần Tổng lại, bé con chạy thẳng về phòng. Tần Tổng ở phía sau tức đến nổi giậm chân bình bịch.

***

Thực ra, trừ những lúc tranh sừng với con trai thì Tần Tổng cực kì thương con, anh rất tự hào kiêu hãnh vì con. Hôm đầy tháng, bạn bè thân hữu kéo đến đầy nhà, Hàn Đình Đình mới sinh được một tháng nên không tiện đứng lâu, suốt cả ngày hôm đó Tần Tổng tự tay bế Ngoan Ngoan cho hết người này xem đến người kia ngắm.

Năm thiếu gia còn lại của Lương Thị đều có mặt, Tần Tổng là người đang tạm dẫn đầu, năng suất nhất trong mấy anh em, thế nên càng kiêu căng ngạo nghễ trước mặt bọn họ, chẳng coi ai ra gì cả.

Kỷ Nam thấy bộ dạng điên khùng đó của Tần Tổng thì toàn thân bứt rứt, quay đầu nói với Lý Vi Nhiên đang đứng cạnh: “Cậu xem, cái miệng nó sắp ngoác ra đến tận mang tai rồi kia!”

Lý Vi Nhiên gật đầu: “Cô phải thông cảm cho cậu ấy, cái kẻ trẻ con ấu trĩ như vậy lại đột nhiên được thăng chức lên làm bố, chẳng vui mừng đến phát điên mới là lạ đấy!”

Tần Tổng nghe thấy vậy liền ngoảnh đầu lại, nhướn mày nói: “Mấy người bị vợ quản nghiêm ngặt không đủ tư cách nói chuyện trước mặt tôi!”

Đại boss có tật giật mình, cho dù có già chết vẫn bị trúng đạn, liền tức tốc tham chiến: “Cái kẻ mới sinh được có một thằng con trai đã vui mừng quấy đuôi như thế này cũng chẳng có tư cách nói chuyện trước mặt tôi.” Cách đây không lâu, bào thai sinh ba của nhà Đại boss đã đồng tâm hiệp lực ức hiếp đôi tiểu uyển trong nhà Trần Ngộ Bạch và Lý Vi Nhiên.

Tần Tổng ngửa mặt lên trời cười lớn: “Người mất cả bảy năm trời ròng rã mới được lên chức bố thì làm gì có tư cách nói chuyện trước mặt tôi cơ chứ!”

Tần Tổng nói như vậy là đã khách sáo lắm rồi, chứ thật ra tính cả thời gian yêu thầm thì Đại boss phải mất tròn mười năm mới tu thành chính quả!

Trong chốc lát, cả Đại boss, Kỷ Nam và Lý Vi Nhiên đều mất sức chiến đấu. Đôi mắt đào hoa của Dung Nham khẽ híp lại, hồ hững buông một câu: “Chẳng qua cũng chỉ sinh được một thằng oắt con quấy phá nghịch ngợm thôi mà, có gì đáng vui mừng kia chứ!”

Tần Tổng quả nhiên trúng kế, quay người khoái chí chí vào anh: “Người chẳng sinh nổi con trai thì làm gì có tư cách nói chuyện trước mặt tôi!”

Dung Nham nghe xong chẳng hề buồn bực, đôi mắt đào hoa chợt lóe sáng, chuyển hướng sang Trần Ngộ Bạch lúc này đang đứng ở phía đối diện cho con gái cung uống nước. Núi băng Tam thiếu ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn Tần Tổng một cái, rồi chậm rãi duỗi ngón trỏ ra, nhẹ nhàng đẩy gọng kính... Nằm trong lòng Tần Tổng, Tần Ngoan Ngoan dường như cũng cảm nhận được luồng không khí băng giá chết chóc đang tràn đến, trong cơn mơ màng bỗng mở to đôi mắt đen long lanh như hai hòn bi ve. Hai chân Tần Tổng run rẩy, ầm con trai bỏ chạy một mạch... Bà xã ơi... Cứu anh với! Lần này anh lại bị điều đi Ả Rập mất thôi, hu hu hu...

***

Nhà họ Tần mất cả buổi chiều tiếp đón bạn bè thân hữu đến mừng lễ đầy tháng cháu nội đích tôn của gia tộc, đúng năm giờ buổi tiệc chính thức bắt đầu. Trong lúc không khí tung bừng rộn rã nhất, Tần Uẩn cũng xuống lầu chung vui cùng mọi người. Hôm nay trông thần sắc ông rất tốt, lúc chụp ảnh đại gia đình, ông ngồi bên cạnh vợ chồng Trương tư lệnh, vai kề vai với Trương Phác Ngọc, sau lưng bọn họ là gia đình nhỏ gồm ba người nhà Tần Tổng, đại gia đình đoàn viên nẩy nẩy.

Rộn ràng cả ngày, đến khi tiễn khách ra về xong xuôi cũng đã là nửa đêm, Tần Tổng lười biếng nằm bò ra giữa giường. Lúc Hàn Đình Đình từ trong phòng tắm bước ra, anh đang chọc ngón tay vào mồm con trai treu đùa. Ngoan Ngoan cử tưởng đã đến giờ bú mẹ nên chu mỏ ra sức ngậm mút, nhưng sau một hồi vẫn chẳng thấy sữa mẹ thơm ngon đâu, cu cậu bắt đầu khóc ré lên, Tần Tổng nằm bên cạnh lại vui vẻ tới mức cười lăn lộn trên giường.

“Cái anh này!” Cô bước đến, hất ngón tay của Tần Tổng ra rồi dẹt mạnh một cái. Tần Tổng rút tay về, mặt mày hả hê: “Vừa nãy anh mới rửa tay rồi! Sạch lắm!”

“Vậy cũng không được cho vào mồm Ngoan Ngoan chứ!” Cô trừng mắt với anh, bé con trai lên ôm vào lòng, Ngoan Ngoan ngủ thấy mùi sữa mẹ, dụi

dụi cái đầu bé tí xiu vào, nhanh chóng làm tan chảy trái tim Đình Đình, cô lập tức kéo chiếc áo ngủ hai dây xuống để cho con bú.

Sau khi Ngoan Ngoan ra đời lại chẳng hề đầy dọa cô. Hơn nữa vì mẹ Đình bỏ công sức tiền của để bồi bổ cho cô béo tốt nở nang, tràn trề sức sống, nên Ngoan Ngoan từ khi ra đời đến giờ toàn bú sữa mẹ. Đình Đình đã quen rồi, chỉ có Tần Tổng lúc nào nhìn thấy cũng mắt tròn mắt dẹt.

Lần này lại càng khác biệt... Anh đột ngột áp sát, hơi thở nóng rẫy phả vào gáy Đình Đình, cô khẽ run rẩy, bất giác rụt người lại, lúc quay đầu nhìn anh thì mặt cô đã đỏ ửng: “Này...”

“Ừm!” Anh ngậm vành tai cô, nhẹ nhàng vờ vẽ, thanh âm trầm thấp mê muội kẻ sát vào tai cô, mặt cô càng đỏ hơn nữa, thở hổn hển một hơi, giẫy giụa: “Không được mà!”

“Rõ ràng bác sĩ nói sau một tháng là có thể được rồi mà!” Anh cắn vào phần thịt mềm mại ở dái tai cô, thở hổn hển. Đi kèm với động tác ngậm mút, bàn tay anh cũng không ngừng ngo ngoáy, cô bị xoa nắn tới mức toàn thân mềm nhũn, nằm trong lòng anh hít thở một cách yếu ớt.

Mũi Tần Ngoan Ngoan bị ngón tay của bố chặn lại, cậu nhóc không nỡ dứt khỏi mỹ vị đang ngậm trong miệng nhưng nhất thời bị ngộp thở liền khóc toáng lên đầy vẻ bất mãn.

Con khóc khiến Đình Đình càng phản kháng, cứ giẫy giụa liên tục, chặn lại ngọn lửa đang dâng cao ngùn ngụt của Tần Tổng. Mắt anh đỏ au, dường như chỉ hận không thể nuốt luôn cô vào bụng.

“Em thấy khó chịu lắm... để qua hai ngày nữa được không?” Cô ôm lấy con trai với vẻ tội nghiệp, nhỏ giọng thương lượng với anh. Tần Tổng khựng lại, sau đó càng tăng lên lực đạo ở tay. Anh ôm cả cô lẫn con trai vào lòng, sau một hồi hóa thành hùm beo bị bỏ đói lâu ngày mới từ từ buông cô ra đẩy về nuôi tiệt, anh tựa vào cô thở dốc, tự dùng “bánh vẽ” an ủi bản thân: “... Chờ tới khi em khỏe, xem anh đòi lại thể nào!”

Cô ngồi trên đùi Tần Tổng, lưng bị vật cứng ngắc nóng hổi đó chọc vào, không dám động đậy, cắn môi do dự một hồi lâu mới ngẩng mặt lên hôn vào cằm anh: “Em xin lỗi mà...”

Tần Tổng ôm cô càng chặt hơn, cầm tựa vào vàng trán láng mịn của cô. Anh cụp mắt nhìn xuống cậu con trai đã được ăn no uống đủ đang ngủ say trong lòng Đình Đình, đột nhiên thở một hơi thỏa mãn, tay anh giúp cô kéo lại áo ngủ lên rồi lại hôn cô một chập: “Anh đi tắm”

“Nè...” Cô thấy anh chịu đựng khổ sở, trong lòng bỗng cuồng lên, với tay kéo anh lại. Tần Tổng chồm người tới: “Sao thế? Hối hận rồi à? Có muốn không?”

Cô đỏ mặt: “... Nếu anh quá khó chịu thì...”

Phụt... Tần Tổng bật cười, cô vợ bé nhỏ biết điều của anh đáng yêu quá đi mất! “Anh không sao, đi tắm rồi sẽ ổn thôi.” Anh kéo chăn lên cao, đắp cho cô và con xong lại véo mũi cô: “Em thấy không khỏe, anh sẽ không động vào em đâu. Em cứ tỉnh dương đi, phải ở bên anh cả đời đấy!”

Giọng điệu anh chỉ là đùa, nhưng giữa hai khuôn mặt đang kề sát vào nhau thế này bất giác để lộ ra tâm tình sâu kín trong anh. Cô mượn động tác kéo chăn lên trùm mặt giả vờ ngưng ngừng để che đi đôi mắt đang ngập nước.

Cô biết anh cũng giống cô, đang nghĩ đến Tần Uẩn.

Cuộc đời này thì ngắn, mà tình cảm lại quá dài, tình yêu khiến cho vạn vật tươi đẹp điếm lệ, mà cũng khiến cho sự biệt ly đau đớn hơn tất cả mọi thứ trên đời.

***

Tần Uẩn ra đi vào ngày thứ hai sau lễ đầy tháng của Ngoan Ngoan. Lúc Tần Tổng đang chuẩn bị rời nhà đến công ty, Hàn Đình Đình xách cặp giấy tờ đứng ngay sau anh, vừa mở cửa ra đã thấy Trương Phác Ngọc đang đứng thần thờ ở bên ngoài, khiến cho cả hai đều giật nảy mình.

“Mẹ?” Tần Tổng có dự cảm chẳng lành.

Trương Phác Ngọc định thần lại, vẻ mặt tái nhợt: “Hai đứa đi đâu vậy... Đừng đi nữa, đến chào bố đi, ông ấy phải đi rồi!”

“Mẹ...” Lần này là Hàn Đình Đình, cô không kiềm được, run rẩy gọi bà. Tần Tổng trầm mặc chừng hai giây rồi xoay người bế Ngoan Ngoan lên đặt vào tay Đình Đình, sau đó khoác vai Trương Phác Ngọc, khẽ thăm thi: “Đi thôi!”

Tất cả bác sĩ đều đang tập trung tại phòng Tần Uẩn, khắp phòng toàn là hình bóng của những chiếc áo blouse trắng, vẻ mặt ai nấy đều rất nghiêm trọng. Thấy Tần Tổng bước vào, mọi người đều quay ra nhìn anh. Tần Tổng khẽ gật đầu: “Mọi người ra ngoài cả đi!”

Trong phòng chỉ còn lại mấy người nhà họ, Trương Phác Ngọc nghịch ngợm day day tay Tần Uẩn, ông chau mày, cố sức vùng vẫy thoát khỏi cơn mơ màng, mờ mắt ra lần cuối. Trông thấy bà, ông khó nhọc nặn ra một nụ cười.

Nụ cười nhợt nhạt nhưng hết sức dịu dàng giữa ngày xuân rạng rỡ ấy đã trở thành hồi ức xúc động nhất trong lòng những người có mặt tại đây về “người đàn ông huyền thoại” mang tên Tần Uẩn.

“Không muốn nói gì với em sao? Bày tỏ tình cảm yêu thương gì đó chẳng hạn, lần cuối cùng rồi đấy!” Từ lúc bước vào căn phòng này, Trương Phác

Ngọc lập tức thu hồi vẻ mặt bi thương sầu não của mình. Hiện tại, bà đứng trước mặt ông với nụ cười lém lỉnh động lòng người, y hệt cô thiếu nữ vô ưu vô lo của lần đầu tiên hai người gặp gỡ cách đây mấy chục năm... Sự yêu thương che chở dành cho bà là một trong những thành tựu mà Tần Uẩn cảm thấy tâm đắc nhất trong cuộc đời này.

Tần Uẩn vỗ nhẹ lên tay bà, Trương Phác Ngọc ngồi xuống cạnh giường ông.

“Tần Tổng!” Tần Uẩn quay đầu lại, đưa tay về phía Tần Tổng, Tần Tổng khẽ nắm lấy bàn tay ấy rồi đỡ ông ngồi dậy. Ông tựa lưng vào thành giường, khẽ mỉm cười với đứa con trai duy nhất mà ông hết mực thương yêu, mãi mới lên tiếng: “Bố xin lỗi, từ bé đến giờ bố chưa từng khen con lấy một câu!” Ông ngừng lại một lúc: “Không phải bởi con không thông minh hay không đủ xuất sắc, cũng chẳng phải do con không mạnh mẽ, mà là vì bố lo lắng. Con là một đứa trẻ quá may mắn, từ lúc mới được sinh ra đã có biết bao người vây quanh che chở cho con, ai nấy cũng đều yêu thương chiều chuộng con. Quá trình trưởng thành của con quá suôn sẻ, hầu như chưa từng nếm mùi thất bại, bố quả thực rất lo lắng, không biết đến khi đối diện với khó khăn liệu con có thể chịu đựng được bao nhiêu... Bố xin lỗi, đến bây giờ bố mới biết là mình sai rồi! Bố đã thấy được thứ mà con sở hữu tuyệt đối không chỉ có may mắn. Đáng ra bố nên sớm biết rằng vì con là con trai của bố nên sẽ chẳng nề hà bất kỳ khó khăn gian khổ nào và con cũng sẽ có được phúc khí như bố... Thật ra, phúc khí của bố chính là con... A Tổng, có một đứa con trai như con, cuộc đời này bố chẳng còn gì phải nuối tiếc cả!”

Tần Tổng nhào người về phía trước, một cánh tay đỡ bả vai ông. Anh khẽ mỉm cười rồi bình thản đáp lời Tần Uẩn: “Bố, con biết rồi. Còn gì nữa không ạ?”

“Ừm, chỉ còn một chuyện bố vẫn không yên tâm... Tần Tổng, người phụ nữ của bố sau này phải làm phiền con chăm sóc rồi!” Tần Uẩn vỗ nhẹ vào vai con trai, vừa mỉm cười vừa nhẹ nhàng mà trịnh trọng giao phó.

Tần Tổng cũng cười, khẽ gật đầu: “Bố cứ yên tâm, con đảm bảo nửa đời còn lại của mẹ vẫn sẽ tiếp tục sống ngang tàng bướng bỉnh, muốn gì làm nấy, không theo phép tắc quy củ nào như lúc còn có bố ở bên vậy!”

***

Giao ước và bàn giao. Hai thế hệ nhà họ Tần, bố con họ tay khoác tay vai kẻ và vai chẳng khác nào anh em thân thiết. Không có nỗi đau đớn khốn khổ của sự ly biệt, cái chết đối với họ chỉ là một giấc ngủ dài ngọt ngào. Mười năm, hai mươi năm, một trăm năm sau... Đã là người thân nhất định rồi sẽ gặp lại!

Tần Tổng lùi ra sau rồi đưa vợ con đến trước mặt Tần Uẩn. Hàn Đình Đình chẳng thể nào giữ được phong thái nhẹ nhàng và thanh thản như Trương Phác Ngọc và Tần Tổng. Cô bé Ngoan Ngoan đang say ngủ, người mềm oặt khụy xuống bên giường Tần Uẩn, cô không ngăn nổi những giọt nước mắt đang trào dâng.

“Con bé ngọc này, đừng khóc! Có gì mà phải khóc chứ?” Tần Uẩn cười, xoa đầu cô, dường như ông đã coi cô là đứa con gái ruột thịt của mình: “Đình Bảo, bố vẫn chỉ có hai điều muốn nói với con: Gà về nhà ta đã thiệt thôi cho con rồi; còn nữa, A Tổng của bố, sau này phải nhờ cả vào con!”

Hàn Đình Đình chẳng nói nên lời, nước mắt rơi là chảy, cô khẽ gật đầu.

“Còn Tần Ngoan Ngoan của chúng ta, có bao nhiêu phiền phức cũng cứ để đó cho bố nó lo liệu!” Nụ cười của Tần Uẩn cực kì thanh thản, nhưng những ngón tay đang chạm vào cánh tay mềm mại của Ngoan Ngoan bé bỏng lại để lộ ra sự luyến tiếc không nỡ rời xa của ông. Qua một lúc lâu ông mới thu tay về, ngược mắt nhìn con trai đang đứng ngay sau con dâu: “Được rồi, con đưa vợ con ra ngoài đi!”

Tần Tổng đưa mắt nhìn bố một lần cuối, thật lâu... Anh trầm mặc, khẽ gật đầu rồi ôm vợ và con trai vào lòng, nhẹ nhàng đi ra.

***

Cửa phòng khép hờ, ba người nhà Tần Tổng lặng lẽ đứng chờ trong hành lang sâu hun hút của nhà họ Tần. Bên trong vọng ra những tiếng thì thầm ngắt quãng khi rõ khi không, đó chính là nỗi thâm tình đã có với nhau suốt mấy chục năm nay, chưa từng thay đổi giữa hai người họ.

Âm thanh dần chuyển sang trầm mặc... Rất lâu sau đó, Trương Phác Ngọc nấc lên một tiếng nghẹn ngào, tuy không phải là tiếng khóc nhưng trong đó lại chứa đựng sự đau đớn vô ngần. Cánh tay ôm con trai của Tần Tổng bỗng siết chặt lại, gương mặt anh trắng nhợt, Hàn Đình Đình bịt miệng khóc không thành tiếng, còn Ngoan Ngoan bé nhỏ chưa hiểu được là có chuyện gì đang diễn ra, cu cậu bỗng tỉnh giấc, khóc “oa oa oa” rất to...

***

Mặc dù Tần Tổng không muốn làm lớn việc hậu sự, nhưng từ giờ anh đã trở thành trụ cột của nhà họ Tần, phải lo giữ gìn danh tiếng, nên khó tránh khỏi đủ kiểu dây dưa sẽ tranh thủ dịp này tìm đến móc nối quan hệ. Ở trên cương vị hiện tại, anh không thể không đứng ra tiếp đón được. Linh cữu của bố ở đằng sau, gánh nặng Tần Thị đè nặng lên đôi vai, Tần Tổng chẳng thể nào quay trở lại làm Tần Tiểu Lục ngang tàng hống hách ngày nào nữa rồi.

Sự trưởng thành này đủ khiến những người xung quanh yên vui nhưng cũng nặng nề biết bao...

Tần Tổng phụ trách tiếp đón khách khứa ở bên ngoài, còn Trương Phác Ngọc lo việc bên trong lễ đường, bà dẫn đầu bầu đoàn thể từ Tần gia đáp lễ những người đến viếng. Quan khách ừn ừ kéo đến, một số phu nhân nhiều chuyện khi ra về còn bàn tán về cái người đã từng là “con gái rượu” nhà họ Trương, là chủ mẫu của nhà họ Tần. Thường ngày thấy bà được bảo bọc kỹ lưỡng tới mức không hiểu thế sự, họ còn cho rằng khi Tần Uẩn ra đi bà sẽ mất đi chỗ dựa, nhất định sẽ khóc không thành tiếng, không ngờ được rằng bà lại có thể bình thản đến thế, còn lo liệu mọi việc rất chu toàn.

Trên gương mặt Trương Phác Ngọc chẳng thể hiện cảm xúc gì, chiếc váy dài đen tuyền làm nền cho diện mạo cao quý, xinh đẹp diễm lệ của bà. Từ đầu đến cuối bà đều mỉm chặt môi, không hề nức nở quặn quai, thậm chí chẳng hề rơi một giọt nước mắt nào.

Chẳng ai biết rằng, bà không khóc không phải vì bà kiên cường, càng không phải vì bà mạnh mẽ, mà bởi vì người đàn ông đã lau nước mắt cho bà suốt cả cuộc đời giờ đây đang nằm im lìm trong chiếc quan tài ngay trước mặt bà. Không có ông, bất kỳ ai trên cõi đời này cũng đừng mong an ủi vỗ về được bà.

Tần Uẩn, ông xem, ngoài ông ra, chẳng có ai hiểu được tôi nữa.

Hàn Đình Đình luôn túc trực bên cạnh Trương Phác Ngọc, nhìn mẹ chồng gắng sức ưỡn ngực ngẩng cao đầu và vẻ kìm nén trong đôi mắt đỏ hoe của bà, cô đau lòng mà chẳng biết nên an ủi thế nào. Cùng được gả vào làm dâu nhà họ Tần, cô có thể hiểu được phần nào sự kiêu hãnh của Trương Phác Ngọc.

Cứ cách hai tiếng đồng hồ Đình Đình lại cho Ngoan Ngoan bú. Lúc đi qua phòng khách, cô thấy Tần Tổng đang rì rầm to nhỏ với mấy người đàn ông trạc tuổi Tần Uẩn, mấy người đó ai nấy đều tỏ ra bị thương, còn Tần Tổng lại kiên trì giữ vẻ mặt nghiêm túc nhưng hết sức bình thản. Sau đó, có một lần cô đi ngang qua đúng lúc mấy anh em Lương Thị đều có mặt đông đủ, bọn họ chẳng nói chẳng rằng, lần lượt từng người một chỉ lặng lẽ ôm lấy Tần Tổng, lúc này anh mới thực sự để lộ ra niềm đau sâu sắc.

Hàn Đình Đình đứng từ xa nhìn theo dáng điệu cúi đầu buồn bã của anh, trong lòng cô đau nhói, xót xa vô cùng.

Lúc này đã chính thức vào xuân, những cơn gió đêm cũng không còn lạnh đến thấu xương nữa. Đêm nay trời rất trong, vầng trăng sáng ngời lơ lửng trên bầu trời cao, ở dưới mặt đất, ngôi biệt thự rộng lớn của Tần gia đèn đuốc sáng trưng, đâu đó thấp thoáng bóng người đi lại, xa xa truyền đến âm thanh buồn man mác. Trong đêm xuân hiu quạnh, những dải băng trắng buộc trên các cành cây quanh khu nhà phát phơ theo làn gió...

Hơn ba giờ sáng, đột nhiên chẳng thấy Tần Tổng về phòng, Hàn Đình Đình trần trọc mãi vẫn không ngủ được, cô quyết định mặc áo quần ngay ngắn rồi xuống nhà pha một cốc trà sữa nóng hổi, bụng đến cho anh.

Trong linh đường, không ít bạn bè thân hữu vẫn đang thức đêm trông linh cửu, cô mỉm cười chào hỏi mọi người, đi vòng quanh khắp nửa khu nhà, cuối cùng cô cũng tìm ra anh bên bờ hồ ở hậu viện.

Tần Tổng đứng đứng tại nơi mà mùa hè năm ngoái cả gia đình họ đã cùng câu cá, anh đang thần thờ nhìn về phía mặt hồ lăn tăn gợn sóng, lặng lẽ hút thuốc.

Đình Đình bước qua thảm cỏ làm phát ra những tiếng sột soạt, lúc này Tần Tổng mới định thần, ngoảnh mặt nhìn lại. Thấy Đình Đình bước đến, anh giơ tay định dụi thuốc trên tay, nhưng bị cô ngăn lại: “Anh cứ hút đi, thi thoảng hút một vài điếu giải khuây cũng có sao đâu!”

Tần Tổng nhìn cô cười, tay vẫn ném điếu thuốc ra xa, sau đó quay lại giúp cô kéo cổ áo khoác lên, giọng anh dịu dàng: “Sao em lại ra đây? Ngoan Ngoan ngủ trong phòng một mình à?”

“Không, bố mẹ em đến rồi, nó ngủ cùng ông bà.” Cô nắm lấy bàn tay anh, may quá, vẫn chưa đến mức lạnh ngắt: “Em sợ anh bị lạnh. Anh có buồn ngủ không? Còn mấy tiếng nữa trời mới sáng, anh chọn mất một lát đi!”

“Anh không buồn ngủ.” Tần Tổng lắc đầu, cài nút trên cùng ở cổ áo Đình Đình lại: “Em vào nhà đi, vừa mới hết tháng ở cũ, phải chú ý giữ gìn! Hai ngày nay anh bận quá không chăm lo cho mẹ con em được, anh xin lỗi! Em phải chăm sóc mình thật tốt, tuyệt đối đừng để ngã bệnh đấy!”

“Em biết rồi, anh đừng lo cho con và em!” Cô đặt cốc trà sữa vào tay anh: “Anh uống đi! Em ở đây với anh một lúc rồi sẽ vào.”

Tần Tổng mở cốc giữ nhiệt ra, vị sữa ngọt ngào ấm áp xộc vào mũi anh, hương thơm dịu dịu khiến cơ mặt anh cũng được thả lỏng. Anh đưa đến bên miệng Đình Đình cho cô hít trước một ngụm rồi uống liền mấy hơi cạn cốc. Trong chớp lát, anh thấy toàn thân ấm nóng dễ chịu hơn hẳn.

Đặt cái cốc lên mặt bàn đá bên cạnh, anh quay người ôm Đình Đình vào lòng, thở dài một hơi.

“... Anh đã thấy khá hơn chưa?”

“Ừm...” Anh càng ôm cô chặt hơn.

Bốn bề tĩnh lặng, Đình Đình không biết nên nói gì vào lúc này, tay cô dịu dàng vỗ về trên cánh tay anh, nhịp điệu đó cô hay dùng để dỗ con ngủ, cảm giác mềm mại nhẹ nhàng này khiến Tần Tổng cảm thấy an lòng, anh khẽ rên một tiếng, một môi nhắm mắt lại rồi tựa cằm lên đỉnh đầu cô một cách thoải mái.

“A Tổng, nếu thấy khó chịu thì nói với em!” Đình Đình thăm thẳm.

“Anh không sao.” Mắt anh nhắm chặt, khóe môi khẽ nhếch lên: “Em yên tâm, anh còn phải chăm sóc cho mẹ con em và biết bao nhiêu người nữa, sẽ không ngã quy được đâu!”

“Em không sợ anh ngã quỵ, anh tài giỏi đến thế, lại kiên cường mạnh mẽ hơn bất kỳ ai... Nhưng em sợ anh sẽ mệt mỏi, trong lòng vừa phiền muộn lại vừa đau buồn. A Tổng, em không phải là người ngoài, trước mặt em anh không cần tỏ ra mạnh mẽ, em sẽ không cười anh đâu!” Cô là vợ anh, là người cùng anh chia sẻ mọi buồn – vui – giận – hờn.

Nụ cười trên môi Tần Tổng nhạt dần, gương mặt anh dần dần hiện lên vẻ khác thường, đó chính là nỗi đau đớn khổ sở mà anh luôn cố nén chặt dưới

đáy lòng, không muốn để cho người khác trông thấy.

Đúng, anh là trụ cột của Tần gia, là chỗ dựa của biết bao người! Nhưng tất cả những người đến viếng Tần Uẩn ngày hôm nay, cho dù là người thật lòng hay chỉ là kẻ xu nịnh giả tạo, đều không hề hoặc không dám nghĩ đến một việc: Vào lúc này đây, Tần Tổng anh cũng chỉ là một đứa trẻ đã mất bố mà thôi.

Anh đã không còn bố nữa rồi.

Anh thật sự rất đau buồn!

Nỗi bi thương bị anh kìm nén rất chặt ấy lúc này đã bị cô vén lên một lớp, những phần còn lại có lẽ cũng được giải tỏa, tản ra khắp mọi góc ngách trong cơ thể anh, lấp đầy con tim anh. Giọng Tần Tổng có chút trúc trắc: “Ông đã thật sự ra đi rồi... Anh thật sự không dám tưởng tượng, một người mạnh mẽ như ông rồi cũng sẽ chết... Từ bé đến lớn, ông đối với anh mà nói... Ông đối với tất cả mọi người mà nói luôn là người kiên cường nhất, dường như không gì là ông không thể làm được...”

“Em biết... Em biết mà.”

“Ông đã cho anh quá nhiều, thậm chí nhờ có ông mà em mới đến bên anh, có em rồi mới có Ngoan Ngoan... Ông đã đem đến tất cả mọi thứ đến cho anh...” Tần Tổng cuối cùng cũng chịu thể hiện ra điểm yếu đuối nhất trong anh trước mặt Đình Đình.

Anh luôn cảm thấy vô cùng hối hận vì những năm tháng tuổi trẻ bồng bột ngang ngược, hối hận vì đã lãng phí một khoảng thời gian dài cho sự kiêu ngạo vô vị đến mực cười. Cho dù vào những ngày cuối đời quý giá của mình, Tần Uẩn đã dốc toàn bộ sức lực còn lại để an ủi anh thì từ đáy lòng mình, Tần Tổng vẫn cảm nhận được một sự hối hận sâu sắc.

“Nào...” Cô nói rộng vòng tay có chút cứng ngắc của anh, quay người lại đối mặt với anh, kiễng chân lên nín anh xuống rồi ra sức ôm chặt anh: “Để em ôm anh nhé!” Cô dịu dàng thì thầm: “Anh muốn buồn thế nào thì buồn, muốn khóc cũng được, ở đây chỉ có hai chúng ta thôi!”

Tần Tổng bị ôm rất chặt. Anh cao hơn cô một cái đầu, tư thế hơi khom người xuống để cô ôm như thế này thực tình rất kỳ quặc lại còn khó chịu nữa, thế mà những sợi dây thần kinh bị anh kéo căng ra suốt mấy ngày hôm nay lại được nói lỏng nhờ cái tư thế kỳ dị này. Mãi cho đến khi cô chẳng thể nào giữ được thăng bằng nữa, cả người cứ ngã hết về phía anh thì anh mới đứng thẳng dậy, cánh tay vòng quanh eo của cô càng siết chặt, rồi anh bế bổng cả người cô lên, ghì sát vào ngực mình.

“Đình Bảo...” Giọng nói của anh trầm thấp và run rẩy, xen lẫn tiếng nức nở nghẹn ngào, sau đó anh không nói nên lời, chỉ khẽ gọi tên cô...

Đêm hôm đó, hai người đứng bên hồ ôm nhau cho tới sáng.

Hơn sáu giờ, ánh dương ở đằng xa xa xuyên qua những đám mây chiều rọi khắp mặt đất. Trên đầu họ là cả một khoảng trời rộng lớn, dấu cho lúc này còn hơi tối, nhưng dường như dùng mắt thường cũng có thể nhìn ra được rằng bóng đen đang dần tan ra, nhường chỗ cho những ánh nắng ấm áp và đón chào một ngày mới tươi sáng.

Tần Tổng ngồi lặng yên trên ghế đá, ôm lấy cô vợ đã được anh ru ngủ trong vòng tay. Anh lấy áo khoác của mình đắp cho cô, sau đó cúi đầu ngắm ánh sáng dịu dàng đang phác họa từng đường nét xinh đẹp trên gương mặt say ngủ hết sức yên bình của cô, trái tim anh dường như cũng đang được khắc họa từng chút một.

Một ngày mới, ngày mà anh hoàn toàn tự lập, ngày mà anh chính thức mang trên mình trọng trách mới của một người bảo hộ kiên cường đã bắt đầu từ đây.

Căn nhà rộng lớn ở phía sau chính là thành lũy của anh, anh phải dốc toàn lực để bảo vệ cho những người thân yêu nhất của mình, đó chính là người mẹ yếu đuối và cậu con trai bé bỏng còn đang say giấc nồng ở bên trong tòa thành ấy. Người đang cuộn mình ngủ rất ngoan trong lòng anh là người bạn đời tâm đầu ý hợp của anh, bất luận giàu sang phú quý hay nghèo hèn, cho dù là sung sướng hay khổ cực đều có cô kề vai sát cánh bên anh, hai người sẽ cùng đồng cam cộng khổ, mãi mãi không xa rời.

Che chở bảo vệ họ chính là sứ mệnh mà bố anh đã cậy nhờ, anh sẽ dốc hết tâm sức để hoàn thành tâm nguyện của ông. Sau này, anh cũng sẽ truyền lại sứ mệnh cao cả ấy cho con trai mình, giống như bố anh đã từng tin tưởng giao phó cho anh vậy.

Trước đây, anh vẫn luôn cho rằng những việc đó chỉ là trách nhiệm mà định mệnh đã gán cho mình, thế nhưng lúc này đây, dưới ánh nắng ban mai căng tràn nhựa sống của ngày xuân, Tần Tổng cuối cùng cũng hiểu được rằng, thực ra đó chính là tình yêu đã được ông trời định sẵn.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Nhân Duyên Do Trời Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Sau này...

Ba năm sau, cuối mùa hạ.

Cuộc họp ban chiều của Tàn Tổng diễn ra rất thuận lợi, lúc rời khỏi công ty vẫn còn khá sớm, tâm trạng đang cực kỳ tốt nên anh quyết định đi đường vòng đến đón bà xã đại nhân, hai vợ chồng cùng đến nhà bố mẹ vợ ăn cơm tối rồi đón con trai về.

Hai năm nay bố Đình thăng chức rất nhanh, công việc ngày càng bận rộn. Bố mẹ Đình cũng đã chuyển nhà, vẫn ở nhà chung cư, một căn hộ gồm hai phòng ngủ một phòng khách, tuy không lớn lắm nhưng sạch sẽ thoáng đãng. Dưới gốc cây đại thụ trong sân chung của khu nhà có mấy bà lão gương mặt hiền lành phúc hậu đang ngồi quây tròn trên ghế đá hóng mát, Tiểu Ngoan Ngoan nhà họ Tàn lúc này là tâm điểm của mọi người, cu cậu đang chống hết cả mông lên, hăng say biểu diễn điệu múa dân gian Trung Quốc, còn các bà ngồi xung quanh thì ra sức dùng quạt gom góp những ngọn gió đầy yêu thương cho cậu nhóc.

Tàn Tổng bước đến bế cậu con trai yêu quý, lau mồ hôi đầm đìa trên mặt thằng bé, sau đó nhấc bổng nó lên cao khiến cu cậu khoái chí cười “Ha ha”. Hàn Đình Đình vươn tay đón lấy cậu con ham chơi của mình: “Ngoan Ngoan, bà nội và bà ngoại đi đâu cả rồi?”

“Đang mờ lóp “huấn luyện đặc biệt” ở trong phòng ấy!” Bà lão họ Hoắc đã mất hai chiếc răng cửa ngồi gần đó cười tít mắt: “Mẹ A Tổng hôm nay lại thua nữa rồi!”

Quả nhiên, còn chưa đi đến cửa đã thấy từ bên trong vọng ra “khúc ca thần thánh” kinh động trời đất. Tàn Tổng và Hàn Đình Đình lặng lẽ đưa mắt nhìn nhau, đánh liều đẩy cửa bước vào. Trong phòng, mẹ Đình và Trương Phác Ngọc đều dặt một mảnh vải lụa màu đỏ ở eo, người trước kẻ sau đang vô cùng phấn khích, uốn éo dạy nhau múa may. Ngoan Ngoan vừa bước vào cửa lập tức đưa hai tay lên bịt lỗ tai, hét văng lên kháng nghị.

Thấy bọn họ đã về, mẹ Đình tắt nhạc, còn Trương Phác Ngọc vẫn đang cao hứng, tự mình bắt nhịp “một hai ba bốn” rất say sưa...

“Mẹ, nghe nói hôm nay PK mẹ lại thua nữa à?” Tàn Tổng đón bát chè đậu xanh mát lạnh từ tay mẹ vợ, uống một ngụm rồi thích thú hỏi.

Trương Phác Ngọc nghe vậy liền nhụt chí, ngồi phịch xuống ghế sofa, ủ rũ cúi đầu nhìn xuống đất. Lúc bà còn bé hơn cả Ngoan Ngoan bây giờ đã bắt đầu học múa ba lê, từ bé đến lớn luôn là “cây văn nghệ” của lớp. Trong cuộc đời này, ngoài sở trường tiêu tiền thì việc mà bà thông thạo nhất chính là múa, sao có thể PK không nổi với bà lão đội trưởng của một đội múa nghiệp dư cơ chứ?

Hàn Đình Đình đặt một bát chè đậu xanh vào tay bà: “Mẹ nhất định phải thắng người ta sao? Các dì ấy đã múa được năm – sáu năm nay rồi, cũng đã vài lần được biểu diễn trong các hội diễn văn nghệ của thành phố nữa. Mẹ mới học một chốc một lát thế này thì chưa quen ngay được đâu... Nhảy múa thì phải từ từ chứ mẹ!”

“Không được!” Trương Phác Ngọc húp một hơi hết nửa bát chè, ợ một tiếng, rồi nắm chặt tay đầy khí thế, cứ như vừa mới được sạc điện vậy: “Mẹ nhất định phải hạ bệ bà ấy! Phải dưới bàn tay dẫn dắt của mẹ thì mới có thể đào tạo ra được một đội múa trong mơ chưa từng có trong lịch sử!”

Hàn Đình Đình nín lặng, Tàn Tổng kéo tay cô, khẽ hỏi: “Anh có thể tài trợ kinh phí gì đó rồi xài “quy tắc ngầm” được không? Cứ thế này thì sẽ không có ai trông nom con trai của chúng ta mất! Mẹ em sắp bị mẹ anh độc chiếm rồi...”

Cô cảm bộ đồng phục của đội múa mà mẹ Đình để trên ghế sofa lên, lật nhãn hiệu kinh điển ra cho anh xem. Đồng phục cả một đội múa toàn các bà già là do Trương Phác Ngọc đặt riêng một nhãn hiệu cao cấp ở nước ngoài và được vận chuyển về đây bằng đường hàng không. Việc có thể xài “quy tắc ngầm” hay không đã được quyết định ngay từ những phút đầu rồi. Bầu đoàn các dì các thím yêu vũ đạo cuồng nhiệt ấy coi đó làm niềm vui của tuổi già, đâu phải cứ có tiền là có thể mua được?

“Anh đừng làm loạn thêm nữa, mẹ vui là được rồi! Ngoan Ngoan thế này chẳng phải rất tốt đó sao! Hơn nữa mẹ cũng đâu có tập múa cả ngày.”

***

Cuối tuần, đội múa tập trung như thường lệ, một “tập đoàn” các bà lão tụ tập ở công viên hớn hờ xếp thành đủ đội hình đẹp mắt, nghiêm túc múa may theo điệu nhạc, không khí cực kì náo nhiệt. Mẹ Đình là cốt cán, còn Trương Phác Ngọc là tinh anh, cả hai người đều vô cùng tích cực, Ngoan Ngoan được đón về nhà với bố mẹ.

Buổi chiều, Tàn Tang hẹn Đình Đình đi dạo phố, Tàn Tổng ở nhà chơi với con. Trừ lúc ngủ ra thì thời gian còn lại Ngoan Ngoan thích chơi với bố hơn là với mẹ, bố làm gì cu cậu cũng muốn học theo.

Tàn Tổng nhìn vào đôi mắt ngây thơ trong trẻo của con trai, bỗng nổi ác ý trêu thằng bé. Anh đặt tay lên mặt, Ngoan Ngoan cũng bắt chước y hệt. Sau đó anh rờ rẫm khắp mặt mình, điệu bộ rất say sưa, Ngoan Ngoan cười khanh khách làm theo anh, rồi anh giả vờ tát thật mạnh vào mặt mình... Tàn Ngoan Ngoan đáng thương còn chưa biết suy nghĩ, bàn tay mím mím cũng vô thật mạnh vào gương mặt nhỏ bé trắng trẻo, “bốp” một tiếng, cu cậu đứng đờ người, cuối cùng ngoác miệng gào khóc “Oa oa oa” rất thảm thiết...

Tàn Tổng ngồi khoanh chân trên sàn nhà cười sằng sặc, cười đến mức suýt chút nữa thì tắc thở. Lăn qua lộn lại một hồi, anh cười đủ lắm rồi mà con trai vẫn chưa chịu nín, anh đành phải dỗ dành cu cậu: “Bố mua kem cho con ăn nhé! Đừng khóc nữa, được không nào?”

Tiếng khóc đột ngột im bặt, Tàn Ngoan Ngoan mở to đôi mắt đen tròn xoe: “Thật à?”

Tàn Tổng nghiêm túc gật đầu.

Ngoan Ngoan háu ăn nhà họ Tần không hề do dự toét miệng cười thật tươi, trong khi gương mặt lem nhem của cậu nhóc vẫn còn đầy nước mắt...

***

Phòng bếp trong nhà được nữ chủ nhân chăm chỉ dọn dẹp sạch sẽ ngăn nắp, hai bố con ngồi trên nền nhà cạnh khung cửa sổ, ở giữa đặt một hộp kem sô-cô-la, mỗi người cầm một cái thìa xúc kem ăn. Ánh nắng xuyên qua ô cửa sổ, lướt qua đỉnh đầu hai bố con họ rồi dừng chân trên kệ tủ bếp màu trắng ngà ở phía đối diện, màu nắng chuyển sang gam vàng cam ấm áp.

Tần Ngoan Ngoan liếm thìa kem, thỏa mãn cười híp cả mắt: “Bố ơi, mẹ bảo... Con nít mà ăn kem sẽ bị đau bụng.”

“Ừm, mẹ nói đúng rồi.” Tần Tổng đưa tay lau vết sô-cô-la dính trên khóe miệng con trai: “Nhưng ăn một chút cũng không vấn đề gì.”

“Mẹ nói, ăn ít... sẽ bị sâu răng.” Tần Ngoan Ngoan cố gắng nhớ lại.

“Xi... Vậy con đừng ăn nữa!” Tần Tổng véo mũi thằng bé rồi bóp xẹp cái hộp kem giờ đã trống không nhét sâu vào tận đáy thùng rác: “Được rồi, ăn xong rồi! Lát nữa không được mách mẹ, bằng không mẹ mà đánh đòn thì bố mặc kệ đấy!”

Tần Hàn cười tí mắt, vừa liếm láp cái thìa vừa gật đầu lia lịa.

***

Nhưng cuối cùng sự việc cũng bị Hàn Đình Đình phát hiện ra, cô xách túi rác đi vứt, lúc trở về vừa rửa tay vừa căn nhắc Tần Tổng với vẻ rất không vui: “Sao lần nào anh cũng như vậy hả? Bảo không được cho con ăn vặt thì anh lại len đưa thằng bé đi siêu thị mua rồi ngồi ăn trên xe. Em đã bảo một tuần chỉ được ăn một que kem thôi. Anh hay thật đấy, một buổi chiều mà cho nó ăn cả một hộp kem lớn như thế!”

“Không phải một mình nó ăn hết, anh cũng ăn nữa!” Tần Tổng phản bua.

“Sao? Anh còn mong em biểu dương khen ngợi anh nữa à?” Hàn Đình Đình vừa giận vừa buồn cười: “Bình thường giữ vai trò nghiêm khắc trong gia đình chẳng phải là bố đó sao? Tại sao nhà chúng ta lúc nào cũng chỉ có mình em răn đe thằng bé, còn anh thì đứng một bên giả làm người tốt thế nhỉ?”

“Bởi vì chỉ cần mình cô giáo Hàn dạy dỗ là đã rất toàn diện, rất thích đáng rồi, anh không cần thiết phải đóng vai nghiêm nghị nữa!” Tần Tổng biết sai, vội vàng a dua nịnh bợ: “Trong hai người thì phải có một người tốt chứ, anh biết bà xã đại nhân thương anh nên mới ưu ái giao vai thiện này cho anh mà...”

“Tránh ra!” Hàn Đình Đình vừa cười vừa mắng yêu. Trước đây khi còn bé, cô luôn thâm oán trách bố mình vì ông quá nghiêm khắc, không được vui vẻ hài hước như bố của Từ Từ. Đến bây giờ, khi phải dạy dỗ con của chính mình, cô mới hoàn toàn hiểu được lập trường của bố cô hồi đó.

Tần Tổng cứ như kẹo mạch nha, đã dính vào rồi là chẳng thể dứt ra nổi, bàn tay cô vừa rửa ráy lau chùi sạch sẽ bị anh nắm chặt, sau đó anh bế bổng cô lên đi về phía phòng ngủ. Cô đâm vào người anh: “Thả em xuống! Anh thật đáng ghét!” Anh vuốt ve khắp người cô, trên mặt nở một nụ cười gian xảo: “Phu nhận dạy con vất vả quá! Hãy để thân làm chồng đây được cùng phu nhân san sẻ gánh nặng!”

Anh vừa dứt lời thì cửa phòng Ngoan Ngoan được mở ra, bé con mặc bộ đồ ngủ hoạt hình, đứng quần hình như có một vật gì đó màu vàng vàng đang đựng đưa, cu cậu quệt nước mắt khóc thút thít: “Bố... Mẹ... Con đau bụng... Ị ra rồi...”

Phụt... Hàn Đình Đình nhảy khỏi lòng Tần Tổng, cô đẩy cái người đang sắp hóa đá: “Thật đúng lúc quá, lần này rốt cuộc cũng đến phiên anh chia sẻ gánh nặng! Mau đi đi!”

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Nhân Duyên Do Trời Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Phiên ngoại 1: Lần đầu gặp gỡ mà cứ ngỡ là cố nhân

Đáng lẽ người mà Tần Uân phải lấy là Trương Phác Ngôn.

Lúc đó ông mới du học ở Mỹ về, Tần Thị trong tay một văn sĩ làm kinh doanh như bố ông chỉ còn là cái bình rỗng. Từ bên ngoài nhìn vào, gia tộc Tần Thị bề thế vẫn hùng mạnh như trước, nhưng thực chất ở bên trong lại đang chết dần chết mòn, vì vậy, dù cho Tần Uân là thiếu niên anh hùng đến mức nào thì cũng vẫn phải chật vật gánh vác. Không lâu sau khi ông tiếp quản Tần Thị, các bậc trưởng lão trong gia tộc đã thống nhất đưa ra quan điểm: Liên hôn.

Nhà họ Trương ở thành phố C xét về mặt quân sự hay chính trị đều thuộc dạng có thể lực, con gái nhà họ – Trương Phác Ngôn lại rất xinh đẹp, tình thông cảm – kỳ – thi – họa, tình tình dịu dàng nhưng rất có chính kiến. Dịp kỉ niệm một trăm năm ngày thành lập trường, giữa một đám sư muội đang chen chúc vây quanh Tần Uân, bà lại bình thản điềm đạm như đoá hoa kiêu kỳ, bọc lộ khí chất hơn người.

Đi lại với nhau được chừng hai tháng, cả hai người vẫn lạnh lùng thản nhiên như không. Tình cảm của họ nhạt nhòa như khói mây, không ai chịu xé bỏ màn sương mỏng ngăn cách giữa hai người, nhưng họ vẫn ngầm giao ước về chuyện ra mắt bố mẹ hai bên.

Tần Uẩn đến Trương gia trước. Vợ chồng Trương tư lệnh rất hài lòng, ăn trưa xong còn ân cần giữ ông lại dùng thêm bữa tối.

Chiều đến, Trương Phác Ngôn vẫn đang say sưa ngủ trưa chẳng biết trời đất gì cả, một mình Tần Uẩn ở trong thư phòng nghiên cứu những cuốn sách quý giá mà Trương tư lệnh sưu tầm được. Qua cánh cửa khép hờ, Tần Uẩn nghe thấy có tiếng người bước vào thư phòng ở sát vách. Ông đứng dậy đi đóng cửa, ánh mắt vô tình quét qua gian phòng kế bên... Và đó chính là lần đầu gặp gỡ giữa ông với thiếu nữ Trương Phác Ngọc.

Trương Phác Ngọc lúc đó còn ít tuổi, trên người mặc nguyên bộ đồng phục, mái tóc dài mượt mà để xỏa, toàn thân toát lên vẻ tươi tắn trong sáng. Không biết bao thuốc trên tay là lấy đâu ra, nhưng chắc là vì hiếu kỳ nên mới trốn trong thư phòng nghiên cứu. Bà không biết cách quẹt lửa, loay hoay một hồi rồi ngồi bệt xuống đất, thuốc rơi xuống sàn vẫn không hề hay biết, cứ mãi vò vò hộp diêm.

Một bàn tay thon dài từ đằng sau bắt chợt vươn tới, nhẹ nhàng rút một que diêm ra, khẽ quẹt vào hộp diêm trong tay bà. Bà vẫn còn chưa thấy rõ động tác đó như thế nào, chỉ thấy bàn tay mình khẽ run khi bị tay ông lướt qua. Sau tiếng “phựt” khe khẽ, một đốm lửa nhỏ màu xanh lam đẹp đẽ lập tức cháy bùng lên trên đầu que diêm kia, cảnh tượng đó đẹp đến mức ma mị. Trương Phác Ngọc sững sờ quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trước mặt mình là một người đàn ông tuấn tú trẻ tuổi đang mỉm cười nhìn bà.

“Oa...” Bà kinh ngạc kêu lên, rồi chấp hai tay lại năn nỉ: “Dạy em đi! Dạy em đi mà!”

Thiếu nữ nhỏ bé xinh đẹp như một nụ hoa với ánh mắt trong trẻo thuần khiết dường như có thể nhìn thấu tới tận đáy, đôi mắt long lanh ấy nhìn thẳng vào ông. Tần Uẩn không cảm được lòng, nhẹ nhàng vươn tay ra vuốt ve mái tóc đen óng mượt như tơ lụa của bà, giọng điệu cũng trở nên cực kỳ dịu dàng: “Được, để tôi dạy em”

Dĩ nhiên, Trương Phác Ngọc không nhận được sự chấp thuận của các bậc trưởng bối nhà họ Tần. Bọn họ cần một người phụ nữ có thể đảm đương trách nhiệm nữ chủ nhân của Tần gia, làm hậu phương vững chắc cho Tần Uẩn, chứ không phải là một cô nhóc chỉ biết phong hoa tuyết nguyệt, thậm chí còn khiến Tần Uẩn phải tốn thêm tâm sức cưng chiều cung phụng nữa.

Ngay cả người lớn trong nhà họ Trương cũng không hề tán thành.

Trương tư lệnh chinh chiến cả một đời người, trước giờ ông chẳng hỏi mà cũng chẳng quản chuyện tình cảm nam nữ, cứ để mọi việc diễn ra tự nhiên. Trương tư lệnh phu nhân thì đã phân tích với Tần Uẩn không biết bao nhiêu lần: thứ nhất, Trương Phác Ngôn về làm con dâu của Tần gia sẽ phù hợp hơn, bất luận là về mặt gia tộc hay sự nghiệp sau này của Tần Uẩn đều có người trợ giúp; thứ hai, Trương Phác Ngọc nhỏ tuổi hơn, ai đời em gái lại lấy chồng trước chị cơ chứ?

Huống hồ Trương Phác Ngọc còn là con gái út mà Trương tư lệnh yêu thương chiều chuộng nhất, là viên ngọc quý được cả nhà hết mực nâng niu, mọi người đều không nỡ gả con gái bảo bối đi sớm như thế.

“Cháu có thể đợi.” Tần Uẩn mỉm cười: “Đợi hai năm nữa, tới khi cô ấy tốt nghiệp rồi sẽ kết hôn.”

Trương tư lệnh phu nhân thở dài: “Nếu Phác Ngôn được chín phần thì Phác Ngọc chỉ được sáu phần mà thôi. Vợ chồng thì phải nương tựa vào nhau cả đời, Tần Uẩn, cháu phải suy nghĩ thật kỹ càng đây!”

“Xin cô cứ yên tâm, cháu sẽ yêu thương cô ấy hơn bất kỳ người nào!”

Đã nói hết nước hết cái rồi, Trương tư lệnh phu nhân cũng chẳng còn cách nào, đành gọi Trương Phác Ngôn đang ở trong phòng ra, còn bà xoay người bước ra ngoài.

Tần Uẩn không chút ngạc nhiên, chỉ mỉm cười rồi khẽ gật đầu với Trương Phác Ngôn. Trương Phác Ngôn lúc bấy giờ còn lâu mới được ưu nhả khoan dung như hiện tại. Guồng mặt bà khi ấy lạnh lùng băng giá, lời nói nhạo báng: “Rốt cuộc thì anh thích nó ở điểm gì? Chỉ số thông minh thấp à?”

“Phác Ngôn!” Tần Uẩn dịu dàng nhắc nhở cô về biểu hiện cực kỳ “mất điểm” này.

Trương Phác Ngôn cười lạnh: “Sur huynh, anh khiến cho tôi cảm thấy bản thân mình thật chẳng khác gì một trò cười.”

“Anh rất lấy làm tiếc, xin lỗi em!”

“Không cần!” Nụ cười của bà càng lạnh lùng hơn nữa: “Anh chấp nhận cưới một con búp bê chỉ để thỏa mãn khẩu vị của mình, tôi nên cảm tạ anh đã để cho tôi sớm mở mắt mà nhìn cho rõ tiêu chuẩn khác người của anh mới đúng!”

Tần Uẩn chỉ cười không nói gì, cũng chẳng hề để tâm đến sự công kích hết sức trẻ con của bà. Nụ cười đẹp đẽ đó khiến cho Trương Phác Ngôn vừa hận vừa tiếc, bà nghiêng rặng lao ra ngoài. Chạy đến hành lang thì vừa vận chạm mặt cô em gái trên tay đang cầm nửa quả lựu lớn, vừa đi vừa bóc ra ăn, Trương Phác Ngôn không hề dừng lại, đắm chìm vào em gái.

“A!” Trương Phác Ngọc bất ngờ bị va mạnh, lao đảo lùi về sau mấy bước, nhưng cô em gái không bao giờ chịu thua thiệt ấy lập tức hét toáng lên: “Chị làm cái gì thế! Chị cố tình!”

Trương Phác Ngôn nhìn em gái bằng ánh mắt lạnh lẽo, nhìn chằm chằm đến mức khiến cho Trương Phác Ngọc phát sợ, chỉ dám lau bàu vài câu rồi nhặt

trái lựu lăn lông lốc trên thảm lên, sau khi tách lớp vỏ bắn lại cho một nắm hạt vào miệng tiếp tục nhai.

“Bị người ta coi như thú cưng mà nuôi cả đời, em có vui không?” Cô chị gái đột nhiên lên tiếng, ngữ khí đầy châm biếm.

Trương Phác Ngọc sững sờ: “Hả?”

“Chị – hỏi – em: Bị một người như Tần Uẩn cưới về làm vợ, suốt đời chỉ quanh quẩn trong Tần gia, rốt cuộc thì em dựa vào cái gì? Dựa vào việc em trông cũng đáng yêu sao? Hay là dựa vào tài năng thiên bẩm ngày nào cũng có thể gây họa? Hay là vì năng lực thấp kém, lúc nào cũng ngầy ngầy ngô ngô không hiểu chuyện của em, cho dù trời có sập xuống cũng coi như không thấy ư?”

“Này!” Trương Phác Ngọc quăng trái lựu xuống đất, xắn tay áo lên, không hề khách khí đưa ngón tay trở xinh xắn trắng trẻo lên chỉ vào mũi chị mình: “Chị muốn ướm nhau phải không?”

Trương Phác Ngọc mấp máy môi, bà vốn dĩ vẫn còn đầy một bụng những lời gai góc sắc sảo, thế mà lúc này đây vẫn chỉ biết cầm nín không thốt nên lời.

Đây chính là đối thủ của Trương Phác Ngọc, là đối thủ mà dù chỉ giao lưu thôi cũng đã đủ vất vả rồi.

Đây chính là em gái của bà, là đứa em mà ngay cả việc giả vờ dịu dàng yếu đuối cũng không biết chứ đừng nói đến việc giả mù mờ thủ đoạn.

***

Thôi bỏ đi, hà tất phải hạ thấp giá trị bản thân mình thế chứ!

Mới phút trước còn hung hăng sùng sộ, thế mà lại đột nhiên quay người bỏ đi mất tiêu, quái dị! Trương Phác Ngọc nhìn theo bóng lưng thẳng tắp kiêu hãnh của chị gái, thầm cảm thán bà chị mình thật là kỳ cục, rồi tức tối giờ chân đá văng trái lựu đang nằm chồng chơ trên sàn nhà.

Trái lựu bay thẳng vào người Trương Phác Ngọc, bà hốt hoảng không kịp trở tay, thất thanh kêu “Ái da” một tiếng, lập tức quay đầu lại trừng mắt dữ tợn với em gái, cô em thấy không ổn liền cầm đầu cầm cổ chạy mất.

Trong lúc Trương Phác Ngọc đang hốt hơ hốt hải tháo chạy thì Tần Uẩn nhẹ nhàng đưa tay ra ngăn cản rồi kéo bà vào trong phòng.

“Hóa ra anh ở đây à?” Trương Phác Ngọc thờ phào nhẹ nhõm: “Hồi nãy anh ở trong này nói chuyện với chị em hả?”

Tần Uẩn gạt đầu, tay ông khẽ vuốt ve những sợi tóc đang phát phơ trên trán bà, động tác chứa đựng vẻ yêu thương nồng nàn.

“Thế tại sao anh không ra mặt cứu em?” Trương Phác Ngọc không vui rồi!

“Chẳng phải là em đã dọa cho cô ấy sợ đến mức chạy tán loạn rồi đó sao? Còn dùng ám khí ám sát cô ấy nữa kia mà.” Ông khẽ cười. Nghĩ đến cảnh Trương Phác Ngọc trước nay luôn hoàn mỹ như tiên nữ giáng trần lại la oai oái khi bị trái lựu văng vào người, Tần Uẩn không nhịn được cười. Ông thu tay kéo Trương Phác Ngọc lại gần mình, thực sự rất muốn hôn bà một cái, nhưng lại sợ làm cho một người thanh khiết như bà sợ hãi nên đành phải kiềm chế, chỉ dám duy trì khoảng cách gần gũi đủ để cảm nhận được hơi thở của nhau.

Nghe ông nói vậy, Trương Phác Ngọc bèn nhớ lại về mặt giận dữ vào phút cuối cùng của chị gái, bà phì cười. Vài giọt “mưa xuân” theo tiếng cười ấy bắn lên mặt Tần Uẩn, cái người từ bé đã cực kỳ sạch sẽ đến mức khiến người khác phải bực mình kia lúc này lại chỉ cảm thấy thật thân mật, không hề có ý định đưa tay lên lau mặt.

Lúc ra về, ông muốn bà đi tiễn ông, nhưng thực tế là Tần Uẩn đã công Trương Phác Ngọc trên quá nửa con đường dài dẫn từ nhà ra đến bên ngoài đó.

“Nghe mẹ em nói là anh muốn cưới em hả?” Bà ngồi trên lưng ông, cất tiếng hỏi.

“Ừ!” Tần Uẩn cười tủm tỉm.

“Anh không cưới chị gái em nữa à? Anh không phải là bạn trai chị ấy sao?”

“Không!”

“Tại sao?”

“Tại vì muốn cưới em.”

Chủ đề cứ thế bị ông quay vòng vòng, bà vẫn chưa hỏi ra được vấn đề nhưng cũng nhất thời không hiểu nổi rốt cuộc là đã sai sót ở chỗ nào. Bà chau mày nghĩ mãi, cho đến cuối con đường, ông đã thả bà xuống rồi mà bà vẫn nghĩ không thông.

“Anh đi đây, em phải ngoan đấy, đừng có gây chuyện gì quá lớn, không thể để lỡ ngày cưới được, biết chưa hả?” Ông cúi đầu, giọng nói cực kỳ dịu dàng.

“Em biết rồi!” Bà cười đáp giòn tan, rồi níu vạt áo ông: “Thế nếu Trương Phác Ngọc lại hỏi em dựa vào cái gì mà gả cho anh, em biết phải trả lời thế nào đây? Anh thật sự muốn coi em như thú cưng để đem về nuôi hả?” Tâm sự nhỏ nhỏ của bà là hy vọng ông bày cho bà một lời đáp trả thật ghê gớm, từ bé

đến giờ nếu là đánh nhau thì bà chưa thua bao giờ, nhưng về khoản đấu võ mồm thì lúc nào người chiến thắng cũng là Trương Phác Ngọc.

“Em thử nói xem?” Tần Uẩn cười cười.

“Coi như thú cưng... thật ra cũng chẳng có gì là không tốt cả!” Bà ra sức suy nghĩ một hồi rồi đánh liều một phen gắng hỏi: “Nhưng mà, rốt cuộc là tại sao anh lại muốn cưới em chứ?”

Ánh mắt long lanh của người thiếu nữ đáng yêu vô cùng, Tần Uẩn cuối cùng cũng chẳng thể nhịn thêm được nữa, ông cúi đầu mỗ nhẹ vào chóp mũi bà: “Bởi vì... muốn đem em về nuôi như thú cưng vậy. Trước giờ anh chưa từng thích loài thú cưng nào đến mức này, nuôi em cả đời luôn, chịu không?”

Bà xoa xoa chóp mũi, đỏ mặt không nói gì, mãi hồi lâu sau mới ngượng ngịu gật đầu. Tâm trạng Tần Uẩn cực kỳ tốt, ông cứ đứng nhìn theo dáng bà chạy tung tăng vào nhà, cho đến khi không thấy bà đâu nữa ông mới chui vào xe.

Ông ngồi trên xe, bị vật lạ trong túi áo khê cọ vào người. Tần Uẩn mỉm cười, bàn tay cách lớp áo vuốt ve vật lạ kia, động tác dịu dàng cứ như là đang vuốt ve mái tóc đen bóng mượt mà của bà vậy.

Vật lạ đó chính là cái vỏ bao thuốc lá. Hôm ấy bà đã bị tiểu xảo của ông hấp dẫn, thuốc cũng bị ông thần nhiên thu lại mà không hề hay biết. Trên gói thuốc đó có in hai câu thơ:

Lần đầu gặp gỡ

Cứ ngỡ cố nhân

***

Một buổi chiều trong lành ấm áp.

Tần Uẩn ngủ không ngon, ông lại nhíu mày một cách khó nhọc nhưng không hề động đậy. Ông tỉnh rồi, Trương Phác Ngọc biết, bà còn biết hiện tại ông đang rất đau đớn rất khổ sở, vì thế nên ông mới giả vờ như vẫn đang ngủ.

Ông luôn sợ bà sẽ lo lắng.

Bác sĩ bước vào chỉnh máy đo, rất nhanh chóng rồi nhẹ nhàng đi ra. Tới qua chủ nhiệm tổ điều trị đã thông báo với bà rằng, Tần Tổng mới mời thêm năm vị chuyên gia ở nước ngoài về, chỉ e tuần sau lại phải tiếp tục phẫu thuật.

“Không, không mỗ nữa!” Trương Phác Ngọc nhìn ra bóng đêm mịt mù bên ngoài cửa sổ, bình thần nói: “Ông mau nghĩ cách kiếm ít thuốc giảm đau, tôi không muốn ông ấy phải chịu đau đớn đến mức không chợp mắt được nữa!”

“Giai đoạn này không thể dùng thêm thuốc giảm đau liều cao được, nếu không sẽ ảnh hưởng đến liệu trình phẫu thuật sau này!”

“Tôi đã nói rồi, chúng tôi không làm phẫu thuật nữa!”

“Phu nhân... Nếu làm thế bên Tần tổng sẽ không bỏ qua cho chúng tôi đâu ạ.” Chủ nhiệm khó xử, ông ăn lương của Tần Tổng nên phải chịu trách nhiệm với anh.

Trương Phác Ngọc ngoảnh đầu lại: “Ông cho giải tán đội bác sĩ đó đi, để lại vài hộ lý chăm sóc hằng ngày là được rồi! Nhiệm vụ tiếp theo của mấy người chính là rằng hết sức làm giảm bớt đau đớn cho ông ấy... Trong lòng ông cũng biết rõ, kết quả cuối cùng là điều không thể tránh khỏi. Ông hãy nghe lời tôi, tôi đảm bảo sẽ để ông rút lui an toàn, nếu không đến lúc đó Tần Tổng mà có nổi điên lên tôi cũng mặc kệ các người!” Bà nói qua loa cho xong chuyện, nhưng câu nào câu nấy đều sắc như dao nhọn ghim trúng hồng tâm, vị bác sĩ chủ nhiệm không đòi co thêm nữa, cung kính chấp thuận.

Hôm nay quả thật chẳng có ai đến tiếm loạn xạ vào người Tần Uẩn nữa, thế nhưng thuốc giảm đau liều cao mà bà cần vẫn chưa được đem đến. Có lẽ khi Tần Tổng còn chưa mở lời thì đám người đó cũng chẳng dám làm nhiều những hành động mang tính thực tế ngay lập tức.

A Tổng của bà quả thật đã trưởng thành rồi! Trước đây cũng có rất nhiều người sợ sệt Tần Tiểu Lục ngang tàng hống hách, còn bây giờ, những người cung kính, cẩn trọng gọi anh hai tiếng “Tần tổng” ngày càng nhiều.

Ánh mắt bà dừng lại trên gương mặt người đàn ông giả vờ ngủ trên giường. Nhất định là ông vui lắm! Mấy ngày trước, khi nghe nói Tần Tổng đã giành được một lượng cổ phần lớn, ông quay sang nói với bà đúng là hổ phụ sinh hổ tử, Tần Tổng thậm chí còn giỏi hơn ông năm đó đến vài phần.

Năm đó... Trương Phác Ngọc gơ tay khê vuốt ve gương mặt ông. Đúng là nói xàm, làm gì có ai giỏi giang được như ông năm đó chứ!

Ngoài cửa vang lên tiếng động khe khẽ, có người bước vào, nhỏ giọng báo cáo với bà: “Thiếu gia đã đến, giờ đang đi về phía phòng hội nghị đấy ạ.”

“Tôi biết rồi, tôi sang ngay đây.” Bà đáp lời một cách qua loa.

Người đó đã khép cửa đi rồi mà bà vẫn chưa vội đứng lên, bà vươn ngón tay đến chèn mũi ông lại, khiến ông không thể tiếp tục giả vờ thêm được nữa. Ông mở mắt ra, nặng nhọc thở dài: “Anh đang ngủ.”

“Em biết.” Bà cười tủm tỉm, tuy quay lưng lại với ánh sáng nhưng cụ cười sắp bóng của bà vẫn rạng rỡ xinh đẹp như trước: “Em ra ngoài một lát, sẽ quay lại ngay.”

Tần Uẩn gật đầu, siết chặt bàn tay bà lại, trên mặt ông hiện lên vẻ ngập ngừng hiếm thấy: “Tiểu Ngọc...”

Bà phủ người xuống hôn ông, không để ông nói tiếp. Một lúc sau, khi ánh mắt ông đã không còn trong trẻo nữa, bà mới nhồm người dậy, cười thoải mái: “Đợi em!”

Ông nín thở, mỉm cười gật đầu.

Lúc này Trương Phác Ngọc mới đi ra ngoài. Bà đi gặp con trai mình, bà phải thuyết phục anh, cầu xin anh hãy để cho chồng bà, cũng chính là bố anh... được chết.

Ai cũng biết kết quả đã định sẵn rồi, nhưng chẳng có ai nỡ hạ quyết tâm cả.

Vậy thì hãy để cho bà gánh chịu đi! Cả đời cũng chỉ có một lần này thôi...

Trương Phác Ngọc khép cửa lại, ánh mắt nóng bỏng của Tần Uẩn dường như vẫn dõi theo sau lưng, bà ưỡn lưng ngẩng cao đầu bước đi.

Anh đã dùng cả cuộc đời để yêu thương, chiều chuộng, che chở cho em từng li từng tí một. Em không cách nào báo đáp được, thôi thì chặng cuối con đường này hãy để em tiễn anh, em sẽ ở bên cạnh anh cho tới khi anh nhắm mắt xuôi tay, còn em, khi đã mất anh rồi sẽ phải cô đơn đến chết.

Là ai luôn nói rằng em là người may mắn nhất? Tần Uẩn, anh xem, bọn họ không có một ai hiểu em cả.

Hành lang ngoằn ngoèo sâu hun hút, bà lê từng bước chân, bước đi không hề hối tiếc.

Cách đây nhiều năm, cũng vào một buổi chiều trời trong xanh như hôm nay, trong đám chị em gái đang cùng nhau chơi đùa, một cô chị lớn tuổi hơn đã đem về vài bao thuốc lá, trên hộp thuốc màu xanh trắng ấy còn in hình đóa hoa son trà đỏ rực rỡ. Trương Phác Ngọc lén lút đem một hộp về nhà, chính ngày hôm đó bà đã gặp Tần Uẩn.

Cho đến bây giờ, khi đã sống gần hết cả đời người, cứ mỗi khi nhớ đến buổi chiều hai người gặp gỡ, bà lại thấy mọi việc vẫn còn rõ ràng như vừa mới xảy ra ngày hôm qua vậy. Sau đó, không biết số phận của bao thuốc lá đã trôi về đâu, nhưng tự đáy lòng bà vẫn nhớ mãi không quên. Tần Uẩn đã từng không hiểu vì sao bà lại có thể thoải mái chấp thuận gả cho ông, cũng như ông không biết được rằng bà đem bao thuốc đó về không phải vì tính hiếu kỳ nổi loạn, mà là vì hai câu thơ in trên bao thuốc đó cũng giống như ông đã khiến bà rung động ngay từ cái nhìn đầu tiên...

Lần đầu gặp gỡ

Cứ ngỡ cố nhân

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Nhân Duyên Do Trời Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Phiên ngoại 2: Trăng mật

Đời người mà chưa được đi hưởng tuần trăng mật thì chưa thể trọn vẹn được!

Tần Tổng xác nhận hành trình lãng mạn hoàn mỹ của mình lần cuối cùng. Anh chống cằm nghĩ ngợi một hồi, thấy vẫn nên in màu ra, đợi đến khi về đến nhà dương dương tự đắc đặt trước mặt Hàn Đình Đình, sau đó bắt cô biểu dương, khen ngợi, vuốt ve, chiều chuộng anh đủ ba trăm sáu mươi độ...

Hàn Đình Đình cũng rất háo hức với chuyến đi này. Tuần trăng mật sau khi kết hôn đó vì bố Đình bị thương mà phải hủy giữa chừng, sau đó Tần Tổng lại bận tiếp quản Tần Thị, cho đến tận bây giờ mới có thời gian đi bù. Hơn nữa, Ngoan Ngoan cũng đã cai sữa, có thể hoàn toàn yên tâm nhờ mẹ cô trông giúp rồi.

“Em đi sắp xếp hành lý!” Cô vui mừng hơn hờ định đứng dậy.

“Này!” Tiểu cảm thú ngồi một bên đợi này giờ cảm thấy không cam tâm, giơ tay giữ cô lại, trừng mắt đầy bất mãn với cô: “Em vẫn chưa khen anh!”

Hàn Đình Đình ngượng ngùng in lên trán anh một nụ hôn, dĩ nhiên chẳng thể thỏa mãn được anh. Người nào đó cứ trưng cái bản mặt đáng ghét ra đòi nữa, cô lại hôn phớt một cái như chuồn chuồn đập nước lên mắt anh, mi mắt anh nhón nhột, còn ngứa ngáy khó chịu hơn cả lúc chưa hôn. Anh mở mắt ra cười cười, giữ chặt gáy cô rồi ngẫu nhiên môi cô một cách say sưa.

Cô không chịu, mặc dù Ngoan Ngoan đang ngủ say trong phòng, trong nhà chỉ còn có hai vợ chồng họ, thế nhưng giữa ban ngày ban mặt mà còn ở ngay phòng khách thì còn ra thể thống gì nữa... Tần Tổng dường như biết trong lòng cô đang nghĩ gì, anh thò tay vào trong chân váy cô, sờ sát bên tai cô vừa

cười vừa nói những lời nóng bỏng: “Em quên rồi sao? Lần đó trên ghế sofa em đã nhiệt tình biết bao... Còn cái lần trên tấm thảm Yoga ở phòng khách nữa... Rồi cả lần sau cánh cửa lớn...”

©STENT

Dừng lại! Cô đồ bưng mặt bịt chặt miệng anh lại, anh cười xấu xa đưa mắt ra hiệu, cô chỉ còn cách nâng hông lên theo động tác bàn tay đang làm loạn dưới lớp váy của mình, sau đó chổng vào người anh rồi chậm chậm ngồi xuống.

Khi mọi chuyện kết thúc, cô mềm nhũn trên người anh, mặt đỏ ửng như vừa được đem đi hấp hơi vậy. Tần Tổng vói tay rút tập khăn giấy trên bàn ăn tỉ mỉ lau chùi, gương mặt no nê đầy thỏa mãn.

Khen thưởng hoàn tất, cô thẹn thùng đi sắp xếp hành lý, Tần Tổng tinh thần sáng khoái dễ chịu gọi điện đến công ty để thu xếp công việc.

Mười phút sau, anh mặt mày vô cảm nắm chặt điện thoại, im lặng một lúc rồi ấn số gọi cho Trần Ngô Bạch, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Là do anh làm phải không? Anh đắc tội với nhà họ Uyển, bây giờ người ta tìm đến tận cửa rồi đây này!”

“Anh đắc tội với nhà họ Uyển hồi nào vậy?” Ở đầu dây bên kia, giọng của Trần Ngô Bạch lạnh tanh.

“Lúc tôi lừa Uyển Phi Phi, nói sẽ bán cổ phần của Lương Thị cho cô ta.” Dứt lời, Tần Tổng liền nhận ra mình sai rồi! Kỳ thực thì Trần Ngô Bạch đắc tội với nhà họ Uyển là vì anh, bây giờ người ta tìm đến tận cửa báo thù cũng là tìm đúng người rồi.

Quả nhiên, đầu dây bên kia truyền đến tiếng “Hừ” lạnh của Trần Ngô Bạch.

“Tam ca...” Tần Tổng lập tức thay đổi chiến lược, hạ giọng xum xoe nịnh nọt: “Nhà họ Uyển cậy có Trần Dịch Phong hậu thuẫn, lại dám giành mối làm ăn với em, đây rõ ràng là đang khiêu khích anh một cách trắng trợn mà! Anh không thấy rằng mình cần phải ra tay để cho bọn họ biết anh lợi hại đến mức nào sao?”

“Không thấy!” Trần Ngô Bạch lạnh lùng nhả từng chữ, làm Tần Tổng nghẹn tới mức mắt trợn ngược.

“Này! Trần Ngô Bạch! Anh giúp tôi xử lý, tất cả số kiếm được đều thuộc về anh hết, thế nào?” Tần Tổng cò kè.

Trần Ngô Bạch im lặng một lát rồi dịu giọng: “Anh không có thời gian.”

“Anh bận gì chứ! Sao lại không có thời gian?” Tần Tổng không tin.

“Anh à?” Trần Ngô Bạch khẽ nhếch mép cười: “Anh bận sinh con trai.”

Một tia chớp giáng xuống đỉnh đầu Tần Tổng... Anh biết ngay là tên khốn Trần Ngô Bạch này có thù tất báo, hơn nữa nhất định phải chọn thời cơ vào lúc thích đáng và kỳ diệu nhất nữa kia... Anh lê đôi chân nặng nề đi lên lầu mà không dám phát ra một tiếng động, nhìn vào phòng đã thấy bà xã đại nhân đang hân hoan thu xếp hành lý. Người nào đó mới thu được “phần thưởng biểu dương” thực tình không biết phải mở miệng giải thích thế nào về nguyên nhân trì hoãn kỳ trăng mật lần này...

Một tháng tới đây phải ngủ trong phòng khách mất thôi! Tần Tổng mặt mày ủ ê đẩy cửa bước vào...

Trần Ngô Bạch đặt điện thoại xuống, xoay cổ thư giãn: “Vào đi!”

Khuôn mặt ngô nghê của An Tiểu Ly lập tức xuất hiện sau cánh cửa, cô cười tí mắt: “Em sắp xếp xong cả rồi. Bao giờ xuất phát hả anh?”

“Ừm, đợi trợ lý của Tần Tổng đưa vé máy bay và hành trình đến đây!” Anh vẫy vẫy tay gọi cô lại, đặt cô ngồi trên đùi mình, tay vòng quanh eo cô, nghĩ ngợi một hồi rồi nói: “Nếu em không thích địa điểm mà cậu ấy đã chọn thì chúng ta ở đó hai ngày rồi đổi chỗ khác, lần này anh có một tháng nghỉ phép.”

“Tiểu cảm thú tội nghiệp quá đi!” Anh Tiểu Ly thờ dãi.

Trần Ngô Bạch hết sức thân mật tựa cằm lên trán cô, âm thầm cười lạnh một tiếng, không nói gì thêm.

An Tiểu Ly cời chiếc cúc màu bạc trên cùng ở áo sơ mi của anh, nghĩ lại cái hôm đầy tháng Tần Ngoan Ngoan nhà Tần Tổng, anh ta bị Dung Nham hãm hại, phun ra một câu “người không sinh nổi con trai” động chạm đến Trần Ngô Bạch. Ngay từ lúc đó cô đã biết tiểu cảm thú phen này thâm rồi, chỉ không ngờ là Tiểu Bạch nhà cô lại trả thù một cách tàn nhẫn như thế, phá hỏng chuyến du lịch trăng mật của người ta đã đành, lại còn cướp về tay mình nữa.

Là do anh rất để tâm đến câu nói đó chăng?

“Tiểu Bạch...” Cô ngẩng mặt lên gọi tên anh, muốn nói gì đó rồi lại thôi. Trần Ngô Bạch mỉm cười, khẽ véo vào mũi cô: “Đừng nghĩ lung tung, nếu em đã thấy tội nghiệp thì đừng hại cho cậu ta càng xui xẻo hơn nữa!” Cướp chuyến du lịch trăng mật của cậu ta chỉ là hình phạt răn đe cảnh cáo mà thôi, nếu còn khiến cho “đồ ngọc” nhà anh vì vậy mà mất vui thì sự việc sẽ không đơn giản nhẹ nhàng như thế đâu!

An Tiểu Ly cũng hiểu được điều này, cô le lưỡi định nhảy xuống: “Em đi xem Trần An An đã xếp đồ xong chưa. Con bé còn muốn nhét cả con búp bê hay ngủ cùng nó vào va-li nữa cơ đấy!”

Trần Ngô Bạch cười, nhẹ nhàng giờ tay kéo cô lại, ôm chặt trong lòng rồi in xuống môi cô một nụ hôn sâu ngọt ngào. Lúc “tạm tha” cho cô, anh thờ hồn hên: “Đừng đi, để tui nó tự thu xếp lấy...”

Cuối cùng toàn thân cô mềm nhũn nằm trên người anh, hôn xiêu phách lạc. Anh phủ lên người cô nghỉ ngơi một lát rồi bật dậy, thông thả sửa sang, cô lại dụi vào người anh, thủ thỉ: “Trần Ngô Bạch... anh thật sự... không có con trai cũng không sao chứ?” Trước khi tiểu cảm thú đề cập đến vấn đề này cô đã luôn muốn hỏi rồi, anh mạnh mẽ thế kia mà sao chỉ sinh có hai cô con gái rồi không đòi sinh thêm nữa, không thấy tiếc chứ?

“Không muốn!” Trần Ngô Bạch đứng dậy, lấy ra một chiếc váy từ trong tủ quần áo cho cô thay: “Anh không muốn có thêm con nữa, bắt kể là con trai hay con gái!”

“Tại sao?”

“Sợ sau này nó lớn lên sẽ thâm oán anh.”

“Tại sao?”

“Bởi vì...” Trần Ngô Bạch quay mặt lại nhìn cô với vẻ đứng đắn nghiêm túc: “... anh không nghĩ có đứa trẻ nào lại thích tên mình là “Trần Ly Ly”!”

Ồ... An Tiểu Ly xấu hổ cúi đầu. Cũng đúng nhỉ... Mấy đứa trẻ nhà cô đều do cô đặt tên cả, để tiết kiệm tế bào não, cô gọi luôn con gái lớn là Trần An An, con gái út là Trần Tiểu Tiểu...

“Vậy anh đặt tên cho con là được rồi!”

“Con là do em sinh ra, dĩ nhiên tên cũng phải do em đặt rồi!” Trần Ngô Bạch bắt đầu thay đồ.

“Thế thì gọi là Trần Tiểu Ly có được không?” Cô ngẫm nghĩ.

Trần Ngô Bạch liếc cô một cái: “Em cho rằng anh sẽ lấy làm thích thú khi hai mươi năm sau có một người lạ ôm con gái anh và gọi nó là Tiểu Ly sao?”

Trong lời nói vòng vo của anh hàm chứa ẩn ý ngọt ngào. Dưới sự bồi dưỡng đào tạo nhiều năm qua của anh, An Tiểu Ly đã có thể nghe hiểu được phần nào. Hai mắt cô dường như sắp biến thành hình trái tim mất rồi, thế nên dù có bị anh xách luôn ra ngoài cô cũng chẳng buồn để ý nữa.

Trợ lý của Tần Tổng đã đến, đem theo cả lịch trình mà Tần Tổng đã lao tâm khổ tứ hoạch định và vé máy bay khứ hồi.

Đất nước đầy nắng gió với biển xanh cát trắng đang vẫy gọi bốn người nhà họ. Hai cô con gái ngọc ngà một đứa bên trái, một đứa bên phải nắm lấy tay An Tiểu Ly, riu ra riu rít mãi không thôi. Trần Ngô Bạch xách hành lý đi đằng sau, bóng người một lớn hai bé ở đằng trước in lên cặp kính lạnh lẽo của anh, trong ánh mắt thâm trầm của anh bỗng phảng phất nét dịu dàng.

Cái cảm giác dường như cả thế giới này đều cần, thậm chí chỉ cần một mình anh che chở bảo vệ ấy thì tên tiểu cảm thú ấu trĩ nông cạn kia làm sao mà hiểu được cơ chứ!

Đáng đời cậu ta, phải ngủ một tháng trong phòng khách!

Trần Ngô Bạch vui vẻ đẩy nhẹ gọng kính.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Nhân Duyên Do Trời Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.